

Βασισμένα στη θεολογική σκέψη όπως διαμορφώθηκε κατά τους πέντε πρώτους αιώνες μετά Χριστόν.

Πρόλογος

Φέρνοντας στη δημοσιότητα το μικρό αυτό βιβλίο, νιώθω την ανάγκη να σας μιλήσω για το χαρακτήρα και το σκοπό του όλου έργου για να μην υπάρξει καμία παρερμηνεία.

Επειδή όλοι πρέπει να ξεκινήσουμε από κάπου για να φτάσουμε στο σημείο που σκοπεύουμε να πάμε, σκέφτηκα να καθαρίσω το δρόμο από τα αγκάθια και να ερμηνεύσω τα ανερμήνευτα βασιζόμενος στη ρήση που λέει, «Τα πνευματικά πράγματα εξιχνιάζονται με πνευματικά». Έτσι άρχισα άλλοτε να ερμηνεύω λέξεις κι άλλοτε εδάφια μέσα από τη Γραφή. Σκοπός μου είναι η οικοδομή της Εκκλησίας. Ξέρετε, η χάρη πρέπει να συνοδεύεται από τη δίδυμη αδελφή της, τη γνώση, για να νιώθει άνετα και ολοκληρωμένη. Για θέμα πήρα όλες αυτές τις λέξεις που βρίσκονται στο βιβλίο μου με αλφαβητική σειρά. Κι αυτό το έκανα όχι γιατί υπάρχει συνοχή στο έργο μου, όχι, η κάθε λέξη έχει το δικό της μήνυμα και όλες μαζί οικοδομούν τους πιστούς της Εκκλησίας. Παράλληλα, ακολουθώντας την αλφαβητική σειρά των λέξεων βγαίνει και ο τίτλος, «Το Αλφαβητάρι του Χριστιανού».

Η μελέτη αυτή είναι μία συλλογή από πολλά βιβλία, όπως:

1. Τους τόμους του Henry A. Ironside.
2. Τους τόμους του Author W. Pink.
3. Το βιβλίο του Thomas Watson, A body of divinity, απ' όπου πήρα τις λέξεις Θεός και Δημιουργία.
4. Τα βιβλία του J.C.Ryle.

5. Τα βιβλία του άλλοτε υφηγητή της Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αθηνών Δημητρίου Μιχ. Καλαποθάκη, απ' όπου πήρα τη λέξη Ιερωσύνη.
6. Τα βιβλία του Herbert Locker.
7. Το βιβλίο του John Scott – Ερμηνεία στη Ρωμαίους.
8. Τα βιβλία του Γεωργίου Χατζηαντωνίου, καθηγητή Πανεπιστημίου.
9. Το βιβλίο του καλού φίλου και εξαίρετου συνεργάτη William Macdonald, Believer's Bible Commentary που μου έδωσε την άδεια να μεταφράσουμε στην Ελληνική γλώσσα απ' όπου πήρα τη λέξη Μαθητής του Κυρίου.
10. Το βιβλίο του Rick Warren από το οποίο πήρα τη λέξη Λατρεία.
11. Τους τόμους του Ιωάννη Χρυσοστόμου και
12. Πολλά βιβλία Ελλήνων συγγραφέων που γράφτηκαν τους πρώτους πέντε αιώνες μετά Χριστό.

Εύχομαι η μελέτη μου αυτή να γίνει ευλογία και στη δική σου ζωή όπως έγινε και στη δική μου.

Με την αγάπη Εκείνου,

Σπύρος Σ. Ματθαίος

Μια έκφραση ευχαριστίας:

Ευχαριστώ τον αδελφό κ. Φώτη Ρωμαίο που με παρότρυνε να συνεχίσω το γράψιμο αν και η υγεία μου δεν είναι και στα καλύτερά της· την αδελφή κ. Φρόσω Δαλάκα, καθηγήτρια Πανεπιστημίου, που δακτυλογράφησε το ανα χείρας βιβλίο· την κ. Δήμητρα Παπαναγή για τη σελιδοποίηση και τον εξαίρετο αδελφό και φίλο Γιώργο Ν. Υφαντίδη που προσφέρθηκε για να τυπωθεί το βιβλίο αυτό με δικά του έξοδα.

Εύχομαι σε όλους σας, κάθε ευλογία άνωθεν.

Το Αλφαβητάρι του Χριστιανού

Αββά, Πατέρα μου!

«Το Πνεύμα του Θεού μαρτυρεί μαζί με το πνεύμα μας ότι είμαστε παιδιά του Θεού»

(Ρωμ.8:16).

Τα λόγια είναι δικά μας, αλλά η μαρτυρία δική Του! Το Άγιο Πνεύμα είναι Εκείνο που επιβεβαιώνει και ενθαρρύνει τη συνείδηση του δικού μας πνεύματος σχετικά με την πατρική ιδιότητα του Θεού. Το δικό μας πνεύμα δεν έχει κανένα δικαίωμα να πιστοποιεί από μόνο του ότι είμαστε παιδιά του Θεού του ζώντος. Απλώς επιβεβαιώνει την παιδική και χαρούμενη βεβαιότητα σε αντίθεση με τη στάση του υπηρέτη. Δεν είμαστε πλέον δούλοι αλλά γιοι.

Το εδάφιο αυτό αναφέρεται σ' αυτούς που έχουν το προνόμιο της υιοθεσίας που γίνεται τη στιγμή που ο άνθρωπος αναγνωρίζει την αμαρτωλότητά του και στρέφεται στο Χριστό και Του ζητάει συγχώρηση. Από τη στιγμή εκείνη γίνεται μέλος της οικογένειας του Θεού και απολαμβάνει όλα τα αγαθά της υιοθεσίας. Έτσι, με το δικαίωμα της υιοθεσίας μπορεί να φωνάζει το Θεό Αββά, Πατέρα μου, όπως ένα παιδί φωνάζει το φυσικό του πατέρα (Γαλάτ. 4:6,7).

Εάν για οποιαδήποτε αιτία δε νιώθετε την παρουσία του Πνεύματος του Θεού στη ζωή σας, και αν δεν έχετε μέσα σας την επιθυμία να υπηρετήσετε το Θεό, τότε θα ήταν καλύτερα να κάνετε αυτό που μας συνιστά ο απόστολος Παύλος: «Να εξετάζετε τους εαυτούς σας, αν είστε στην πίστη. Να δοκιμάζετε τους εαυτούς σας. Ή μήπως δεν είστε απόλυτα σίγουροι για τους εαυτούς σας ότι ο Ιησούς Χριστός είναι μέσα σας; Ή μήπως αποδειχτήκατε ακατάλληλοι;» (Β΄ Κορ. 13:5). Ο Κύριος θέλει να ξέρει ότι είμαστε με αυτούς που ανήκουν στο Χριστό: «Στους οποίους θέλησε ο Θεός να κάνει γνωστό πόσο μεγάλος είναι ο πλούτος της δόξας που κρύβει το μυστήριο τούτο για τους εθνικούς. Και Αυτός

είναι ο Χριστός μέσα σας που αποτελεί την ένδοξη ελπίδα σας. (Κολ.1:27).

Εάν δεν είστε βέβαιοι ότι ο Χριστός είναι μέσα σας, πρέπει να θυμάστε ότι η πρόσκλησή Του παραμένει ανοιχτή: «Ιδού! Στέκομαι τώρα μπρος στην πόρτα και χτυπώ! Αν κανείς ακούσει τη φωνή Μου και ανοίξει την πόρτα, θα μπω στο σπίτι του και θα δειπνήσω μαζί του, κι αυτός μαζί Μου.» (Αποκ. 3:20). Και σε ρωτώ: «Είναι ανοιχτή η πόρτα της καρδιάς σου; Του επέτρεψες να μπει μέσα;» Φίλη ψυχή, το σώμα μας νεκρώνεται λόγω της αμαρτίας τη στιγμή που η Νέα Ζωή, η Ζωή του Πνεύματος του Θεού, έρχεται μέσα στην καρδιά μας. Αυτό είναι κάτι που κάθε παιδί του Θεού πρέπει να έχει υπόψη του και να πει με βεβαιότητα: «Κύριε, εγώ δεν μπορώ να το κάνω, αλλά Εσύ που έχεις τη δύναμη μπορείς να το κάνεις μέσω εμού.»

Αγαθός

«Εμφανίστηκε τότε κάποιος που Τον πλησίασε και Του είπε: «Δάσκαλε αγαθέ, τι καλό να κάνω για να έχω ζωή αιώνια; Κι εκείνος του απάντησε: Τι με λες αγαθό; Κανένας δεν είναι αγαθός παρά μόνο ένας, ο Θεός. Μα αν θέλεις να μπεις στη ζωή, φύλαξε τις εντολές.» (Ματθ.9:16,17).

Στο ερώτημα που ο νέος υποβάλλει στον Κύριό μας βλέπουμε δύο πράγματα: 1. Την άγνοια που ο νέος έχει για το Χριστό και για το θέμα της σωτηρίας. 2. Τον τρόπο που πλησιάζει και προσφωνεί τον Κύριό μας με το να Τον τοποθετεί στον ίδιο παρονομαστή με τους καθημερινούς δασκάλους και το θέμα της σωτηρίας να το βλέπει όπως πολλοί άνθρωποι, ως κάτι το εξαγοράσιμο ή οφειλή και όχι ως δώρο. Πλησιάζει το Χριστό όπως ο Νικόδημος. Θέλει να μάθει. Είναι ένα θέμα που πρέπει να απασχολεί κάθε άνθρωπο. Μέσα του νιώθει ότι υπάρχει κάτι που ο άνθρωπος θα πρέπει να το βρει, να το καλλιεργήσει και να το κάνει δικό του. Έχει ακούσει ότι είναι κάτι περισσότερο από ανθρώπινες απολαύσεις. Το ψάχνει. Προσφωνεί τον Κύριό μας «δάσκαλο». Δεν γνωρίζει τη Θεότητά Του.

Ο Κύριός μας που ενδιαφέρεται να σωθεί κάθε ψυχούλα, τον οδηγεί να ψάξει την πηγή της αλήθειας στο πρόσωπό Του και το έργο Του. Να δει στο πρόσωπό Του τη Θεότητά Του και τη σωτηρία που ο Ίδιος προσφέρει στον κάθε αμαρτωλό.

Γιατί με λες αγαθός; Κανένας δεν είναι αγαθός, παρά μόνον ένας, ο Θεός. Ο Ιησούς δεν αρνείται τη Θεότητα Του, αλλά τι κάνει; Δίνει την ευκαιρία στο νέο να Του πει «Γι αυτό κι εγώ Σε προσφώνησα αγαθόν. Σε προσφώνησα Θεό.»

Ο Κύριος τώρα στρέφεται στο θέμα της σωτηρίας. «Μα αν θέλεις να μπεις στη Ζωή, φύλαξε τις εντολές.» Ο λόγος που ο Κύριος παραπέμπει το νέο στις εντολές είναι για να τον φέρει να δει την αμαρτία που υπάρχει μέσα του. Ο νόμος μαζί με το απομεινάρι της αρχικής δημιουργίας του Θεού, τη συνείδησή μας, που βρίσκεται μέσα μας, μπορεί να τον ελέγξει και να τον φέρει στο σημείο που να μη ζει με την ψευδαίσθηση ότι, ασκώντας τις ανθρώπινες επινοήσεις που μας συστήνουν ορισμένοι, θα μπορούσε να κληρονομήσει τη βασιλεία των ουρανών.

Του αραδιάζει πέντε εντολές από τις οποίες η μία λέει: «Να αγαπάς τον πλησίον σου όπως αγαπάς τον εαυτό σου.» Ο νέος, τυφλωμένος από τον εγωισμό του, αρχίζει να καυχιέται: «Τηρώ τις εντολές του Κυρίου από τα παιδικά μου χρόνια.» Ξεχνάει ότι στην εντολή της αγάπης προς τον πλησίον του είναι κι αυτός αποτυχημένος, όπως όλοι μας. Του τονίζει την «αγάπη». Γιατί; Διότι η αγάπη είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα του πιστού. Ο Κύριος είπε: «Από την αγάπη θα αναγνωρίσετε τους δικούς Μου.»

«Πήγαινε, πούλησε τα υπάρχοντά σου και δώσε τα στους φτωχούς.» Μ' αυτό ο Κύριος δεν εννοεί ότι ο νέος μπορεί να σωθεί, και γι αυτό προσθέτει: «Πούλησέ τα και ακολούθησέ Με.» Ξεφορτώσου την ύλη που την κουβαλάς στη σκέψη σου και στην καρδιά σου και δέξου το Χριστό και τη διδασκαλία Του που έχει τη δύναμη, αφού πρώτα ομολογήσεις ότι είσαι αμαρτωλός, να σε σώσει.» (Ρωμ.1:16).

Αγάπη

«Να τι είναι η αγάπη: Να ζούμε σύμφωνα με τις εντολές Του' και η εντολή όπως την ακούσατε εξ αρχής είναι να ζείτε με αγάπη.» (Β' Ιωάν. 1:6).

Όπως είπα και στο προηγούμενο κεφάλαιο, το χαρακτηριστικό γνώρισμα του χριστιανού (ειλικρινά πιστού) είναι «η αγάπη». Για να μάθουμε να αγαπάμε χρειάζεται πολλή εξάσκηση. Αυτό διδάσκεται με

την τριβή μας μέσα στο σκληρό κόσμο κι όχι στην ερημιά, όπως πιστεύουν ορισμένοι.

Γιατί ο Θεός επιμένει στην αγάπη; Γιατί θέλει όλα τα μέλη της οικογένειάς Του να φέρουν τα χαρακτηριστικά Του. Μας παροτρύνει «να επιδιώκουμε την αγάπη» (Α΄ Κορινθ. 14:1α), «αγαπάτε αλλήλους».

Η αγάπη εκφράζει τη διαγωγή του χριστιανού. Είναι η ουσία της ζωής του.

«Να συμπεριφέρεσθε με αγάπη κατά το πρότυπο του Χριστού που μας αγάπησε και έδωσε τη ζωή Του για μας προσφορά και θυσία που τη δέχεται ευχάριστα ο Θεός (Εφεσ. 5:20). Εδώ ο απόστολος Παύλος μας παροτρύνει να μιμηθούμε το παράδειγμα του Χριστού που έγινε προσφορά και θυσία για τα παιδιά Του!

Επιτρέψτε μου να παραθέσω κάτι που ο Κύριος μου έδωσε από την Α΄ Κορ. κεφάλαιο 13, το κεφάλαιο της αγάπης.

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

(Α΄ Κορ.κεφ.13)

Η αγάπη του Χριστού μας
αναβλύζει σαν πηγή
με νερό που δε στερεύει
να δροσίζει ΟΛΟΥΣ στη γη.

Η αγάπη είν' ευωδιά
σαν τα λούλουδα μυρίζει,
είναι μέρος της ζωής μας

και κανέναν δε ρεθίζει.

Δε φοβάται, δεν καυχάται,
όλα πάντα τα υπομένει,
δείχνει την καταγωγή της
και σε κείνην επιμένει.

Υπερήφανη δεν είναι,
το συμφέρον δεν το ξέρει,
την ασχήμια δεν την κάνει,
το καλό μόνο συγχαίρει.

Η αγάπη οικοδομεί.
Βλέπει πάντα την αλήθεια,
ξεπερνά τους νόμους όλους,
δε γνωρίζει παραμύθια.

Τίποτα δε λογαριάζει,
μεγαλύτερη από πίστη και ελπίδα,
ξέρει πάντα να προβάλλει

σαν του ήλιου την αχτίδα.

Αγαπητός

«Αυτός είναι ο Γιος Μου ο Αγαπητός μέσω του Οποίου εκδήλωσα την εύνοιά Μου. Αυτόν να ακούτε.» (Ματθ.17:5).

Τα μηνύματα των αγγέλων και των προφητών που στέλνονταν στον άνθρωπο κατά το πάλαι απ' τον ουρανό δεν ήταν αρκετά να ικανοποιήσουν απόλυτα το Θεό (Εβρ. 1: 1-2) και να στηρίξουν τον άνθρωπο.

Τα κλάματα και οι κραυγές των ανθρώπων «έως πότε, Κύριε, σκίσε τους ουραμούς και κατέβα» (Ησαΐας 64:1), εισακούστηκαν! Η γλυκιά φωνή του Θεού έρχεται από τον ουρανό να καθησυχάσει τον άνθρωπο που η αμαρτία κρατούσε μακριά Του.

«Αυτός είναι ο Γιος μου» που ήρθε από τον ουρανό να συμφιλιώσει τον κόσμο μαζί Μου μέσω του Εαυτού Του, (Β' Κορ. 5:19). Αυτός είναι ο Μέγας Μεσίτης. Το μήνυμά Του υπερिशύει κάθε προηγούμενου μηνύματος.

«Αυτόν να ακούτε». Ο Θεός δεν ευχαρισιέται με κανέναν από εμάς, εκτός από αυτούς που ακούν (δέχονται) το μήνυμά Του. Τα λόγια αυτά του Θεού, έρχονται να μας πουν ότι πρέπει να στρέψουμε τώρα όλη την προσοχή μας στο Χριστό, για όλες τις αποκαλύψεις των σκέψεών Του. Αυτός είναι η τελική αποκάλυψη. Σ' Αυτόν αναφέρεται ο Μωυσής, όταν πριν από πολλούς αιώνες μας λέει: Έναν προφήτη από ανάμεσα από τους αδελφούς τους θα σηκώσω σ' αυτούς και θα βάλω τα λόγια Μου στο στόμα Του και θα τους μιλήσει όλα όσα Εγώ Τον προστάζω (Δευτ. 18:18). Αυτόν να ακούτε.

Ο Χριστός στο βουνό της μεταμόρφωσης φανέρωσε τη δόξα Του, κι όσο πιο πολύ γνωρίζουμε τη δόξα Του τόσο πιο σημαντικός είναι και ο λόγος που πρέπει να Τον ακούμε.

Φίλη ψυχή, εσύ και εγώ μπορεί να μην ακούσουμε ποτέ το Θεό να μας λέει ότι είναι πλήρως ικανοποιημένος από μας. Αλλά αυτό δε σημαίνει

ότι σταμάτησε να ενδιαφέρεται για μας. Ο λόγος Του, τον οποίο μας συνιστά να ακούμε, έχει την ίδια δύναμη και σήμερα. Μια δύναμη, που μπορεί να δημιουργήσει ένα νέο άνθρωπο μέσα από τον παλιό εαυτό μας, με νέα καρδιά και νέο χαρακτήρα, αν Τον αφήσουμε να λαξεύσει ό,τι είναι ασύμφωνο με τη φύση του Θεού. Το Πνεύμα Του μπορεί να μας ερμηνεύσει όλη την αλήθεια και να μας βοηθήσει να πάρουμε την πρέπουσα θέση πλάι στον αγαπητό Του Γιο. Η επιλογή είναι δική μας.

Άγγελος (=αγγελιαφόρος)

Ο Γιος ανώτερος από τους αγγέλους (Εβρ. 1:4)

1:4 «Κι αποδείχτηκε έτσι πως είναι τόσο ανώτερος από τους αγγέλους, όσο πιο ξεχωριστό είναι το όνομα που έχει κληρονομήσει σε σύγκριση μ' αυτούς.»

Σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη, οι άγγελοι ήταν αξιόλογοι διάκονοι στην Ισραηλία. Ο νόμος είχε δοθεί από μια υπηρεσία αγγέλων (Ψαλμ. 68:17, Πράξ. 7:53, Γαλ. 3:19). Το έργο των αγγέλων ήταν να φέρουν μηνύματα από τον ουρανό στη γη και να γυρίζουν πίσω στη βάση τους. Από τότε όμως που ήρθε ο Χριστός, μας αποκάλυψε το νου και το θέλημα του Θεού, κι έκτοτε το έργο των αγγέλων έπαψε να έχει σχέση με την εκκλησία. Ίσως, κάποιος να μου πει: «κάνετε λάθος, γιατί ο καθένας μας έχει το φύλακα άγγελό του.» Από πού σας ήρθε αυτή η ιδέα; Δεν υπάρχουν φύλακες άγγελοι. «Ναι, αλλά χρειαζόμαστε ένα φύλακα άγγελο.» Επιτρέψτε μου να σας κάνω μια ερώτηση: «Είστε παιδί του Θεού;» Εάν ναι, τότε μέσα σας κατοικεί το Άγιο Πνεύμα του Θεού, που είναι το τρίτο Πρόσωπο της Θεότητας. Τι θα μπορούσε λοιπόν να κάνει ο φύλακας άγγελος, που δε θα μπορούσε να κάνει ο Θεός που κατοικεί μέσα μας; Το θέμα αυτό περί μεσιτείας αγγέλων έχει καταστεί φοβερά επικίνδυνο, δεδομένου ότι πολλοί άνθρωποι κατευθύνονται από τις δυνάμεις του εχθρού της ψυχής, τις οποίες αποκαλούν αγγελικές. Σκεφτείτε πόσο χαμηλά έχουμε πέσει.

Η ιδέα περί διακονίας αγγέλων ξεκίνησε από διαφόρους ζωγράφους που με την τέχνη τους κατάφεραν να κερδίζουν τις καρδιές των

ανθρώπων. Εάν κάποιος επισκεπτόταν μερικές Καθολικές εκκλησίες στην Ιταλία, θα μπορούσε να δει σμήνη αγγέλων να τριγυρίζουν επάνω απ' τους προσκυνητές. Αυτή είναι η ψευδαίσθηση που εγώ προσωπικά πήρα και δε θα έδινα δεκάρα τσακιστή, να δω ξανά το αίσχος αυτό που δείχνει ότι και σήμερα η εκκλησία του Θεού έχει σχέση με τους αγγέλους.

Φίλη ψυχή, έχουμε ζωντανό Σωτήρα που μεσιτεύει για μας, δε χρειαζόμαστε κανέναν και τίποτε άλλο. Ας πάψουμε να ζούμε τις φαντασίες των άλλων κι ας συγκεντρωθούμε στο Μεγάλο Σωτήρα και μεσολαβητή των ψυχών μας.

«Γενόμενος πολύ ανώτερος από τους αγγέλους.» Οι άγγελοι είναι δημιουργήματα. Κι εκείνοι λατρεύουν τον Κύριο, γιατί λέει: «Όταν παρουσιάσει τον πρωτότοκο στην οικουμένη, θα Τον προσκυνήσουν όλοι οι άγγελοι,» (Εβρ. 1:6).

Εάν νομίζεις ότι έχεις δει κάποιον άγγελο, τότε να πας να σε δει ένας γιατρός, ή καλύτερα ένας ψυχολόγος, διότι κάτι άλλο είδες κι όχι άγγελο.

Πολλές φορές μεταχειριζόμαστε την έκφραση: «Αυτός είναι άγγελος,» για να δώσουμε έμφαση ομορφιάς σε κάποιο πρόσωπο, όπως έγινε με τη συνάντηση δύο κυριών έπειτα από πολλά χρόνια. Η μια ρωτάει την άλλη: «Πώς περνάς, παντρεύτηκες;» Ναι, παντρεύτηκα έναν άγγελο.» Εσύ παντρεύτηκες; «Ναι, αλλά όπως φαίνεται, είσαι πιο τυχερή από μένα, γιατί ο δικός μου ζει ακόμα.»

Φίλη ψυχή, οι άνθρωποι δε γίνονται άγγελοι, ούτε οι άγγελοι άνθρωποι. Στην Κολοσσαείς 1:16 διαβάζουμε: « Μέσω του Ιησού Χριστού έχουν δημιουργηθεί τα πάντα, τα ορατά και τα αόρατα.» Το κάθε ένα να υπηρετεί κάποιο σκοπό. Γι αυτό, ας ζητάμε καθημερινά τη σοφία του Θεού να μπορούμε να διακρίνουμε τα δημιουργήματα από το Δημιουργό τους, τον μόνο μεσίτη της Νέας Διαθήκης, και να δοξάζουμε το Θεό για τον αρμονικό τρόπο που κινούνται κι εργάζονται τα πάντα και οι πάντες μέσα κι έξω από τον πλανήτη μας!!!

Άγιος

«Προς όλους εσάς που αποτελείτε την εκκλησία του Θεού στην Κόρινθο και έχετε αγιαστεί χάρη στον Ιησού Χριστό κι έχετε κληθεί να είστε άγιοι μαζί με όλους εκείνους σε κάθε τόπο, που επικαλούνται το όνομα του Κυρίου Ιησού Χριστού, ο Οποίος είναι Κύριος δικός τους και δικός μας» (Α΄ Κορ. 1:2).

Η ιδέα που συνήθως έχουμε για κάποιον άγιο, είναι για κάποιον που είναι αναμάρτητος. Βλέπουμε κάποιον στον οποίο λάμπει η χάρη του Θεού και λέμε: «Αυτός είναι πράγματι άγιος.» Ή για κάποιον που μόλις έφυγε για τον ουρανό, λέμε: «Ο συγχωρεμένος τάδε.» Και τούτο γιατί η αμαρτία δε μπορεί να τον αγγίξει. Αλλά όλα αυτά δεν είναι σύμφωνα με τη διδασκαλία των Γραφών. Οι Γραφές μιλούν για αγίους και αγιασμένους. Αυτές είναι δύο λέξεις που έχουν την ίδια ρίζα. Αναφέρονται στο έργο και τη δύναμη που έχει ο λόγος του Θεού με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Και καθώς ο άνθρωπος υποβάλλεται στο θέλημα του Θεού, αρχίζει να προσεύχεται, να μελετάει τη Γραφή και να έχει κοινωνία με άλλους Χριστιανούς, ο Θεός τους αγιάζει και τους τοποθετεί χωριστά απ' τον κόσμο που βρίσκεται κάτω από την οργή του Θεού.

Από τη στιγμή που αναστήθηκε ο Ιησούς από τους νεκρούς ο Θεός βλέπει όλους τους αγίους ενωμένους μαζί Του. Αυτό μας το επιβεβαιώνουν τα λόγια που ακολουθούν: «Καθότι, Αυτός που αγιάζει και αυτοί που αγιάζονται, όλοι από έναν Πατέρα προέρχονται» (Εβρ. 2:11). Εάν λοιπόν είσαι χριστιανός (πιστό παιδί του Θεού), δεν χρειάζεται να αμφιβάλλεις για τον αγιασμό σου, γιατί ο Θεός που βλέπει ότι είσαι στο Χριστό, ξέρει ότι είσαι αγιασμένος.

Τώρα, ας δώσουμε λίγη προσοχή στα λόγια του συγγραφέα. Όπως βλέπουμε, δεν απευθύνει την επιστολή του μόνο «προς την εκκλησία του Θεού που είναι στην Κόρινθο, σ' αυτούς που είναι εξαγνισμένοι εν Χριστώ Ιησού, που καλούνται άγιοι,» αλλά και «προς όλους εκείνους που βρίσκονται σε κάθε τόπο κι επικαλούνται το όνομα του Ιησού Χριστού ο Οποίος είναι δικός τους και δικός μας.» Κάνω αυτή την παρατήρηση να σας υπενθυμίσω ότι όταν μελετάμε πρέπει να προσέχουμε κάθε λεπτομέρεια. Υπάρχουν ορισμένοι που θα σας πουν ότι, «αυτό αναφέρεται στους τότε χριστιανούς ή στην τότε εποχή.» Αυτό όμως δεν ευσταθεί, γιατί λέει: «Και μαζί με όλους τους αγίους...», που εννοεί, ως το τέλος της διακυβέρνησης του κόσμου από τη Θεία Πρόνοια.

Κλείνοντας το θέμα αυτό, εύχομαι ό,τι μελετάτε, να είναι για την πνευματική σας οικοδομή και των ανθρώπων που βρίσκονται γύρω σας και χρειάζονται νουθεσία.

Αδελφός, Αδέλφια

«Ενώ ο Κύριος μιλούσε στα πλήθη, εμφανίστηκαν η μητέρα Του και τα αδέλφια Του που ήρθαν και στέκονταν έξω θέλοντας να Του μιλήσουν. Του είπε λοιπόν κάποιος: Η μητέρα Σου και τα αδέλφια Σου στέκονται έξω και θέλουν να Σου μιλήσουν» (Ματθ. 12: 46,47)

Η μητέρα Του και τα αδέλφια Του προκειμένου να βρίσκονται κοντά Του και να απολαμβάνουν τη διδασκαλία Του, βρίσκονταν έξω. Συνήθως, αυτοί που βρίσκονται κοντά στα μέσα ενημέρωσης και μπορούν να απολαύσουν ό,τι τους προσφέρεται για να οικοδομηθούν σε γνώση και χάρη Θεού, είναι οι πιο αμελείς. Αυτό πολλές φορές συμβαίνει και με μας. Ενώ μας δίνεται η ευκαιρία να ωφεληθούμε αυτό το κάτι που μας προσφέρεται σήμερα, το αφήνουμε για την επομένη, ξεχνώντας ότι η αύριο μπορεί να μην είναι δική μας.

Όχι μόνο δεν Τον άκουγαν, αλλά διέκοψαν και τους άλλους που ήθελαν να Τον ακούσουν.

Φαίνεται ότι ο εχθρός της ψυχής δε χάνει καμιά ευκαιρία. Πάντα προσπαθεί να αποσπάσει την προσοχή μας από τη διδασκαλία του Κυρίου μας. Κάποτε η μητέρα Του Τον έψαχνε κι όταν Τον βρήκε, του λέει: «Ο πατέρας Σου κι εγώ με αγωνία στην ψυχή Σε αναζητούσαμε. Τι θα πει με αναζητούσατε; Δεν ξέρετε ότι πρέπει να μετέχω στα έργα του Πατέρα Μου;» (Λουκάς 2:48,49). Φαίνεται ότι αυτό μέσα στην αγωνία της το είχε ξεχάσει, αλλιώς δε θα πήγαινε να Τον διακόψει την ώρα που έκανε το έργο του Πατέρα Του. Αυτό έρχεται να μας πει ότι την κατάλληλη στιγμή πρέπει να θέτουμε σε εφαρμογή ό,τι ο Κύριος μας έχει διδάξει. Ήταν τόσο απορροφημένος στο έργο του Πατέρα Του που η απάντησή Του στην επιθυμία της μητέρας Του και των αδελφών Του να Του μιλήσουν έρχεται ακαριαία: «Ποια είναι η μητέρα Μου και ποια τα αδέλφια Μου; Μητέρα Μου και αδέλφια Μου είναι εκείνοι που κάνουν το θέλημα του Πατέρα Μου» (48-50).

Ξεκαθαρίζει τη φυσική συγγένεια από την πνευματική.

Η συμπεριφορά μας στο γονιό και στο συγγενή πρέπει να είναι ευγενική, και

Να επιλαμβανόμαστε πρώτα των πραγμάτων που έχουν μεγαλύτερη αξία κι έπειτα εκείνων που έχουν μια δεύτερη θέση και που πιθανόν να μας απομακρύνουν από την αλήθεια.

«Σεις είστε όλοι αδέρφια» (Ματθ. 23:8).

«Σεις είστε αδέρφια χωρίς καμιά διάκριση, δικαίωμα, υπεροχή ή ισχύ έναντι των αδελφών σας» (Γαλ. 3:28).

«Σεις είστε όλοι αδέρφια με πρωτότοκο αδελφό το Χριστό» (Ρωμ. 8:29). Που εννοεί αδέρφια που στηρίζουν ό ένας τον άλλο και όλοι υποτάσσονται στο Μεγάλο Αδελφό και Διδάσκαλο που μας έχει δώσει μια νέα πνοή ζωής. Μια ζωή γεμάτη ειρήνη κι ελπίδα. Μια ζωή νικηφόρα. Μια ζωή, με ουράνια γεύση!!

Άδης

Η λέξη αυτή στην Παλαιά Διαθήκη σημαίνει τον αόρατο τόπο που βρίσκονται οι ψυχές των νεκρών. Πριν ο Χριστός αναστηθεί, οι ψυχές όλων των νεκρών πήγαιναν στον Άδη. Από την ημέρα όμως που ο Χριστός αναστήθηκε πήρε μαζί Του όλους τους δίκαιους στον ουρανό. Από τότε, οι δίκαιοι πηγαίνουν στον ουρανό και εκείνοι που δεν έχουν δικαιωθεί μέσω του Ιησού Χριστού πηγαίνουν στον Άδη.

Άδης επίσης σημαίνει στέρηση της παρουσίας και αγάπης του Θεού, η διαρκής τιμωρία, ό έλεγχος της συνείδησης λόγω κακού παρελθόντος και γενικά όσα ακολουθήσουν με την εφαρμογή της θείας δικαιοσύνης σύμφωνα με το βαθμό της ευθύνης του αμαρτήματος (Ματθ. 11: 22, 23:14 και Λουκ. 12: 47,48).

Ο Λουκάς στο 16: 19-31 μας δίνει μια εικόνα για το πού πηγαίνουν οι ψυχές μας μετά θάνατο, αν έχουν συναίσθηση εκεί που βρίσκονται, και τι μπορεί να κοστίσει η αδιαφορία μας όταν δεν ανταποκρινόμαστε στην πρόσκληση του Θεού (Ματθ. 11:28), που για καλή μας τύχη παραμένει ακόμα ανοιχτή.

Ο πλούσιος και ο φτωχός Λάζαρος (Λουκά 16: 19-31)

Η παραβολή αυτή είναι μια από τις ωραιότερες παραβολές της Γραφής. Απαντά σε πολλά ερωτηματικά που πιθανόν να παρέμεναν αναπάντητα. Μας φανερώνει με τον πιο όμορφο τρόπο τι συμβαίνει μετά θάνατο τόσο στους δίκαιους όσο και στους άδικους. Αναφέρεται χωρίς εξαίρεση σ' όλες τις τάξεις των ανθρώπων.

Όλοι αναγνωρίζουν το θάνατο, αλλά μόνο λίγοι τον παίρνουν στα σοβαρά. Οι άνθρωποι συνήθως έχουν τις κρίσεις τους γύρω από κάθε θέμα. Αυτό βέβαια δεν πρέπει να μας ενδιαφέρει, γιατί χωρίς θεία αποκάλυψη τίποτε δε μπορεί να μας δώσει την αλήθεια που θα ικανοποιήσει απόλυτα την καρδιά μας και τη συνείδησή μας. Ο Κύριος εδώ βρίσκει την ευκαιρία κι αποκαλύπτει εκείνο που ο ανθρώπινος νους δεν έχει τη δύναμη να γνωρίζει.

19 «Υπήρχε κάποιος πλούσιος που ντυνόταν με πορφύρα και λινά ρούχα, απολαμβάνοντας κάθε μέρα τη ζωή του μεγαλόπρεπα».

Το όνομα του ανθρώπου όπως βλέπουμε δεν αναφέρεται στη Γραφή. Φαίνεται να είναι και αυτός ένας από τους ανθρώπους που αντιπροσωπεύουν ένα μεγάλο αριθμό ανθρώπων που τους αρέσει να ζουν για τον εαυτό τους και ν' αδιαφορούν εντελώς για την αγάπη τους στο Θεό και το συνάνθρωπό τους.

20 «Υπήρχε και ένας φτωχός που ονομαζόταν Λάζαρος, ο οποίος ήταν εγκατελειμένος κοντά στην αυλόπορτα του πλούσιου, με το σώμα γεμάτο πληγές, 21 και λαχταρούσε να χορτάσει από τα ψίχουλα που έπεφταν από το τραπέζι του πλούσιου. Παράλληλα έρχονταν τα σκυλιά και εγλειφان τις πληγές του».

Ο φτωχός αυτός ζητιάνος αναφέρεται με το όνομά του Λάζαρος, γιατί ο καλός ποιμένας καλεί όλα τα προβατάκια Του με το όνομά τους. Παρόλες τις δοκιμασίες και ταλαιπωρίες που περνούσε, ήταν ένα πιστό και αληθινό παιδί του Αβραάμ. Κανένα παιδί του Αβραάμ δε θα βρισκόταν στη φοβερή αυτή κατάσταση ταλαιπωρίας, αν ο Ισραήλ δεν είχε απομακρυνθεί από το Θεό. Ανυπότακτοι στο θείο νόμο, στερούνταν τις υποσχόμενες προφητείες, Έτσι ο πλούσιος στου οποίου

την πόρτα τοποθετούσαν οι φίλοι του το Λάζαρο παρέμεινε αδιάφορος. Οι σκύλοι έδειχναν περισσότερο ενδιαφέρον στο Λάζαρο παρά οι δικοί του άνθρωποι που κοιτούσαν να ικανοποιήσουν τις επιθυμίες τους.

22 «Κάποτε, λοιπόν, πέθανε ο φτωχός και τον μετέφεραν οι άγγελοι στην αγκαλιά του Αβραάμ».

Ξαφνικά έγινε μια μεγάλη αλλαγή, ο φτωχός Λάζαρος πέθανε. Ο Κύριος μας λέει ότι συνοδεία αγγέλων οδήγησε το Λάζαρο στον κόλπο του Αβραάμ, του πατέρα των πιστών. Η Καινή Διαθήκη μας αποκαλύπτει ότι σήμερα, τη στιγμή που οι πιστοί φύγουν από τον κόσμο αυτό, πηγαίνουν κατευθείαν στην αγκαλιά του Χριστού, που είναι πολύ καλύτερα. Πριν όμως έρθει ο σταυρός, η μεγαλύτερη ελπίδα του Ιουδαίου ήταν να γίνει δεκτός από τον Αβραάμ, με τον οποίο είχε γίνει συμφωνία Διαθήκης σε μια κατοικία μακαριότητας.

«Πέθανε επίσης κι ο πλούσιος και τον έθαψαν. 22 Και στον Άδη, καθώς βασανιζόταν, σήκωσε τα μάτια του και βλέπει τον Αβραάμ από μακριά και στην αγκαλιά του το Λάζαρο! 24 Φώναξε τότε και είπε: «Πατέρα μου, Αβραάμ, σπλαχνίσου με και στείλε το Λάζαρο να βρέξει την άκρη του δακτύλου του στο νερό και να δροσίσει τη γλώσσα μου, γιατί υποφέρω μέσα σ' αυτή τη φλόγα!».

Μας λέει ότι πέθανε και όταν πέθανε, σ'έναν άλλο κόσμο απ'αυτόν εδώ, υπέφερε βασανιστήρια.

Έπειτα μαθαίνουμε ότι τα πνεύματα που έχουν φύγει από το σώμα, έχουν πλήρη συναίσθηση των όσων γίνονται γύρω τους και ταυτόχρονα μπορούν να επικοινωνούν μεταξύ τους. Ακόμα ότι μπορούν ν'αναγνωρίσουν το ένα το άλλο. Υπάρχει αναγνώριση των λυτρωμένων από τους χαμένους που βρίσκονται στην κόλαση παρόλο που μεταξύ τους υπάρχει ένα μεγάλο χάσμα που τους χωρίζει.

Καθώς συνεχίζουμε τη μελέτη μας, βλέπουμε ότι ο διαχωρισμός που γίνεται κατά την ώρα του θανάτου, παραμένει σ' ολόκληρη την αιωνιότητα.

Ο πλούσιος σήκωσε τα μάτια του και είδε το Λάζαρο στον κόλπο του Αβραάμ. Ο χαμένος εκείνος άνθρωπος κοίταξε στον Παράδεισο και είδε τι είχε χάσει. Είδε ότι θα μπορούσε να είναι δικός του, αν είχε δώσει τη θέση που ανήκει στο Θεό κατά τη διάρκεια της εδώ ζωής του. Είδε το φτωχό Λάζαρο να απολαμβάνει τα αγαθά του παραδείσου και μέσα στη

στεναχώρια του, αρχίζει να προσεύχεται. Κάπως αστείο ν' ακούμε κάποιον να προσεύχεται από την κόλαση. Το πρόβλημα είναι ότι άρχισε να προσεύχεται λίγο αργά και μάλιστα τώρα που βρισκόταν στην αντίθετη πλευρά του χάσματος. Όσο ήταν στη ζωή δεν ένιωθε την ανάγκη να προσευχηθεί, κοιτούσε πάντα τον εαυτό του, γι αυτό και αδιαφορούσε για τις αξιώσεις του Θεού και του ανθρώπου. Όπως είδαμε, άρχισε να προσεύχεται στην αιωνιότητα, εκεί που ήταν πια αργά για προσευχή. Δε ζητούσε πολλά, μια σταγόνα νερό, αλλά και αυτό του το αρνούνταν. Στην ουσία, εκεί που βρισκόταν δε χρειαζόταν φυσική ανακούφιση αλλά πνευματική. Ήταν η δίψα για την οποία έπρεπε να νοιαστεί όσο ήταν στη ζωή. Η δίψα του για να κοπεί, χρειάζεται να πάρει από το ζωντανό νερό που προσφέρεται δωρεάν και τώρα ήταν πια αργά.

25 «Κι ο Αβραάμ απάντησε: «Παιδί μου, θυμήσου ότι απόλαυσες εσύ τα αγαθά σου στη ζωή και παρόμοια ο Λάζαρος τα κακά. Τώρα, λοιπόν αυτός ανακουφίζεται εδώ κι εσύ υποφέρεις»».

Τι φοβερό πράγμα για την ψυχή που δε σώθηκε να θυμάται σ' ολόκληρη την αιωνιότητα κάθε αμαρτία που είχε διαπράξει και να ματώνει η καρδιά του, γιατί η ευκαιρία να μετανοήσει του είχε δοθεί πολλές φορές μέσα από τα μηνύματα του Ευαγγελίου που είχε ακούσει. Η μνήμη του θα είναι σαν το σκουλήκι που δεν πεθαίνει, το σκουλήκι που θα βασανίζει την ψυχή του παντοτινά.

26 «Και εκτός απ' όλα αυτά, ανάμεσα σε μας και σε σας, υπάρχει μεγάλο χάσμα, έτσι που όσοι θέλουν να περάσουν από εδώ σε σας να μην μπορούν κι ούτε οι από εκεί να μπορούν να περάσουν σε μας».

Ο ξεχωρισμός των σωσμένων από τους απίστευτους είναι τελικός, όταν κάποιος περάσει από την πύλη του θανάτου. Οι σωσμένοι δεν μπορούν να χάσουν τις ουράνιες ευλογίες τους και να πέσουν στην απώλεια και οι χαμένοι δεν μπορούν ποτέ ν' αποκτήσουν τις ευλογίες και ν' απολαύσουν τη σωτηρία.

27 «Κι εκείνος είπε: «Τότε, σε παρακαλώ, πατέρα, να τον στείλεις στο πατρικό μου σπίτι, 28 γιατί έχω πέντε αδέρφια για να τους προειδοποιήσει, ώστε να μην έρθουν κι αυτοί στον τόπο αυτόν του βασανισμού».

Μέσα σ' όλη τη μιζέρια του ο πλούσιος θέλει να γίνει διάκονος. Ζητά από τον Αβραάμ να στείλει το Λάζαρο να μιλήσει στα πέντε αδέρφια του για να μην έρθουν κι εκείνα στο μέρος των βασάνων. Λυπάται. Ο Χριστός ήρθε και ανέβηκε στο σταυρό για τις αμαρτίες μας, έστω έτσι που να μη χρειάζεται να χαθεί κανένας που θα δεχόταν το μήνυμα της χάρις του.

Οι προσευχές έμειναν κι οι δύο αναπάντητες.

29 «Του λέει ο Αβραάμ: «Έχουν το Μωϋσή και τους προφήτες. Ας ακούσουν αυτούς. 30 Κι εκείνος είπε: Όχι, πατέρα Αβραάμ, αλλά αν πάει σ' αυτούς κάποιος από τους νεκρούς, θα μετανοήσουν».

Με λίγα λόγια, έχουν το Λόγο του Θεού, έχουν την Αγία Γραφή, ας τη διαβάσουν. Ας δώσουν προσοχή σ' εκείνα που γράφει και τότε ο Λόγος θα τους καθαρίσει και θα ξεφύγουν από την αιώνια καταδίκη. Ο πλούσιος παραθέτει ένα ακόμα επιχειρήμα. Λέει στον Αβραάμ ότι αν πάει κάποιος από τους νεκρούς σ' αυτούς, θα τον ακούσουν και θα μετανοήσουν.

31 «Τότε ο Αβραάμ του είπε: Αν το Μωϋσή και τους προφήτες δεν ακούν ούτε κι αν αναστηθεί κάποιος από τους νεκρούς δεν πρόκειται να πειστούν».

Η απάντηση που του δίνεται είναι πολύ αυστηρή: Ο άνθρωπος που αρνείται να πιστέψει την καθαρή, οριστική οδηγία της Αγίας Γραφής, ποτέ δε θα πιστέψει, ακόμα κι αν κάποιος έρθει πίσω από τους νεκρούς να μας προειδοποιήσει για την ερχόμενη οργή. Έτσι, αυτό που απομένει είναι να πάρουμε την πρέπεουσα θέση ενώπιον του Θεού σ' αυτόν τον κόσμο, αν θέλουμε ν' απολαύσουμε τις ευλογίες Του, όχι μόνο εδώ, αλλά και σ' ολόκληρη την αιωνιότητα.

Αθανασία

Η λέξη αυτή προέρχεται από το αθάνατος, και σημαίνει ζωή αιώνιας διάρκειας. Ποτέ δεν αναφέρεται στην Παλαιά Διαθήκη, ενώ στην Καινή Διαθήκη αναφέρεται στον Κύριο που είναι ο μόνος αθάνατος (Α΄ Τιμ. 6:16). «Αυτός κατάργησε το θάνατο και έφερε στο φως τη ζωή και την αφθαρσία μέσω του Ευαγγελίου» (Β΄ Τιμ. 1:10).

Αθανασία σημαίνει αποτίναξη της δουλείας, «γιατί πρέπει το φθαρτό τούτο σώμα να αποκτήσει αφθαρσίαν, και το θνητό τούτο σώμα να αποκτήσει αθανασίαν (Α΄ Κορ. 15:53)

«Ο Κύριος είναι ο μόνος αθάνατος.» Αυτός είναι η πηγή της αθανασίας. Όλοι εμείς οι πιστοί αντλούμε την αθανασία από το Χριστό. Αυτός είναι το φως που κανένα θνητό μάτι δε μπορεί να το ατενίσει. Μόνο αυτοί που είναι στο Χριστό μπορούν να μένουν στην παρουσία Του με ειρήνη. «Η δόξα και η αιώνια δύναμη» είναι δικιά Του, και είναι Αυτός που, μέσω χάρης, άνοιξε στους αμαρτωλούς τις πύλες της αιώνιας ζωής.

Η αθανασία στη Γραφή είναι συνδεδεμένη με το σώμα. Το σώμα του Κυρίου δεν υποβαλλόταν στο θάνατο. Μόνο κάτω από θεία αρχή θα μπορούσε να πεθάνει. Ο Ίδιος είπε: «Κανείς δε μπορεί να μου αφαιρέσει τη ζωή, αλλά Εγώ από μόνος Μου τη θυσιάζω, με τη δική μου θέληση. Έχω και την εξουσία να την προσφέρω και την εξουσία να την ξανα πάρω. Αυτή είναι η εντολή που πήρα από τον Πατέρα Μου» (Ιωάν. 10:18). Και αυτό το σώμα είναι που γύρισε με τη δική Του εξουσία από τους νεκρούς και σήμερα κάθεται στα δεξιά του Πατέρα.

Αυτός είναι ο Μόνος που έχει αθανασία. Και αν το Πνεύμα Εκείνου που ανέστησε τον Ιησού από τους νεκρούς κατοικεί μέσα σας, τότε Αυτός που ανέστησε το Χριστό από τους νεκρούς θα δώσει ζωή και στα θνητά σώματά μας με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος που κατοικεί μέσα μας (Ρωμ. 8:11). Και πότε θα γίνει αυτό; Όταν ξανάρθει. Τότε όλοι, όσοι είχαν πιστέψει στο Χριστό και τώρα έχουν πεθάνει θα αναστηθούν και μαζί με τους πιστούς που ζουν θα συγκεντρωθούν κοντά Του. Τα φθαρτά σώματά μας θα ντυθούν την αφθαρσία και τα θνητά σώματά μας την αθανασία! Ας Τον δοξάζουμε με το σώμα μας και με το πνεύμα μας για να μη βρεθούμε σαν αυτούς που σώζονται από φωτιά.

Αθώος

«Εγώ είμαι αθώος από το αίμα Αυτού του Δικαίου. Δική σας θάνατι η ευθύνη» (Ματθ. 27:24).

Όταν ο Πιλάτος κατάλαβε την αδυναμία του να αντισταθεί στο οργισμένο πλήθος ζήτησε να του φέρουν νερό να πλύνει τα χέρια του, θέλοντας έτσι να εκφράσει τη λύπη του ότι αυτός είναι αθώος από το αίμα Αυτού του Δικαίου. Παρ' όλα αυτά βρισκόταν εκεί ως

αντιπρόσωπος του αυτοκρατορικού θρόνου, και ήταν υπεύθυνος να καταδικάσει τον ένοχο και να απαλλάξει τον Αθώο από τις ψευδείς κατηγορίες. Φαίνεται, ότι πολύ λίγο είχε αντιληφθεί πως μέσα στις εκατονταετηρίδες που θα περνούσαν το όνομά του ήταν προορισμένο να συνδέεται με αυτό του υπομονετικού Ανθρώπου που με τόση ευκολία παρέδωσε στους προκατειλημμένους κατηγορούς Του: «Σταυρωθείς τε υπέρ ημών επί Ποντίου Πιλάτου...» Δεν υπάρχει νερό που θα μπορούσε να πλύνει το αθώο Αίμα που χύθηκε...

«Η ευθύνη θάνατι δική σας.» Προσέξτε. Η αμαρτία είναι ένα κουτσούβελο που κανείς δε δέχεται ότι είναι δικό του. Όλοι επιρρίπτουν ή μάλλον προσπαθούν να επιρρίψουν την ευθύνη ότι ανήκει σε κάποιον άλλον. Ξεχνάμε ότι ο λεκές της αμαρτίας είναι αμεταβίβαστος.

«Δική σας νάναι η ευθύνη.» Εκείνοι, από τότε, χωρίς να σκεφτούν τι έκαναν, πήραν την ευθύνη επάνω τους κι επάνω στα παιδιά τους.

Μήπως η ευθύνη βαρύνει κι εμάς; Γιατί λέει: «Δική σας θάνατι η ευθύνη.» Ναι, η ευθύνη να μεταφέρουμε το μήνυμα της θυσίας Του στις αθώες ψυχές των οποίων το αίμα χύνεται καθημερινά γύρω μας, είναι δική μας. Η αδιαφορία μας, μας καταδικάζει. Έτσι ας φροντίσουμε το μήνυμά μας σε όλους τους ανθρώπους να είναι άμεσο, γοργό και ακέραιο. Αμήν.

Αίμα

«Αυτός είναι που ήρθε μέσω ύδατος και αίματος, ο Ιησούς Χριστός. Όχι μόνο μέσω του νερού, αλλά μέσω του νερού και του αίματος. Και είναι το Πνεύμα που το επιβεβαιώνει αυτό με τη μαρτυρία Του, γιατί το πνεύμα είναι αλήθεια» (Α΄ Ιωάννη 5:6).

Αυτό που αρχικά βλέπουμε στο εδάφιο που μελετάμε είναι ο τρόπος με τον οποίο ο Ιησούς ήρθε στον κόσμο (Ιωάν. 1:14). Μας λέει ακόμη ότι ήρθε εθελουσίως (Ψαλμός 40:7). Αφού οι αιματηρές θυσίες και οι προσφορές δεν μπορούσαν να απομακρύνουν την αμαρτία και να καθησυχάσουν την συνείδηση του ανθρώπου, ήρθε ο Χριστός κι έκανε ένα ανώτερο έργο με το οποίο ικανοποίησε όλες τις απαιτήσεις του

νόμου, εξιλέωσε τον άνθρωπο από την αμαρτία, και γέμισε με ειρήνη την ταραγμένη συνείδησή του.

«Αυτός είναι που ήρθε μέσω του νερού και του αίματος.» Ναι, Αυτός είναι που γεννήθηκε ως άνθρωπος απ' την παρθένο Μαρία με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος (Ματθ. 1:18), που πέρασε τους πρώτους εννέα μήνες της κύησής Του στα σπλάχνα της μητέρας Του μέσα στο ενάμνιο υγρό. Αναφέρεται ως ενάμνιο (υγρό) από τη λέξη αμνός. «Αμνός προς θυσία.» Αυτό λέει ότι ο Ιησούς ήρθε με ανθρώπινη σάρκα ως Θεός και άνθρωπος με σκοπό να πεθάνει και μέσω του θανάτου Του να πραγματοποιηθεί η σωτηρία μας.

Ο Ιησούς είπε στο Νικόδημο: «Εκτός και ο άνθρωπος γεννηθεί από το νερό και από το Πνεύμα, δε μπορεί να μπει στη βασιλεία των ουρανών» (Ιωάν. 3:5). Από την αντίθεση του περιεχομένου μεταξύ σάρκας και Πνεύματος (Α' Ιωάν. 5:8), αντιλαμβανόμαστε ότι το νερό εδώ αναφέρεται στη σωματική φύση του ανθρώπου, και αφού μιλάμε για γέννα, το νερό εδώ αναφέρεται στο αμνιακό υγρό.

Η ίδια λέξη «γεννώ», αναφέρεται στον Ιωάννη 3:3,7 και στην Α' Ιωάννη 5:1,4. Αλλά ούτε στον Ιωάννη 3:1-8, ούτε στην Α' Ιωάννη 5:1-13 γίνεται υπαινιγμός για βάπτισμα, είτε στο Χριστό ή στον πιστό.

«Μέσω του νερού και του αίματος.» Ο λόγος για έναν τέτοιο συνδυασμό, είναι γιατί και τα δύο πηγαινούν μαζί. Το νερό αντιπροσωπεύει την ανθρώπινη φύση του Ιησού, ότι γεννήθηκε από την παρθένο Μαρία και συνεπώς αυτό που ειπώθηκε στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη 1: 1,14, αλήθεψε: «Εν αρχή υπήρχε ο Λόγος... και ο Λόγος εγένετο σάρξ». Ο λόγος που ο Ιησούς γεννήθηκε από την παρθένο Μαρία ήταν να πάρει ανθρώπινο σώμα με σάρκα και αίμα που θα μπορούσε να το προσφέρει για την άφεση των αμαρτιών μας. Γιατί χωρίς αίμα δε γίνεται άφεση αμαρτιών (Εβρ. 9:22).

Ενώ το νερό μιλάει για τον τρόπο της ενανθρώπισης του Λόγου, το αίμα μας δείχνει το σκοπό της ενανθρώπισης. Και τα δύο έχουν άμεση σχέση μεταξύ τους. Έτσι, από κοινού τα εδάφια 5 και 6 μας αποκαλύπτουν ότι η ανθρώπινη και ιστορική εκείνη προσωπικότητα που προϋπήρχε με τον Πατέρα (Ιωάν. 1:18), είναι ο Γιος του Θεού.

Εκτός από το νερό και το αίμα που αναφέρονται στο εδάφιο μας, αναφέρεται και ένα τρίτο στοιχείο. Και αυτό είναι το Άγιο Πνεύμα. Για

να γίνει αποτελεσματικό το έργο του Θεανθρώπου στον καθαρισμό μας από την αμαρτωλή φύση μας, χρειάζεται το Άγιο Πνεύμα. «Και είναι το Πνεύμα που επιβεβαιώνει τη μαρτυρία Του, γιατί το Πνεύμα είναι αλήθεια.»

Τα δύο προηγούμενα στοιχεία, το νερό και το αίμα, είναι φυσικά στοιχεία. Το Ευαγγέλιο του Χριστού μιλάει ξεκάθαρα για το έργο του Αγίου Πνεύματος.

Η εφαρμογή φυσικών στοιχείων δεν επιφέρει κανένα αποτέλεσμα στον καθαρισμό και την απολύτρωσή μας παρά μόνο η πνευματική δύναμη και ενέργεια του Θεού που είναι το Άγιο Πνεύμα (Ιωάν. 4:21), μέσω άσκησης πίστης.

«Και το Πνεύμα είναι αυτό που επιβεβαιώνει, γιατί το Πνεύμα είναι αλήθεια.» Το Πνεύμα εδώ αντιπροσωπεύει το Άγιο Πνεύμα που ενεργοποιεί το πρόσωπο και το έργο του Χριστού. Όταν ο άνθρωπος πιστεύει, το Άγιο Πνεύμα τον λυτρώνει, τον μεταμορφώνει, τον φέρνει στην άνωθεν γέννηση (Ιωάννης 3:3) και τον κάνει παιδί του Θεού (Α΄Ιωάννη 5:1). Ο πιστός τότε αναγνωρίζει όλους όσους γεννήθηκαν από το Θεό ότι είναι αδέρφια του, τους αγαπάει, τηρεί τις εντολές Του και υπερνικά τον κόσμο! (Α΄Ιωάννη 5:4).

Η Τριάδα στον Ουρανό (Α΄Ιωάννη 5:7)

«Καθότι είναι τρεις αυτοί που δίνουν τη μαρτυρία τους στον ουρανό: Ο Πατέρας, ο Λόγος και το Πνεύμα το Άγιον. Και αυτοί οι τρεις είναι ένα.»

Εδώ μιλάει ξανά ο Ιωάννης στον ενεστώτα και αυτό που θέλει να μας πει, είναι ότι και οι τρεις προσωπικότητες της Αγίας Τριάδας συμφωνούν πλήρως στη μαρτυρία που δίνουν ο ένας για τον άλλο. Βλέπουμε την αρμονική, αδιάσπαστη και αιώνια σχέση μεταξύ τους.

Και οι τρεις προσωπικότητες του Τριαδικού Θεού μας είναι μόνιμως κάτοικοι του ουρανού. Ο Κύριός μας μας δίδαξε να προσευχόμαστε: «Πάτερ ημών, ο εν τοις ουρανοίς» (Ματθ. 6:9). Ο Κύριος κατέβηκε από

τον ουρανό (Ιωάν. 6:38,41) και έπειτα ανέβηκε στον ουρανό (Πράξ. 1:9,10). Το Άγιο Πνεύμα που εστάλη μέσω του Ιησού Χριστού από τον Πατέρα πρέπει να είναι στον ουρανό, αφού οι άλλοι Δύο είναι εκεί (Λουκάς 3:21,22).

Όπως και στο Ματθαίο 28:19 και οι τρεις προσωπικότητες αναφέρονται με τη μοναδική λέξη «όνομα,» γιατί λέει: πηγαίνετε σε όλα τα έθνη, διδάξτε τους και βαπτίστε τους στο «όνομα» του Πατέρα, του Γιου και του Αγίου Πνεύματος, έτσι κι εδώ στην Α΄ Ιωάννη 5:7 μας δίνεται η ρητή δήλωση γύρω από την ενότητα των Τριών: του Πατέρα, του Λόγου και του Αγίου Πνεύματος – «και Αυτοί οι τρεις είναι ένα» που εννοεί ένα σε ουσία, ισότητα, αιωνιότητα και απεραντοσύνη. Το ίδιο συναντάμε και στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη 10:30, που λέει: «Ο Πατέρας μου κι εγώ είμαστε ένα. Ένα σε θεία ιδιότητα.

«Τρεις επίσης είναι αυτοί που δίνουν τη μαρτυρία τους στη γη: το Πνεύμα, το νερό και το αίμα. Και αυτοί οι τρεις είναι σύμφωνοι στη μαρτυρία τους» (Α΄ Ιωάννη 5:8).

Ο Ιωάννης εδώ προχωρεί να αναπτύξει λεπτομερώς πώς το έργο της σωτηρίας πραγματοποιείται στην καρδιά του ανθρώπου. Αυτό που βασικά ο Θεός κάνει στον άνθρωπο πάνω στη γη είναι η αναγέννηση την οποία μας συστήνει στην Α΄ Ιωάννη 5:1. Και τούτο διότι η αναγέννηση ενεργοποιείται με το Άγιο Πνεύμα (Ιωάν. 16:8-11), το οποίο αναφέρεται ως ο ιδρυτής της πίστης του ανθρώπου. Το αποτέλεσμα της λειτουργίας του Αγίου Πνεύματος αναφέρεται ως «το ύδωρ. Το ζωντανό νερό.» Η πρώτη επιβεβαίωση ή μαρτυρία της ζωντανής πίστης είναι ο καθαρισμός της ζωής ενός ανθρώπου. Ο καθαρισμός συμβολίζεται με το νερό. Και δεν αναφέρεται στο βάπτισμα του πιστού, αλλά στο έργο του καθαρισμού του πιστού – στη ζωή ενός αληθινά πιστού. Ο Ιωάννης μεταχειρίζεται τη λέξη «νερό» σα μια μεταφορική έννοια κοινωνίας του πιστού με το Θεό. Στον Ιωάννη 4:13,14 ο Κύριος στο πηγάδι του Ιακώβου προσφέρει «το ζωντανό νερό» που έχει τη δύναμη να κόψει τη δίψα κάθε διψασμένου. Μάλιστα φωνάζει: «Αν κάποιος διψάει, ας έρχεται σε Μένα» (Ιωάννη 6:37), κι Εγώ θα του δίνω να πίνει.» Εννοώντας το Άγιο Πνεύμα, που μπορεί να ζητήσει και να πάρει ο κάθε πιστός.

Αλλά γιατί προσθέτει «και το αίμα»; Σ΄ αυτό το εδάφιο αναφέρεται το αίμα του Ιησού που χύθηκε επάνω στο σταυρό όπως και στο εδάφιο 6. Επειδή το νερό έχει μια συμβολική έννοια αναφερόμενη στον

καθαρισμό της ανθρώπινης καρδιάς, ο Ιωάννης ήθελε να θίξει πώς ο καθαρισμός επραγματοποιείται από το Χριστό για τον πιστό. Πιθανόν το Πνεύμα να του απεκάλυπτε ότι θα υπήρχαν ορισμένοι που θα έπαιρναν το πόσιμο νερό – άσχετο με τη διδασκαλία του Κυρίου μας- και θα του απέδιδαν δύναμη πνευματικού καθαρισμού. Έτσι (ο Ιωάννης) προσθέτει ότι αυτός ο συμβολικός καθαρισμός με το νερό, γινόταν εφικτός μόνο μέσω του αίματος του Ιησού.

Αυτό μας το ξεκαθαρίζει στην Α΄ Ιωάννη 1:7. Στην προς Εβραίους 9:22 μαθαίνουμε ότι «χωρίς θυσία αίματος, δεν υπάρχει άφεση αμαρτιών». Όπως το νερό μας καθαρίζει εξωτερικά έτσι και το αίμα εξαγνίζει τον πιστό.

Το Πνεύμα και το νερό και το αίμα έχουν ένα σκοπό: τη συγχώρηση, τη σωτηρία και τη νικηφόρα ζωή του ανθρώπου.

Αίρεση

Με το θέμα αυτό των αιρέσεων και των αιρετικών θα μπορούσα να ασχοληθώ επί μακρόν. Προτιμώ όμως, και αρκούμαι, να σας πω ό,τι διδάχτηκα από τότε που γνώρισα το Χριστό μέχρι σήμερα.

Αιρέσεις υπήρχαν και θα υπάρχουν, όσο υπάρχουν άνθρωποι. Και τούτο γιατί δε μας οδηγεί το ίδιο το Πνεύμα.

Η χριστιανική διδασκαλία κρατήθηκε ανόθευτη μέσα στους αιώνες από τους ανθρώπους που στάθηκαν πιστοί στο λόγο του Θεού. Ο Ίδιος ο Χριστός μας λέει ότι δεν πρέπει να αλλάξουμε ούτε ένα γιώτα στο λόγο Του. Αφού λοιπόν δεν μπορούμε να αλλάξουμε ένα γιώτα δε μας επιτρέπεται να ξεφύγουμε και κατά ένα γιώτα από τη διδαχή Του. Στο Ματθ. 16:18 μας λέει ότι όλα μπορεί να παρέλθουν, ο λόγος Του όμως θα παραμείνει στους αιώνες! «Ούτε οι πύλες του Άδη δε θα τον κατανικήσουν.»

Ο απόστολος Πέτρος αναφερόμενος στις αιρέσεις, λέει: «Ανάμεσα στο λαό παρουσιάστηκαν ψευτοπροφήτες και ψευτοδιδάσκαλοι που παρεμβάλλουν καταστρεπτικές αιρέσεις. Απαρνούνται ακόμη και τον Κύριο που τους εξαγόρασε, προκαλώντας έτσι την καταστροφή τους!

(Β΄ Πέτρου 2:1). Ο δε απόστολος Παύλος μας συνιστά: «Αιρετικόν, μετά από μία και δύο νουθεσίες – αν δεν σας ακούει- να τον παρατάτε (Τίτο 3:10). Και καθώς συνεχίζει να μας μιλάει μέσα από τις επιστολές του, μας παροτρύνει να παραμένουμε σταθεροί και αμετακίνητοι στη διδασκαλία του Κυρίου μας που έχει τη δύναμη να μας καθαρίζει, διαπαιδαγωγεί και οδηγεί όχι μόνο να ζούμε με σωφροσύνη, δικαιοσύνη και ευσέβεια, δείχνοντας με τη ζωή μας το σωστό δρόμο στους ανθρώπους γύρω μας, αλλά και με θεία πειθώ να διαβιβάζουμε το μήνυμά Του, ανεπηρέαστοι από αιρετικούς και αιρέσεις.

Ακούω

(Α΄ Ιωάννη 1:3,4)

Ο Λόγος της Ζωής

«Αυτό που υπήρχε από την αρχή, αυτό που έχουμε ακούσει, αυτό που έχουμε δει με τα μάτια μας, αυτό που με θαυμασμό παρατηρήσαμε και τα χέρια μας ψηλάφησαν σχετικά με το Λόγο της Ζωής, - και φανερώθηκε πράγματι η ζωή, και την έχουμε δει και την επιβεβαιώνουμε με τη μαρτυρία μας και σας την αναγγέλλουμε τη ζωή τούτη την αιώνια που ήταν με τον Πατέρα και φανερώθηκε σ' εμάς – αυτό λοιπόν που έχουμε δει κι ακούσει, σας το αναγγέλλουμε, για να συμμετάσχετε κι εσείς στην κοινωνία που έχουμε, μια και η κοινωνία η δική μας είναι με τον Πατέρα και το Γιο Του τον Ιησού Χριστό. Κι αυτά σας τα γράφουμε για να είναι πλήρης η χαρά σας».

Ο Ιωάννης εδώ αναφέρεται στα όσα αυτός ο ίδιος και οι άλλοι απόστολοι είδαν με τα μάτια τους και άκουσαν με τα αφτιά τους γύρω από τη ζωή του Χριστού. «Ναι εμείς γίναμε οι ιδιαίτεροι μάρτυρες όχι μόνο των όσων ακούσαμε αλλά και των όσων είδαμε».

«Ακηκόαμεν και εωράκαμεν.» Δύο λέξεις που στηρίζει η μια την άλλη και κάνουν τη μαρτυρία τους αξιόπιστη.

Ο Ιωάννης έρχεται να συμμεριστεί μαζί μας τη μαρτυρία εκείνη που απολάμβανε. Θέλει κι εμείς να γευτούμε το ίδιο πράγμα. Να γευτούμε την κοινωνία με τον Πατέρα και τον Γιο, όπως αυτός και οι άλλοι απόστολοι. Τώρα, αν ο Χριστός ήρθε να φέρει αιώνια ζωή στους αποστόλους, τότε, ήρθε να φέρει και σε μας το ίδιο. Εμείς, ως πιστοί,

στηρίζουμε την πίστη μας στη μαρτυρία των αποστόλων, και η συμμετοχή μας στην κοινωνία που εκείνοι είχαν με τον Πατέρα και το Γιο Του, γίνεται και δική μας κοινωνία.

Ίσως σ' αυτό εδώ το σημείο κάποιος να ρωτούσε, «Γιατί λέει: Η κοινωνία τους αυτή ήταν με τον Πατέρα και το Γιο Του, τον Ιησού Χριστό;» Διότι και οι δύο είναι ένα (Ιωάννης 10:30) σε ουσία, ιδιότητα, αιωνιότητα και σκοπό.

«Και αυτά σας τα γράφουμε για να είναι πλήρης η χαρά σας.» Σκοπός της πληροφόρησης μέσω των Γραφών στον άνθρωπο είναι να ολοκληρωθεί η χαρά του. Γιατί χωρίς το μήνυμα του Ευαγγελίου, η πραγματική χαρά και ειρήνη είναι άγνωστα στον άνθρωπο.

Ακροατής

«Να γίνεσθε εκτελεστές του λόγου και όχι μόνο ακροατές, απατώντες τον εαυτό σας» (Ιακώβου 1:22).

Ο Θεός δοκιμάζει την πίστη με το Λόγο και όχι με ανθρώπινες επινοήσεις.

Τα παιδιά του Θεού είναι αδύνατο να απομακρυνθούν από το Λόγο του Θεού. Κάθε παιδί θέλει να ακούει τη φωνή του Πατέρα του, ιδιαίτερα όταν αυτή η φωνή είναι μια φωνή που ανακουφίζει και εποικοδομεί. «Γίνεσθε εκτελεστές του λόγου και όχι μόνον ακροατές, ξεγελώντας τον εαυτό σας.»

Κάθε ένας από μας μπορεί να εκφράζει τα λόγια αυτά με τη ζωή του. Ο απόστολος των εθνών το διατυπώνει ως εξής: «Εσείς είστε η επιστολή μας, γραμμένη στις καρδιές μας, η οποία είναι γνωστή και διαβάζεται από όλους τους ανθρώπους, είσθε, φανερά, επιστολή του Χριστού, που είναι καρπός της δικής μας υπηρεσίας, και είναι γραμμένη όχι με μελάνι, αλλά με το Πνεύμα του Θεού του ζωντανού, όχι σε πλάκες πέτρινες, αλλά σε πλάκες σάρκινων καρδιών» (Β΄ Κορ. 3:2,3). Ο κόσμος σήμερα δε διαβάζει τη Γραφή, αλλά διαβάζει εσένα και εμένα. Οι

άνθρωποι διαβάζουν τη συμπεριφορά μας κι έπειτα ακολουθούν το πολίτευμά μας. Αν τα θεμέλια της οικοδομής μας στηρίζονται στη Βίβλο και η γλώσσα μας εκφράζει την ιδιότητα του Χριστού, τότε οι άνθρωποι νιώθουν ανακούφιση. Κάθε ψυχούλα ψάχνει να ακουμπήσει κάπου και να ξεποστάσει. Αρκεί να την οδηγήσουμε να βρει το δρόμο που χρειάζεται.

«Γίνεσθε εκτελεστές του λόγου...» Υπάρχει ένα στοιχείο που κάνει το λόγο του Θεού ξεχωριστό από κάθε άλλο βιβλίο. Υπάρχουν βιβλία που μπορούν να μας δώσουν πληροφορίες πάνω σε διάφορα θέματα. Να μας βοηθήσουν να αυξήσουμε τις γνώσεις μας. Να μας εμψυχώσουν. Να μας ταξιδέψουν. Ακόμη και να μας διασκεδάσουν. Αλλά ο λόγος του Θεού απαιτεί δράση και αυτό είναι που τον κάνει διαφορετικόν: «Γίνεσθε...» Μπορεί να διαβάσεις οποιοδήποτε βιβλίο θέλεις. Κανένα όμως δε σου λέει ότι πρέπει να κάνεις αυτό που σε διδάσκει. Ο Λόγος του Θεού όμως σε προστάζει. Το πρώτο μήνυμά Του είναι μετάνοια. Το δεύτερο πρόσκληση: «Ελάτε σε Μένα...» (Ματθ. 11:28,29). Και το τρίτο είναι το αίτημά Του: «Πηγαίνετε σε όλα τα έθνη...» (Ματθ. 28:19). Η ακρόαση δεν είναι αρκετή, εκτός και τεθεί σε εφαρμογή αυτό που μάθαμε. Δεν είναι αρκετό να κρατάμε στα χέρια μας το φάρμακο την ώρα που πλήθη ανθρώπων το χρειάζονται. Μια αλοιφή δεν επουλώνει μια πληγή εκτός και την απλώσουμε επάνω στο τραύμα που χρειάζεται τη γιατρεία.

«Γίνεσθε εκτελεστές του λόγου και όχι μόνον ακροατές ξεγελώντας τον εαυτό σας». Δεν μπορούμε να διαλέγουμε διάφορα εδάφια που μπορεί να μας ξεγελάσουν όπως όταν παίρνουμε ορισμένα από τα φάρμακα της συνταγής που μας έγραψε ο γιατρός. Χρειάζεται ολόκληρη η δόση να κάνει τη θεραπεία ολοκληρωτική. Το ίδιο και με τη Γραφή: χρειάζονται τα απαιτούμενα εδάφια να μας δώσουν το αποτέλεσμα που περιμένουμε. «Ας μην ξεγελιώμαστε.» Χρειάζεται περισυλλογή, έπειτα πρακτική άσκηση και τέλος εφαρμογή.

Ακροβυστία

(Ρωμ. 4:4-12)

4:6 Κατόπιν ο Παύλος στρέφεται στο Δαβίδ για να αποδείξει τη θέση του. Η λέξη «έτσι» στην αρχή αυτού του εδαφίου δηλώνει ότι η εμπειρία του Δαβίδ ήταν ίδια μ' εκείνη του Αβραάμ. Το γλυκόλαλο αηδόνι του Ισραήλ είπε ότι είναι μακάριος ο αμαρτωλός που ο Θεός τον έκρινε δίκαιο, άσχετα με τα έργα του. Αν και ο Δαβίδ ποτέ δεν το είπε με τόσα πολλά λόγια, ο απόστολος το μεταφέρει από τον Ψαλμό 32:1-2 και το παραθέτει στα επόμενα δύο εδάφια.

4:7 Μακάριοι αυτοί που τους συγχωρήθηκαν οι αδικίες, που τους σκεπάστηκαν οι αμαρτίες!

4:8 Μακάριος ο άνθρωπος που δεν του λογαριάζει ο Κύριος την αμαρτία του!

Τι διέκρινε ο Παύλος σ' αυτά τα εδάφια; Πρώτ' απ' όλα, παρατήρησε ότι ο Δαβίδ δεν κάνει καμιά αναφορά σε έργα. Η συγχώρηση είναι θέμα της χάριτος του Θεού και όχι της προσπάθειας του ανθρώπου. Είδε επίσης, ότι αν ο Θεός δεν καταλογίζει την αμαρτία σε κάποιον, τότε αυτός ο άνθρωπος στέκεται δικαιωμένος μπροστά στον Κύριο. Τέλος, είδε ότι ο Θεός δικαιώνει τον ασεβή. Ο Δαβίδ ήταν ένοχος μοιχείας και φόνου, σ' αυτά τα εδάφια όμως δοκιμάζει τη γλυκύτητα της πλήρους και δωρεάν συγχώρησης.

4:9 Μπορεί όμως, μέσα στο μυαλό μερικών Ιουδαίων να υφέρπει ακόμα η σκέψη πως ο εκλεκτός λαός του Θεού είχε μια μικρή θέση στο σχέδιο της δικαιοσύνης του Θεού, ότι μόνο αυτοί που έχουν περιτμηθεί μπορούν να δικαιωθούν. Ο απόστολος στρέφεται και πάλι στην εμπειρία του Αβραάμ για να αποδείξει ότι κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει. Θέτει το ερώτημα: «Η δικαιοσύνη καταλογίζεται μόνο στους πιστούς Ιουδαίους ή και στους πιστούς εθνικούς;» Το γεγονός ίσως ότι χρησιμοποιήθηκε σαν παράδειγμα ο Αβραάμ θα μπορούσε να σημαίνει ότι καταλογίζεται μόνο στους Ιουδαίους.

4:10 Ο Παύλος συλλαμβάνει εδώ ένα ιστορικό γεγονός που λίγοι από μας θα το είχαμε προσέξει. Μας λέει ότι ο Αβραάμ δικαιώθηκε (Γέν. 15:6) πριν ακόμα περιτμηθεί (Γέν. 17:24). Αν ο πατέρας του έθνους του Ισραήλ μπορούσε να δικαιωθεί όσο ήταν ακόμη απερίτμητος, τότε προκύπτει το ερώτημα: «Γιατί δεν μπορούν να δικαιωθούν και άλλοι απερίτμητοι άνθρωποι;» Στην ουσία ο Αβραάμ δικαιώθηκε από τον Θεό όσο ήταν ακόμα εθνικός, πράγμα που ανοίγει διάπλατα την πόρτα για τη δικαίωση και των άλλων εθνικών, ανεξάρτητα από την περιτομή.

4:11 Η περιτομή, λοιπόν, δεν ήταν η οργανική αιτία της δικαίωσης του Αβραάμ. Ήταν απλώς ένα εξωτερικό σημάδι στη σάρκα του, απόδειξη ότι είχε δικαιωθεί δια πίστεως. Η περιτομή ήταν βασικά η εξωτερική απόδειξη της διαθήκης ανάμεσα στον Θεό και τον λαό Ισραήλ. Εδώ, όμως το νόημά της εκτείνεται για να επισημάνει τη δικαιοσύνη που ο Θεός απέδωσε στον Αβραάμ δια της πίστεως.

Εκτός από ένα σημάδι, η περιτομή ήταν μια σφραγίδα – σφραγίδα της δικαιοσύνης της πίστεως την οποία είχε όσο ήταν ακόμη απερίτμητος.

Ένα σημάδι υποδηλώνει την ύπαρξη του σημαινόμενου. Η σφραγίδα προσδίδει αυθεντικότητα, επιβεβαίωση, απόδειξη ή εγγύηση για τη γνησιότητα του σημαινόμενου. Η περιτομή ήταν η επιβεβαίωση του Αβραάμ ότι ο Θεός τον θεωρούσε δικαιωμένο δια πίστεως, και σαν τέτοιο τον αντιμετώπιζε.

Η περιτομή ήταν σφραγίδα της δικαιοσύνης της πίστεως του Αβραάμ. Αυτό μπορεί να σημαίνει ότι η πίστη του ήταν δίκαιη ή ότι απέκτησε δικαιοσύνη δια της πίστεως. Αυτή η τελευταία είναι χωρίς καμιά σχεδόν αμφιβολία η σωστή έννοια. Η περιτομή ήταν μια σφραγίδα της δικαιοσύνης η οποία ανήκε στην πίστη του ή που είχε κερδίσει με βάση την πίστη του.

Επειδή ο Αβραάμ δικαιώθηκε πριν περιτμηθεί, μπορεί να είναι ο πατέρας των άλλων απερίτμητων ανθρώπων – των πιστών δηλαδή εθνικών. Μπορούν κι αυτοί να δικαιωθούν όπως κι εκείνος: δια πίστεως.

Όταν λέει ότι ο Αβραάμ είναι ο πατέρας των πιστών εθνικών, δεν υπάρχει φυσικά σκέψη για φυσικούς απογόνους. Σημαίνει απλώς ότι αυτοί οι πιστοί είναι «παιδιά του», επειδή μιμήθηκαν την πίστη του. Δεν είναι παιδιά του επειδή τα γέννησε αλλά επειδή τον είχαν υπόδειγμα και μιμήθηκαν το παράδειγμά του. Η περικοπή δεν διδάσκει επίσης ότι οι εθνικοί που πιστεύουν γίνονται ο λαός Ισραήλ του Θεού. Ο Ισραήλ του Θεού αποτελείται από εκείνους τους Ιουδαίους που δέχονται τον Ιησού Χριστό, τον Μεσσία, σαν Σωτήρα και Κύριό τους.

4:12 Ο Αβραάμ πήρε το σημάδι της περιτομής και για ένα ακόμη λόγο: για να γίνει ο πατέρας εκείνων των Ιουδαίων που όχι μόνο έχουν

περιτμηθεί αλλά ακολουθούν τα' αχνάρια του στο μονοπάτι της πίστεως, το είδος της πίστεως που είχε όσο ακόμη ήταν απερίτμητος.

Υπάρχει μια διαφορά ανάμεσα στους απογόνους του Αβραάμ και στα παιδιά του Αβραάμ. Ο Χριστός είπε στους Φαρισαίους, «Ξέρω πως είστε απόγονοι του Αβραάμ» (Ιωάν. 8:37). Και συνέχισε λέγοντας «Αν ήσασταν γνήσια τέκνα του Αβραάμ, θα κάνατε τα έργα του Αβραάμ» (Ιωάν. 8:39).

Εδώ λοιπόν ο Αβραάμ επιμένει ότι η φυσική περιτομή δεν αρκεί. Πρέπει να υπάρχει πίστη στο ζωντανό Θεό. Οι περιτμημένοι που πιστεύουν στον Κύριο Ιησού Χριστό είναι ο αληθινός Ισραήλ του Θεού.

Για να συνοψίσουμε, λοιπόν: υπήρχε μια εποχή στη ζωή του Αβραάμ που είχε πίστη και ήταν απερίτμητος και μια άλλη εποχή που είχε πίστη και είχε περιτμηθεί. Το αείτιο μάτι του Παύλου βλέπει στο γεγονός αυτό ότι οι πιστοί εθνικοί και οι πιστοί Ιουδαίοι μπορούν να διεκδικήσουν τον Αβραάμ σαν πατέρα τους και να ταυτιστούν μαζί του σαν παιδιά του.

Αλήθεια

«Εγώ Είμαι η Αλήθεια». Ο Χριστός είναι η πλήρης και τελική αποκάλυψη του Θεού. Ο Αδάμ πίστεψε στο ψεύδος του Διαβόλου και έκτοτε ο άνθρωπος ψάχνει με αβεβαιότητα ανάμεσα στην άγνοια και το λάθος. «Ο δρόμος των ασεβών είναι σαν το σκοτάδι, δεν ξέρουν πού προσκóπτουν» (Παρ. 4:19). «Σκοτισμένοι στη διάνοια, καθώς είναι απαλλοτριωμένοι από τη ζωή του Θεού, εξαιτίας της άγνοιας που είναι μέσα τους, εξαιτίας της πώρωσης της καρδιάς τους» (Εφ. 4:18). Χίλια δύο μηνύματα μηχανεύεται το μυαλό. «Ο Θεός έκανε τον άνθρωπο τίμιο και απλό, αλλά οι άνθρωποι έγιναν περίπλοκοι» (Εκκλ. 7:29). «Δεν υπάρχει κανένας συνετός» (Ρωμ. 3:11). Ο Πιλάτος φώναξε δυνατά τη σύγχυση του πλήθους όταν ρώτησε. «Τι είναι Αλήθεια;» (Ιωάν. 18:38). Η Αλήθεια δε μπορεί να βρεθεί μέσα σ' ένα σύστημα φιλοσοφίας, αλλά σ' ένα Πρόσωπο – Ο Χριστός είναι η Αλήθεια. Αυτός αποκαλύπτει το Θεό και εκθέτει τον άνθρωπο στο φως. Μέσα σ' Αυτόν είναι κρυμμένοι «όλοι οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσης» (Κολ. 2:3).

Τι φοβερή μωρία να Τον αγνοούμε! Τι θα σας ωφελήσει στην Κόλαση, αγαπητοί αναγνώστες, ακόμα κι αν έχετε πάρει πτυχία απ'όλες τις επιστήμες και έχετε κερδίσει ό,τι σας προσφέρει η εδώ ζωή; Πόσο θα επιθυμούσατε τότε να είχατε διαβάσει λιγότερο τις εφημερίδες που διαβάσατε, και περισσότερο τη Γραφή, και με όλη σας τη μάθηση να είχατε γονατίσει μπροστά στο Χριστό και την αλήθεια!

Αμαρτία

Αμαρτία είναι η παράβαση του θείου και ηθικού νόμου. Είναι το σύμπλεγμα όλων των κακών. Το γενεαλογικό δέντρο της αμαρτίας ξεκινάει από την κόλαση. Ο Σατανάς είναι ο πρωτεργάτης της. Η αμαρτία είναι κακή από τη φύση της. Είναι ο λεκές που κηλιδώνει τη λαμπρότητα της ψυχής του ανθρ'ωπου, κι αυτό κάνει το Θεό να αποστρέφεται τον αμαρτωλό.

Η αμαρτία λυπεί το Πνεύμα του Θεού γιατί πληγώνει την καρδιά Του. Το Πνεύμα, όπως θα θυμάστε, ήρθε στη μορφή του περιστεριού και η αμαρτία προκαλεί πόνο και κάνει το ευλογημένο περιστέρι να θρηνεί. Δεν είναι παράλογο να λυπούμε τον Παράκλητο και Παρηγορητή μας;

Η αμαρτία είναι αρρώστια που δηλητηριάζει τα πιο ζωτικά τμήματα του ανθρώπου. Ένα μόνο γιατρικό υπάρχει για τη θεραπεία της, κι αυτό είναι το πολύτιμο Αίμα του Μεγάλου Γιατρού. Η υπακοή του Χριστού δεν ήταν αρκετή να κάνει εξιλασμό για την αμαρτία. Έπρεπε να θυσιαστεί επάνω στο σκληρό σταυρό γιατί χωρίς αίμα δε γίνεται άφεση αμαρτιών (Εβρ. 9:22).

Ο Θεός μας έπλασε σύμφωνα με την εικόνα Του, λίγο κατώτερους από τους αγγέλους. Η αμαρτία όμως μας υποβίβασε. Μετάτρεψε τη δόξα μας σε ντροπή. Ο Θεός από του Οποίου τη σκέψη δε φύγαμε ποτέ, αφαίρεσε την ενοχή της αμαρτίας με τη συγχωρητική χάρη Του. Άλλαξε τη φύση μας και μας έκανε μέτοχους της δικής Του φύσης.

Ο άνθρωπος χωρίς τη χάρη του Θεού, που αφήνεται στον εαυτό του, μοιάζει με πλοίο στην τρικυμία, χωρίς κυβερνήτη και χωρίς άγκυρα, έτοιμο να συντριφτεί πάνω σε κάποιον ύφαλο. Σκεφτείτε, αν ο Αδάμ τον οποίο ο Θεός έφτιαξε τόσο τέλειο (Γέν. 3:22), έπεσε τόσο γρήγορα, πόσο πιο εύκολο είναι για μας να πέσουμε. Ας προσευχόμαστε η χάρη του Θεού να φαίνεται πάνω στις αδυναμίες μας.

Ο Αδάμ ήταν η κεφαλή της ανθρωπότητας. Εμείς είμαστε σπέρμα του Αδάμ. Όπως ένα παιδί είναι προέκταση των γονιών του, έτσι κι εμείς ήμασταν μέρος του Αδάμ. Γι αυτό όταν αμάρτησε ο Αδάμ, αμαρτήσαμε όλοι μας. Ενώ με τους αγγέλους είναι διαφορετικά. Όταν έπεσε ο πρωινός αστέρας, οι άλλοι άγγελοι δεν έπεσαν, γιατί δεν έχουν σχέση μεταξύ τους. Δεν έχουν εξάρτηση ο ένας απ' τον άλλον.

Η αμαρτία του Αδάμ είναι και δική μας με φυσική μετάδοση. Δε μας καταλογίστηκε μόνο η ενοχή του Αδάμ, αλλά και η αχρειότητα και η διαφθορά της φύσης του μεταδόθηκε σε μας όπως μεταφέρεται το δηλητήριο από την πηγή στη βρύση. Αυτή είναι που ονομάζουμε προπατορική αμαρτία.

Στην προπατορική αμαρτία υπάρχει η έλλειψη δικαιοσύνης που έπρεπε να είναι δική μας. Έχουμε χάσει την υπέροχη πρωταρχική φλόγα της ψυχής που κάποτε είχαμε. Έχει μολύνει και διαφθείρει την παρθενική μας φύση. Έχει μετατρέψει τη λαμπρότητα της ψυχής μας σε μεσανυχτιάτικο σκοτάδι.

Η προπατορική αμαρτία είναι σαν τον υδράργυρο που συνεχώς κινείται. Ακόμη και όταν κοιμόμαστε η αμαρτία είναι ζύπνια. Έχει μέσα της μια αρχή συνεχούς κίνησης, μοιάζει με το σφυγμό που χτυπά ασταμάτητα. Δυστυχώς σ' αυτήν τη ζωή δε θεραπεύεται τέλεια. Αν και η χάρη καθυποτάσσει την αμαρτία, δεν την ξεριζώνει ολότελα γιατί μέσα μας υπάρχουν τα κατάλοιπα της σάρκας. Ο Θεός αφήνει την προπατορική διαφθορά στον άνθρωπο μετά την αναγέννησή του, αν και θα μπορούσε να την εξαλείψει. Όμως δεν το κάνει, για να δείξει τη δύναμη της χάρις Του και στον πιο αδύνατο πιστό. Τελικά, η χάρη Του θα επικρατήσει.

Ο Θεός τα επιτρέπει όλα αυτά που ο άνθρωπος διέρχεται για να μας κάνει να λαχταράμε τον ουρανό, όπου δεν υπάρχει αμαρτία να μας μολύνει, ούτε διάβολος να μας πειράζει. Όπως ο μανδύας έπεσε από τον Ηλία όταν αρπάχτηκε στον ουρανό, έτσι και όταν οι άγγελοι θα μας μεταφέρουν στον ουρανό, θα πέσει και ο μανδύας της αμαρτίας μας.

Ας μη ταράσσονται οι καρδιές μας. Εκείνος που άρχισε το καλό έργο ανάμεσά μας θα το αποπερατώσει και γρήγορα θα απολαμβάνουμε την παρουσία Του.

Η Άμπελος

(Ιωάννη 15:1-8)

1 «Εγώ είμαι το αμπέλι το αληθινό και ο Πατέρας μου είναι ο αμπελουργός.» Η λέξη «αληθινός» αναφέρεται σε πολλά σημεία της Καινής Διαθήκης. Περιγράφει με διάφορους τρόπους το χαρακτήρα του Ιησού Χριστού.

1^{ov}) Αυτός είναι το αληθινό φως (1:9).

2^{ov}) Αυτός είναι ο αληθινός άρτος (6:32).

3^{ov}) Αυτός είναι ο λειτουργός στα Άγια των Αγίων και στην «αληθινή σκηνή» (Εβρ. 8:2).

Αυτός ήταν το αληθινό φως σε σύγκριση με άλλα φώτα που σβήνουν και σε σύγκριση με το φως του προδρόμου, που δεν ήταν παρά μια λάμπα της οποίας το φως μπορούσε να διατηρηθεί – όπως είπαμε σε προηγούμενη ανάλυση – εφόσον το φυτό του ήταν διαρκώς μέσα στο λάδι (ενωμένο με το Πνεύμα του Θεού).

Ήταν ο «αληθινός άρτος» σε σύγκριση μ' εκείνον που έφαγαν οι Πατέρες μας στην έρημο και πέθαναν.

Ήταν «ο λειτουργός στην αληθινή σκηνή», σε σύγκριση μ' εκείνην που έκανε ο Μωϋσής, που ήταν το «παράδειγμα και η σκιά των ουρανίων πραγμάτων» (Εβρ. 8:5).

Ο Κύριος μεταχειρίστηκε τη λέξη «αμπέλι», γιατί ήταν εκείνη που άρμοζε να Τον αντιπροσωπεύσει μαζί με τους μαθητές Του, που θα έφερναν καρπό για τη δόξα του Θεού. Γήινος τύπος το αμπέλι. Αναφέρεται στην «πνευματική αλήθεια», καθώς θα δούμε στη συνέχεια της μελέτης μας.

«Και ο Πατέρας μου είναι ο αμπελουργός». Στην Παλαιά Διαθήκη ο Πατέρας αναφέρεται ως Ιδιοκτήτης του αμπελιού, ενώ εδώ αναφέρεται ως αμπελουργός, που θα πει «ο καλλιεργητής». Θα πει εκείνος που το φροντίζει. Η εικόνα αυτή δείχνει την αγάπη του Πατέρα για το Χριστό και τα παιδιά Του. Ο Χριστός που ήρθε με τη μορφή του δούλου και πήρε τη θέση «της εξάρτησης».

Με πόση αγάπη θα παρακολουθούσε την αύξηση Εκείνου που μεγάλωσε μπροστά Του σαν ένα τρυφερό φυτό και σα μια ρίζα μέσα από την ξερή γη! (Ησαΐας 53:2). Πριν από τη γέννησή Του, ο Πατέρας εμπόδισε τον Ιωσήφ να χωρίσει τη γυναίκα του (Ματθ. 1:8-20). Μετά τη γέννησή Του, ο Πατέρας διέταξε τον Ιωσήφ να φύγει στην Αίγυπτο, γιατί ο Ηρώδης έψαχνε να βρει το μικρό Παιδί και να το σκοτώσει (Ματθ. 2:13).

Τι θαυμάσιες αποδείξεις είναι αυτές για τη μεγάλη φροντίδα του αμπελουργού πάνω στο Αληθινό Αμπέλι!

Την ίδια φροντίδα δείχνει και στα κλαριά Του, (παιδιά Του). Τα μάτια Του είναι πάντοτε στραμμένα και στους πιο λεπτούς και αδύναμους βλαστούς που χρειάζονται το χέρι Του να τα στηρίξει από τους βοριάδες που τα φυσούν. Κι αυτή είναι η «προστατευτική Του φροντίδα». Από την άλλη έχουμε το ακοίμητο μάτι Του, που δεν παύει ούτε στιγμή να τα προσέχει. Και «την πίστη Του». Δεν αφήνει κανένα κλαρί να χαθεί. Κι αν δε φέρουν καρπό, τα καθαρίζει και τα κλαδεύει, μέχρι που να δυναμώσουν και να φέρουν καρπό. Πρέπει να σημειώσω ότι η τελευταία αυτή φράση μπορεί να μας ανακουφίσει και η φωνή αυτή να μας δίνει βεβαιότητα, αλλά δεν παύει να μας λέει ότι πρέπει διαρκώς να ελέγχουμε τους εαυτούς μας, κοιτάζοντας βαθιά μέσα στις καρδιές μας.

2 «Κάθε κλήμα φυτεμένο σε μένα που δεν καρποφορεί, το ξεριζώνει. Και κάθε κλήμα που καρποφορεί, το καθαρίζει για να δώσει περισσότερο καρπό». Πρέπει να σημειώσω ότι πολλοί άνθρωποι ή μάλλον πολλά δόγματα πιστεύουν ότι το «αίρει αυτό», σημαίνει αιώνια καταστροφή. Κάτι τέτοιο όμως έρχεται σε αντίθεση με δηλώσεις σαν αυτές που αναφέρονται στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη 4:14, 10:28, 18:19, Ρωμ. 5:9, 10, 8:35, 39 και τόσα άλλα.

Ας δώσουμε λίγη προσοχή για να καταλάβουμε την έννοια του εδαφίου. Ο Χριστός εδώ δεν απευθύνεται σε ένα μικτό ακροατήριο από πιστούς και απίστευτους. Ούτε απευθυνόταν στους 12 μαθητές, γιατί ο Ιούδας είχε ήδη αποχωρήσει. Εάν ο Ιούδας ήταν ακόμα μαζί τους, τότε θα μπορούσαμε να υποθέσουμε ότι ο Χριστός είχε αυτή την αιτία στη σκέψη Του. Αλλά αυτό που ο Κύριος εδώ είπε, το είπε αποκλειστικά στους Ένδεκα, που εννοεί, μόνο τους πιστούς! Αυτό είναι το πρώτο σημείο της έννοιας αυτής.

«Κάθε κλήμα φυτεμένο σε μένα που δεν καρποφορεί, το ξεριζώνει». Κάθε κλήμα φυτεμένο σε μένα που δεν καρποφορεί το απομακρύνει, το αφαιρεί. Μ' αυτό δεν έπεται ότι αφανίζεται ή καταστρέφεται. Αλλά το κύρος και η έννοια του εδαφίου φαίνεται καθαρά απ' το χρόνο του ρήματος. Προσέξτε! «Κάθε κλήμα φυτεμένο σε μένα που δεν καρποφορεί, το ξεριζώνει». Δεν είναι ένα κλαρί που δεν έφερε ποτέ καρπό στο οποίο ο Κύριος αναφέρεται, αλλά ένα κλαρί που δε μας δίνει πλέον καρπό. Τρία πράγματα είναι εκείνα που κάνουν τα κλαριά του φυσικού κλήματος να είναι άκαρπα. Είτε από φυλλόροια είτε από ασθένεια είτε από μεγάλη ηλικία που μαραίνονται και πεθαίνουν. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και στην πνευματική εφαρμογή.

Τώρα εάν είμαστε κλαριά του ζωντανού αμπελιού, εάν έχουμε εμπιστευτεί τον Κύριο Ιησού Χριστό ως Σωτήρα, τότε το μόνο πράγμα για το οποίο έχουμε μείνει σ' αυτόν τον κόσμο είναι να φέρουμε καρπό για τη δόξα του Θεού. Κάποιος όμως θα μπορούσε να πει: «Τι εννοείς με τη λέξη καρπό;» Θα μπορούσαμε να σκεφτούμε ότι εδώ υπάρχουν πολλοί διαφορετικοί τρόποι. Στη Γαλάτας 5:22 βλέπουμε τον καρπό του χριστιανικού χαρακτήρα που το πνεύμα του Θεού παράγει στη ζωή των πιστών.

Η καρποφορία του Πνεύματος είναι: Αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, ευθύτητα χαρακτήρα, αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια. Όλα αυτά αποτελούν καρπό για τη δόξα του Θεού. Ομολογείς ότι έχεις σωθεί μέσω πίστης στον Κύριο Ιησού; Έχει φανεί στη ζωή σου ο καρπός του Πνεύματος; Αυτό μπορεί να γίνει όταν έχεις κοινωνία με το Χριστό. Εάν εμφανιστεί το αντίθετο στη ζωή σου απ' όλα αυτά, τότε μπορείς να είσαι βέβαιος σ' αυτό που θα σου πω: «Ότι παρόλο που έχεις εμπιστευτεί το Χριστό για τη σωτηρία σου, δε ζεις σε κοινωνία με το Θεό. Εάν αντί της αγάπης υπάρχει πίκρα, έχθρα, αγένεια, εάν αντί της χαράς υπάρχει σκότος, εάν αντί της ειρήνης υπάρχει ανησυχία, εάν αντί της μακροθυμίας υπάρχει ανυπομονησία, εάν αντί της ευθύτητας του χαρακτήρα υπάρχει αγριότητα, εάν αντί της αγαθοσύνης αρχίζει να κάνει την εμφάνισή του το ηθικό κακό, εάν αντί της πίστης υπάρχει στεναχώρια και έλλειψη εμπιστοσύνης, εάν αντί της πραότητας υπάρχει υπερηφάνεια και αλαζονεία, εάν αντί της εγκράτειας υποτάσσεται σε επιθυμίες της σάρκας τότε, αυτό μας δίνει την απάντηση πως, οτιδήποτε και να ομολογείς, δε ζεις σε κοινωνία με το Θεό. Γιατί καθώς ζούμε σε κοινωνία μαζί Του και περπατάμε με τη δύναμη του Πνεύματος, ο καρπός του Πνεύματος φαίνεται στη ζωή.

Ο καρπός φαίνεται επίσης και σαν αποτέλεσμα υπηρεσίας. Θα πρέπει όμως να διακρίνουμε ανάμεσα στον καρπό και την υπηρεσία. Ο απόστολος των εθνών στην επιστολή του στους Ρωμαίους λέει: «Θέλω να σας επισκεφθώ για να έχω κάποιον καρπόν ανάμεσά σας». Αυτό που έχει στη σκέψη του είναι να κερδίσει μερικές ψυχές στο Χριστό και έτσι να φέρει καρπό για τη δόξα του Θεού. Εάν πραγματικά έχουμε σωθεί, τότε πρέπει να ενδιαφερόμαστε για τις ψυχές γύρω μας.

Πρέπει να ζητάμε να τιμήσουμε το Θεό για να έχουμε τη χαρά με το να κερδίζουμε ψυχές στον Κύριο Ιησού Χριστό. Άλλο πράγμα η υπηρεσία κι άλλο ο καρπός, αλλά τα αποτελέσματα πιστής υπηρεσίας θα είναι οι πολύτιμοι καρποί που θα παραμείνουν όταν βρεθούμε μπροστά στο θρόνο του μεγάλου Κριτή. Σαν κλαριά της αμπέλου είμαστε υπεύθυνοι να φέρουμε καρπό. Χρειάζεται πολλή προσοχή στη ζωή όλων εκείνων που ομολογούν ότι έχουν σωθεί με τη χάρη Του Θεού. Η ζωή μας πρέπει να συμφωνεί απόλυτα με την ομολογία μας.

Αν το κλαρί είχε συνείδηση κι ο αμπελουργός το πλησίαζε με μια ψαλίδα να το κλαδέψει και με μια τρόμπα να το ραντίσει για να σκοτώσει τα μικρόβια που το κρατούν ανθυγιεινό, τότε το κλαρί θα μας έλεγε: «Επιτέλους, όλα τελείωσαν με μένα. Τι στεναχώριες έχω περάσει. Τι λύπες έχω δεχτεί. Τι πόνους έχω δοκιμάσει με το κλάδεμα που μου 'καναν και τι κινδύνους διέτρεξα απ' τα δηλητήρια που με ράντισαν! Αλλά το κλαρί θα μάθει με το χρόνο ότι όλα έγιναν για την υγεία του και για να μας δώσει καλύτερο καρπό.

Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο ο Θεός διαπραγματεύεται με μας. Δεν πρέπει να απογοητευόμαστε εάν επιτρέψει να περάσουμε μέσα από δοκιμασίες. Είπες ότι ήθελες να περπατήσεις με το Θεό, ότι ήθελες να ζεις γι' Αυτόν, ότι ήθελες το Χριστό να δοξαστεί στη ζωή σου, τότε, πρέπει να ξέρεις ότι ο Θεός μπορεί να σου δώσει κάποιες σκληρές δοκιμασίες για να εκπληρωθεί αυτή η επιθυμία σου.

Άλλωστε θα πρέπει να περιμένουμε κάτι τέτοιο ύστερα απ' τις δοκιμασίες που πέρασε το ίδιο Του το παιδί. Κοίταξε στο μέγεθος του αποτελέσματος και το προϊόν του Καρπού που μας έδωσε και τότε όλες οι δοκιμασίες που περνάς θα έχουν το πιο αίσιο και πιο γλυκό τέλος!

3 «Εσείς είστε κιάλας καθαροί, χάρη σ' αυτά που σας έχω διδάξει». Έχουμε καθαρίσει τις ψυχές μας υπακούοντας στην αλήθεια με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος (Α' Πέτρου 1:22), και ο καθένας που έχει

την ελπίδα αυτή στηριγμένη στο Χριστό, εξαγνίζει τον εαυτό του, όπως Εκείνος είναι αγνός (Α΄ Κορ. 6:11), αλλά υπάρχει συνεχής ανάγκη πως Αυτός που αρχικά μας έπλυνε απ' τις αμαρτίες μας, πρέπει καθημερινά να μας πλένει τα πόδια (Ιωάν. 18:10). «Εσείς είστε κιόλας καθαροί, χάρη σ' αυτά που σας έχω διδάξει». Μ' αυτό ο Χριστός δεν εννοεί ότι οι απόστολοι ήταν καθαροί από κάθε αμαρτία, αλλά τους θυμίζει αυτό που η πείρα τους είχε διδάξει και πως ήταν ανάγκη να συνεχίσουν να ζουν μέσα στη χάρη. Τους συνιστά τη διδασκαλία του Ευαγγελίου και την απόδοσή της που μοιάζει με το μαχαίρι του αμπελουργού που καθαρίζει ό,τι είναι νεκρό.

4 «Μείνετε ριζωμένοι σ' εμένα κι εγώ σ' εσάς. Όπως δε μπορεί το κλήμα να καρποφορήσει μόνο του, αν δεν παραμείνει στο αμπέλι, το ίδιο κι εσείς, αν δεν μείνετε ριζωμένοι σε μένα». Ένα κλαδί (κληματόβεργα) μένει ενωμένο με το κλήμα απ' το οποίο παίρνει το χυμό που του δίνει ζωή. Το ίδιο κι εμείς, μένουμε ενωμένοι με το Χριστό με το να ξοδεύουμε χρόνο σε προσευχή, μελέτη, υπακοή στο Λόγο Του και κοινωνία με τα παιδιά Του. Καθώς διατηρούμε συνεχή επαφή μαζί Του, νιώθουμε την παρουσία Του και τις προμήθειες της πνευματικής δύναμης και των πόρων που μας δίνει. Το κλαδί μποτεί να φέρει καρπό μόνον όταν είναι ενωμένο με το κλήμα. Ο μόνος τρόπος που οι πιστοί μπορούν να φέρουν καρπό χριστιανικού χαρακτήρα είναι με το να ζούν με το Χριστό ανά πάσα στιγμή.

5 «Εγώ είμαι το αμπέλι, εσείς τα κλήματα. Εκείνος που παραμένει ενωμένος μαζί μου κι εγώ μαζί του, αυτός παράγει άφθονο καρπό, γιατί χωρίς εμένα δε μπορείτε να κάνετε τίποτε». Ο Χριστός είναι η άμπελος και οι πιστοί είναι οι κληματόβεργες. Το ερώτημα δεν είναι αν η κληματόβεργα ζει τη ζωή για την άμπελο, αλλά αν επιτρέπει τη ζωή της αμπέλου να κυλάει μέσα της. Μερικές φορές προσευχόμαστε «Κύριε, βοήθησέ με να ζω τη ζωή μου για σένα». Θα ήταν καλύτερα να προσευχόμαστε: «Κύριε Ιησού, ζήσε τη ζωή Σου μέσα στη δική μου ζωή».

Χωρίς το Χριστό δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε. Το κλαδί της αμπέλου ζει για ένα μεγάλο σκοπό. Ζει να φέρει καρπό. Οι κληματόβεργες είναι άχρηστες για να τις κάνουμε χρήσιμα έπιπλα ή οικοδομές. Μάλιστα δεν κάνουν ούτε για καυσόξυλα, αλλά είναι κατάλληλες να φέρουν καρπό, εφόσον βέβαια παραμείνουν ενωμένες με την άμπελο.

6 «Αν κάποιος δεν παραμείνει ενωμένος μαζί μου, αυτός βρίσκεται πεταμένος έξω σαν το ξεραμένο κλήμα. Κι αυτά τα μαζεύουν, βέβαια, και τα βάζουν στη φωτιά και καίγονται». Η απλή έννοια των λόγων του Κυρίου είναι η εξής: Εάν κάποιο απ' τα κλαριά, κάποιος πιστός δεν έχει κοινωνία μαζί Του, «πετιέται έξω». Δε θα μπορούσε ν' αναφέρεται σε κάποιον που ποτέ δεν ήρθε στο Χριστό και δεν είναι ενωμένος μαζί Του. Γι αυτό πρέπει να διαβάσουμε ξανά το εδάφιο. «Πετιέται έξω σαν κλαρί». Πρέπει ακόμα να έχουμε υπόψη μας ότι η εικόνα αυτή εδώ που χρησιμοποιείται απ' τον Κύριο αναφέρεται στη διαμονή μας σ' αυτόν τον κόσμο και στον καρπό που πρέπει να φέρουμε για τη δόξα του Πατέρα. Το «πετιέται έξω» γίνεται απ' τον αμπελουργό και προφανώς είχε κατά νου την αποστέρηση του πιστού απ' τα δώρα και τις ευκαιρίες που δεν αξιοποίησε.

Τα επόμενα τρία εδάφια θα μας δώσουν μια εικόνα πιο ζωντανή. «Το αλάτι που έχασε τη γεύση του» (Ματθ. 5:13). «Γιατί όποιος έχει θα του δοθεί, αλλά όποιος δεν έχει κι εκείνο που πίστευε πως έχει, θα του αφαιρεθεί και στη Β' Ιωάν. 2:8 «Να προσέχετε τους εαυτούς σας, ώστε να μη χάσουμε εκείνα για τα οποία εργαστήκαμε, αλλά να πάρουμε πλήρη το μισθό μας» (Β' Ιωάν. 8).

Αλλά τι εννοεί με το να μας λέει: «Και αυτά τα μαζεύουν και τα ρίχνουν στη φωτιά και καίγονται»; «Αυτά» είναι εκείνα που έχουν πεταχτεί έξω «σαν κλαριά», δηλαδή τα νεκρά έργα, «ξύλα, άχυρα και καλαμιές». Και αυτό που θα γίνει με τα «νεκρά έργα» η Α' Κορ. 3:15 λέει ότι: «Αν κάποιου το έργο αποτεφρωθεί, θα βγει ζημιωμένος, ο ίδιος όμως θα σωθεί, αλλά έτσι όπως γλιτώνει κανείς από φωτιά». Ήταν εκτός επαφής (κοινωνίας) με τον Κύριο, έπαψε να φέρει καρπό για τη δόξα Του και τα νεκρά έργα του ήταν κομμένα όπως τα Σόδομα και παρόλ' αυτά αυτός σώθηκε!

7 «Αν παραμείνετε ενωμένοι μαζί μου και τα λόγια μου μείνουν ριζωμένα μέσα σας, ό,τι κι αν θέλετε, ζητήστε το και θα σας δοθεί». Το να μείνουμε ενωμένοι με το Χριστό είναι το μυστικό μιας πετυχημένης ζωής με προσευχή. Όσο πιο πολύ πλησιάζουμε τον Κύριο, τόσο πιο πολύ μαθαίνουμε τις σκέψεις Του. Όσο πιο πολύ Τον γνωρίζουμε μέσω του λόγου Του, τόσο πιο πολύ θα καταλάβουμε το θέλημά Του. Όσο πιο πολύ το θέλημά μας συμφωνεί με το δικό Του, τόσο πιο πολύ μπορούμε να βεβαιωθούμε ότι οι προσευχές μας απαντώνται.

8 «Με τούτο φανερώθηκε η δόξα του Πατέρα μου, με το να φέρετε άφθονο καρπό, και να γίνετε έτσι δικοί μου μαθητές». Καθώς τα παιδιά του Θεού αποκαλύπτουν με τη ζωή τους την ομοιότητα του Χριστού στον κόσμο, ο Πατέρας δοξάζεται! Άνθρωποι έρχονται να ομολογήσουν ότι πρέπει να είναι ένας μεγάλος Θεός, όταν μπορεί να μεταμορφώσει τόσο κακούς αμαρτωλούς σε τόσο άγιους ανθρώπους. Ας προσέξουμε την εξέλιξη σ' αυτό το κεφάλαιο. Καρπό (εδάφιο 2), ακόμα καρπό (εδάφιο 2), πολύ καρπό (εδάφιο 8).

«Έτσι θα γίνετε μαθητές μου». Αυτό εννοεί ότι αποδεικνύουμε ότι είμαστε μαθητές Του, όταν μένουμε ενωμένοι μαζί Του. Όταν οι άνθρωποι δουν ότι μοιάζουμε του Κυρίου, τότε, αυτή είναι μια πλήρης απόδειξη ότι είμαστε μαθητές Του.

Αναγέννηση

(Ιωάν. 3)

1,2 «Μεταξύ των Φαρισαίων υπήρχε κι ένας άρχοντας των Ιουδαίων, που ονομαζόταν Νικόδημος. Αυτός ήρθε νύχτα στον Ιησού και του είπε: «Δάσκαλε, ξέρουμε πως από το Θεό έχεις έρθει δάσκαλος, γιατί κανένας δε μπορεί να κάνει τα θαύματα αυτά που κάνεις εσύ, αν δεν είναι ο Θεός μαζί του».

Ο Νικόδημος ήταν μέλος του Συνεδρίου. Ως μέλος θα πρέπει στην περίπτωση αυτή εδώ να θεωρηθεί ως ένας αντιπροσωπευτικός χαρακτήρας. Μας δίνει μια άλλη φάση της πνευματικής κατάστασης του Ιουδαϊσμού:

1) Ήρθε στον Ιησού τη νύχτα.

2) Του έλειπε η διακριτικότητα.

3) Ήταν αμαρτωλός και χρειαζόταν αναγέννηση.

Ήταν, θα λέγαμε, ένας αληθινός αντιπρόσωπος του Συνεδρίου, του μεγαλύτερου εκκλησιαστικού δικαστηρίου της Ισραηλίας. Για το Συνέδριο ήταν βράδυ, βρίσκονταν στο σκοτάδι. Με απλά λόγια, όλοι τους είχαν άγνοια από τα πράγματα του Θεού.

«Αυτός ήρθε νύχτα στον Ιησού». Η νυχτερινή επίσκεψη του Νικόδημου δείχνει το φόβο του να μάθει ακόμα κι εκείνη την αλήθεια που αφορούσε τη σωτηρία της ψυχής του, που προφανώς ένιωθε ότι του λείπει κι έτσι παρέμενε στη συντροφιά όλων εκείνων που ακολουθούσαν το κατεστημένο. Αυτό δυστυχώς γίνεται και σήμερα. Πόσο λυπηρό να μη θέλουμε να δούμε το φως και τον ήλιο που μπορεί να ξεδιαλύνει τα πάντα, που έχει τη δύναμη να θερμάνει τον εσωτερικό μας κόσμο και να μας δώσει ζωή. «Δάσκαλε», του είπε, «ξέρουμε πως από το Θεό έχεις έρθει δάσκαλος». Ο Νικόδημος με το να λέει «ξέρουμε» μιλάει στον πληθυντικό. Αυτό δείχνει ότι φοβάται να εκφράσει τη γνώμη του και προτιμάει να καλυφθεί λέγοντας ότι έρχεται εκ μέρους του Εβραϊκού Συνεδρίου.

Αυτό μου θυμίζει μια παλιά ιστορία με κάποιον που μου είπε: «Θα προτιμούσα πρώτα να είμαι Έλληνας κι έπειτα χριστιανός». Θα προτιμούσε ν' ανήκει σ' ένα έθνος γήινο, παρά ν' ανήκει στο έθνος και το λαό του Θεού (Α' Πέτρου 2:9,10)

Φίλη ψυχή, πρέπει πρώτα ν' ανήκουμε στο λαό του Θεού κι έπειτα στο ελληνικό έθνος, αφού ακόμα ζούμε στα γήινα σώματά μας. Τότε θα είμαστε αληθινοί χριστιανοί και τέλειοι Έλληνες.

«Γιατί κανένας δε μπορεί να κάνει τα θαύματα αυτά που κάνεις εσύ, αν δεν είναι ο Θεός μαζί του». Είναι αλήθεια ότι τα θαύματα του Κυρίου διέφεραν ριζικά από τα θαύματα που έκαναν άνθρωποι μέχρι τότε. Πρέπει να προσέχουμε πάρα πολύ όλους αυτούς που κάνουν θαύματα. Να θυμόμαστε τι έγινε με τους μάγους της Αιγύπτου που αντέγραφαν τα θαύματα του Κυρίου και ότι τη δύναμή τους δε μπορούσαν να την πάρουν από αλλού, εκτός από το Παλιόφιδο, το Σατανά. Ας μην ξεχνάμε την προειδοποίηση του Αγίου Πνεύματος που αναφέρεται στη Β' Κορ. 11:13,14: «Στην πραγματικότητα αυτού του είδους οι άνθρωποι είναι ψευδαπόστολοι, δόλιοι κήρυκες που μεταμφιέζονται σε αποστόλους του Χριστού! Και δεν είναι παράδοξο αυτό, αφού ο ίδιος ο Σατανάς μεταμφιέζεται σε άγγελο φωτός». Και τελευταία δεν πρέπει να ξεχνάμε τι αναφέρεται στις Γραφές γύρω από τον Αντίχριστο: «Αυτού του ανόμου η παρουσία πρόκειται να πραγματοποιηθεί κάτω από την ενέργεια του Σατανά, με τη χρησιμοποίηση όλης της δύναμής του και με παραπλανητικά θαύματα και υπερφυσικά γεγονότα» (Β' Θεσ. 2:9). Μάλιστα, ο Σατανάς έχει την ικανότητα να κάνει θαύματα και να μεταφέρει αυτή τη δύναμη στους ανθρώπους γύρω του.

Ο Κύριος μας προτρέπει να εξετάζουμε τα πνεύματα, αν είναι απ' το Θεό, λόγω των ψευδοπροφητών που βρίσκονται στον κόσμο (Αΐωάν. 4:1). Αν ο λόγος που μας κηρύττουν δεν είναι από το Θεό, τότε δεν υπάρχει φως μέσα τους (Ησαΐας 8:20). Γι αυτό ας θυμόμαστε τους Βεριώτες και ας συγκρίνουμε τα πάντα με το λόγο του Θεού (Πράξ. 17:11).

Ας ρίξουμε μια ματιά στο πώς δέχτηκε ο Χριστός το Νικόδημο. Δεν τον αρνήθηκε, αν και ήταν νύχτα όταν Τον επισκέφτηκε. Ας είναι ευλογημένο το όνομά Του, γιατί πάντοτε έχει το χρόνο να μας δεχτεί. Δεν έχει σωματοφύλακες. Ούτε χρειαζόμαστε κάποιον να μας συνοδεύει ενώπιόν Του. Αυτό που ο αμαρτωλός χρειάζεται είναι ν' ακούει κηρύγματα, το ένα μετά το άλλο, έως ότου η αμαρτία εκτεθεί σε ολόκληρο το μέγεθός της και ο αμαρτωλός νιώσει την ανάγκη να ζητήσει Εκείνον που μπορεί να τον σώσει.

Ένας νεκρός δε μπορεί να ρυθμίσει τη ζωή του έως ότου αναγεννηθεί

3 «Ο Ιησούς αποκρίθηκε:» Η αλήθεια είναι, και σου το τονίζω, πως αν κάποιος δε γεννηθεί ξανά, δε μπορεί να δει τη βασιλεία του Θεού». Ο Χριστός εδώ δηλώνει την αναγκαιότητα της νέας ζωής που πρέπει να γευτεί ο άνθρωπος, αν θέλει να δει τη βασιλεία των ουρανών. Αν κάτι τέτοιο το έχει πει ο Χριστός, τότε είναι ζωτικής σημασίας για κάθε απόγονο του Αδάμ.

Το θέμα αυτό πρέπει να το εξετάσουμε με πάρα πολλή προσοχή. Και ο καλύτερος τρόπος είναι ν' αφήσουμε τη Γραφή να μας μιλήσει και να μας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια, έτσι που να μην υπάρχει ούτε η πιο μικρή αμφιβολία πάνω στο ζωτικό αυτό θέμα που αφορά την ψυχή μας.

«Αν κάποιος δε γεννηθεί ξανά, δε μπορεί να δει τη βασιλεία του Θεού». Η έκφραση αυτή αναφέρεται μόνο στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη 3:3, 5 που αναπτύσσει πνευματικά πράγματα.

Αφού μιλήσουμε για το ποια είναι «η βασιλεία του Θεού», θα εξετάσουμε ολόκληρο το εδάφιο για να δούμε τι ο καλός Κύριός μας θέλει να μας διδάξει. Το πιο κατάλληλο εδάφιο που θα μπορούσε να μας βοηθήσει στην προκειμένη περίπτωση βρίσκεται στη Ρωμ. 14:17

που λέει: «Η βασιλεία του Θεού δεν είναι φαγοπότι, αλλά δικαιοσύνη και ειρήνη και χαρά με τη δύναμη του Πνεύματος του Αγίου».

Σε άλλο πάλι μέρος, ο Λόγος του Θεού μας λέει ότι «η βασιλεία του Θεού δεν είναι ορατή, εκτός και αν αναγεννηθούμε». Τότε μόνο μπορούμε να διακρίνουμε και ν' απολαύσουμε τα πράγματα του Θεού.

«Σε μας τα αποκάλυψε ο Θεός μέσω του Πνεύματός Του. Καθότι το Πνεύμα ανιχνεύει τα πάντα, ακόμη και τα βάθη των βουλών του Θεού», και πιο κάτω «ο φυσικός όμως άνθρωπος δε δέχεται αυτά που προέρχονται από το Πνεύμα του Θεού, γιατί αυτά γι' αυτόν είναι μωρία και δε μπορεί να τα καταλάβει, γιατί μόνον πνευματικά ανακρίνονται» (Α΄ Κορ. 2:10,14).

Ας το ερμηνεύσουμε σύμφωνα με ό,τι ο Θεός μας διδάσκει. «Εκτός και αν ο άνθρωπος αναγεννηθεί, δε μπορεί να γνωρίσει τα πράγματα του Θεού». Αφού, λοιπόν, τα πράγματα έχουν έτσι, τότε φαίνεται καθαρά ότι η αναγέννηση είναι έντονης αναγκαιότητας.

4 «Του λέει ο Νικόδημος: «Πώς μπορεί να γεννηθεί ένας άνθρωπος τη στιγμή που είναι κιόλας γέρος; Μπορεί μήπως να μπει στην κοιλιά της μάνας του για δεύτερη φορά και να ξαναγεννηθεί;» Η απάντηση του Νικόδημου δείχνει ότι στερείται πνευματικής διάκρισης και ότι είναι εντελώς ανίκανος να γνωρίζει τα πράγματα του Θεού. Ο Κύριος είχε εκφραστεί με πολύ απλά λόγια. Παρόλ' αυτά, ο άρχοντας της Ισραηλίας δεν αντιλήφθηκε την έννοια των λόγων Του. Πόσο αληθεύει το γεγονός ότι ο φυσικός άνθρωπος αδυνατεί να καταλάβει τα πνευματικά πράγματα και χρειάζεται αναγέννηση.

5 «Ο Ιησούς του απάντησε: «Πράγματι, σε βεβαιώνω, αν δε γεννηθεί κανείς από το νερό και από το Πνεύμα δε μπορεί να μπει στη βασιλεία του Θεού». Εδώ αναφέρονται τα μέσα που απαιτούνται για την αναγέννηση του ανθρώπου. Οι τυπολάτρες όμως διαφωνούν και πιστεύουν ότι το βάπτισμα στο νερό τους αναγεννά. Ο ισχυρισμός τους αυτός πάνω σ' αυτό το θέμα μας δείχνει ότι όλοι αυτοί είναι αιρετικοί, γιατί μια τέτοια θεωρία δεν έχει βιβλικά θεμέλια, δε στηρίζεται με άλλα λόγια στη Γραφή. Γι αυτό ας καταφύγουμε στην Αλήθεια. Ας αφήσουμε το Λόγο να μας μιλήσει.

Το βάπτισμα δεν είναι κάτι που ο Θεός απαιτεί ότι ο αμαρτωλός χρειάζεται για τη σωτηρία του. Γιατί, αν αυτό αληθεύει, τότε κανένας

άνθρωπος δε σώθηκε πριν από τις ημέρες του Ιωάννη του Βαπτιστή και αυτό μπορούμε να το διαπιστώσουμε γιατί πουθενά στην Παλαιά Διαθήκη δεν αναφέρεται τίποτε περί «βαπτίσματος». Ο Θεός που είναι αμετάβλητος, έχει έναν τρόπο σωτηρίας από τότε που οι πρωτόπλαστοι αμάρτησαν και αν το βάπτισμα ήταν ο μόνος τρόπος για την άφεση των αμαρτιών, τότε όλοι όσοι πέθαναν από την εποχή του Άβελ μέχρι των ημερών του Χριστού είναι αιωνίως χαμένοι. Αυτό είναι απαράδεκτο. Μια τέτοια θεωρία κλείνει την πόρτα του ουρανού για όλους τους πιστούς που έφυγαν από τη ζωή χωρίς να βαπτιστούν.

Ακόμα, έρχεται σε αντίθεση με την ιστορία του ληστή που πίστεψε και μετανόησε πάνω στο σταυρό.

Αν το βάπτισμα ήταν αναγκαίο για τη σωτηρία του ανθρώπου, τότε θα έπρεπε να αγνοήσουμε κάθε εδάφιο της Γραφής που μας διδάσκει ότι η σωτηρία έρχεται μέσω «χάριτος» και όχι μέσω έργων. Αν το βάπτισμα ήταν ουσιώδες, τότε γιατί ο Χριστός δε βάπτισε κανέναν (Ιωάν. 4:2), αφού ο ερχομός Του εδώ ήταν να σώσει τον άνθρωπο από τις αμαρτίες του. Αν το βάπτισμα ήταν ουσιώδες για τη σωτηρία, τότε γιατί ο απόστολος Παύλος, όταν ο αρχιφύλακας στις φυλακές των Φιλιππων τον ρώτησε «Τι πρέπει να κάνω για να σωθώ;», ο Παύλος του απάντησε: «Πρέπει να πιστέψεις στο Χριστό και θα σωθείς». Ακόμα, γιατί ο απόστολος Παύλος όταν γράφει στην Α΄ Κορ. 1:14 λέει «Ευχαριστώ το Θεό γιατί δε βάπτισα κανέναν από σας, εκτός από τον Κρίσπο και το Γάιο».

Αν τα λόγια του Χριστού ότι πρέπει να γεννηθούμε από «νερό» δεν ανταποκρίνονται στα νερά του βαπτίσματος, τότε τι εννοούν; Για να πάρουμε τη σωστή απάντηση θα πρέπει να εξετάσουμε πώς η λέξη «νερό» αναφέρεται στα εδάφια του Ευαγγελίου. Στη γυναίκα που βρισκόταν στο πηγάδι, ο Χριστός είπε «Μα όποιος πει από το νερό που θα του δώσω εγώ, αυτός δε θα διψάσει ποτέ. Απεναντίας, το νερό που θα του δώσω θα γίνει μέσα του μια πηγή που θ' αναβλύζει νερό ζωής αιώνιας (Ιωάν. 4:4). Το νερό εδώ αναφέρεται εμβληματικά, συμβολικά.

Ας κοιτάξουμε ακόμα τι μας λέει ο Χριστός στο Ιωάννη 7:37,38. «Και την τελευταία ημέρα, την πιο μεγάλη της γιορτής, στάθηκε ο Ιησούς και είπε με δυνατή φωνή: Αν διψάσει κάποιος, να έρχεται σε μένα και να πίνει. Εκείνος που πιστεύει σε μένα, όπως λένε οι Γραφές, απ' την κοιλιά του θα ρέουν ποταμοί ζωντανού νερού».

Πιστεύουμε ότι και τα δύο αυτά εδάφια είναι αρκετά να μας πείσουν ότι η λέξη νερό δε συμβολίζει τίποτε άλλο από το Λόγο του Θεού.

Ο Λόγος του Θεού είναι εκείνος που μας ζωοποιεί (Ψαλμ. 119:5). Στην Α΄ Κορ. 4:15 ο απόστολος Παύλος μας λέει ότι «Εγώ σας γέννησα (=έφερα) στο Χριστό μέσω του Ευαγγελίου. Πάλι στην Ιακώβου 1:18 διαβάζουμε: «Από τη δική Του βούληση μας έφερε στη ζωή με τη διδασκαλία της αλήθειας». Και ο Πέτρος διακηρύττει: «Έχετε αναγεννηθεί όχι από σπέρμα φθαρτό αλλά άφθαρτο, χάρη στο Λόγο του Θεού, που είναι ζωντανός και μένει αιώνια» (Α΄ Πέτρου 1:23).

Η αναγέννηση τότε γίνεται με το Λόγο του Θεού. Και ένα από τα σύμβολα του Λόγου είναι το «νερό». Ο Θεός επιστρατεύει ένα μεγάλο αριθμό συμβόλων για να προσδιορίσει τα διάφορα χαρακτηριστικά και τις ποιότητες του Λόγου Του. Παρομοιάζει το Λόγο με «λάμπα» (Ψαλμ. 119:105) γιατί φωτίζει. Τον παρομοιάζει με «σφυρί» (Ιερ. 23:29) γιατί σπάει την σκληρή καρδιά. Τον παρομοιάζει με «νερό» γιατί καθαρίζει (Ψαλμ. 119:9, Ιωάν. 15, Εφ. 5:26).

«Να γεννηθείτε από νερό» εννοεί να γεννηθείτε με τον καθαρισμό και εξαγνισμό μέσω του Λόγου του Θεού.

Ο παραγωγός της αναγέννησης. «Να γεννηθούμε από νερό κι από πνεύμα» (Ιωάν. 3:5). Το Άγιο Πνεύμα είναι ο γεννήτορας, ο Λόγος είναι ο «σπόρος» (Α΄ Ιωάν. 3:9) που το Άγιο Πνεύμα μεταχειρίζεται. «Εκείνο που γεννιέται από σάρκα είναι σάρκα, κι αυτό που γεννιέται από Πνεύμα είναι Πνεύμα (Ιωάν. 3:6). Και πάλι «Είναι το Πνεύμα που αναζωογονεί, η σάρκα δεν ωφελεί σε τίποτε (Ιωάν. 6:63). Τίποτα δε μπορεί να είναι πιο απλό. Κανένας αμαρτωλός δεν αναζωογονείται χωρίς το Λόγο του Θεού.

Η σειρά που ο Θεός ακολουθεί στη νέα δημιουργία είναι ίδια μ' εκείνη που βλέπουμε στην ανανέωση της παλιάς δημιουργίας.

Την όμορφη αυτή διευκρίνιση τη βλέπουμε στη Γένεση, κεφάλαιο 1.

Το πρώτο εδάφιο αναφέρεται στην αρχική δημιουργία του Θεού.

Το δεύτερο εδάφιο αναφέρεται σε μια κατάσταση που ακολούθησε ύστερ' από κάποια καταστροφή. Μεταξύ των πρώτων εδαφίων κάποια εχθροπραξία μεσολάβησε – πιθανόν με το πέσιμο του Σατανά και το όμορφο έργο του Θεού ανατινάχτηκε.

Ας διαβάσουμε: «Και η γη», μας λέει η Εβραϊκή Γραφή, «έγινε ένας ακατοίκητος έρημος τόπος».

Αλλά έξι μέρες πριν από τη δημιουργία του Αδάμ, ο Θεός άρχισε το έργο της ανανέωσης και είναι πραγματικά θαυμαστό να προσέξουμε τη σειρά που ακολουθεί:

«Σκοτάδι υπήρχε στο πρόσωπο της αβύσσου».

«Και Πνεύμα Θεού φερόταν επάνω στην επιφάνεια των νερών».

«Και είπε ο Θεός: Ας γίνει φως».

«Και έγινε φως».

Η σειρά που μόλις διαβάσαμε είναι ακριβώς με της νέας δημιουργίας.

1) Ο αμαρτωλός που δεν έχει αναγεννηθεί βρίσκεται στο σκοτάδι, «Βρίσκεται σε πνευματικό σκότος θανάτου».

2) Το Άγιο Πνεύμα περνά πάνω απ' τη συνείδηση και την καρδιά εκείνου που πρόκειται ν' αναζωογονήσει.

3) Ο Λόγος του Θεού πηγαίνει μπροστά με δύναμη και

4) Το αποτέλεσμα είναι «φως» - ο αμαρτωλός βγαίνει απ' το σκοτάδι κι έρχεται στο θαυμαστό φως του Θεού. Το Άγιο Πνεύμα, επομένως, είναι ο παραγωγός της νέας ζωής (το ζωοποιό).

«Αν δε γεννηθεί κανείς από το νερό και από το Πνεύμα, δε μπορεί να μπει στη βασιλεία του Θεού». Με την πρώτη γέννηση ο άνθρωπος εισέρχεται σ' αυτόν τον κόσμο, ένα αμαρτωλό δημιούργημα και ως εκ τούτου είναι ξένος προς τον Άγιο Δημιουργό. Πλανάται όπως ο άσωτος γιος, έξω και μακριά από το σπίτι του Πατέρα, έξω από τη βασιλεία του Θεού. Όλοι γεννηθήκαμε έξω απ' τον παράδεισο και για να επανέλθουμε πρέπει ν' αναγεννηθούμε. Ο ουρανός είναι ανοιχτός και έτοιμος να δεχτεί όλους όσοι είναι προετοιμασμένοι. Ένας άνθρωπος που δεν έχει αναγεννηθεί, δεν απολαμβάνει τα πνευματικά πράγματα. Νιώθει ανία όταν ακούει συζητήσεις πιστών γύρω από τη Γραφή. Νιώθει ξένος προς το θρόνο της χάρης κι αν ποτέ έφτανε στον ουρανό, δε θα ήταν τίποτ' άλλο παρά ένας ταλαίπωρος. Ένας τέτοιος άνθρωπος

δε θα μπορούσε ποτέ να ζήσει μια αιωνιότητα στην παρουσία του Θεού.

Εάν υποθέσουμε ότι βγάζουμε ένα ψάρι έξω απ' το νερό και το βάζουμε πάνω σε έναν ολόχρυσο δίσκο, στολισμένο με τα πιο όμορφα λουλούδια και βάλουμε την καλύτερη μουσική, πιστεύετε ότι το ψάρι θα ήταν ικανοποιημένο; Ασφαλώς όχι. Και γιατί; Απλώς γιατί θα ήταν μακριά από το γνώριμο περιβάλλον που έχει συνηθίσει να ζει. Έτσι θα είναι και με μια ψυχούλα στον ουρανό που δεν έχει αναγεννηθεί.

Ακόμα, η αναγέννηση είναι μια επιτακτική ανάγκη, γιατί ο φυσικός άνθρωπος στερείται πνευματικής ζωής. Κι αυτό δε συμβαίνει γιατί είναι αμαθής και χρειάζεται οδηγίες ότι είναι αδύναμος και χρειάζεται δυνάμωμα, ότι είναι άρρωστος και χρειάζεται θεραπεία. Το θέμα είναι ότι είναι πολύ άσχημα, είναι νεκρός σε παραβάσεις και αμαρτίες. Δεν είναι κάποια ποιητική εικόνα έκφρασης, είναι μια ζωντανή πραγματικότητα. Ο αμαρτωλός είναι πνευματικά άψυχος και χρειάζεται ζωογόνηση. Χρειάζεται να περάσει από το θάνατο στη ζωή. Είναι μέλος της παλιάς δημιουργίας, που βρίσκεται κάτω απ' την οργή του Θεού, και αν δε γίνει ένα νέο δημιούργημα εν Χριστώ, θα παραμείνει κάτω από την οργή του Θεού σε όλη την αιωνιότητα. Αυτό που ο φυσικός άνθρωπος χρειάζεται είναι ζωή. Θεία ζωή και, όπως η γέννηση είναι η είσοδος στη ζωή, πρέπει ν' αναγεννηθεί, γιατί αν δεν αναγεννηθεί δε θα μπει στη βασιλεία των ουρανών. Κι αυτό είναι τελεσίδικο.

Ο χαρακτήρας της αναγέννησης

Η αναγέννηση είναι κάτι που έχει φέρει πολλή σύγχυση σε πολλούς ανθρώπους και ιδιαίτερα σε θεολόγους. Αν πούμε σ' έναν άνθρωπο ότι πρέπει ν' αναγεννηθεί, το πρώτο πράγμα που έρχεται στη σκέψη του είναι ότι πρέπει ν' αναμορφωθεί. Θα πρέπει να αλλάξει τρόπο ζωής, η ζωή του να αλλάξει σελίδα. Αλλά η αναμόρφωση αφορά την εξωτερική μας ζωή. Το πρόβλημα με τον άνθρωπο είναι εσωτερικό. Αν υποθέσουμε ότι το κύριο ελατήριο του ρολογιού μας σπάσει, σε τι θα χρησίμευε αν του έβαζα ένα κρυστάλλινο γυαλί για εμφάνιση; Τίποτε απολύτως, γιατί το πρόβλημα είναι εσωτερικό. Βρίσκεται μέσα στο ρολόι.

Αυτό είναι ακριβώς και το πρόβλημα με τον αμαρτωλό. Αν υποθέσουμε ότι η συμπεριφορά του ήταν άψογη, ότι ο ηθικός του χαρακτήρας αλέκιστος, ότι είχε τέτοια πειθαρχία στη γλώσσα του, ότι ποτέ τα χείλη του δεν αμάρτησαν, σε τι όλα αυτά θα τον ωφελούσαν, αφού, σύμφωνα με ό,τι μας λέει ο Θεός, έχει μια καρδιά που πάνω απ' όλα τα πράγματα είναι απατηλή και απελπιστικά διεφθαρμένη; Η αναγέννηση τότε είναι κάτι περισσότερο από αναμόρφωση.

Χιλιάδες άλλοι υποθέτουν ότι «αναγέννηση» είναι να είσαι θρήσκος. Αν πούμε σε κάποιον που πηγαίνει τακτικά στην εκκλησία ότι «εκτός και αν αναγεννηθεί, δε θα δει ποτέ τη βασιλεία των ουρανών», όλ' αυτά τα βαρυσήμαντα λόγια που βγήκαν από τα χείλη του Κυρίου δε θα τον ανησυχήσουν καθόλου. Νιώθει ευτυχής. Πιστεύει ότι ήδη έχει αναγεννηθεί. Θα σου πει μάλιστα ότι είναι χριστιανός από τα παιδικά του χρόνια, γιατί από τότε άρχισε να προσεύχεται, να νηστεύει, να διαβάζει το Ευαγγέλιο κάθε Κυριακή, να συνεισφέρει για τις ανάγκες της εκκλησίας και για τη διάδοση του Ευαγγελίου. Κάπου – κάπου σκέφτεται όλ' αυτά που κάνει και ικανοποιητικές σκέψεις περνούν από το μυαλό του. Τι περισσότερο θα μπορούσε ν' απαιτεί κανείς απ' αυτόν τον άνθρωπο; Έτσι δυστυχώς έχουν πολλοί άνθρωποι εξαπατηθεί από το Σατανά που τους έχει αποκοιμίσει. Αν κάποιος πραγματικά διαβάσει αυτές τις γραμμές, θα πρέπει προς στιγμή να σκεφτεί ότι όταν ο Χριστός είπε αυτά τα λόγια, πολλοί άνθρωποι στους οποίους ο Κύριος απευθυνόταν ήταν θρήσκοι, όπως ο Νικόδημος στον οποίο ο Κύριος είπε: «Αν δε γεννηθείς από νερό και από Πνεύμα, δε μπορείς να μπεις στη βασιλεία των ουρανών». Υπάρχουν και πολλοί άλλοι που πιστεύουν στην «αλλαγή της καρδιάς». Ξεχνούν ότι κάτι τέτοιο είναι αντιβιβλικό. Η Γραφή σε κανένα σημείο, από τη Γένεση ως την Αποκάλυψη, δεν αναφέρει την έκφραση «αλλαγή καρδιάς». Αυτό που βλέπουμε σ' έναν αναγεννημένο άνθρωπο είναι ν' αγαπάει τα πράγματα που πριν μισούσε και να μισεί πράγματα που πρώτα αγαπούσε. Και κατά συνέπεια η όλη γραμμή της ζωής του να είναι ριζικά επηρεασμένη. Και το γεγονός παραμένει ότι η καρδιά «που είναι απατηλή πάνω απ' όλα τα πράγματα και απελπιστικά αμαρτωλή», παραμένει μέσα στον άνθρωπο ως το τέλος. Τότε, τι είναι αναγέννηση;

Και η απάντηση είναι ότι δεν είναι η απομάκρυνση από κάτι που βρίσκεται μέσα στον αμαρτωλό ούτε η αλλαγή από κάτι που επίσης βρίσκεται μέσα του, αλλά, αντιθέτως είναι η κοινωνία που ο αμαρτωλός έχει με κάτι. Αναγέννηση είναι η παροχή της νέας φύσης. Όταν γεννήθηκα την πρώτη φορά, πήρα από τους γονείς μου τη δική τους

φύση. Και όταν αναγεννήθηκα, πήρα από το Θεό τη δική Του φύση. Το Πνεύμα του Θεού γεννά μέσα μας μια πνευματική φύση, καθώς το διαβάζουμε στη Β΄ Πέτρου 1:4: «Μέσω αυτών μας έχουν χαριστεί οι πολυτιμότερες και μέγιστες υποσχέσεις, έτσι που χάρη σ' αυτές να γίνετε μέτοχοι θείας φύσης».

Εδώ, τότε, είναι ο χαρακτήρας ή η φύση της αναγέννησης. Δεν είναι η μεταμόρφωση του εξωτερικού ανθρώπου, δεν είναι η διαπαιδαγώγηση του φυσικού ανθρώπου, δεν είναι ο καθαρισμός του παλιού ανθρώπου, αλλά η δημιουργία ενός νέου ανθρώπου. Είναι Θεία γέννηση (Ιακ. 1:18). Είναι η γέννηση από το Πνεύμα (Ιωάν. 3:6). Είναι η νέα δημιουργία (Β΄ Κορ. 5:17). Είναι η παροχή της Θείας φύσης (Β΄ Πέτρου 1:4). Είναι το να γεννηθείς στην οικογένεια του Θεού.

Τότε κάθε αναγεννημένος άνθρωπος έχει δύο φύσεις. Η μια είναι σαρκική και η άλλη πνευματική. Οι δύο αυτές φύσεις έρχονται σε αντίθεση η μια με την άλλη. Η μάχη γίνεται στο εσωτερικό του χριστιανού, γιατί η καθεμιά επιθυμεί τα δικά της (Γαλ. 5:17). Η χάρη όμως του Θεού μπορεί να καθυποτάξει την παλιά φύση και ο Λόγος Του είναι ο μόνος που μπορεί να τρέφει τη νέα φύση, να την αυξάνει και να ρυθμίζει την πορεία της με την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος.

7 «Μην απορήσεις που σου είπα: Πρέπει να γεννηθείς ξανά». Χωρίς αμφιβολία, ο Νικόδημος αιφνιδιάστηκε όταν άκουσε αυτά που του είπε ο Ιησούς. Κλονίστηκε. Η σπουδαιότητα αυτής της ανάγκης γύρω από την αναγέννηση δεν έχει απασχολήσει τη συνείδησή του ποτέ. Αυτό βέβαια δε θα 'πρεπε ποτέ να συμβεί, αφού είχε το λόγο του Θεού ανελλιπώς στα χέρια του. Μη θαυμάζεις ή σε μια απλή γλώσσα, μην απορείς. Ήταν σα να του είχε πει ο Κύριος. «Νικόδημε, αυτό που σου είπα είναι κατανοητό. Αν ο άνθρωπος είναι αμαρτωλός, αν εξαιτίας της αμαρτίας δε μπορεί να διακρίνει τα πράγματα του Θεού, αν καμιά θρησκευτική καλλιέργεια δε μπορεί ν' αλλάξει τη φύση του ανθρώπου, τότε είναι ολοφάνερο ότι η μεγαλύτερη ανάγκη είναι να αναγεννηθεί. Μην απορείς: Αυτή είναι η μόνη αλήθεια αν θέλεις να μπει στον παράδεισο».

Όπως ο άνθρωπος χρειάζεται για να γίνει καλλιτέχνης ή μουσικός ή μαθηματικός, να έχει γεννηθεί με τη φύση ή τάση εκείνη που απαιτείται για να γίνει καλλιτέχνης, μουσικός ή μαθηματικός, έτσι κι ένας άνθρωπος χρειάζεται πνευματική φύση πριν μπει στον πνευματικό κόσμο. Ο άνθρωπος πρέπει να έχει τη φύση του Θεού πριν μπει στη

βασιλεία του Θεού. Κατά συνέπεια: "Μην απορήσεις ... πρέπει να γεννηθείς ξανά».

Η πορεία της αναγέννησης

8 «Ο άνεμος φυσάει σε όποια κατεύθυνση θέλει, αλλά δεν ξέρεις από πού έρχεται και πού πηγαίνει. Το ίδιο είναι και ο καθένας που έχει γεννηθεί από το Πνεύμα».

Αυτό που βλέπουμε εδώ είναι μια όμορφη σύγκριση μεταξύ ανέμου και Πνεύματος. Βλέπουμε ότι και τα δύο έχουν την ίδια ενέργεια. Ο άνεμος είναι ένα στοιχείο που ο άνθρωπος δε μπορεί να ρυθμίσει με τα μέσα που διαθέτει. Το ίδιο είναι και με το Πνεύμα. Ο άνεμος φυσάει όπου θέλει, όταν θέλει και όπως θέλει. Το ίδιο γίνεται και με το Πνεύμα. Ο άνεμος είναι ακατανίκητος. Όταν ο άνεμος φυσάει με όλη τη δύναμή του παρασύρει ό,τι βρίσκεται στο πέρασμά του. Εκείνος που έχει δει το αποτέλεσμα ύστερα από ένα μεγάλο ανεμοστρόβιλο, γνωρίζει πόση δύναμη έχει.

Το ίδιο είναι και με το Πνεύμα. Όταν έρχεται με μεγάλη δύναμη, γκρεμίζει όλες τις προκαταλήψεις του ανθρώπου, καθυποτάσσει το ατίθασο θέλημά του και εξουδετερώνει όλες τις αντιστάσεις.

Ο άνεμος είναι άρρυθμος. Άλλοτε φυσάει απαλά και λέμε ότι δεν κινείται φύλλο και άλλες φορές φυσάει πολύ δυνατά και τον ακούμε. Το ίδιο γίνεται και με το Πνεύμα του Θεού. Άλλοτε εργάζεται ευγενικά κι αθόρυβα κι άλλες φορές με δύναμη, επαναστατικά. Πολλές φορές ο άνεμος είναι τοπικός κι άλλες φορές φυσάει σε μεγάλη ακτίνα. Το ίδιο είναι και με το Πνεύμα. Τη μια μέρα εργάζεται σε μια δύο ψυχές και την επομένη σε μεγάλα πλήθη ανθρώπων. Ποτέ δε συμβουλευέται τον άνθρωπο, γι αυτό και δεν κατευθύνεται από τον άνθρωπο. Ενεργεί όπως Τον ευχαριστεί.

Ο άνεμος είναι αόρατος. Είναι ένα από τα λίγα πράγματα της φύσης που είναι αόρατα. Μπορούμε να δούμε τη βροχή, το χιόνι, τις αστραπές, αλλά όχι τον άνεμο. Το ίδιο είναι και με το Πνεύμα. Το Πρόσωπό Του είναι αόρατο.

Ο άνεμος είναι ανεξερεύνητος. Υπάρχει κάτι στον άνεμο που καταρρίπτει κάθε προσπάθεια ανθρώπινης ερμηνείας.

Η αρχή της φύσης του και των ενεργειών του βρίσκεται πέρα από την ανθρώπινη αντίληψη. Ο άνθρωπος δε γνωρίζει ούτε από πού έρχεται ούτε που πηγαίνει. Έτσι είναι και με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Η λειτουργία Του γίνεται με μυστικό τρόπο. Το έργο Του είναι μυστηριώδες.

Ο άνεμος είναι απαραίτητος. Αν ο άνεμος ήταν εντελώς ακίνητος για ένα χρονικό διάστημα, όλη η βλάστηση θα ξεραινόταν. Πολύ γρήγορα θα έφθιναν τα πάντα. Το ίδιο είναι και με το Πνεύμα. Χωρίς το Άγιο Πνεύμα δεν υπάρχει πνευματική ζωή.

Και τελευταία, ο άνεμος είναι αναζωογονητικός. Γι αυτό και οι γιατροί μας στέλνουν στα βουνά και στις παραλίες. Έτσι είναι και με το Άγιο Πνεύμα που μας ενεργοποιεί, αναζωογονεί και ενδυναμώνει. Η εικόνα της σύγκρισης που μας έδωσε ο Κύριος είναι θαυμάσια και θα θέλαμε στο σημείο αυτό να ανακεφαλαιώσουμε την ερμηνεία αυτού του εδαφίου.

«Ο άνεμος φυσάει». Εδώ βρίσκεται το γεγονός.

«Και ακούμε την φωνήν αυτού». Κι εδώ η μαρτυρία του γεγονότος: Αλλά δεν ξέρεις από πού έρχεται». Κι αυτό είναι το μυστήριο πίσω από το γεγονός.

Ο αναγεννημένος ξέρει ότι έχει νέα ζωή κι ευχαριστείται την παρουσία της, αλλά το πώς το Άγιο Πνεύμα λειτουργεί πάνω στην ψυχή, υποτάσσει το πνεύμα, δημιουργεί μια νέα ζωή μέσα μας, ανήκει αποκλειστικά στο Θεό.

Ανάσταση

Με ποιά επιχειρήματα μπορεί να αποδειχτεί η ανάσταση;

Με την Αγία Γραφή, «Εγώ θα τον αναστήσω την εσχάτη ημέρα» (Ιωάν. 6:44). Θα απελευθερώσει τα σώματά μας από την αιχμαλωσία του τάφου, όπου για ένα μικρό χρονικό διάστημα ο θάνατος είχε εξουσία επάνω τους. «Ο Θεός τους κοιμηθέντες διά του Ιησού θέλει φέρει μετ' Αυτού» (Α΄ Θεσ. 4:14)

Με την ανάσταση του Χριστού. Όπως ο Χριστός αναστήθηκε, έτσι θα αναστηθούν και τα σώματα των πιστών. Αν ο Χριστός, που είναι η Κεφαλή της Εκκλησίας, αναστήθηκε, τότε το σώμα δε μπορεί να παραμένει στον τάφο, αλλά να αναστηθεί και να ενωθεί με την Κεφαλή. Η ανάσταση του Χριστού είναι η εγγύηση και για τη δική μας ανάσταση.

Δεν είμαστε τόσο βέβαιοι ότι θα σηκωθούμε από τα κρεβάτια μας, όσο είμαστε ότι θα εγερθούμε από τους τάφους μας. Μερικοί πιστεύουν ότι η ψυχή θα ντυθεί νέο σώμα. Αν γινόταν κάτι τέτοιο, τότε δε θάπρεπε να μιλάμε για ανάσταση αλλά για δημιουργία, γιατί λέει: «Και αφού μετά το δέρμα μου το σώμα τούτο φθαρεί, πάλι με τη σάρκα μου θα δω το Θεό» (Ιώβ 19:26). Όχι με κάποια άλλη σάρκα αλλά «με τη σάρκα μου». «Το θνητόν τούτο θέλει ενδυθεί αθανασίαν» (Α΄ Κορ. 15:53).

Αν ο Θεός είναι δίκαιος Θεός, θα ανταμείψει τα σώματα των πιστών όπως και τις ψυχές τους. Θα ήταν αδιανόητο να φανταστούμε ότι οι ψυχές των πιστών θα δοξάζονταν χωρίς τα σώματά τους. Οι πιστοί υπηρέτησαν το Θεό με τα σώματά τους. Τα σώματά τους ήταν μέλη αγιασμού. Τα μάτια τους έχυσαν δάκρυα για την αμαρτία. Τα χέρια τους περιποιήθηκαν τους φτωχούς. Οι γλώσσες τους δοξολόγησαν το Θεό. Γι αυτό η δικαιοσύνη και η ισότητα απαιτούν τα σώματά τους να στεφανωθούν όπως και οι ψυχές τους. Αν και οι ψυχές μπορούν να αναστηθούν χωρίς το σώμα, δε θα υπάρχει ευτυχία εάν δεν επανενωθούν με το σώμα. Γι αυτό χωρίς αμφιβολία το σώμα θα αναστηθεί, όπως όλοι εκείνοι οι πιστοί αναστήθηκαν και βγήκαν από τα μνήματα με την ανάσταση του Κυρίου μας (Ματθ. 27:52).

Η ανάσταση του σώματος αποτελεί τονωτικό για το χριστιανό που πεθαίνει. Το σώμα σου, αν και θα μπει στο μνήμα, θα ξαναζήσει και θα ανθεί σα βότανο στην ανάσταση. Το μνήμα είναι ένα χωματένιο κρεβάτι, όπου τα σώματα των πιστών κοιμούνται. Θα ξυπνήσουν όμως με το σάλπισμα του Αρχαγγέλου. Αν και ο θάνατος σε απογυμνώνει από την ομορφιά σου, στην ανάσταση θα την ξανακερδίσεις.

Πώς θα γνωρίζουμε ότι τα σώματά μας θα εγερθούν σε μια ένδοξη ανάσταση;

Αυτό ο πιστός το γνωρίζει, το γεύεται και το περιμένει από τη στιγμή που παίρνει μέρος στην πρώτη ανάσταση. «Μακάριος... όστις έχει μέρος στην πρώτη Ανάσταση» (Αποκ. 20). Και τι εννοεί αυτό; Εννοεί την

Ανάσταση που έγινε με μετάνοια από το μνήμα της αμαρτίας. Αυτός που είναι θαμμένος στην αμαρτία, μπορεί να έχει λίγη ελπίδα σε μια χαρούμενη ανάσταση. Το σώμα του θα αναστηθεί, όχι όμως με δόξα. Έχεις άραγε μέρος στην πρώτη ανάσταση; Σ'ανάστησε το Άγιο Πνεύμα από τον τάφο της απιστίας σου; Αυτή είναι η πρώτη ανάσταση. Αν οι ψυχές σας έχουν αναστηθεί πνευματικά, τότε, θα αναστηθούν ένδοξα και τα σώματά σας και θα λάμψουν σαν άστρα στη Βασιλεία των Ουρανών. Η αναγέννηση (Α΄Πέτρου 1:23) μας ανοίγει το δρόμο για μια ένδοξη ανάσταση.

Αφού τα σώματά μας αναστηθούν με δόξα, θα πρέπει να κρατηθούν καθαρά και αμόλυντα από την αμαρτία. «Δεν μπορούμε να πάρουμε τα μέλη του Χριστού και να τα κάνουμε μέλη πόρνης (Α΄Κορ. 6:15). «Αν δοξάζουμε το Θεό δια του σώματος» (Α΄ Κορ. 6:20), τότε ο Θεός θα δοξάσει τα σώματά μας.

Απόστολος

Απόστολοι ονομάστηκαν από τον Ιησού οι δώδεκα μαθητές που ο ίδιος ο Ιησούς πήρε σα συνεργάτες Του, με σκοπό να κηρύξουν το Ευαγγέλιο, να γίνουν μάρτυρες της Ανάστασής Του και συνεχιστές του έργου Του.

Στα Ευαγγέλια οι απόστολοι ονομάζονται και μαθητές. Έπρεπε πρώτα να διδαχτούν και έπειτα να σταλούν έξω. Ο Ιησούς έδωσε ιδιαίτερη προσοχή στην κατάρτιση των μαθητών Του, οι οποίοι νόμιζαν ότι ο Ιησούς είχε έρθει να ιδρύσει επίγειο βασίλειο. Πολλές φορές βλέπουμε μερικούς απ' τους μαθητές Του να ζητούν πρωθυπουργικές θέσεις και να διαπληκτίζονται μεταξύ τους. Αν και παραδέχονταν ότι ο Ιησούς ήταν ο αναμενόμενος Μεσσίας, δυστυχώς δεν μπορούσαν να αντιληφθούν την ανάγκη του θανάτου Του, μέχρι την ημέρα που ήρθε το Άγιο Πνεύμα και τους οδήγησε στην Αλήθεια.

Οι Πράξεις των Αποστόλων μας δίνουν πληροφορίες γύρω από τη ζωή, τα έργα, ομιλίες και περιοδείες ορισμένων μαθητών. Βλέπουμε επίσης την επιλογή του Ματθία που πήρε τη θέση του Ιούδα. Στο βιβλίο αυτό, ο Θεόπνευστος Λουκάς μας δίνει μια εικόνα γύρω από την πρόοδο της χριστιανικής εκκλησίας των πρώτων χρόνων και την εξάπλωσή της στα έθνη.

Σκοπός των απεσταλμένων τόσο τότε όσο και σήμερα είναι να φέρνουμε το μήνυμα της αγάπης του Θεού στον άνθρωπο και να τον συμφιλιώνουμε με το Θεό. Έτσι, με τη θεραπεία και την αποκατάσταση της ψυχής του, ξαναφέρνουμε την ομορφιά του Θεού στον κόσμο. Την ομορφιά που η αμαρτία έχει κηλιδώσει.

Το Βάπτισμα

Ο Χριστιανός καλείται πάντα να ερευνά και να παίρνει την αλήθεια μέσα από τη μοναδική πηγή, την Αγία Γραφή.

Ο Θεός, που ποτέ δεν έπαψε να βλέπει τον άνθρωπο με αγάπη, φροντίζει με κάθε τρόπο να τον επαναφέρει απ' το πέσιμο και να του δώσει ό,τι του στέρησε η αμαρτία. Τον παίρνει από το χέρι, όπως ένας καλός πατέρας το παιδί του, και του δείχνει μέσα από συμβολισμούς και τύπους τι προεικόνιζαν όλα αυτά. Του δείχνει πως η προτύπωση του βαπτίσματος του Νώε υπήρξε η σωτηρία η δική του και της οικογένειάς του, μέσα στην Κιβωτό από τα νερά του κατακλυσμού του οποίου το αντίτυπο σώζει κι εμάς σήμερα (Α' Πέτρου 3:21). Επίσης, τύπος του βαπτίσματος θεωρείται και το πέρασμα του λαού Ισραήλ από την Ερυθρά Θάλασσα, όπου «βαπτίζονταν μέσα στη νεφέλη και στη θάλασσα» (Α' Κορ. 10:2). Ακόμη και πλύσεις καθαρισμών που γίνονταν στον Ιορδάνη ποταμό, θεωρούνται προτυπώσεις.

Όλοι αυτοί οι συμβολισμοί και τύποι προεικόνιζαν τα μεγάλα προνόμια των Χριστιανών με τα όποια θα γίνονταν δικαιούχοι της θείας χάρης. Έτσι, ευτυχώς, συμπεριφέρεται ο καλός μας Θεός, ο Θεός της αγάπης και του ελέους.

Εκτός απ' όλα αυτά, έχουμε και το Βάπτισμα του Ιωάννη που υπήρξε η πιο όμορφη προειδοποίηση και προετοιμασία για το χριστιανικό Βάπτισμα. Ο Νανζιανζινός αναφέρει ότι ο τρόπος με τον οποίο ο Ιωάννης βάπτιζε, δεν ήταν Ιουδαϊκός. Ο Ιωάννης διεκήρυττε: «Εγώ, σας βαπτίζω με νερό για μετάνοια, Εκείνος όμως που έρχεται πίσω μου, θα σας βαπτίσει με Πνεύμα Άγιο και με φωτιά» (Ματθ. 3:11).

Όταν ο θείος Λυτρωτής τέλειωσε το έργο του κηρύγματός Του και αφού είχε προσφέρει τον εαυτό Του θυσία για τις αμαρτίες του κόσμου κι

αφού αναστήθηκε, τότε διακήρυξε την ανάγκη του Βαπτίσματος το οποίο έθεσε σα σφραγίδα σ' εκείνους που θα πίστευαν: «Πηγαίνετε λοιπόν και κάνετε όλα τα έθνη μαθητές Μου βαπτίζοντας αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» (Ματθ. 28:19). Πρώτα θα γίνονταν μαθητές Του κι έπειτα θα βαπτίζονταν. «Εκείνος που θα πιστέψει και έπειτα θα βαπτιστεί, θα σωθεί» (Μάρκ. 16:16)

Το βάπτισμα, διαβάζουμε στην Α' επιστολή του Πέτρου 3:21, δεν είναι αποβολή της ακαθαρσίας της σάρκας, αλλά μια απλή αφιέρωση αγαθής συνείδησης «επερώτημα στο Θεό.» Εκείνο το «επερώτημα» σημαίνει ότι αυτός που βαπτίζεται πρέπει να υποβληθεί σε ερωτήσεις όσον αφορά την πίστη του στο Χριστό. Πρέπει να είναι ενήλικος και να καταλαβαίνει τι κάνει.

Το σωτήριο έργο γίνεται από τον Τριαδικό Θεό στου Οποίου το Όνομα, αφού προηγηθεί ό,τι ανάφερα, μπορούμε να βαπτιστούμε. «Να, νερό,» είπε ο αξιωματικός που υπηρετούσε στη φρουρά της βασίλισσας των Αιθιοπών, «τι με εμποδίζει να βαπτιστώ;» και ο Φίλιππος του είπε: «Αν πιστεύεις με όλη την καρδιά σου, επιτρέπεται (Πράξεις 8:36,37). «Πίστεψε στο Χριστό και θα σωθείς και συ και ο οίκος σου. Εκείνοι, αφού άκουσαν το λόγο του Θεού και πίστεψαν, τότε βαπτίστηκαν» (Πράξεις 16:31,32). Φαίνεται καθαρά από το ρήμα «άκουσαν» που τις περισσότερες φορές στη Γραφή εννοεί «δέχθηκαν,» ότι όλοι όσοι βαπτίζονταν τους πρώτους αιώνες, ήταν ενήλικες. Δεν υπήρχε νηπιοβάπτισμα. Όλα αυτά έγιναν και γίνονται από ανθρώπους που δε μελετούν το Λόγο του Θεού.

Και τώρα έρχομαι να κάνω την εξής ερώτηση: «Πότε μαθήτεψαν και πίστεψαν στο Χριστό τα νήπια;» Μέχρι που μπορεί να φτάσει η αφέλειά μας; Όλα αυτά, τα περί νηπιοβαπτίσματος, είναι ανορθόδοξα. Ξεχνάμε τα λόγια του Κυρίου που λέγει: «Αφήστε τα παιδιά να'ρθουν σε Μένα. Σ' αυτά ανήκει η βασιλεία των ουρανών» (Ματθ. 19:14). Αυτό που χρειάζεται από την πλευρά μας είναι να τα συστήσουμε στο Χριστό, κι εκείνα, αφού αγιάζονται κοντά μας (Α' Κορ. 7:14), όταν ενηλικιωθούν, θα επιλέξουν από μόνα τους πότε θα βαφτιστούν.

Το Βάπτισμα δε συνεπάγεται την αναγέννηση

Είναι αλήθεια ότι πολλοί από τους Πατέρες, όταν μιλούσαν για το Βάπτισμα, παράλληλα έκαναν λόγο και για αναγέννηση. Ας δώσουμε λίγη προσοχή. Οι Πατέρες αυτοί δεν αναφέρονταν σε νήπια τα οποία στερούνται προσωπικότητας. Μιλούσαν για ενήλικες που είχαν πιστέψει και είχαν πάρει σταθερά την απόφαση να ζήσουν τη χριστιανική ζωή τοποθετούμενοι στις θεϊκές εντολές. Στους ανθρώπους λοιπόν αυτούς, που είχαν μετανοήσει και έδειχναν πνευματική πρόοδο, η Εκκλησία επέτρεψε το Βάπτισμα για να εισαχθούν και να ενταχθούν στην οικογένεια των πιστών που ανήκαν στον Κύριο.

Δεδομένου ότι η αναγέννηση σημαίνει ριζική μεταβολή της καρδιάς από τις κακές επιθυμίες και η μεταβολή αυτή απαιτεί τη θέληση του ανθρώπου. Έτσι δεν είναι δυνατό να εκδηλωθεί ποτέ η αναγέννηση παρά τη θέληση του ανθρώπου. Επομένως, το νήπιο που δεν είναι σε θέση να ανέλθει πνευματικά με μετάνοια και πίστη, ούτε είναι σε θέση να εξασκήσει τη θέλησή του για να γίνει η μεταβολή της καρδιάς του, δεν είναι δυνατό να αποκτήσει την αναγέννηση, όσους εξορκισμούς και να του διαβάσει ο παπάς.

Μια σοβαρή απόδειξη ότι ο βαπτιζόμενος ούτε αναγεννάται ούτε λαμβάνει το Πνεύμα το Άγιον με το βάπτισμα είναι η περίπτωση του Σίμωνα του Μάγου που είχε βαπτιστεί αλλά δεν είχε πάρει το Άγιο Πνεύμα.

Μια άλλη περίπτωση είναι εκείνη των ανθρώπων που είχαν πιστέψει στο κήρυγμα του Φιλίππου στη Σαμάρεια. Είχαν βαπτιστεί, αλλά το Πνεύμα το Άγιο το πήραν κατόπιν.

Στην περίπτωση όμως του Κορνηλίου και της συντροφιάς του που πίστεψαν στο κήρυγμα του Πέτρου, πρώτα πήραν το Πνεύμα και μετά βαπτίστηκαν (Πράξ. 10:46-48).

Παρατηρούμε λοιπόν, ότι άλλοτε προηγείται το βάπτισμα και άλλοτε η αναγέννηση.

Σε όλες όμως τις περιπτώσεις το Βάπτισμα φέρνει τη σφραγίδα της πίστης και τοποθετεί τον πιστό στο σώμα της Εκκλησίας. Η δε αναγέννηση ενεργείται από το Πνεύμα το Άγιο, το Πνεύμα που εργάζεται στην ανθρώπινη καρδιά και την φέρνει στην ομοιότητα Εκείνου που την έχει πλάσει.

Ένα Βάπτισμα

«Ένας Κύριος υπάρχει, μια πίστη, ένα βάπτισμα» (Εφ. 4:5) Σε ποιο βάπτισμα αναφέρεται ο Παύλος: του νερού ή του Πνεύματος; Και τα δύο είναι ένα και το αυτό. Ο Θεός απαιτεί και τα δύο. Το Βάπτισμα στο νερό είναι εκείνο «της αγαθής συνείδησης επερώτημα στο Θεό,» και το άλλο είναι το Βάπτισμα στο πνεύμα που ο Θεός δίνει ως αρραβώνα κληρονομιάς στο βαπτιζόμενο» (Εφ. 1: 13-14).

Το βάπτισμα είναι μια συνεχής κατάσταση ζωής, όπως του Κυρίου μας, που άρχισε απ' τον Ιορδάνη και τέλειωσε στο Σταυρό, που λίγο πριν είχε πει ότι: «είχε κι άλλο ένα βάπτισμα να βαπτιστεί που Τον στεναχωρούσε» (Λουκάς 12:50).

Εσύ, φίλη ψυχή, επιδίωξες να πάρεις το βάπτισμα του Πνεύματος που έρχεται στην καρδιά σου έπειτα από συνεχή προσευχή, μελέτη του Λόγου του Θεού με χριστιανούς που γνωρίζουν καλά τη Γραφή, και πνευματική κοινωνία; Εάν όχι, μπορείς να αρχίσεις σήμερα, τώρα, γιατί αύριο μπορεί να είναι πολύ αργά. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος να γίνεις πολίτης του ουρανού. Η ζωή σου έχει φτιαχτεί για την αιωνιότητα και δε θα είναι ποτέ πλήρης έως ότου το πολυσύνθετο εκείνο αγαθό, το Πνεύμα το Άγιο, έρθει μέσα στην καρδιά σου και καλύψει κάθε κενό που υπάρχει μέσα της. Μην κολακεύεσαι από τα λόγια των ανθρώπων πως είσαι ένας τέλειος άνθρωπος. Το κενό αυτό θα υπάρχει πάντα μέσα σου και η ψυχή σου θα παραμένει ατροφική έως ότου κάνεις αυτό που σου συνέστησα. Ο Κύριος να σου δίνει σοφία, δύναμη, προστασία και την κατεύθυνση που χρειάζεσαι.

Κάποτε η βασίλισσα της Αγγλίας, Ελισάβετ, επισκέφτηκε μια από τις υπηρέτριές της που ήταν άρρωστη και την ρώτησε αν ήθελε κάτι. «Ναι, βασίλισσά μου,» απάντησε εκείνη με τρεμάμενη φωνή, «θα ήθελα να σε συναντήσω στον ουρανό.»

Αυτή είναι και η δική μου επιθυμία για σένα, να σε συναντήσω στον ουρανό.

Βασιλεία

Ζητάτε πρώτα τη Βασιλεία και τη Δικαιοσύνη του Θεού.

Η σημερινή μας μελέτη είναι στο Ματθ. 6: 25-34. Θα διαβάσουμε προσεκτικά όλα τα εδάφια και ιδιαίτερα το εδάφιο 6:33: «Ζητάτε πρώτα τη Βασιλεία και τη Δικαιοσύνη του Θεού και όλα αυτά που αφορούν τις καθημερινές ανάγκες της ζωής σας, θα σας δοθούν το ένα μετά το άλλο.»

Βρισκόμαστε στην «επί του όρους ομιλία.» Ο Κύριος στις οδηγίες που δίνει με το κήρυγμά Του στους μαθητές και στο πλήθος των ανθρώπων που έχουν συγκεντρωθεί, φαίνεται να επιμένει περισσότερο από ο,τιδήποτε άλλο στην προσευχή. «Ζητάτε.» Πώς μπορούμε να ζητήσουμε; Μόνο με προσευχή στον Κύριο (Φιλ. 4:6,7). Δεν έχουμε, γιατί δε ζητάμε (Ιακ. 1:5). Μας παροτρύνει να ζητάμε σαν τον ταξιδιώτη που ψάχνει να βρει το δρόμο. «Ζητάτε επίμονα, και μην επιτρέπετε σε κανέναν να σας γίνει εμπόδιο (Λουκ. 11:52). Ο Κύριος δεν είναι προσωπολήπτης και δε θα σας στερήσει ουδενός αγαθού (Λουκ. 1:5). Εάν εμείς κάνουμε δύο βήματα, Εκείνος θα διανύσει το υπόλοιπο της απόστασης να μας συναντήσει (Ιακ. 4:8).

«Ζητάτε, και θα ανοίξει η πόρτα του ελέους που η αμαρτία είχε κρατήσει κλειστή. Μας προειδοποιεί να μην ανησυχούμε για τη ζωή, την τροφή, τα ρούχα και την αύριο. Μας θυμίζει ότι η θεία πρόνοια συνεχίζει το έργο της. Αυτός που μας έδωσε ζωή, θα φροντίσει και για τη συντήρησή της, αρκεί να επικεντρώνουμε την προσοχή μας πάνω σ' εκείνο που έχει μεγαλύτερη αξία από όλα αυτά που εμείς θεωρούμε αναγκαία. Και αυτό είναι η ζωή της ψυχής μας. Πάνω σ' αυτό πρέπει να επικεντρώνουμε την προσοχή μας. Πάνω σ' αυτό που η πλειονότητα των ανθρώπων φαίνεται να αδιαφορεί. Αν δώσουμε λίγη προσοχή στο θέμα αυτό που αφορά «τα της ψυχής μας,» τότε μέσω του Λόγου και με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος θα βρούμε το δρόμο που θα μας οδηγήσει να γευτούμε μέρος από τη Βασιλεία του Κυρίου μας, όπως την γεύτηκαν ο Πέτρος, ο Ιωάννης κι ο Ιάκωβος, (Ματθ. 17:1-13).

«Και όλα αυτά που αφορούν την καθημερινότητα της ζωής σας, θα σας δοθούν το ένα μετά το άλλο». Η πορεία της ζωής μας θα είναι

ασφαλέστερη, ευκολότερη, ειρηνικότερη και όλες οι ανάγκες της καλυμμένες σύμφωνα με το Άγιο Θέλημά Του.

Όλα αυτά είναι μέρος της διαθήκης που ο Θεός έχει κάνει σε σένα και περιμένει να ανταποκριθείς. Περιμένει να σε δει να πάρεις τη ζωή σου στα χέρια σου και να ακολουθήσεις το δρόμο που έχει χαράξει για σένα. Θέλει να παίρνεις καθημερινά τις θερμίδες που χρειάζεται η ψυχή σου μέσα από τον Ήλιο της Δικαιοσύνης που έχει τη δύναμη να σε θερμαίνει και να σε φωτίζει μέχρι τότε που θα συντελεσθεί το έργο Του. Τότε, όλα τα επίγεια θα πάρουν τη θέση που τους ανήκει το ένα μετά το άλλο.

Κάποτε ένιωθα ασήμαντος. Ένωθα ότι δεν ήμουν τίποτε λιγότερο ή περισσότερο από ένα μικρό κύτταρο μέσα στη δημιουργία του μεγάλου Θεού μας. Όταν όμως πίστεψα στο Λόγο και την αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο, τα πράγματα άλλαξαν. Άρχισα να μελετώ προσεκτικά τη Γραφή κι ο Θεός άρχισε να με καλεί «Παιδί Του», να με διδάσκει και να με στηρίζει καθημερινά. Μια μέρα μάλιστα μου είπε, «ότι τα πάντα είναι μετρημένα,» (Ματθ. 10:30) και ότι όλα στα δικά Του τα μάτια έχουν αξία. Την άλλη μέρα μου είπε « πως ό,τι φαίνεται ασήμαντο, στο δικά Του μάτια είναι σημαντικό» (Α΄ Κορ. 12:24). Όλα αυτά με ενεθάρρυναν και όταν το Πνεύμα Του με ελευθέρωσε από τις σκέψεις που με απασχολούσαν, τότε όλα τα πράγματα μπήκαν στη σειρά το ένα πίσω από το άλλο.

Γιατί δεν κάνεις και συ το ίδιο; Άφησέ Τον να σου μιλήσει μέσα από τη Γραφή και να βάλει το κάθε πράγμα στη θέση που του ανήκει. Ζήτα πρώτα τη Βασιλεία Του, και όλα θα πάρουν το δρόμο τους. Ζήτα και θα σου δοθεί όπως δόθηκε και σε μένα.

Η Βίβλος

Η Βίβλος είναι ο Λόγος του Θεού που αποτελείται από την Παλαιά και Καινή Διαθήκη. Γραμμένη από ανθρώπους των οποίων η γραφίδα εκινείτο από το Πνεύμα του Θεού, μας διδάσκει πώς να δοξάζουμε το Θεό. Όχι γιατί χρειάζεται τη δόξα, αλλά γιατί Του ανήκει, όπως το φως ανήκει στον ήλιο. Μας διδάσκει επίσης πώς μπορούμε να απολαμβάνουμε τη γλυκιά και τρυφερή συντροφιά Του.

Το γεγονός ότι υπάρχει αρμονία σε όλα τα βιβλία της, μας πείθει ότι ο συγγραφέας της είναι Ένας. Μιλάει για πράγματα που έχουν την αρχή τους στη γέννηση του κόσμου, και για μελλοντικά, που κάνουν την εμφάνισή τους με το πέρασμα του χρόνου και πιστοποιούν την ταυτότητα και αυθεντικότητά της.

Αν και πολλές φορές κινδύνευσε να εξαφανιστεί, ο Θεός όχι μόνο δεν το επέτρεψε, αλλά τη διατήρησε αναλλοίωτη και αδιάφθορη μέσα στους αιώνες. Αν είχε υποστεί έστω και την πιο μικρή αλλαγή, ο Θεός δε θα την συνιστούσε στον άνθρωπο λέγοντάς του: «Ερεύνα τις Γραφές, κι αυτές θα σου μιλήσουν για Μένα.»

Αν και πολλά τμήματά της είναι δυσνόητα στον άνθρωπο με την πεπερασμένη αντίληψή του, ο καλός Θεός δεν τον άφησε στο σκοτάδι, αλλά κάλυψε κι αυτή την ανάγκη του με θεία αποκάλυψη.

Η Παλαιά και Καινή Διαθήκη είναι τα δύο χείλη του Θεού που με πατρική στοργή μιλούν στον πεσμένο άνθρωπο για τη σωτηρία της ψυχής (Ρωμ. 1:16) και την επανένωσή του με τον Άγιο Δημιουργό. Του λέει ότι: «Όσο αναγκαία είναι η φυσική τροφή για την ανάπτυξη και συντήρηση του σώματός του, άλλο τόσο αναγκαία είναι η πνευματική τροφή που μπορεί να παίρνει από τη Βίβλο που την έχει άμεση ανάγκη η ταλαιπωρημένη ψυχή του μακριά απ' το Θεό» (Ματθ. 4:4)

Έχει δύναμη και αποτελεσματικότητα.

Μπορεί να αφήσει τα ουράνια αποτυπώματά της στην καρδιά του ανθρώπου και να τον κάνει μια ευανάγνωστη επιστολή στις ψυχές που βρίσκονται γύρω του. Ο ιερός Χρυσόστομος λέει: «Η Βίβλος είναι ένας κήπος γεμάτος από φρουτόδεντρα και λουλούδια. Μιλάει για νοστιμιά και οσμή ευωδίας που ευφραίνουν την καρδιά του πιστού.» Ο δε Δαβίδ λέει: « Τα λόγια της Βίβλου είναι πιο γλυκά από το μέλι και την κερήθρα.»

Απώτερος σκοπός της είναι να μεταμορφώσει τον άνθρωπο. Να τον φέρει στην ομοιότητα του Κυρίου. Καταβάλλει κάθε προσπάθεια να μας φέρει στην αρχική μας θέση (Γέν. 3:22). Τώρα, αν ο Κύριος δίνει γραπτές οδηγίες στον υπηρέτη Του κι εκείνος δεν τις εκτελεί, τότε ο υπηρέτης θα βρεθεί αναπολόγητος για τις αμαρτίες του την ημέρα της μεγάλης κρίσης. Ο Λόγος και η συνείδηση θα είναι οι ένορκοι που θα τον κρίνουν. Πρόκειται περί ζωής και θανάτου. Γι αυτό χρεάζεται

προσοχή. Οι βιβλικές μας γνώσεις και τα λόγια μας δεν είναι αρκετά αν δεν τεθούν σε εφαρμογή στη ζωή μας. «Πρέπει να γίνουμε εκτελεστές των αληθειών που διδασκόμαστε» (Ιακ. 1:22). «Αν αυτά που μάθαμε τα εφαρμόζουμε, τότε θα είμαστε ευτυχείς» (Ιωάν. 13:17).

Είναι η πυξίδα του χριστιανού.

Τρυφή ο Λόγος του Θεού

τη γεύση της ψυχής μου έχει αλλάξει.

Εκεί μαζεύω λάφυρα πολλά,

δρόμο καινούργιο έχω χαράξει.

Αρχίζω κάθε αυγή να τραγουδώ,

βρήκα την πολυπόθητη πατρίδα.

Σταμάτησα ν' ακολουθώ τυφλούς,

τη Βίβλο στη ζωή μου έχω πυξίδα.

Γέεννα

(Ματθ. 5:30)

Η λέξη αυτή έρχεται από το γε που θα πει κοιλάδα και εννόμ. Με απλά λόγια, κοιλάδα του Εννόμ. Η κοιλάδα αυτή είναι πάρα πολύ εύφορη. Βρίσκεται νότια της Ιερουσαλήμ όπου κατά την περίοδο της θρησκευτικής κατάπτωσης των Ισραηλιτών αυτοί έστησαν το άγαλμα του Μολόχ (σε μορφή βοδιού) στο οποίο πρόσφεραν ως θυσία τα ίδια τους τα παιδιά με το να τα καίνε πάνω στη φωτιά που διατηρούσαν

άσβεστη, (Β΄Χρον. 28:3 και 33:6). Έτσι, η κοιλάδα αυτή έγινε το προφητικό σύμβολο κρίσης (Ιερ. 7: 31,32) και αλληγορική έκφραση του τόπου της κόλασης (του Άδη), που είναι το αιώνιο κατοικητήριο όλων των απίστων και των αγγέλων που αμάρτησαν (Β΄Πέτρου 2:4).

Τόσο η Παλαιά όσο και η Καινή Διαθήκη μας δίνουν λεπτομερώς το τι συμβαίνει μετά θάνατον σε όλους όσοι δεν ενώθηκαν με το Χριστό μέσω της πίστης και δεν είχαν προσωπική εμπειρία μαζί Του.

Η Γενεαλογία του Ιησού Χριστού

Οι Εβραίοι συνήθιζαν να καταγράφουν με σχολαστική αυστηρότητα τα ληξιαρχικά τους βιβλία γιατί μέσα από αυτά μπορούσαν να πάρουν όλες τις πληροφορίες που χρειάζονταν γύρω απ΄ το οικογενειακό τους δέντρο, τη φυλή, τα προνόμια των αξιωματούχων, την κατοχή και ύπαρξη ιδιοκτησίας και το σπουδαιότερο όλων, την προέλευση του Μεσσία.

Μέσα από τους ληξιαρχικούς πίνακες εξακριβώνεται ότι ο Μεσσίας ήταν από τη φυλή του Ιούδα και τον οίκο του Δαβίδ (Λουκ. 3:32, Β΄Τιμ. 2:8 και Εβρ. 7:14).

Η γενεαλογία Του είναι η μοναδική που αναφέρεται με λεπτομέρεια στην Καινή Διαθήκη. Και τούτο γιατί ήταν θέμα ζωτικής σημασίας η ανάγκη να αποδειχτεί ότι στο πρόσωπό Του εκπληρώθηκαν οι προφητείες που μιλούν γι Αυτόν.

Δύο είναι οι γενεαλογικοί πίνακες που μιλούν περί πατριαρχών, βασιλέων και άλλων. Ο ένας είναι στο Ματθ. 1:1-17 και ο άλλος στο Λουκά 3:23-38.

Η γενεαλογία που μας δίνει ο Ματθαίος φτάνει πίσω έως τον Αβραάμ, ενώ εκείνη που μας δίνει ο Λουκάς πηγαίνει πίσω μέχρι και τον Αδάμ. Οι δύο όμως αυτές γενεαλογίες, αν και είναι χωριστές, συναντιώνται στους Σαλαθαήλ και Ζοροβάβελ. (Η μια είναι ανιούσα και η άλλη κατιούσα).

Ο Ματθαίος δίνει τη γραμμή του Ιωσήφ, αποδεικνύοντας τον Ιησού ως το μόνο κληρονόμο των υποσχέσεων που δόθηκαν στον Αβραάμ και στο Δαβίδ. Ο Λουκάς δίνει τη γραμμή της Μαρίας αποδεικνύοντάς την από αίμα, καταγωγή του Ιησού «γιου του Δαβίδ κατά σάρκα» (Ρωμ. 1:3). Η γενεαλογία της Μαρίας κατά την Ιουδαϊκή συνήθεια ήταν στο όνομα του άντρα της. Ο Ιωσήφ ήταν γιος του Ηλεί (Λουκάς 3:23), δηλαδή γαμπρός του Ηλεί. Ο Ηλεί ήταν πατέρας της Μαρίας. Πατέρας του Ιωσήφ ήταν ο Ιακώβ. Οι γενεαλογίες αυτές σχηματίζουν τη σπονδυλική στήλη των χρονικών της Παλαιάς Διαθήκης. Διαφυλάχτηκαν με προσοχή μέσα σε όλες εκείνες τις εκατονταετηρίδες, παρά τις απειλές που αντιμετώπισαν για να μας δώσουν την οικογενειακή γραμμή μέσα στην οποία μια υπόσχεση μεταβιβάζεται από γενιά σε γενιά για 4.000 χρόνια.

Πόσο όμορφα θα ήταν να διατηρήσουμε και να μεταβιβάσουμε κι εμείς «ακέραιο» ό,τι ο Θεός μας έχει εμπιστευτεί!

Γένεση

Το βιβλίο της Γένεσης είναι το πρώτο βιβλίο της Αγίας Γραφής. Εβραϊκά ονομάζεται «Βερεσίθ,» που σημαίνει «εν αρχή». Συγγραφέας του βιβλίου είναι ο Μωϋσής. Οι πληροφορίες που αναφέρει του δόθηκαν από το Πνεύμα το Άγιο και από μια σειρά γεγονότων που πήρε από τους προπάτορές του.

Είναι το μόνο βιβλίο που περιγράφει τη δημιουργία των ουρανών, της γης, των αστερών, των ζώων και του ανθρώπου, την πτώση και κατάρρα του ανθρώπου, την προκατακλυσμαία περίοδο, τον κατακλυσμό και τους απογόνους του Νώε μέχρι το Θάρα.

Στην αρχή του βιβλίου της Γένεσης αναγράφεται η λέξη «ημέρα,» που σημαίνει ακαθόριστη χρονική περίοδο και όχι εικοσιτετράωρη ημέρα. Αυτό το συμπεραίνουμε από την έβδομη ημέρα της δημιουργίας που φέρεται χωρίς εσπέρας (2:2).

Μια προσεκτική μελέτη στο βιβλίο της Γένεσης μπορεί να μας οδηγήσει να καταλάβουμε καλύτερα τα άλλα εξηνταπέντε βιβλία της Αγίας

Γραφής μέσα από τα οποία ο Θεός μιλάει στον άνθρωπο. Τι λες; Θα Του δώσεις την ευκαιρία να μιλήσει και σε σένα;

Η Γνώση του Θεού

(Α΄Σαμ. 2:3)

Ο Θεός έχει πλήρη γνώση όλων των πραγμάτων. Μέσω Αυτού, σταθμίζονται κι ελέγχονται τα πάντα και οι πάντες. Ο κόσμος, είναι ένα διαφανές σώμα και, καθώς το χτυπούν οι ακτίνες της θείας φύσης Του, βλέπει και την τελευταία λεπτομέρεια τόσο στον εξωτερικό όσο και στον εσωτερικό μας κόσμο. Τίποτε δεν εμποδίζει το φως Του. Ακούει και τον παραμικρό ψίθυρο της καρδιάς μας. Πριν ανοίξουμε το στόμα μας, Εκείνος ξέρει τι θα πούμε. Γνωρίζει το τέλος από την αρχή. Ό,τι προλέγει, έρχεται στο φως τον κατάλληλο καιρό. Η γνώση Του είναι τέλεια. Είναι αγνή και αλάνθαστη, ενώ η δική μας γνώση υπόκειται σε λάθη. Η γνώση Του είναι απεριόριστη, ενώ η δική μας αποχτιέται και μεγαλώνει σταδιακά.

Ο Θεός είναι άπειρος στη γνώση Του. Το λυπηρό είναι ότι, έπειτα από την αποκάλυψη που έκανε στον άνθρωπο μέσω του Ευαγγελίου, ο άνθρωπος προτιμάει να παραμένει μακριά Του. Δεν επιτρέπει στη λαμπάδα εκείνη του θείου φωτός να λάμψει στην καρδιά του και να τον επαναφέρει στη θέση που είχε (Γέν. 3:22) πριν από την πτώση του. Του αρέσει να ζει στο σκοτάδι. Εάν όμως εσύ πιστεύεις, τότε να είσαι ειλικρινής και να είσαι αυτό που φαίνεσαι. «Ο Κύριος βλέπει την καρδιά.» Αν η καρδιά μας είναι ειλικρινής, τότε ο Θεός θα δει την πίστη μας και θα εξετάσει την πτώση μας. Ο Ασάν είχε τα ψεγάδια του, αλλά η καρδιά του ήταν ευθεία με το Θεό (Β΄Χρον. 15:17). Ο Θεός είδε την ειλικρίνειά του και συγχώρησε τις αδυναμίες του. Ο Ιησούς είπε στον Ιωναβάδ: «Είναι η καρδιά σου ευθεία, όπως η καρδιά μου με την καρδιά σου;» Ο Ιωναβάδ αποκρίθηκε: «Ναι είναι.» «Αν είναι δος μου το χέρι σου.» Και του έδωσε το χέρι του και τον ανέβασε στην άμαξα» (Β΄Βασιλ. 10:15). Έτσι, όταν ο Θεός δει ότι και οι δικές μας καρδιές είναι ευθείες, όταν δει ότι Τον αγαπάμε και ζητάμε τη δόξα Του, θα πάρει και το δικό μας χέρι και θα μας ανασύρει στην άμαξα της δικής Του δόξας.

Για μας τους πιστούς υπάρχει πάντα η παρηγοριά αφού ο Ίδιος καταγράφει ακόμα και τις σκέψεις μας (Μαλ. 3:16), κι ακούει τους στεναγμούς μας (Ψαλμ. 38:9). Επίσης, διατηρεί τα δάκρυά μας σε μια φιάλη (Ψαλμ. 56:8) και όταν τα μυστικά της καρδιάς όλων μας ανοιχτούν ο Θεός θα κάνει μια τιμητική αναφορά για το ζήλο και την ευλάβεια των παιδιών Του. «Τότε ο καθένας μας θα πάρει τον έπαινό του» (Α΄ Κορ. 4:5), τον έπαινο που του ανήκει.

Πολλοί από μας πιστεύουν ότι δεν έχουν τη χάρη και διερωτώνται: «Αν έχω τη χάρη, γιατί η καρδιά μου είναι τόσο αμφίβολη;» Μην ξεχνάς ότι η γνώση του Θεού είναι άπειρη, κι Εκείνος μπορεί να δει χάρη εκεί που εσύ δε μπορείς. Μπορεί να δει το λουλούδι της χάρης σε σένα σκεπασμένο με αγκάθια. Ο Θεός μπορεί να δει αγιότητα σε σένα όταν εσύ δε μπορείς να τη διακρίνεις. Ένα μόνο πράγμα μπορώ να σου πω: «Ότι τη χάρη την πήρες από τον Κύριο κι όχι από άνθρωπο για να την πάρει πίσω.» Στηρίξου σ' Εκείνον που σου έδωσε τη χάρη και μια μέρα θα γιορτάσουμε μαζί το γεγονός αυτό στην παρουσία Του.

Αν υπάρχει παρηγοριά σε μας, τότε υπάρχει παρηγοριά και στη στρατευόμενη εκκλησία. Αν υπάρχει παρηγοριά στα μέλη, τότε υπάρχει παρηγοριά και στο σώμα. Η αδιάκοπη κοινωνία μαζί Του μπορεί να διαλύει την ομίχλη που πιθανόν δημιουργείται γύρω μας και να κάνει την πορεία μας πιο ευχάριστη.

Δέηση

«Παράλληλα, να προσεύχεστε πάντοτε υποβάλλοντας όλα τα αιτήματα και τις παρακλήσεις σας στο Θεό με την οδηγία του Πνεύματος. Και γ'αυτόν ακριβώς το σκοπό να αγρυπνείτε με πολλή επιμονή και να προσεύχεστε για όλους τους πιστούς» (Εφεσ. 6:18).

Παράλληλα με τις οδηγίες που ο απόστολος Παύλος δίνει σχετικά με την πανοπλία του χριστιανού στρατιώτη (Εφεσ. 6: 14-17), συνιστά ότι απαιτείται «προσευχή και δέηση στο Θεό με την οδηγία του Πνεύματος». Στην ουσία το πρόβλημα με πολλούς από μας είναι ότι προσευχόμαστε μόνο όταν αντιμετωπίζουμε προβλήματα. Μόνο όταν κάποια πράγματα έρχονται ανάποδα στη ζωή μας επικαλούμαστε το Θεό σε βοήθεια (Ψαλμ. 50:15). Ξεχνάμε ότι πρέπει να προσευχόμαστε

αδιαλείπτως για να αποφεύγουμε πολλές δοκιμασίες και να περπατάμε στην αλήθεια.

Ο Θεός διακηρύττει στο Λόγο Του ότι δεν ακούει τις προσευχές των αδίκων. Επίσης ο Δαβίδ μας λέει: «Εάν θεωρούσα αδικία στην καρδιά μου, ο Κύριος δεν θα με άκουγε (Ψαλμ. 66:15). Εάν όμως έχω καταδικάσει όλες τις αμαρτίες που έχω διαπράξει και φορώ το θώρακα της δικαιοσύνης, είμαι σε φόρμα ή στη διάθεση και στη θέση που μπορώ να προσεύχομαι με πεποίθηση πως όλες οι προσευχές μου εισακούονται.

«Οι προσευχές μας» είναι ο τρόπος με τον οποίο προσεγγίζουμε το Θεό, αλλά προσέξτε, ο απόστολος προσθέτει τη λέξη «δέηση». Αυτό αναφέρεται σε ορισμένη αίτηση. Άλλο πράγμα είναι να πλησιάζεις το Θεό με καρδιά γεμάτη ευχαριστία και δοξολογία και να Του αφιερώνεις όλες τις υποθέσεις σου, κι άλλο πράγμα να Τον πλησιάζεις με μια ορισμένη δέηση για ένα θέμα ιδιαίτερης σημασίας που έχει προκύψει και σε απασχολεί κάποια δύσκολη ώρα. Διαβάζουμε: «Για τίποτε μην ανησυχείτε, αλλά σε κάθε περίπτωση να παρουσιάζετε με την προσευχή και τη δέηση και με πνεύμα ευγνωμοσύνης τα αιτήματά σας στο Θεό. Κι έτσι, η ειρήνη του Θεού που ξεπερνά κάθε ανθρώπινη διάνοια, θα διαφυλάξει τις καρδιές σας και τις σκέψεις σας προσκολλημένες στο Χριστό Ιησού» (Φιλ. 4:6,7). Καμιά δυσκολία που αντιμετωπίζουμε δεν είναι τόσο μεγάλη για το Θεό, και καμιά υπόθεση που μας ανησυχεί δεν είναι τόσο ασήμαντη που να μην μπορεί να τη φροντίσει.

«Προσευχή και δέηση στο Πνεύμα.» Κι αυτό πρέπει να ελέγχει πολλούς από μας καθώς ερχόμαστε ενώπιόν Του με προσευχή. Τώρα, προσευχή στο Πνεύμα είναι η προσευχή που κάνουμε σύμφωνα με το νου του ενοικούντος Πνεύματος του Θεού – του πνεύματος που βρίσκεται μέσα μας. Κανένας δε μπορεί να προσευχηθεί στο Πνεύμα «αν δεν έχει αναγεννηθεί από το Λόγο του Θεού» (Α΄ Πέτρου 1:23).

Υπάρχουν και χριστιανοί που έχουν πνευματική ατροφία και αδυνατούν να προσευχηθούν στο Πνεύμα. Δεν μπορούμε ακόμη να προσευχηθούμε στο Πνεύμα αν υπάρχει κάτι το άσχημο μέσα μας για κάτι που κάποιος μας έχει κάνει. Δεν μπορούμε να προσευχηθούμε όταν εποφθαλμιούμε κάτι που ανήκει σε κάποιον άλλο. Ο απόστολος Ιάκωβος λέει: «Μα κι όταν ζητάτε δεν παίρνετε, γιατί κακώς ζητάτε για να το σπαταλήσετε για σαρκικές απολαύσεις (Ιακ. 4:3).

Μπορούμε όμως να προσευχηθούμε στο Πνεύμα όταν περπατάμε στο Πνεύμα και ζούμε στο Πνεύμα. Τότε, Αυτός, το ευλογημένο Πνεύμα που ενοικεί στον πιστό, θα οδηγήσει τις σκέψεις μας σωστά καθώς πλησιάζουμε το Θεό με προσευχή.

Στην Παλαιά Διαθήκη διαβάζουμε: «Να ευφραίνεστε στον Κύριο και θα σας δώσει τα αιτήματα της καρδιάς σας» (Ψαλμ. 37:4). Εάν πράγματι ευφραινόμαστε στον Κύριο, τότε επιθυμούμε τα πράγματα που μπορούν να δοξάσουν το Χριστό στη ζωή μας και να Τον κάνουν πιο πολύτιμο στην ψυχή μας.

«Προσευχόμενοι πάντοτε εν Πνεύματι και προς τον σκοπό αυτόν να αγρυπνείτε με πλήρη επιμονή,» και σε άλλο σημείο λέει: «Αγρυπνείτε και προσεύχεστε για να μην πέσετε σε πειρασμό,» κι αυτό δίνει έμφαση σ' αυτό που ήδη έχουμε δει. Εάν προσευχόμαστε σωστά, τότε πρέπει να ζούμε σωστά και να αγρυπνούμε για τυχόν δοκιμασίες που μπορεί νάρθουν στη ζωή μας, να λυπήσουν το Πνεύμα του Θεού και να εμποδίσουν τη σωστή προσευχή.

Προσέξτε, ο Κύριος λέει ότι οι προσευχές μας δεν πρέπει να περιορίζονται μόνο στις δικές μας υποθέσεις, αλλά να στρέφονται στους απανταχού αγίους που ακούραστα εργάζονται μέρα και νύχτα να φέρουν το μήνυμα της σωτηρίας στις ψυχές των ανθρώπων. Εάν προσευχόμαστε κατ' αυτόν τον τρόπο, ποτέ δε θα υπάρχει έλλειψη από θέματα να μιλήσουμε στο Θεό. Να θυμάστε, «και τα μάτια Του είναι πάντα στραμμένα στα παιδιά Του, και τα αυτιά Του στη δέησή τους» (Α΄ Πέτρου 3:12). Αμήν.

Οι καλεσμένοι στο μεγάλο Δείπνο

(Λουκά 14:15-24)

15 «Όταν τα άκουσε αυτά ένας από τους συνδαιτυμόνες του είπε «Μακάριος όποιος θα φάει ψωμί στη βασιλεία του Θεού». 16 Κι εκείνος του αποκρίθηκε: Κάποιος ετοίμασε μεγάλο δείπνο και προσκάλεσε πολλούς. 17 Έστειλε λοιπόν το δούλο του την ώρα του δείπνου να πει στους προσκαλεσμένους: Ελάτε, γιατί είναι κιάλας όλα έτοιμα. 18 Άρχισαν τότε όλοι να προβάλλουν από μια δικαιολογία. Ο πρώτος του

είπε: Αγόρασα ένα χωράφι και πρέπει να πάω να το δω. Σε παρακαλώ θεώρησέ με δικαιολογημένο. 19 Ένας άλλος πάλι είπε: Αγόρασα πέντε ζευγάρια βόδια και πάω να τα δοκιμάσω. Σε παρακαλώ θεώρησέ με δικαιολογημένο. 20 Κι ένας άλλος είπε: Έχω παντρευτεί και γι' αυτό δεν μπορώ να έρθω. 21 Ήρθε λοιπόν ο δούλος εκείνος και τα διηγήθηκε αυτά στον κύριό του. Τότε ο οικοδεσπότης οργίστηκε και είπε στο δούλο του: Πήγαινε γρήγορα στις πλατείες και στους δρόμους της πόλης και φέρε εδώ μέσα τους φτωχούς, τους ανάπηρους, τους κουτσούς και τους τυφλούς. 22 Κι όταν επέστρεψε ο δούλος είπε, Κύριε, έγινε αυτό που διάταξες, μα ακόμα υπάρχει χώρος. 23 Είπε τότε ο Κύριος στο δούλο του: Βγες στους δρόμους και τους περιφραγμένους τόπους και ανάγκασέ τους να μπουν εδώ για να γεμίσει το σπίτι μου. 24 Γιατί σας λέω πως κανένας από τους ανθρώπους εκείνους που προσκάλεσα δε θα γευτεί το δείπνο μου».

Μέσα από τους καλεσμένους στο δείπνο που ο Φαρισαίος είχε παραθέσει, ένας άνθρωπος ενθουσιάστηκε και αναφώνησε: «Μακάριος όποιος θα φάει ψωμί στη Βασιλεία του Θεού». Αφού βρίσκουμε τόση απόλαυση στο φυσικό δείπνο, σκεφτείτε πόσο μεγάλο θα είναι το προνόμιο και ποια θα είναι η απόλαυση της πνευματικής κοινωνίας γύρω από το τραπέζι στη Βασιλεία των ουρανών με οικοδεσπότη τον Κύριό μας.

Η παραβολή αυτή του δείπνου αναφέρεται στη μεγάλη προσφορά του Θεού για τη σωτηρία των ανθρώπων. Αυτό εννοεί το εδάφιο που ακολουθεί, «κάποιος ετοίμασε μεγάλο δείπνο και προσκάλεσε πολλούς». Αυτό είναι το Ευαγγέλιο.

Το Ευαγγέλιο περιέχει ό,τι οι αμαρτωλοί χρειάζονται με σκοπό να σωθούν. Όλοι πεινάμε, είμαστε κενοί, αβοήθητοι και έτοιμοι να χαθούμε. Συγχώρηση παντός είδους αμαρτίας και ειρήνη με το Θεό, δικαίωση του προσώπου και αγιασμός της καρδιάς, χάρη καθ' οδόν και δόξα στο τέλος είναι οι ευλογημένες προσφορές που ο Θεός έχει προετοιμάσει για τις ανάγκες των ψυχών μας. Δεν υπάρχει τίποτα που οι αμαρτωλές καρδιές μας θα επιθυμούσαν ή οι βεβαρυμένες συνειδήσεις θα απαιτούσαν και δε θα το έβρισκαν πάνω στο τραπέζι του δείπνου που παραθέτει ο Σωτήρας. Ο Χριστός, με άλλα λόγια, είναι το άθροισμα και η ουσία του μεγάλου δείπνου.

Έστειλε το δούλο Του την ώρα του δείπνου να πει στους προσκαλεσμένους, «Ελάτε, γιατί είναι όλα έτοιμα». Από την πλευρά του

Θεού το θέμα της σωτηρίας είναι έτοιμο. Είναι πλήρες. Αν θέλουμε να σωθούμε, από εμάς εξαρτάται αν θα δεχτούμε την πρόσκλησή Του ή όχι. Ο Πατέρας είναι έτοιμος να δεχτεί όλους όσοι πηγαίνουν κοντά Του μέσω του Ιησού Χριστού. Ο Γιος είναι έτοιμος να καθαρίσει από τις αμαρτίες όλους όσοι Τον πλησιάζουν με πίστη. Το Πνεύμα το Άγιο είναι έτοιμο να έρθει σε όλους όσοι Του το ζητούν. Υπάρχει μια άπειρη επιθυμία στο Θεό να μας σώσει, αν εμείς επιθυμούμε να σωθούμε. Έδώ έχουμε την πιο σαφή εγγύηση για όλους τους αμαρτωλούς που θέλουν να πλησιάσουν το Θεό δια του Ιησού Χριστού. Η λέξη «ελάτε» απευθύνεται σε όλους χωρίς καμιά εξαίρεση.

Όταν ο υπηρέτης ανήγγελε πως όλα ήταν έτοιμα, «εκείνοι άρχισαν να προβάλλουν κι από μια δικαιολογία». Αυτός είναι ο τρόπος που οι άνθρωποι ανταποκρίνονται στο κάλεσμα του Ευαγγελίου. Ο φυσικός άνθρωπος δεν έχει καμιά επιθυμία για τέτοια πράγματα που έχουν σχέση με το Θεό. Το προνόμιο της προσφοράς της σωτηρίας δεν έχει κανένα νόημα γι' αυτόν. Μάταια στρώθηκε το δείπνο γι' αυτόν. Μόνο όταν το Πνεύμα του Θεού εργάζεται στην καρδιά και τη συνείδηση του ανθρώπου είναι που μπορεί να τον ετοιμάσει για να μπει και να καθήσει στη γιορτή του Ευαγγελίου. Όταν με αγάπη ο Θεός ετοίμασε τη γιορτή του Ισραήλ, αυτοί δεν πήγαν. Αυτό ισχύει και για πολλούς Εθνικούς. Οι άνθρωποι δε συμφωνούν σε πολιτικά ή θρησκευτικά θέματα και δε θέλουν το Χριστό ούτε υποβάλλουν τη ζωή τους στο Σωτήρα τον οποίο ο Θεός μας προσφέρει, μέχρι τότε που θα πειστούν από το Άγιο Πνεύμα για τη χαμένη κατάστασή τους και την ανάγκη στην οποία βρίσκονται.

Όλοι στους οποίους πήγε ο δούλος άρχισαν να προβάλλουν από μια δικαιολογία και ο οικοδεσπότης οργίστηκε. Και τι έγινε μ' αυτό; Μήπως ο Θεός οργίζεται με τους ανθρώπους; Η Γραφή μας λέει: «Ο Θεός οργίζεται καθημερινά με τους κακούς». Ιδιαίτερα όταν κάποιος σκόπιμα απορρίπτει το Γιο Του, η καρδιά Του γεμίζει από θεία αγανάκτηση. Ο Θεός αγαπά το Γιο Του και η επιθυμία Του είναι να δεί τους ανθρώπους να τιμούν το Γιο Του, όπως τιμούν τον Πατέρα.

«Ο οικοδεσπότης, στην αγανάκτησή του που απέρριψαν την πρόσκλησή του στο δείπνο της γιορτής, στέλνει τώρα το δούλο του να πάει έξω στους δρόμους και τις πλατείες της πόλης και να φέρει μέσα τους φτωχούς, τους ανάπηρους, τους κουτσούς και τους τυφλούς. Όταν ο δούλος επέστρεψε, είπε στον Κύριο ότι έκανε όπως τον διέταξε και ότι ακόμα υπάρχει χώρος». Έτσι αφήνει τον Ισραήλ στον οποίο αρχικά είχε

απευθυνθεί και η πρόσκληση του Ευαγγελίου στέλνεται παντού, αλλά το σπίτι Του δεν είναι ακόμα γεμάτο.

«Τότε είπε στο δούλο, πήγαινε παντού και ανάγκασέ τους να μπουν εδώ και να γεμίσει το σπίτι μου. Γιατί σας λέω πως κανένας, κανένας από τους ανθρώπους εκείνους που προσκάλεσα δε θα γευτεί το δείπνο μου». Μέσα στις εκατονταετηρίδες που πέρασαν, εκατομμύρια άνθρωποι δέχτηκαν την πρόσκλησή Του, αλλά το σπίτι Του δε γέμισε ακόμα. Υπάρχει ακόμα χώρος και ευτυχώς η πρόσκληση παραμένει ανοιχτή. Ο Υπηρέτης εδώ είναι το Άγιο Πνεύμα. Είναι ο μόνος που μπορεί να αναγκάσει τους ανθρώπους να έρθουν στο Χριστό.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου είναι «οι υπηρέτες» που στάλθηκαν να δώσουν τις προσκλήσεις. Δε μπορούν να τους αναγκάσουν. Εδώ είναι «ο Υπηρέτης». Αυτός μπορεί να τους αναγκάσει και να πείσει για την αμαρτία και την ανάγκη για Σωτήρα.

Το Δείπνο του Κυρίου Καθιερώνεται

(Ματθ. 21:26-29)

17 «Στο μεταξύ, την πρώτη μέρα της γιορτής των αζύμων ήρθαν οι μαθητές στον Ιησού και του είπαν: «Πού θέλεις να σου ετοιμάσουμε να φας το Πάσχα». 18 Κι εκείνος είπε: «Πηγαίνετε στην πόλη, στον τάδε, και πείτε του: Ο Δάσκαλος λέει: Η ώρα μου πλησίασε, στο σπίτι σου θα γιορτάσω το Πάσχα μαζί με τους μαθητές μου». 19 Και οι μαθητές Του έκαναν όπως τους πρόσταξε ο Ιησούς και ετοίμασαν το Πάσχα. 20 Έτσι, όταν βράδιασε, κάθισε στο τραπέζι με τους δώδεκα. 21 Και καθώς έτρωγαν, είπε: «Σας πληροφορώ να το ξέρετε, πως ένας από σας θα με προδώσει». 22 Εκείνοι, τότε, βαθιά λυπημένοι άρχισαν να του λένε ένας, ένας: «Μήπως είμαι εγώ, Κύριε;». 23 Κι εκείνος αποκρίθηκε: «Αυτός που βούτηξε μαζί μου το χέρι του στο πιάτο, αυτός θα με προδώσει. 24 Και όσο για το Γιο του Ανθρώπου, αυτός πηγαίνει βέβαια, όπως έχει γραφτεί γι' αυτόν, μα αλίμονο στον άνθρωπο εκείνο με ενέργεια του οποίου παραδίνεται ο Γιος του Ανθρώπου. Θα ήταν προτιμότερο γι' αυτόν αν δεν είχε γεννηθεί ο άνθρωπος εκείνος». 25 Μίλησε τότε ο Ιούδας, που επρόκειτο να τον προδώσει, και είπε: «Μήπως είμαι εγώ, Δάσκαλε;». Του λέει «Μόνος σου το είπες». 26 Και

καθώς έτρωγαν, πήρε ο Ιησούς το ψωμί, κι αφού το ευλόγησε, το έκοψε και το πρόσφερε στους μαθητές Του λέγοντας: «Πάρτε, φάτε. Αυτό είναι το σώμα μου». 27 Πήρε κατόπιν το ποτήρι κι αφού ευχαρίστησε, τους έδωσε λέγοντας: «Πιέστε απ' αυτό όλοι, 28 γιατί τούτο είναι το αίμα μου, της Καινούργιας Διαθήκης, το οποίο χύνεται για χάρη πολλών, με σκοπό τη συγχώρηση των αμαρτιών. 29 και σας πληροφορώ πως από τώρα κι ύστερα δε θα πιω πια από το προϊόν αυτό του αμπελιού, ως την ημέρα εκείνη που μαζί σας θα το πίνω καινούργιο στη βασιλεία του Πατέρα μου». 30 κατόπιν, αφού έψαλαν, βγήκαν στο Όρος των Ελαιών».

«Την πρώτη ημέρα της εορτής των αζύμων» που διαρκεί επτά ημέρες ήρθαν οι μαθητές του Κυρίου και Τον ρωτούν πού θέλει να Του ετοιμάσουν να φάει το Πάσχα. Ο Κύριος τους στέλνει στην πόλη. Τους είπε να πάνε στο σπίτι του «τάδε», που σημαίνει ότι ήταν γνωστός και πιθανότατα ακόλουθός Του, γιατί ο Μάρκος αναφέρει ότι ο άνθρωπος αυτός μετέφερε νερό, που δείχνει την καθαρή καρδιά του ανθρώπου που ο Κύριος καταλύει.

«Να του πείτε ότι ο καιρός πλησιάζει». Ότι η ώρα του θανάτου Του ήταν πλησίον. Αυτός ήξερε την ώρα του θανάτου Του, εμείς όμως δεν την ξέρουμε γι αυτό πρέπει πάντοτε να είμαστε έτοιμοι.

«Θα γιορτάσω κοντά σου με τους μαθητές Μου». Όποιος δέχεται τον Κύριο, πρέπει να δέχεται και τους μαθητές Του. Οι μαθητές ετοίμασαν το τραπέζι, όπως ο Κύριος τους διέταξε. Κατά τη διάρκεια του φαγητού, καθώς οι δώδεκα κάθονταν γύρω απ' το τραπέζι με τον Κύριό τους, μια φοβερή είδηση έρχεται από το στόμα του Ιησού και τους αναστατώνει. «Ένας από σας που τρώτε μαζί μου, θα με παραδώσει». Όλοι ελέγχονται, όλοι λυπούνται και ρωτούν: «Μήπως είμαι εγώ;» Πιστεύουν περισσότερο τα λόγια του Κυρίου, παρά την ίδια την καρδιά τους. «Ένας από σας που βουτά το χέρι του μαζί μου στο πιάτο. Ο Γιος του ανθρώπου πηγαίνει καθώς είναι γραμμένο γι' Αυτόν, αλλά αλίμονο στον άνθρωπο εκείνον που θα με παραδώσει. Θα ήταν καλύτερα για τον άνθρωπο αυτό να μην είχε γεννηθεί». Δίνει την ευκαιρία στον προδότη να μετανοήσει. Τον προειδοποιεί για την κόλαση που τον περιμένει. Ο Κύριος τους έχει μιλήσει για τη γέενα του πυρός». Δίνει ταυτόχρονα και σε μας το μεγάλο μάθημα: «Αν δεν αναγεννηθούμε και δε ζούμε με το πνεύμα, την αγάπη και τη διδασκαλία του Σωτήρα μας, ποτέ δε θα δούμε τη Βασιλεία του Θεού. Ας επιμένουμε πάνω στην όμορφη διδασκαλία των Γραφών ανανεώνοντας τους εαυτούς μας

σύμφωνα με το θέλημα του Θεού και όχι με το πνεύμα του κόσμου τούτου (Ρωμαίους 12:2) που οδηγεί στην αιώνια καταδίκη.

«Μήπως είμαι εγώ, Κύριε,» ρωτάει ο Ιούδας για ν' αποφύγει την υποψία της συντροφιάς από την ενοχή της σιωπής που τηρούσε. «Συ είπας», εσύ το είπες του απαντάει ο Κύριός μας. Φαίνεται ότι οι άλλοι μαθητές ή δεν άκουσαν ή δεν κατάλαβαν τι είπε. Ο Ιωάννης όμως μας λέει στο 13:30 ότι ο Ιούδας σηκώθηκε κι έφυγε απ' το δωμάτιο. Καθώς έτρωγαν, ο Ιησούς παίρνει τον άρτο, τον ευλογεί, τον κόβει και τον δίνει στους μαθητές Του και λέει: «Λάβετε, φάγετε, τούτο εστί το σώμα μου». Αυτό συμβολίζει το σώμα μου. Δεν εννοούσε ότι ο άρτος που έδωσε στους μαθητές του ήταν το πραγματικό Του σώμα. Διότι το φυσικό σώμα του Κυρίου μας δε μπορούσε ποτέ να βρίσκεται σε περισσότερα από ένα μέρος την κάθε φορά. Αν το σώμα του Κυρίου μας μπορούσε να κάθεται στο τραπέζι και την ίδια στιγμή να το τρώνε οι μαθητές Του, τότε το σώμα εκείνο δεν ήταν ανθρώπινο σαν το δικό μας. Κάτι τέτοιο δε θα έπρεπε να το δεχτούμε ποτέ, γιατί ο Κύριός μας ήταν τέλειος ως άνθρωπος και ως Θεός. Παράλληλα, ούτε οι μαθητές Του σκέφτηκαν ότι ο Ιησούς εννοούσε πως ο άρτος ήταν μετουσιωμένος στο πραγματικό Του σώμα. Το μόνο που ήξεραν είναι ότι ο Κύριος εννοούσε πως ο άρτος συμβολίζει το σώμα Του. Ο ίδιος μας λέει ότι είναι «η θύρα» (Ιωάν. 10:8) και η «άμπελος» (Ιωάν. 15:1). Έτσι μιλάει συμβολικά. Έπειτα πήρε το ποτήρι με το κρασί, ευχαρίστησε το Θεό κι έδωσε στους μαθητές και ήπιαν. Το κρασί συμβολίζει το Αίμα του Κυρίου. Δεν είναι το πραγματικό Του Αίμα. Τα παιδιά εκείνα της αποστολικής ομάδας είχαν από μικρά διδαχτεί, ότι ήταν αμαρτία να πιουν αίμα (Δευτ. 12:13-25) κι έτσι το δέχτηκαν συμβολικά για το Αίμα Του. Η γεύση του ψωμιού και του κρασιού δεν αλλάζουν. Όταν το παίρνουμε, δεν έρχεται σε αντίθεση με τις αισθήσεις μας, αλλά ξέρουμε τι ακριβώς είναι και τι συμβολίζει. «Αυτό είναι το Αίμα μου της Καινής Διαθήκης το οποίο χύνεται υπέρ πολλών (υπέρ αμέτρητων ψυχών).» Η Παλαιά Διαθήκη περνούσε κι ερχόταν η Καινή Διαθήκη που σφραγιζόταν με το Αίμα της θυσίας Του επάνω στο σταυρό. «Με μια προσφορά έκανε για πάντα τέλειους εκείνους που αγιάζονται» (Εβρ. 10:14). Ιερά και θυσίες έπαψαν να ισχύουν, όταν ο Αμνός του Θεού προσφέρθηκε.

Δημιουργία

Η δημιουργία είναι ένας μεγάλος τόμος στον οποίο είναι δεμένα τα έργα του Θεού. Αποτελείται από τον ουρανό, τη γη και τη θάλασσα. Δημιουργός της είναι ο Θεός (Γέν. 1:1). «Εν αρχή εποίησεν ο Θεός». Τίποτε δεν έγινε από μόνο του. Πίσω από κάθε κατασκευή υπάρχει το χέρι του κατασκευαστή. Έτσι και πίσω από το έργο της δημιουργίας υπάρχει το χέρι του Δημιουργού.

Στο έργο της δημιουργίας παρατηρούμε δύο πράγματα: Τη δημιουργία και το διάκοσμο.

Ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο χωρίς κάποια πρωταρχική ύλη. Στη γένεση όμως υπάρχει κατάλληλο υλικό στη διάθεσή μας. Και αυτή είναι η διαφορά ανάμεσα στην παραγωγή (γένεση) και στη δημιουργία. Ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο με ένα λόγο Του, αντίθετα από τον Σολομώντα που, για να κατασκευάσει τον ναό, χρειάστηκε πολλούς εργάτες και πολλά εργαλεία.

Ο διάκοσμος της δημιουργίας. Στην ακατέργαστη εκείνη μάζα, που δεν είχε σχήμα και τάξη, ο Θεός έδωσε σχήμα και ομορφιά. Χώρισε τη θάλασσα από την ξηρά, έντυσε τη γη με λουλούδια, τα δέντρα με καρπούς. Οι ουρανοί κεντήθηκαν με τον ήλιο, το φεγγάρι και τα άστρα, έτσι που η ομορφιά του κόσμου να παρατηρείται και να θαυμάζεται. Ο Θεός στη δημιουργία άρχισε με πράγματα λιγώτερο σημαντικά, όπως τα βράχια, τα δέντρα, τα λαχανικά. Έπειτα έκανε τα λογικά όντα, τους αγγέλους και τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος είναι το πιο εξαιρετικό κομμάτι της δημιουργίας. Πλάστηκε με σκέψη και θέληση. «Ας κάνουμε άνθρωπο σύμφωνα με τη δική μας εικόνα, σύμφωνα με τη δική μας ομοίωση» (Γέν. 1:26). Ο άνθρωπος θα ήταν το αριστούργημα του ορατού κόσμου, γι αυτό πήραν μέρος και τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Όπως το νόμισμα του βασιλιά φέρνει τη δική του απεικόνιση, έτσι και ο Θεός σφράγισε τον άνθρωπο με τη δική Του εικόνα και τον έκανε μέτοχο πολλών θείων ιδιοτήτων.

Τα μέλη του ανθρώπινου σώματος μιλούν με έναν εξαιρετικό τρόπο για το αρχιτεκτονικό έργο του Θεού:

α) Το κεφάλι, είναι η πηγή των πνευμάτων και της λογικής.

β) Το μάτι είναι η ομορφιά του προσώπου. Λάμπει σαν μικρός ήλιος στο σώμα. Το μάτι προκαλεί πολλή αμαρτία, γι αυτό έχει πολλά δάκρυα μέσα του.

γ) Το αυτί είναι ένας από τους αγωγούς που μεταβιβάζεται η γνώση. «Η πίστη έρχεται από την ακοή» (Ρωμ. 10:12).

δ) Η γλώσσα είναι εκείνη που διαλαλεί τη δόξα του Θεού.

Ο Θεός μας έδωσε δύο αυτιά και μια γλώσσα για να μας δείξει ότι πρέπει να ακούμε πολλά και να λέμε λίγα. Μάλιστα έβαλε διπλό φράχτη μπροστά στη γλώσσα, τα δόντια και τα χείλη για να μην πληγώνουμε κανέναν.

ε) Η καρδιά είναι το ευγενέστερο μέλος του ανθρώπου, η έδρα και το κέντρο της ζωής.

ζ) Τα χέρια, να παίρνουμε με το ένα και να δίνουμε με το άλλο.

η) Τα πόδια, να μεταφέρουμε το μήνυμά Του.

θ) το σώμα, ο ναός που κατοικεί το Άγιο Πνεύμα.

ι) το σύνολο, δείχνει την εικόνα του Θεού.

Η ψυχή του ανθρώπου.

Η ψυχή είναι το διαμάντι στο δαχτυλίδι, είναι το αγγείο της τιμής. «Είναι ο σπινθήρας της υπέρβιας λαμπρότητας» (Δαμασκηνός).

Γιατί ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο;

Δεν τον δημιούργησε γιατί τον χρειαζόταν. Ήταν ευτυχισμένος να αντανακλά στις δικές Του τελειότητες και τα θαυμάσιά Του προτού γίνει ο κόσμος. Δεν έκανε τον κόσμο για κατοικία μας γιατί δε θα μένουμε εδώ για πάντα. Ο ουρανός είναι η κατοικία μας (Ιωάν. 14:2). Ο κόσμος δεν είναι παρά ένας διάδρομος για την αιωνιότητα. Ο κόσμος είναι για μας ό,τι ήταν η έρημος για τον Ισραήλ, όχι για ανάπαυση αλλά για να περάσει μέσα από αυτήν στην ένδοξη Χαναάν. Ο απόστολος Πέτρος στη Β' επιστολή του 3:10 μιλάει για την κηδεία του κόσμου. «Θα καταφθάσει όμως η Ημέρα του Κυρίου σαν τον κλέφτη μέσα στη νύχτα

κατά την οποία οι ουρανοί θα εξαφανιστούν με παταγώδη βοή και τα στοιχεία με την υπερθέρμανσή τους θα διαλυθούν. Και η γη καθώς και όλα τα κατασκευάσματα που υπάρχουν πάνω σ' αυτήν θα κατακαούν».

Ο Θεός έκανε τον κόσμο να φανερώσει τη δόξα Του. «Οι ουρανοί διηγούνται τη δόξα Του» (Ψαλμ. 19:1). Ο κόσμος είναι ένα κομμάτι ψηφιδωτού στο οποίο μπορούμε να δούμε την επιδεξιότητα και τη σοφία του Θεού που τον έκανε.

Ο Θεός είναι αληθινός Θεός. Ξεχωρίζει τον Εαυτό Του από τα είδωλα. Η δημιουργία Του είναι αρκετή να δείξει στους ειδωλολάτρες την ύπαρξή Του. Υπάρχουν δύο βιβλία με τα οποία ο Θεός θα κρίνει και θα κατακρίνει τους ειδωλολάτρες: «Το βιβλίο της συνείδησης που είναι νόμος γραμμένος στις καρδιές τους» (Ρωμ. 2:15), και το βιβλίο της Δημιουργίας καθότι: «Οι άορατες ιδιότητές Του, δηλαδή τόσο η παντοτινή δύναμή Του όσο και η θεϊκή Του υπόσταση, από την αρχή ακόμα της δημιουργίας του κόσμου διακρίνονται καθαρά, καθώς γίνονται αντιληπτές με το νου μέσα στα δημιουργήματα, έτσι που να είναι οι άνθρωποι τελείως αδικαιολόγητοι (Ρωμ. 1:20). Τα πάντα είναι μαρτυρίες που μιλούν ενάντια στους ειδωλολάτρες.

Αυτός που έκανε όλα τα πράγματα με ένα λόγο, μπορεί να δημιουργήσει δύναμη στην αδυναμία μας, μπορεί να δώσει προμήθειες στις ανάγκες μας. Ας αναπαυόμαστε λοιπόν σ' Αυτόν που δημιούργησε τα πάντα. Κι αν η καρδιά μας είναι σκληρή μπορεί να τη μαλακώσει, κι αν είναι ακάθαρτη μπορεί να την εξαγνίσει, κι αν η Εκκλησία βρίσκεται χαμηλά μπορεί να την ανορθώσει. Ας μην αφήνουμε την αμαρτία να αμαυρώσει την ομορφιά, να πικραίνει τη γλυκύτητα και να ταράσσει την αρμονία του κόσμου. Αυτή είναι που έφερε τη ματαιότητα, την κατάρρα, την αναταραχή και το θάνατο.

Ο Θεός δε μας έδωσε μόνο το βιβλίο των Γραφών για να το μελετάμε, αλλά και το βιβλίο της δημιουργίας. Ας παρατηρήσουμε με σοφία τα έργα Του. Τους ουρανοί που τόσο πολύ δείχνουν τη δόξα Του. Τον ήλιο που χρυσώνει με τις ακτίνες του τον κόσμο. Τα άστρα με την κανονική κίνηση στη τροχιά τους, τη μεγαλοπρέπεια, το φως και την επίδρασή τους. Τον αέρα με τα πουλιά να ψέλνουν δοξολογίες στο δημιουργό τους. Τη γη στολισμένη σα νύφη με λουλούδια, τη φύση των ορυκτών, τη δύναμη του μαγνήτη, τις ωφέλειες των βοτάνων και των χόρτων. Όλα δείχνουν ένα θαυμάσιο εργόχειρο και παρατηρώντας τα μπορούμε να Του αποδίδουμε τη δοξολογία που Του ανήκει.

Ας υπακούμε στον Πλάστη μας γιατί σ' Αυτόν ανήκουμε. Αν κάποιος μας δίνει τη διατροφή μας, νιώθουμε υποχρεωμένοι και κάνουμε το παν να τον υπηρετούμε, πόσο μάλλον θα πρέπει να υπηρετούμε το Θεό που μας δίνει τη ζωή μας. «Γιατί στην παρουσία Του ζούμε, κινούμαστε και υπάρχουμε» (Πράξεις 17:28). Ο Θεός έκανε τα πάντα για την υπηρεσία του ανθρώπου. Το σιτάρι για την τροφή μας, τα ζώα για τη δουλειά μας, τα πουλιά για τη μουσική, για να μπορεί ο άνθρωπος να Τον υπηρετεί. Ας Τον τιμάμε κι ας ζούμε γι Αυτόν που μας έπλασε.

Όταν ο Θεός ήθελε να ταπεινώσει τον Αδάμ, είπε: «εκ της γης ελήφθη» (Γέν. 3:19) Γιατί λοιπόν είμαστε υπερήφανοι, αφού πλαστήκαμε από χώμα; Ξεχνάμε ότι πάλι εκεί θα γυρίσουμε; Γι αυτό ας αποβάλουμε κάθε υπερηφάνεια κι ας ακολουθήσουμε το δρόμο του ταπεινού Ιησού. Άς κοιτάξουμε να αποκαταστήσουμε την εικόνα που χάσαμε. Την εικόνα που αποτελείται από γνώση και δικαιοσύνη (Κολ. 3:10 και Εφ. 4:24). Η χάρη είναι η καλύτερη ομορφιά μας, μας κάνει όμοιους με το Θεό και τους αγγέλους. Όπως ο ήλιος είναι για τον κόσμο, έτσι είναι η αγιότητα για την ψυχή. Ας πάμε στον Κύριο: Ιησού Χριστέ, ερχόμαστε στο θρόνο της χάρης Σου και ζητάμε θερμά να μας πλάσεις ξανά και ξανά έως ότου η πεσμένη εικόνα μας έρθει στην αρχική της μορφή. Αφήστε το Πνεύμα Σας το Άγιο να μας φέρει στη δική σας ομοιότητα. Σας παρακαλούμε, Κύριε. Αμήν.

Οι Δύο Διαθήκες

(Γαλ. 4:21- 5:1)

4:21 Σ' αυτό το εδάφιο, ο νόμος χρησιμοποιείται με δύο διαφορετικές έννοιες: η πρώτη αναφέρεται στο νόμο σαν το μέσο απόκτησης αγιότητας, και η δεύτερη στα βιβλία του νόμου στην Π.Δ. (Γένεση έως Δευτερονόμιο), ιδιαίτερα στη Γένεση. Ο Παύλος λέει: Πέστε μου εσείς που θέλετε να αποκτήσετε την εύνοια του Θεού με την τήρηση του νόμου, δεν ακούτε το μήνυμα του βιβλίου του νόμου;»

4:22-23 Οι δύο γιοι ήταν ο Ισμαήλ και ο Ισαάκ. Η δούλη ήταν η Άγαρ και η ελεύθερη ήταν η Σάρα. Ο Ισμαήλ γεννήθηκε σαν αποτέλεσμα της προσχεδιασμένης παρέμβασης του Αβραάμ. Αντίθετα ο Ισαάκ δόθηκε στον Αβραάμ με την υπόσχεση του Θεού.

4:24 Η ιστορία είναι συμβολική, έχει μια βαθύτερη έννοια που εμφανίζεται εξ αρχής. Η πραγματική σημασία των γεγονότων δεν αναφέρεται σαφώς, εννοείται όμως. Έτσι, η αληθινή ιστορία του Ισμαήλ και του Ισαάκ αντιπροσωπεύει μια βαθιά πνευματική αλήθεια στην εξήγηση της οποίας προβαίνει τώρα ο Παύλος:

Οι δύο γυναίκες αντιπροσωπεύουν τις δύο διαθήκες: η Άγαρ τη διαθήκη του νόμου και η Σάρα τη διαθήκη της χάριτος. Ο νόμος δόθηκε στο όρος Σινά. Είναι αξιοπερίεργο, αλλά το όνομα «Άγαρ» στην αραβική γλώσσα σημαίνει «Βράχος», και οι Άραβες αποκαλούσαν το όρος Σινά «ο βράχος».

4:25 Η διαθήκη που δόθηκε στο Σινά είχε σαν αποτέλεσμα τη δουλεία, έτσι η Άγαρ, η δούλη, συμβόλιζε τον νόμο. Η Άγαρ αντιπροσωπεύει την Ιερουσαλήμ, την πρωτεύουσα του Ιουδαϊκού έθνους, και το κέντρο των Ισραηλιτών που δεν έχουν ακόμη σωθεί και επιδιώκουν να κερδίσουν τη δικαίωσή τους με την τήρηση του νόμου. Αυτοί και τα δύο παιδιά τους, οι οπαδοί τους, είναι υπόδουλοι. Η σύνδεση των μη πιστών Ισραηλιτών με την Άγαρ και όχι με τη Σάρα, με τον Ισμαήλ και όχι με τον Ισαάκ, ήταν για τον Παύλο ένας σκληρός χαρακτηρισμός.

4:26 Η πρωτεύουσα εκείνων που έχουν δικαιωθεί εκ πίστεως είναι η ουράνια Ιερουσαλήμ. Είναι η μητέρα όλων των πιστών χριστιανών, Ιουδαίων και Εθνικών.

4:27 Η περικοπή αυτή του Ησ. 54:1 αποτελεί μια πρόβλεψη ότι τα παιδιά της ουράνιας πόλης θα είναι αναρίθμητα σε σχέση μ' εκείνα της επίγειας Ιερουσαλήμ. Η Σάρα ήταν για μεγάλο διάστημα η στείρα γυναίκα. Η Άγαρ ήταν η γυναίκα που είχε άντρα. Πώς πρέπει να κατανοήσουμε το σίγουρο θρίαμβο της Σάρας ή της ουράνιας Ιερουσαλήμ; Η απάντηση είναι πως τα παιδιά της υπόσχεσης περιλαμβάνουν όλους εκείνους, εθνικούς αλλά και Ιουδαίους που έρχονται στο Θεό διά της πίστεως – πολύ περισσότεροι από τα παιδιά της Άγαρ που παραμένουν κάτω από το νόμο.

4:28 Οι αληθινοί πιστοί δε γεννιούνται από την επιθυμία ανδρός ούτε την επιθυμία της σάρκας, αλλά από το Θεό. Δε μετράει η φυσική καταγωγή αλλά η θεία και θαυμαστή γέννηση, σαν αποτέλεσμα της πίστης στον Κύριο Ιησού.

4:29 Ο Ισμαήλ καταδίδωκε τον Ισαάκ, και αυτοί που γεννήθηκαν από τη σάρκα είναι αλήθεια ότι εξακολουθούν να καταδίδουν αυτούς που γεννήθηκαν από το Πνεύμα. Σκεφτείτε τι υπέφεραν ο Κύριός μας και ο απόστολος Παύλος από τους ασεβείς. Μπορεί σ' εμάς να μοιάζει ασήμαντη προσβολή ο χλευασμός του Ισαάκ από τον Ισμαήλ, όμως οι Γραφές το καταγράφουν, και ο Παύλος διακρίνει σ' αυτό μια αρχή που εξακολουθεί ακόμη να ισχύει: η έχθρα ανάμεσα στη σάρκα και το Πνεύμα.

4:30 Ας στραφούν λοιπόν οι Γαλάτες στις Γραφές και θα ακούσουν την ετυμηγορία: Ο νόμος και η χάρη δε μπορούν να αναμιχθούν, είναι αδύνατο να κληρονομήσουμε τις ευλογίες του Θεού με βάση την ανθρώπινη αξία ή τις σαρκικές προσπάθειες.

4:31 Εκείνοι που έχουν δεχτεί τον Χριστό δεν έχουν καμιά σχέση με το νόμο σα μέσο για ν' αποκτήσουν τη θεία εύνοια. Είναι παιδιά της ελεύθερης γυναίκας και ακολουθούν την κοινωνική κατάσταση της μητέρας τους.

Η Διαθήκη της Χάρης

Πιστεύετε ότι ο Θεός θα μπορούσε να αφήσει το ανθρώπινο γένος να χαθεί μέσα στην οικτρή κατάσταση της αμαρτίας και δυστυχίας στην οποία είχε υποπέσει; Όχι βέβαια. Έτσι, έκανε Νέα Διαθήκη, τη διαθήκη της χάρης (Ησαΐας 55:3) στέλνοντας το Λυτρωτή στον κόσμο να δώσει ζωή στον άνθρωπο.

Και ποια είναι η Νέα Διαθήκη;

Η Νέα Διαθήκη είναι μια σοβαρή συμφωνία που έγινε ανάμεσα στο Θεό και τον πεσμένο άνθρωπο, όπου ο Κύριος αναλαμβάνει να είναι ο Θεός μας κι εμείς ο λαός Του.

Η διαθήκη της χάρης είναι σαν σανίδα σωτηρίας ύστερα από την τρομερή παρακοή του ανθρώπου στο λόγο του Θεού. Είναι ο καταστατικός χάρτης φτιαγμένος με όρους χάρης, έτσι που ο Θεός θα ρίξει τις αμαρτίες μας πίσω Του και θα μας αγαπήσει (Ωσηέ 14:4). Θα δώσει ακόμη θέληση να δεχτούμε το έλεος της διαθήκης και δύναμη να

εκτελέσουμε τους όρους της διαθήκης (Ιεζεκιήλ 36:27). Αυτό είναι όλο το έργο της χάρης.

Ο Θεός έκανε τη διαθήκη αυτή εξ αιτίας της εύνοιας και του ενδιαφέροντος που έχει για μας. Κανένας τύραννος δε θα έκανε διαθήκη με σκλάβους. Κανένας δε θα έδειχνε τέτοιο σεβασμό. Το κάνει για να μας ενώσει μαζί Του γιατί γνωρίζει ότι έχουμε άστατες καρδιές. Όταν ο Κύριος είπε στον Αβραάμ ότι θα έκανε διαθήκη μαζί του, ο Αβραάμ έπεσε στα γόνατά του κι έμεινε εκστατικός γιατί ο Θεός της δόξας θα του έδειχνε τέτοια εύνοια (Γέν. 17:2). Είναι τρομερό να μένουμε μακριά Του, ιδιαίτερα, όταν ο Θεός μας δείχνει την εύνοιά Του με μια διαθήκη σαν αυτήν. Κατά τι διαφέρει η διαθήκη της χάρης από την πρώτη διαθήκη που ο Θεός έκανε με τον Αδάμ;

1. Οι όροι της πρώτης διαθήκης ήταν πολύ αυστηροί. Ακόμη και η πιο μικρή πτώση θα ακύρωνε και θα ματαίωνε τη διαθήκη που ο Θεός έκανε με τον Αδάμ. Τη διαθήκη όμως της χάρης δεν την ακυρώνουν ούτε οι πολλές πτώσεις. Για παράδειγμα: στις συζυγικές μας σχέσεις μπορεί να υπάρχουν πολλές πτώσεις. Η κάθε όμως πτώση δεν σπάζει το δεσμό του γάμου. Θα ήταν θλιβερό αν κάθε φορά έσπαζε τη διαθήκη μαζί μας. Ο Θεός στην οργή Του θα θυμάται μόνο έλεος. Η παράβαση της πρώτης διαθήκης δεν επέτρεπε στον αμαρτωλό θεραπεία. Όλες οι πόρτες της ελπίδας κλείστηκαν. Η νέα διαθήκη όμως αφήνει περιθώρια για μετάνοια και παρέχει μεσίτη. «Και μεσίτην νέας διαθήκης, τον Ιησού,» (Εβραίους 12:24).

2. Η πρώτη διαθήκη στηριζόταν πάνω στα «έργα», η δεύτερη στην «πίστη» (Ρωμ. 4:5).

Στη διαθήκη της χάρης δεν απαιτούνται έργα με τον ίδιο τρόπο όπως γινόταν με τη διαθήκη των έργων. Στην πρώτη διαθήκη τα έργα ήταν υποχρεωτικά σαν όρος της ζωής. Στη δεύτερη απαιτούνται μόνο σα σημεία της ζωής. Στην πρώτη διαθήκη απαιτούνταν σα βάση της σωτηρίας. Στη νέα διαθήκη απαιτούνται σαν απόδειξη της αγάπης μας στο Θεό. Στην πρώτη χρειάζονταν για τη δικαίωση των προσώπων μας. Στη νέα, για τη φανέρωση της χάρης μας.

Ποιος είναι ο κύριος όρος της διαθήκης της χάρης; Ο κύριος όρος είναι η πίστη.

Και τώρα γεννιέται το ερώτημα: Γιατί η πίστη είναι ο κυριώτερος όρος της νέας διαθήκης από κάθε άλλη χάρη;

Για να αποκλειστεί όλη η δόξα από το δημιούργημα. Η πίστη είναι ταπεινή χάρη. Αν η μετάνοια ή τα έργα ήταν ο όρος της διαθήκης, ο άνθρωπος θα έλεγε: «Η δικαιοσύνη μου με έσωσε». Όταν όμως η σωτηρία είναι δια της πίστης, ποιος μπορεί να καυχηθεί; Η πίστη αποδίδει όλα στο Χριστό και Του δίνει όλη τη δόξα.

Αν η πίστη είναι ο όρος διαθήκης της χάρης, αποκλείει τους αλαζόνες αμαρτωλούς από τη διαθήκη. Λένε ότι υπάρχει η διαθήκη της χάρης και θα σωθούν. Είναι δυνατό όμως να υπάρχει δεσμός χωρίς όρους; Ο όρος της διαθήκης είναι η πίστη, κι αν δεν έχεις πίστη, δεν έχεις καμιά σχέση με τη διαθήκη, όπως κι ο αλλοδαπός δεν έχει καμιά σχέση με τον καταστατικό χάρτη της χώρας στην οποία ζει.

Όσοι δεν μπήκαν στη διαθήκη πρέπει να κοπιάσουν να μπουν και να έχουν το Θεό δικό τους Θεό. Αν ο Νώε ήταν ευχαριστημένος για την κιβωτό, εμείς θα πρέπει να είμαστε πιο επιμελείς για να μπούμε στην κιβωτό της διαθήκης. Ρίξτε μια ματιά γύρω σας και θα δείτε πόση δυστυχία υπάρχει σ' αυτούς που ζουν και πεθαίνουν έξω από τη διαθήκη. Όλοι αυτοί δεν έχουν κανέναν στον οποίο να καταφύγουν την ώρα της ανησυχίας και στενοχώριας. Όταν η συνείδηση σε καταδικάζει και ο θάνατος σου χτυπά την πόρτα, τότε τι θα κάνεις; Σε ποιον θα καταφύγεις; Θα προσβλέψεις στο Χριστό για βοήθεια; Αυτός είναι Μεσίτης μόνο για εκείνους που είναι στη διαθήκη. Έως ότου μπεις μέσα στη διαθήκη του Θεού, έλεος δεν υπάρχει για σένα. Το ιλαστήριο ήταν τοποθετημένο πάνω στην κιβωτό του Μαρτυρίου και το ιλαστήριο δεν ήταν μεγαλύτερο από την κιβωτό. Αυτό συμβολίζει το γεγονός ότι το έλεος του Θεού δεν πηγαίνει πιο έξω από τη διαθήκη. Γι αυτό, όσο υπάρχει καιρός προσπάθησε να μπεις μέσα στην κιβωτό. Πάψε να πιστεύεις ότι δεν είσαι άξιος και δε θα σε δεχθεί ο Θεός στη διαθήκη Του. Ο Θεός δεν έκανε τη νέα διαθήκη με όρο την αξία μας. Αν ο Θεός έδειχνε το έλεός Του μόνο στους άξιους, τότε δε θα έμπαινε κανένας, γιατί είμαστε όλοι ανάξιοι, και δε μας δέχεται με τη δική μας αξία, αλλά με την αξία του Ιησού Χριστού. Αυτό που κατά κύριο λόγο αποκλείει τον άνθρωπο από τη διαθήκη δεν είναι η αναξιότητά μας αλλά η απροθυμία μας. «Τι ακριβώς πρέπει να κάνω για να μπω στη διαθήκη του Θεού»;

1. Ζήτησε το Θεό με προσευχή. Ο Κύριος υποσχέθηκε ότι όταν προσευχηθούμε σ' Αυτόν, η διαθήκη θα επικυρωθεί και θα είναι ο Θεός μας κι εμείς ο λαός Του. «Αυτοί θα επικαλεστούν το όνομά μου κι εγώ θα τους εισακούσω, θα πω: Αυτός είναι ο λαός μου, κι αυτοί θα πουν, ο Κύριος είναι ο Θεός μου» (Ζαχ. 13:9β).

2. Αν θέλεις να έχεις διαθήκη με το Θεό, τότε πρέπει να διακόψεις τη διαθήκη σου με την αμαρτία. Πριν από τη διαθήκη του γάμου πρέπει να κόψουμε κάθε παράνομο δεσμό. «Αν επιστρέψετε με όλη την καρδιά σας στον Κύριο, πρέπει να αποβάλλετε από ανάμεσά σας τους ξένους Θεούς και τις Ασταρώθ (Α' Σαμουήλ 7:3).

3. Αν θέλεις να μπεις στο δεσμό της διαθήκης, πρέπει να αποκτήσεις πίστη στο αίμα της διαθήκης. Το αίμα του Ιησού Χριστού είναι το αίμα που μας εξιλεώνει. Εάν πιστέψεις ότι αυτό το αίμα χύθηκε στο σταυρό και για σένα, τότε θα είσαι ασφαλής στην Κιβωτό του ελέους του Θεού. «Χάρη στον Ιησού Χριστό, εσείς που κάποτε βρισκόσασταν μακριά από το Θεό, βρεθήκατε κοντά Του χάρη στο αίμα του Χριστού (Εφ. 2:13).

Εσύ όμως που είσαι σε διαθήκη με το Θεό, όλες οι αμαρτίες σου έχουν συγχωρηθεί. Η συγχώρηση είναι το έλεος που στεφανώνει «Αυτόν που συγχωρεί όλες τις αμαρτίες σου, Αυτόν που γιατρεύει όλες τις αρρώστιες σου, Αυτόν που λυτρώνει τη ζωή σου από τη φθορά, Αυτόν που σε στεφανώνει με έλεος και οικτιρμούς, Αυτόν να ευλογεί η ψυχή σου» (Ψαλμ. 103: 3,4).

Μπορείς σε κάθε περίπτωση να επικαλεστείς τη διαθήκη: «Κύριε, έχεις υποσχεθεί να συντρίψεις το κεφάλι του Σατανά και θα επιτρέψεις να στενοχωρηθεί το παιδί Σου; Εσύ είπες ότι δε θα με στερήσεις από τίποτε το καλό, ότι θα με σώσεις από την κόλαση και δε θα με βοηθήσεις στην έλλειψή μου; Εσύ θα μου δώσεις βασιλεία και θα μου αρνηθείς τώρα το καθημερινό μου ψωμί;»

Αν είσαι στη διαθήκη με το Θεό, τότε όλα τα πράγματα θα συνεργαστούν για το καλό σου (Ψαλμ. 25:10). Όχι μόνο τα ομαλά μονοπάτια, αλλά και τα ματωμένα είναι για το καλό μας.

Αν μια φορά μπεις στη διαθήκη, θα είσαι πάντα σ' αυτήν. Ο Ησαΐας στο 55:3 την ονομάζει «αιώνια διαθήκη». Αυτοί που είναι στη διαθήκη είναι οι εκλεκτοί του Θεού και γι αυτούς η αγάπη Του είναι αμετάβλητη (Ρωμ. 11:24). «Και θέλω κάμει εις αυτούς διαθήκην αιώνιον, ότι δεν

θέλω αποστρέψει απ' οπίσω τους, δια να αγαθοποιώ αυτούς' και θέλω δώσει τον φόβον μου στις καρδιές τους για να μην αποστατήσουν από μένα (Ιερ. 32:40). Ο Θεός αγαπάει τόσο πολύ τους πιστούς Του ώστε ποτέ δε θα τους εγκαταλείψει. Και οι πιστοί αγαπούν και φοβούνται το Θεό ώστε ποτέ δε θα Τον εγκαταλείψουν. Είναι μια διαθήκη αιωνιότητας. Οι πιστοί είναι ενωμένοι με το Χριστό όπως ο Πατέρας με το Γιο (Ιωάν. 17:21). Η ένωση αυτή είναι αδιάσπαστη. Έτσι η διαθήκη δεν ακυρώνεται.

Συμβουλές:

Όπως διαφέρεις από τους άλλους ανθρώπους σε σχέση με το αξίωμα, έτσι πρέπει να διακρίνεσαι και από το περπάτημα και τη συμπεριφορά σου. Πρέπει να αγαπάς το Θεό. Η αγάπη του Θεού ζητάει τη δική σου αγάπη. Ο Θεός προσπέρασε όλους τους άλλους και ήρθε και συμφιλιώθηκε με σένα όπως στο νόμο προσπέρασε τους δυνατούς – τον αετό και το λιοντάρι- και διάλεξε το περιστέρι. Θέλει να έχει κοινωνία μαζί σου και εσύ μαζί Του.

Περπάτησε με αγιότητα. Η διαθήκη Του μας έκανε έθνος βασιλικό, λαό άγιο (Α' Πέτρου 2:9-11). Γι αυτό λάμπσε το φως Του στον κόσμο. Ζήσε σαν γήινος άγγελος.

Περπάτησε με ευγνωμοσύνη (Ψαλμ. 103:1). Πάρε το ποτήρι της σωτηρίας κι ευλόγησε τον Κύριο. Η αιωνιότητα δε θα είναι αρκετή να Τον δοξολογείς. Οι μουσικοί αγαπούν να παίζουν τα κομμάτια που έχουν τους πιο δυνατούς ήχους. Και ο Θεός δίνει τα ελέη Του όπου βγαίνουν οι πιο δυνατές δοξολογίες. Αν θέλεις να έχεις την αμοιβή του αγγέλου, κάνε το έργο των αγγέλων. Άρχισε από εδώ κάτω στη γη την υπηρεσία αυτή την οποία θα κάνεις αιώνια στον ουρανό.

Δικαίωση

Η λέξη «δικαίωση» είναι μια λέξη που ακούμε για κάποιον που δικαιώθηκε ή αθωώθηκε από μια δίκη. Συνήθως ακούμε για κάποιο βαρυποινήτη ότι «δικαιώθηκε πανηγυρικά.» Στη δικαίωση όμως που ο Θεός δίνει, ανακηρύσσει ένα πρόσωπο δίκαιο και το βλέπει να μην είχε αμαρτήσει ποτέ του.

Η δικαίωση έρχεται μέσω πίστης με τη δωρεάν χάρη του Θεού, «δικαιούνται δε δωρεάν με τη χάρη Αυτού.» Όλα αυτά γίνονται από την αγάπη και την εύνοια του Θεού να επαναφέρει τον πεσμένο άνθρωπο.

Και δε μας δικαιώνει γιατί το αξίζουμε, αλλά για να μας κάνει άξια μέλη του εκλεκτού Του λαού (Α΄ Πέτρου 2:10).

Η βάση της δικαίωσής μας βρίσκεται στην απόλυτη ικανοποίηση του Πατέρα που πραγματοποιήθηκε με το έργο της καταδεκτικότητας και της θυσίας του Ιησού Χριστού. Ο Χριστός ικανοποίησε τον Πατέρα Θεό για την αμαρτία μας και έτσι ο Θεός στη δικαιοσύνη και ισότητά Του – με το Θεό Γιο και το Θεό Άγιο Πνεύμα- μας ανακηρύσσει δικαίους. Παράδειγμα: Για τον πιστωτή, είναι ορθό και δίκαιο να χαρίσει στο χρεώστη το χρέος του όταν παρέχεται ικανοποίηση από τον εγγυητή.

Σκοπός της δικαίωσής μας είναι να δεχτεί ο Θεός την αίνηση και τον έπαινό μας (Εφ. 1:6). Στο έργο αυτό της δικαίωσης ο Θεός όχι μόνο απελευθερώνει την ψυχή από την ενοχή, αλλά την οδηγεί σε μεγάλα αξιώματα. Όπως για παράδειγμα έγινε και με τον Ιωσήφ που δεν απελευθερώθηκε μόνο από τη φυλακή αλλά έγινε και κύριος της βασιλείας. Η δικαίωση στεφανώνεται με δόξα.

Η δικαίωση για όλους τους πιστούς είναι ίδια. Αν και υπάρχουν βαθμοί στη χάρη, στη δικαίωση δεν υπάρχουν. Ο πιο αδύνατος πιστός έχει τέλεια δικαίωση όπως και ο πιο δυνατός.

Η δικαίωση είναι σταθερή, δε μπορεί ποτέ να χαθεί. Το πρόσωπο που δικαιώνεται μπορεί να κατεβεί μερικούς βαθμούς από τη χάρη, μπορεί ακόμη να χάσει την πρώτη του αγάπη, αλλά ποτέ δε μπορεί να χάσει τη δικαίωσή του. Αυτοί που έχουν δικαιωθεί έχουν εκλεγεί και δεν μπορούν να πέσουν από τη δικαίωσή τους όπως δεν μπορούν να πέσουν και από την εκλογή τους. Αν έχουν δικαιωθεί, έχουν ενωθεί με το Χριστό. Μπορεί να αποκοπεί κάποιο μέλος του Χριστού; Κι αν ένα μέλος του Χριστού μπορούσε να αποκοπεί, τότε θα μπορούσαν να αποκοπούν κι όλα τα μέλη. Έτσι ο Χριστός θα ήταν κεφαλή χωρίς σώμα.

Η δικαίωση δεν έρχεται με τα έργα. Ο Αβραάμ δε δικαιώθηκε με τα έργα του, αλλά με την πίστη του και αυτό του υπολογίστηκε ως δικαίωση (Ρωμ. 4:3). Είναι αδύνατον τα έργα που μας μολύνουν και μας σκοτώνουν να μας δικαιώσουν; Τα έργα αποτελούν μαρτυρίες της δικαίωσής μας. Με άλλα λόγια η δικαίωσή μας προηγείται και τα καλά μας έργα ακολουθούν.

Και τώρα μια μικρή προτροπή σε σένα που διαβάζεις αυτά τα λόγια.

1) Θαύμασε την άπειρη σοφία και αγαθότητα του Θεού που βρήκε τρόπο για τη δικαίωσή μας με την πλούσια χάρη και το πολύτιμο αίμα Του. Όλοι ήμασταν ένοχοι. Κανένας δεν μπορούσε να χαρακτηριστεί αθώς, και σαν ένοχοι είμαστε κάτω από την καταδίκη του θανάτου.

Ο ίδιος όμως ο Κριτής έπρεπε να βρει τρόπο να μας δικαιώσει. Ο ίδιος ο Πιστωτής επινόησε τρόπο για να πληρωθεί το χρέος μας, χωρίς να πειραχτεί ο χρεώστης. Αυτό θάπρεπε να μας γεμίζει με θαυμασμό και αγάπη. Οι άγγελοι μένουν εκστατικοί στο μυστήριο της δωρεάν χάριτος που μας δικαιώνει και μας σώζει (Α' Πέτρου 1:12), και δε θα αναφωνήσουμε εμείς που μας αφορά άμεσα το έργο αυτό: « Ω βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσης Θεού! » (Ρωμ. 11:33).

2) Κοπίασε γι αυτό το ύψιστο προνόμιο της δικαίωσης. Υπάρχει βάλσαμο στη Γαλαάδ (στο χώρο συμφιλίωσης). Ο Χριστός έχυσε το αίμα Του σαν τιμή για τη δικαίωσή μας. Και όπως προσφέρει τον Εαυτό Του και όλα τα προνόμιά Του σε μας, μας προσκαλεί στον Εαυτό Του. Υποσχέθηκε να μας δώσει το Πνεύμα Του για να μας ικανώσει να κάνουμε αυτό που ζητά από μας. Γιατί, αμαρτωλέ, δεν προσβλέπεις σ' αυτό το μεγάλο προνόμιο της δικαίωσης; Γιατί λιμοκτονείς μέσα στην αφθονία; Ανόητος είναι εκείνος που, ενώ του προσφέρεται η συγχώρηση, με τη μόνη προϋπόθεση να αναγνωρίσει το σφάλμα του και να αποκατασταθεί, αρνείται τη συγχώρηση και περιφρονεί τον Άρχοντα. Προτίμησε τις αλυσίδες και τα δεσμά και πεθαίνει. Ε, εσύ που αμελείς τη δικαίωση που δωρεάν σου προσφέρει ο Χριστός, είσαι ίδιος μ' αυτόν τον ανόητο άνθρωπο. Φίλη ψυχή, σε παρακαλώ κοίταξε στο αίμα της θυσίας του Χριστού να πάρεις τη δικαίωσή σου.

Πρώτα απ' όλα σου συνιστώ την αναγκαιότητα της δικαίωσης. Αν δε δικαιωθούμε, δεν μπορούμε και να δοξαστούμε. «Όσους εδικαίωσε αυτούς και εδόξασε.» Ο επικηρυγμένος έχει χάσει όλα τα αγαθά και τα δικαιώματά του. Για να τα αποκτήσει ξανά πρέπει να κερδίσει την εύνοια του άρχοντα. Για να αποκτήσουμε την πνευματική μας ελευθερία, να γίνουμε παιδιά του Θεού και να κερδίσουμε την ευτυχία (μακαριότητα) που χάσαμε στον Αδάμ, πρέπει οι αμαρτίες μας να συγχωρηθούν και να κερδίσουμε την εύνοια του Θεού με τη δικαίωσή μας.

Και το δεύτερο πράγμα είναι η χρησιμότητα και το κέρδος της δικαίωσης. Με τη δικαίωση απολαμβάνουμε ειρήνη στη συνείδησή μας, το πιο πλούσιο διαμάντι που μπορεί να φέρει το στέμμα μας,

«δικαιωθέντες λοιπόν με την πίστη, έχουμε ειρήνη με το Θεό μέσω του Κυρίου μας Ιησού Χριστού» (Ρωμ. 5:1). Η ειρήνη γλυκαίνει όλες τις θλίψεις μας και μετατρέπει τα πικρά νερά σε γλυκά. Πόσο ευτυχισμένος είναι ο άνθρωπος που έχει τη δύναμη του Θεού να τον φρουρεί και την ειρήνη του Θεού να τον παρηγορεί! Η ειρήνη που πηγάζει από τη δικαίωση είναι το αντίδοτο στο φόβο του θανάτου και της κόλασης, «Θεός ο δικαίων, τις θέλει μας κατακρίνει;» (Ρωμ. 8:33,34). Γι αυτό κοπίασε για τη δικαίωση που δίνει ο Χριστός. Το προνόμιο αυτό αποκτιέται με την πίστη μας στο Χριστό. «Δια τούτο πας ο πιστεύων δικαιούται» (Πράξεις 13:39). «Τον Οποίο ο Θεός προκαθόρισε ως μέσον εξιλέωσης δια μέσου της πίστης, με βάση το αίμα Του» (Ρωμ. 3:25). Η πίστη μας ενώνει με το Χριστό, κι όταν είμαστε ενωμένοι με το Χριστό συμεριζόμαστε όλα τα προνόμιά Του και την ένδοξη σωτηρία που έρχεται από Αυτόν. Τι θα μπορούσε να είναι πιο όμορφο από αυτό; Τίποτε. Αν το δοκιμάσεις, κι εμένα θα ευγνωμονείς και το Θεό που σε περιμένει θα δοξάζεις για τη νέα κατεύθυνση που έδωσε στη ζωή σου.

Η Δύναμη του Θεού

Μια από τις ιδιότητες του Θεού είναι η δύναμη. Ο Ιώβ μας λέει στο 9:19, εάν πρόκειται για δύναμη, μάλιστα είναι δυνατός. Στην Εβραϊκή γλώσσα δυνατός θα πει, Ελ – σαντάι, Θεός Παντοκράτωρ (Γέν. 17:1), ο Θεός που κατακτάει και επικρατεί. Ότι για τον άνθρωπο είναι αδύνατο, ό,τι είναι ακατόρθωτο, ο Θεός μπορεί να το κάνει κατορθωτό.

Στα δημιουργήματά Του μπορεί να κάνει ό,τι Τον ευχαριστεί. «Πράττει σύμφωνα με τη θέλησή Του τόσο στο στράτευμα του ουρανού όσο και στους κατοίκους της γης και κανείς δε μπορεί να εμποδίσει το χέρι Του ή και να Τον ρωτήσει ακόμη γιατί έκανε κάτι» (Δανιήλ 4:35). Στη δύναμή Του έγκειται να σώζει και να καταδικάζει. Ο Θεός είναι ο Μονάρχης και ο Κυρίαρχος του σύμπαντος. Όλη η δύναμη είναι στην εξουσία Του. «Δεν υπάρχει θεσμός εξουσίας που να μην έχει την προέλευσή του από το Θεό» (Ρωμ. 13:1).

Ο Θεός δεν έχει μόνο εξουσία αλλά και δύναμη. Άλλωστε ποια αξία έχει η εξουσία χωρίς δύναμη.

1. Η δύναμή Του φαίνεται στη δημιουργία. Δε χρειάζονται υλικά για το έργο Του. «Αυτός είπε και έγινε» (Ψαλμ. 33:9)

2. Η δύναμή Του φαίνεται στην επιστροφή των ψυχών. Η ίδια δύναμη που έβγαλε το Χριστό από τον τάφο, ελκύει και τον αμαρτωλό στο Χριστό (Εφεσ. 1:19). Μεγαλύτερη δύναμη ασκείται στην επιστροφή του αμαρτωλού από τη δημιουργία. Όταν ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο δεν αντιμετώπισε αντίσταση. Όπως δεν είχε τίποτε και κανέναν να Τον βοηθήσει στη δημιουργία, έτσι δεν υπήρχε τίποτε και κανένας να Τον εμποδίσει. Στην επιστροφή όμως του αμαρτωλού, αντιμετωπίζει αντίσταση. Προσέξτε, «ο κόσμος ήταν το έργο των δακτύλων Του» (Ψαλμ. 8:3), ενώ στην επιστροφή του αμαρτωλού, χρειάστηκε «το έργο του βραχίονά Του» (Λουκ. 1:51). Στην επιστροφή όμως κάνει πολλά θαύματα: «Οι τυφλοί βλέπουν, οι νεκροί ανασταίνονται, οι κουφοί ακούν τη φωνή του Γιου του Θεού». Η δύναμή Του είναι πλατειά όσο και η θέλησή Του. Αν η δύναμη των ανθρώπων ήταν τόσο πλατειά όσο και η θέλησή τους, τι έργο θα έκαναν στον κόσμο! Μπορεί να κάνει πάνω από εκείνα που εμείς μπορούμε να διανοηθούμε (Εφεσ. 3:20). Μπορεί να υποτάξει τα στοιχεία της φύσης (Μάρκ. 4:39). Έκανε τη φωτιά να μην κάψει τους τρεις νέους. Έκανε τον ήλιο να στρέψει πίσω το ηλιακό ρολόι του Αχάζ δέκα βαθμούς (Ησαΐας 38:8). Καμιά δύναμη δε μπορεί να σταματήσει τον Παντοδύναμο Θεό. Και κανένας δε μπορεί να εναντιωθεί στο θέλημά Του (Ρωμ. 9:19). Η μάχη μας εναντίον Του μοιάζει με τη μάχη των αγκαθιών με τη φωτιά. Κανένας δε μπορεί να μας βγάλει από τα χέρια Του και να μας λυτρώσει (Ησαΐας 43:28). Η δύναμη των ανθρώπων εξασθενεί όταν τη χρησιμοποιούν ενώ του Θεού είναι ανεξάντλητη. Η δύναμή Του είναι αιώνια (Ησαΐας 26:4), δεν ατονεί και δεν αποκάμνει (Ησαΐας 40:28).

Αν και ο Θεός μπορεί να κάνει όλα τα πράγματα, ποτέ δε θα έκανε κάτι που θα κηλίδωνε τη δόξα της Θεότητάς Του. Δε μπορεί να αμαρτάνει. Δε μπορεί να κάνει πράγματα που έρχονται σε αντίθεση με τον Εαυτό Του.

Δίδαγμα πρώτο: Εάν ο Θεός είναι άπειρος σε δύναμη, τότε θα πρέπει να Τον φοβούμαστε γιατί μπορεί να πετάξει τις ψυχές και τα σώματά μας στην κόλαση. Η ίδια πνοή που μας δημιούργησε μπορεί να μας διαλύσει. «Στο λόγο του βασιλιά υπάρχει εξουσία, και ποιος μπορεί να Του πει: Τι κάνεις;» (Εκκλ. 8:4). Ας φοβούμαστε το Θεό και ο φόβος του Θεού θα διώξει τους άλλους φόβους.

Δίδαγμα δεύτερο: Κοιτάξτε πόσο αξιοθρήνητη είναι η κατάσταση των ασεβών. Η δύναμη του Θεού δεν είναι γι αυτούς. Είναι εναντίον τους γιατί δεν είναι ενωμένοι με το Θεό. Έτσι, δεν μπορούν να έχουν

αξιώσεις για τη δύναμη αυτή. Έχει δύναμη να συγχωρεί αμαρτίες, αλλά τη δύναμη αυτή δε θα τη θέσει ποτέ στη διάθεση του αμετανόητου αμαρτωλού. Η δύναμη του Θεού είναι το φτερό του αετού που μεταφέρει τους πιστούς στον ουρανό. Όσο για τον ασεβή, αυτό το προνόμιο το στερείται. Όταν η δυστυχία τον χτυπήσει, δεν υπάρχει κανένας να τον βοηθήσει. Μοιάζει με πλοίο στην τρικυμία χωρίς κυβερνήτη που κινδυνεύει να συντριφτεί στα βράχια.

Δίδαγμα τρίτο: Λέμε ότι δεν αμφιβάλλουμε για τη δύναμη του Θεού αλλά για τη θέλησή Του. Στην πραγματικότητα όμως αμφιβάλλουμε για τη δύναμή Του. Κλονιζόμαστε από την απιστία σα να μίκρυνε το χέρι της δύναμης του Θεού και δε μπορεί να βοηθήσει μέσα στις απελπιστικές καταστάσεις. Άπειρα είναι τα παραδείγματα της απιστίας μας. Είθε ο καλός Θεός να δυναμώσει την πίστη μας.

Δίδαγμα τέταρτο: Αν πιστεύουμε ότι ο Θεός είναι δυνατός τότε ας προσέχουμε να μην σκληρύνουμε τις καρδιές μας εναντίον Του. «Ποιος σκληρύνθηκε εναντίον Του

και ευτύχησε;» Ο Ιουλιανός που σκλήρυνε την καρδιά Του ενάντια στο Θεό είχε άσχημο τέλος. Δεν ευημέρησε. Πληγωμένος στη μάχη πέταξε στον αέρα το αίμα του και είπε στο Χριστό: «Μ' ενίκησες, Γαλιλαίε». Αναγνώρισε τη δύναμη Εκείνου που είναι η Αλήθεια. Η ανοησία θα αγωνιστεί με τη σοφία; Η αδυναμία με τη δύναμη; Το περιορισμένο με το απεριόριστο; Φίλη ψυχή, είναι καλύτερα να συναντήσουμε το Θεό με δάκρυα παρά με όπλα. Μπορούμε να νικήσουμε με μετάνοια παρά με αντίσταση.

Δίδαγμα πέμπτο: Όταν ενδιαφερθούμε για το Θεό, η ένδοξη αυτή δύναμη θα είναι στη διάθεσή μας. Η παντοδυναμία Του είναι το στήριγμα και η παρηγοριά του πιστού. Είναι το στήριγμά μας, γιατί στις αδυναμίες μας φαίνεται η δύναμη του Θεού (Β' Κορ. 12:9).

Είναι η παρηγοριά μας, γιατί φαίνεται στην ανάσταση. Στον άνθρωπο μπορεί να φαίνεται δύσκολη η ανάσταση, αφού τα σώματά μας μπορεί να τα έφαγαν τα σκουλήκια ή τα ψάρια, για το Θεό όμως όλα είναι κατορθωτά. Αυτός που έκανε το σώμα από τίποτε, μπορεί και να το αναδημιουργήσει όπως ακριβώς ήταν πριν διαλυθεί και αναμειχθεί με άλλες ουσίες. «Τα πάντα είναι δυνατά παρά τω Θεώ» (Ματθ. 19:26β).

Μπορεί να κινδυνεύουμε από τα βέλη του εχθρού, ο Κύριος όμως δε θα επιτρέψει να χαθεί ούτε ένα μέλος της Εκκλησίας Του, γιατί μέσα μας κατοικεί ο Σωτήρας Χριστός. «Εάν ο Χριστός είναι μαζί μας, καμιά δύναμη δε θα μας πάρει από κοντά Του» (Ιωάν. 10:28).

Εβδομάδα

Εβδομάδα είναι η χρονική περίοδος που περιλαμβάνει επτά ημέρες. Για το λαό Ισραήλ η περίοδος αυτή είχε μια ιδιαίτερη σημασία. Αρχικά συναντιέται στο Βιβλίο της Γένεσης 2:2,3 που συνδέεται με το έργο της δημιουργίας. Αργότερα αναφέρεται ότι την υποδιαίρεση αυτή του χρόνου τη μεταχειρίζονταν κι άλλοι λαοί, όπως οι Σύριοι, οι Μεσοποτάμιοι και οι Αιγύπτιοι.

Στην περίοδο που ακολούθησε μετά την έξοδο, καθιερώθηκε οριστικά η χρονική αυτή περίοδος και η κάθε μέρα πήρε και την ονομασία της. Με την Ανάσταση του Κυρίου, οι Χριστιανοί τηρούν την Κυριακή ως ημέρα ανάπαυσης και λατρείας.

Ο Ιησούς επικύρωσε την εκλογή της ημέρας αυτής με τις εμφανίσεις που έκανε. Ταυτόχρονα, έκανε και τη διάκριση μεταξύ τυπολατρικού Σαββάτου των Ιουδαίων και της ημέρας την οποία ο Θεός αγίασε για την ανάπαυση του ανθρώπου. Είπε ότι «ο Γιος του ανθρώπου είναι Κύριος του Σαββάτου» (Ματθ. 12: 1-8). Έτσι, δεν επιθυμεί να δεσμεύσει το Χριστιανό σε τυπικότητες και υποχρεώσεις στα περί Σαββάτου, αλλά να στρέψει την προσοχή του σ' Εκείνον που με το φως της αλήθειας τον ικανώνει να διακρίνει το νόμο από τη χάρη, τη δέσμευση από την ελευθερία και τους τύπους από τη σωστή λατρεία και ανάπαυση στην παρουσία Του. Κι όταν μιλάμε για σωστή λατρεία, αναφερόμαστε στην ομαδική συνάθροιση, την προσευχή, την υμνωδία και τη μελέτη του Λόγου του Θεού.

Εβδομήκοντα

Ο αριθμός εβδομήκοντα έχει μια ιδιαίτερη σχέση με τη διακυβέρνηση του κόσμου από το Θεό.

1.Εβδομήκοντα ήταν συνολικά οι άνθρωποι του Ιακώβ που πήγαν στην Αιγυπτο (Γέν. 46:27)

2. Εβδομήκοντα ήταν οι πρεσβύτεροι που ορίστηκαν από το Θεό για να βοηθήσουν το Μωϋσή στη διοίκηση του λαού Ισραήλ στην έρημο (Αριθμοί 11:16).

3. Εβδομήντα χρόνια ο λαός Ιούδα ήταν αιχμάλωτος από το βασιλιά της Βαβυλώνας (Ιερ. 25:11, 29:10).

4. Εβδομήντα εβδομάδες ορίστηκαν από το Θεό σαν περίοδος για να συντελεσθεί η εξιλέωση στο λαό Του (Δαν. 9:24).

Ο Ιησούς μετά την εκλογή των Δώδεκα Μαθητών Του, διόρισε και άλλους εβδομήκοντα τους οποίους έστειλε ανά δύο στις πόλεις που ο Ίδιος επρόκειτο να πάει (Λουκ. 10:1). Τους έστειλε ανά δύο για να στηρίζει ο ένας τον άλλο στις οδοιπορίες τους μέσα στον τότε σκληρό κόσμο και να υπενθυμίζει ο ένας στον άλλο αυτό που είχαν διδαχθεί.

Ένα ακόμη σημαντικό είναι ότι ο Ιησούς (=Σωτήρας) ανέβασε αριθμητικά το όριο της συγχώρησης στο «εβδομηκοντάκις εφτά» (Ματθ. 18:22), που εννοεί αμέτρητες φορές. Αυτό είχε μεγάλη επίδραση και στη δική μου ζωή που κατέγραφα τα λάθη των άλλων. Τελικά, πέταξα το μολύβι και με τη γομολάστιχα έσβησα τα λάθη όλων των συν- ανθρώπων μου όπως έκανε κι ο καλός Κύριός μου με τα δικά μου λάθη. Έτσι σήμερα ζω ειρηνικά με το συνάνθρωπό μου και με το Θεό.

Είδωλα, Ειδωλολατρία

Η λέξη είδωλο έχει δύο έννοιες. Η μια από αυτές σημαίνει: εικόνα, ομοίωμα και παράσταση. Η δεύτερη έννοια είναι αυτή με την οποία θα ασχοληθούμε με τη σημερινή μας μελέτη. Είδωλο, στην προκειμένη περίπτωση, είναι «το ομοίωμα μιας ψευδούς Θεότητας» που χρησιμεύουν ορισμένοι σαν αντικείμενο λατρείας.

Τα είδωλα λατρεύονται όχι μόνο σαν ομοιώματα θεοτήτων, αλλά σα να ήταν αυτά τα ίδια οι Θεότητες, οπότε έχουμε ξανά ειδωλολατρεία. Ο Θεός απαγορεύει ρητά οποιαδήποτε παράσταση, ομοίωμα, εικόνα, που γίνεται αντικείμενο λατρείας.

Αρχικά ο άνθρωπος που ζούσε στον κήπο της Εδέμ, είχε μόνο ένα Θεό, αλλά με την αμαρτία έχασε την γνώση που είχε για το Θεό και άρχισε να ψηλαφεί μέσα στα σκοτάδια να ανακαλύψει τη λύση του μυστηρίου της ύπαρξής του. Θεοποίησε διάφορες δυνάμεις της φύσης, όπως τον ήλιο,

τη βροχή, τα αστέρια κ.λπ. Θεοποίησε ακόμη και βασιλιάδες που είχαν μεγάλη δύναμη όπως ο Νεβρώδ και άλλοι.

Η πρώτη περίπτωση ειδωλολατρίας στην Αγία Γραφή αναφέρεται στη Ραχήλ όταν έκλεψε τα είδωλα του πατέρα της Λάβαν για τα οποία διαβάζουμε στη Γένεση 31:19 ότι έφερε στη Χαναάν.

Κατά την παραμονή των Ισραηλιτών στην Αίγυπτο, διαβάζουμε (Ιεζ. 20:7) ότι εκεί λάτρευαν τους Θεούς των Αιγυπτίων. Στην έρημο λάτρευαν τους Θεούς των Χανααίων, των Αιγυπτίων, των Αμμονιτών και των Μωαβιτών. Στην Ιουδαία λάτρευαν τους Θεούς των Φοινίκων, των Συρίων και άλλων γειτονικών λαών (Πράξ. 7:42).

Όταν ο Ιακώβ επέστρεψε από τη Μεσοποταμία απαίτησε από το λαό του να εγκαταλείψει τους άλλους Θεούς. Άλλες φορές βλέπουμε τους Ισραηλίτες, ενώ λάτρευαν τον Έναν και Μόνο Θεό, να επηρεάζονται από τις διάφορες παραδόσεις και να τις κάνουν μέρος της λατρείας τους στο Θεό.

Ο προφήτης Σαμουήλ έπεισε το λαό να μετανοήσουν από την αμαρτία και να αποκηρύξουν την ειδωλολατρεία.

Ο βασιλιάς Σολομών έκανε επικίνδυνους συμβιβασμούς υπέρ της ειδωλολατρίας, δελεασμένος από τις αλλόφυλες γυναίκες του, πράγμα που είχε θλιβερές συνέπειες για το μέλλον του βασιλείου του. Η ειδωλολατρεία ενισχύθηκε κι απ' το γιο του Σολομώντα, που είχε από τη Νααμά, Ροβοάμ, και πήρε μεγάλες διαστάσεις. Ανεγέρθηκαν βωμοί λατρείας στο Βάαλ και το Δαν. Πολλά έγιναν μέσα στους χρόνους που ακολούθησαν, και όλα αυτά σε βάρος της λατρείας του αληθινού Θεού. Το έθνος με την πάροδο του χρόνου εξώκειλε προς την ειδωλολατρεία, προφήτες καταδιώκονταν και παντού κυριαρχούσαν τα είδωλα και προπαντός στις καρδιές των ανθρώπων. Κάθε φορά που οι άνθρωποι ξαναγύριζαν στα είδωλα, ο Θεός εξοργιζόταν. Μια φορά μάλιστα, για να τους σωφρονήσει, τους κατέστησε δούλους των Ασσυρίων, πράγμα που τους έκανε να συνέλθουν σε σημείο που, μετά την επιστροφή τους στην πατρίδα τους, να δείχνουν θεοσέβεια και ζήλο στη λατρεία του Κυρίου.

Για τους Ισραηλίτες σιγά –σιγά η ειδωλολατρεία έγινε ένα αποτρόπαιο έγκλημα. Στην Παλαια Διαθήκη – όπως και στην Καινή Διαθήκη – η σχέση του Θεού και του λαού παρουσιάζεται ως δεσμός γάμου (Ησ. 54:5 και Ιερ. 3:14), και η λατρεία ψευδών θεών πορνεία.

Οι Ισραηλίτες έκτοτε δεν παρασύρθηκαν σε ειδωλολατρικές πράξεις λατρείας, όπως εικόνων ή άλλων θεών εκτός του μόνου Αληθινού Θεού. Ο Ιησούς Χριστός όμως τους έκανε την παρατήρηση ότι «όποιος αγαπάει τον κόσμο και τα του κόσμου και παραμελεί τον Θεό, αυτός είναι ειδωλολάτρης. Είπε: «Δε μπορείτε να λατρεύετε Θεόν και Μαμμωνά» (Ματθ. 6:24).

Η έννοια γενικά της ειδωλολατρείας είναι «ό,τι τείνει να εκθρονίσει το Θεό από την καρδιά του πιστού.»

Εκκλησία

«Ένα είναι το σπίτι του Θεού, η εκκλησία» (Κυπριανός), και η Εκκλησία, είναι το σπίτι του Ευαγγελίου. Εκεί μέσα το Ευαγγέλιο γεννάει, μεγαλώνει και ανατρέφει τα παιδιά του. Είναι το ορμητήριο από το οποίο ξεκινάει το Ευαγγέλιο για την όμορφη δράση του.

Ο Κλήμης ο Αλεξανδρινός ονομάζει την εκκλησία «μητέρα μας» και ο Ωριγένης μαζί με άλλους Πατέρες διδάσκει ότι έξω από το σπίτι αυτής της μητέρας, σωτηρία δεν υπάρχει.

Ο Κυπριανός διδάσκει: «Δε μπορεί κάποιος να έχει Πατέρα το Θεό και να μην έχει μητέρα την Εκκλησία. Όσο θα μπορούσε κανείς να διασωθεί έξω από την κιβωτό του Νώε, άλλο τόσο θα μπορούσε να σωθεί έξω από την Εκκλησία.» Αυτό που αναμφισβήτητα εννοεί είναι ότι εκείνος που γνώρισε την πείρα της σωτηρίας στο Χριστό, βρέθηκε αυτομάτως μέσα στους κόλπους της Εκκλησίας του Χριστού και με αυτή την έννοια σωτηρία δε μπορεί να υπάρξει έξω από την Εκκλησία.

Η Εκκλησία είναι ΜΙΑ, κι αυτό το αντλούμε από τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής. «Αφού εδραιωθήκατε πάνω στο θεμέλιο των αποστόλων και των προφητών με ακρογωνιαίο λίθο τον Ίδιο το Χριστό. Και καθώς όλη η οικοδομή συναρμολογείται πάνω σ' Αυτόν, αυξάνει σε Εκκλησία Αγία για τον Κύριο.» (Εφ. 2:20,21). Επάνω σε ένα θεμέλιο δε μπορεί να στηρίζονται περισσότερες από μια οικοδομή. Ένα είναι το θεμέλιο: ο Χριστός, και κατ' ανάγκη ένα και το οικοδόμημα: Η εκκλησία.

«Τα πάντα τα υπέταξε στην απόλυτη εξουσία Του και Αυτόν όρισε να είναι η κεφαλή πάνω από κάθε άλλον στην Εκκλησία, η οποία είναι το σώμα Του, το πλήρωμα δηλαδή Εκείνου που ολοκληρώνει τα πάντα από κάθε άποψη,» (Εφ. 1:22,23). Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία για τη

γλώσσα που χρησιμοποιείται εδώ. Κεφαλή είναι ο Χριστός και το σώμα η Εκκλησία. Μια κεφαλή, ένα σώμα.

Πιο δυνατή είναι η γλώσσα που ακολουθεί με σύμβολο το γάμο. «Και θα είναι οι δύο σε σάρκα μία. Το μυστήριο τούτο είναι πολύ μεγάλο, και με αυτό εννοώ τη σχέση του Χριστού με την Εκκλησία» (Εφ. 5:31,32). «Σας ζηλεύω με θείο ζήλο, γιατί σας αρραβώνιασα με έναν Άνδρα, για να σας παρουσιάσω στο Χριστό αγνή παρθένο» (Β΄ Κορ. 11:2). «Ας χαιρόμαστε και ας αγαλλιώμαστε και ας επιδιώκουμε τη δόξα σ' Αυτόν, γιατί έφτασε η ώρα για το γάμο του Αρνίου και η νύφη, που θα γίνει γυναίκα Του, ετοιμάστηκε!» (Αποκ. 19:7). Οι εικόνες αυτές είναι παρμένες για να μας δείξουν ότι, όπως η οικοδομή είναι μία, όπως το σώμα είναι ένα, έτσι είναι μόνο μία και η Νύφη του Κυρίου. Μία η Εκκλησία του Χριστού. Και αναγκαστικά ερχόμαστε στο ερώτημα: ποια είναι αυτή η μία Εκκλησία του Χριστού;

Επειδή υπάρχει σύγχυση στο μυαλό πολλών ανθρώπων για τις διάφορες έννοιες που χρησιμοποιείται στην Καινή Διαθήκη ο όρος «εκκλησία», θα πρέπει να διευκρινιστεί ότι ο όρος αυτός σημαίνει έναν κύκλο προσώπων και όχι ένα υλικό κτίσμα. Ο Κλήμης ο Αλεξανδρινός το διατυπώνει ως εξής: «Ου γαρ νυν τον τόπον, αλλά το άθροισμα των εκλεκτών καλώ εκκλησίαν.»

Ο Ωριγένης λέει ότι η «αληθινή εκκλησία» αποτελείται από ανθρώπους οι οποίοι ρίχνουν άπλετα το φως του Χριστού στους ανθρώπους γύρω τους με τη ζωή τους η οποία δεν έχει «κηλίδα ή ρυτίδα ή κάτι το παρόμοιο.» Ακόμα σαφέστερη κάνει τη διάκριση αυτή μεταξύ της φαινομένης και της πραγματικής Εκκλησίας ο Αυγουστίνος, ο οποίος βλέπει την Εκκλησία «διμερή»: Πρώτα σαν ένα αόρατο αλλά ζωντανό σώμα που αποτελείται μόνο από εκείνους που ανήκουν πραγματικά στο Χριστό και αποτελούν «το αληθινό σώμα του Κυρίου», όπως ο ίδιος το χαρακτήρισε, αλλά την βλέπει ακόμα σαν ένα ορατό οργανισμό που υπηρετεί και προάγει το έργο του μυστικού σώματος του Κυρίου, που, ως εκ της φύσης των πραγμάτων, δεν είναι δυνατό να αποτελείται εξ ολοκλήρου από ανθρώπους που απέκτησαν μια τέτοια πείρα και συνεπώς είναι «το ανάμεικτον σώμα του Κυρίου». Βάση δε της διάκρισης αυτής κάνει την αναπόφευκτη και πολύ σημαντική διαπίστωση ότι υπάρχουν άνθρωποι που ανήκουν στο ανάμεικτο και ορατό, δεν ανήκουν όμως στο αληθινό και αόρατο σώμα του Κυρίου: «Πολλοί βρίσκονται στην κοινωνία της εκκλησίας δια των μυστηρίων αλλά δε βρίσκονται και μέσα στην Εκκλησία.»

Για μια σαφέστερη αντίληψη πάνω στο θέμα της αόρατης Εκκλησίας θα πρέπει να δανειστούμε μερικά από τα στοιχεία που αναφέρονται στο Σύμβολο της Πίστης της Νίκαιας που έθεσε ως τα γνωρίσματα της Εκκλησίας του Χριστού. Τα στοιχεία αυτά είναι τέσσερα.

1. Η Εκκλησία του Χριστού είναι «μία.» Αυτό, ήδη το μελετήσαμε.
2. Η Εκκλησία του Χριστού είναι «αγία.» Άγιοι, όπως είπαμε, δεν είναι εκείνοι που έφτασαν στην ανέφικτη εδώ κάτω κατάσταση αναμάρτητης τελειότητας, αλλά εκείνοι που, διά της αναγέννησης, ενεδύθησαν τη δικαιοσύνη και την αγιότητα του Χριστού.
3. Η εκκλησία του Χριστού είναι «καθολική». Είναι παγκόσμια. Αγκαλιάζει τους πάντες. Καλύπτει ολόκληρη την ανθρωπότητα. Όλους τους εκκλησιαστικούς οργανισμούς.
4. Η εκκλησία του Χριστού είναι «αποστολική.» Το έργο της και η διδασκαλία της βασίζονται πάνω στο έργο και τη διδασκαλία των αποστόλων.

Καμιά όμως από τις εκκλησίες δε μπορεί να μας πει ότι το δικό της έργο και η δική της διδασκαλία είναι τέλεια. Πάνω σ' αυτό το θέμα έρχεται ο Κύριός μας με την παραβολή των ζιζανίων και κάνει τη διάκριση μεταξύ ορατής και αόρατης Εκκλησίας. Και λέει: Στο χωράφι της παραβολής που συμβολίζει την ορατή εκκλησία παρουσιάζεται το φαινόμενο της διφυούς βλάστησης: 1) το σιτάρι των ανθρώπων που γεύτηκαν την εμπειρία της αναγέννησης και ανήκουν στο Χριστό, και 2) τα ζιζάνια που φέρουν απλά το όνομα των Χριστιανών. Η διφυής αυτή βλάστηση θα συνεχιστεί μέχρι τη δεύτερη έλευση του Κυρίου μας, ο Οποίος, με ρητή Του εντολή, μας απαγορεύει «την διά βιαίων μέσων εναρμόνιση του ορατού οργανισμού με το αόρατο σώμα». Τραγικά και ολέθρια είναι τα αποτελέσματα των οργανισμών που παραβιάζουν τη ρητή αυτή εντολή του Κυρίου μας με το να κάψουν τα ζιζάνια αναθεματίζοντας, καταδιώκοντας και εξοντώνοντας ο ένας τον άλλον.

Το έργο του κάθε Χριστιανού είναι να αναζητήσει και να βρει τη θέση του σε μια ορατή εκκλησία, αφ' ενός για να απολαμβάνει τις ιδιαίτερες εκείνες ευλογίες που ο Κύριος τις συνέδεσε με μια συγκροτημένη εκκλησιαστική ζωή, και αφ' ετέρου για να πάρει κι αυτός το μέρος του στο έργο της Εκκλησίας και να συντελέσει στην εκπλήρωση της αποστολής της.

Ποιο είναι το έργο της Εκκλησίας;

Πρώτα απ' όλα το έργο της εδώ στη γη είναι συνυφασμένο με το όνομα που τέλεια τη χαρακτηρίζει. Ονομάζεται, «η στρατευόμενη» Εκκλησία. Και τούτο, γιατί διεξάγει αμυντικό κι επιθετικό πόλεμο – σε αντίθεση με τη «θριαμβεύουσα» Εκκλησία που θα εισέλθει μαζί με τον Κύριό της στην απόλαυση της νίκης της κατά τη ζωή της ανάστασης.

Ο αμυντικός πόλεμος της Στρατευόμενης Εκκλησίας είναι να προφυλαχτεί από τους εχθρούς της που υπονομεύουν τη ζωή του πιστού. Ιδιαίτερα τους εχθρούς της από την προφύλαξη των πλανημένων διδασκαλιών που προσπαθούν να διεισδύσουν στο σώμα της και να διατηρήσει αλώβητη την αλήθεια, όπως αυτή αποκαλύπτεται στην Αγία Γραφή.

Ο επιθετικός πόλεμος της Εκκλησίας διεξάγεται για την εκτέλεση της τελευταίας παραγγελίας που της έδωσε ο απερχόμενος Κύριός της: «Πηγαίνετε λοιπόν και μαθητέψετε όλα τα έθνη, βαπτίζοντάς τους στο όνομα του Πατέρα και του Γιου και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντάς τους συνάμα να τηρούν όλες τις εντολές που σας έδωσα. Κι από τώρα, εγώ είμαι μαζί σας όλες τις ημέρες ως τη συντέλεια του κόσμου» (Ματθ. 28:19,20). Αυτό αποτελεί το ευαγγελιστικό έργο της Εκκλησίας και δεν είναι υπερβολή να ειπωθεί ότι η εκτέλεση αυτού του έργου απ' την πλευρά της Εκκλησίας με τη μαρτυρία του λόγου και της ζωής της είναι και ο κύριος λόγος της παραμονής της στον κόσμο αυτό της αμαρτίας. Επειδή και στην πνευματική στρατηγική ισχύει η αρχή ότι η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση, είναι παρατηρημένο ότι οι πιο ακμαίες εκκλησίες είναι εκείνες που επιδίδονται με ζήλο στο έργο του ευαγγελισμού των ψυχών.

Και στον αμυντικό και στον επιθετικό της πόλεμο, το κήρυγμα είναι το κύριο όπλο της Εκκλησίας. Η Εκκλησία από την ημέρα της Πεντηκοστής μέχρι σήμερα δρα στον άμβωνα της. Ιδιαίτερα εκείνη που έχει συναίσθηση της αποστολής της, θεωρεί ως πρώτο της μέλημα την τόνωση του κηρύγματος. Κύριο πλαίσιο μέσα στο οποίο γίνεται η χρήση αυτού του όπλου της είναι η δημόσια λατρεία της εκκλησίας.

Τέσσερα ήταν τα κύρια μέρη της λατρείας στις ημέρες του Κυρίου μας: Η ανάγνωση των Γραφών, η υμνωδία, το κήρυγμα και η προσευχή, μαζί βέβαια με το δείπνο του Κυρίου.

Πρέπει να πούμε δύο λόγια για την ημέρα που η εκκλησία τελεί τη δημόσια λατρεία της. Η ημέρα αυτή είναι η Κυριακή η οποία πήρε τη θέση του Σαββάτου της Παλαιάς Οικονομίας.

Σάββατο θα πει «ανάπαυση». Ονομάστηκε έτσι γιατί την ημέρα εκείνη ο Κύριος αναπαύθηκε αφού αποπεράτωσε πάντα τα έργα της υλικής δημιουργίας. Για τον άνθρωπο ο Θεός καθιέρωσε την εβδομή εκείνη ημέρα του Σαββάτου ως ανάμνηση, εορτασμό και ανάπαυση. Μεταγενέστερα όμως, η ημέρα εκείνη του Σαββάτου αντικαταστάθηκε από μια μεγαλύτερη ημέρα κατά την οποία ο Κύριος αναπαύθηκε αφού αποπεράτωσε το έργο της πνευματικής δημιουργίας με την ανάστασή Του. Σ'ολόκληρη την ιστορία του ανθρώπινου γένους δεν υπάρχει μεγαλύτερο γεγονός από τη σταύρωση κι ανάσταση του Κυρίου. Σε ανάμνηση λοιπόν και εορτασμό του γεγονότος αυτού, της συμπλήρωσης της νέας δημιουργίας, η εκκλησία όρισε από τις ημέρες ακόμη των αποστόλων, την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ως την ημέρα ανάπαυσης, και την ονόμασε Κυριακή, που σημαίνει ημέρα του Κυρίου. Αυτό επιβεβαιώνεται από το Ευαγγέλιο του Ιωάννη, τις Πράξεις των Αποστόλων και την Αποκάλυψη. Επιβεβαιώνεται ακόμη από τους μεγάλους Πατέρες που έζησαν τους δύο πρώτους αιώνες μ.Χ.

Η εκκλησία για να εκτελέσει το έργο της, χρειάζεται υπηρέτες.

«Για το σκοπό αυτό ο Κύριος όρισε άλλοι να είναι απόστολοι, άλλοι προφήτες, άλλοι ευαγγελιστές και άλλοι ποιμένες και δάσκαλοι, με απώτερο σκοπό τον καταρτισμό των πιστών, έτσι που να οικοδομείται το σώμα του Χριστού, μέχρι που να φτάσουμε όλοι στην ενότητα που δίνει η πίστη και η βαθιά γνώση του Γιου του Θεού, να γίνουμε τέλειοι άνθρωποι φτάνοντας στο βαθμό της πλήρους ωριμότητας του Χριστού. Έτσι ώστε να μην είμαστε πια νήπια που ταλαντεύονται και παρασύρονται πέρα δώθε από τον άνεμο κάθε είδους διδασκαλίας, καθώς οι άνθρωποι εκμεταλλεύονται μια τέτοια κατάσταση, όπως κάνουν με τα τυχερά παιχνίδια, χρησιμοποιώντας με πονηριά τη μέθοδο της πλάνης. Αντίθετα, ζώντας με αγάπη μέσα στην αλήθεια, ας τα αυξήσουμε όλα που είναι η Κεφαλή, ο Χριστός. Έτσι, καθώς με κεφαλήν Αυτόν συναρμολογείται όλο το σώμα και συνενώνεται χάρη στη συμβολή όλων των αρθρώσεων με τη λειτουργία που αναλογεί στο κάθε μέλος χωριστά, πραγματοποιείται η αύξηση του σώματος για την ίδια Του την οικοδομή» (Εφ. 4:11-16).

Έλεος

Το μεγάλο σχέδιο της Αγίας Γραφής είναι να παρουσιάσει το Θεό ως πολυέλεο. Ο Θεός είναι πιο πρόσφορος στο έλεος παρά στην οργή. «Διότι Αυτός αρέσκειται εις το να ελεεί (Μιχ. 7:18), παρά να οργίζεται (Ησ. 27:4). Ο ιερός Χρυσόστομος λέει: «Όπως μια μητέρα ευχαριστεείται να δίνει γάλα στο παιδί της, έτσι κι ο Θεός ευχαριστεείται να δίνει το έλεός Του.» Το έλεος είναι το δεξί χέρι του Θεού το οποίο χρησιμοποιεί περισσότερο.

Η αγιότητα και η δικαιοσύνη του Θεού χωρίς έλεος θα ήταν τρομερές. Έτσι, το έλεός Του κάνει όλες τις ιδιότητές Του να είναι πιο όμορφες.

Ακόμη και οι ασεβείς που μάχονται ενάντια στο έλεος του Θεού γεύονται μερικά ψίχουλα από το τραπέζι του ελέους του Θεού: «Αγαθός ο Κύριος προς όλους» (Ψαλμ. ρμε:9^α). Οι ευχάριστες σταγόνες της δροσιάς δεν πέφτουν μόνο στα τριαντάφυλλα, αλλά και στα αγκάθια.

Το έλεος που έρχεται σε μας με διαθήκη είναι το πιο γλυκό. Στο έλεός Του ο Θεός θα έδινε στον Ισραήλ βροχή, ειρήνη και νίκη ενάντια στους εχθρούς (Λευϊτικόν 26:4-6), ασύγκριτα όμως μεγαλύτερο θα ήταν το έλεος, ότι ο Θεός θα ήταν Θεός τους! (Λευϊτικόν 26:12). Το να έχεις υγεία είναι έλεος, να έχεις όμως το Χριστό και τη σωτηρία που μας προσφέρει, είναι το μεγαλύτερο έλεος που μπορεί να μας δώσει ο Θεός. Η μια πράξη του ελέους Του ακολουθεί την άλλη. Δε μας δικαιώνει μόνο, αλλά μας υιοθετεί και μας δοξάζει. Η αγάπη του γονιού για το παιδί, κάνει το γονιό να δίνει συνεχώς.

Μόνο το έλεος σώζει τον αμαρτωλό. Πόσο θλιβερό θα είναι το έλεος αυτό να γίνει εχθρός μας!

Αν το έλεος είναι ο κατηγορός μας, τότε ποιος θα είναι ο συνήγορός μας; Θυμηθείτε την ιστορία του Αμάν όταν τον κατηγορήσε η βασίλισσα (Εσθήρ 7:6). Έτσι θα είναι όταν αυτή η βασίλισσα του ελέους σταθεί ενάντια στο πρόσωπο κάποιου και τον κατηγορήσει.

Το έλεος του Θεού είναι δωρεάν. Αν προβάλουμε αξιώσεις, το καταστρέφουμε. Τίποτε το δικό μας δεν αξίζει το έλεός Του. Το έλεος είναι δωρεά, όπως η δικαίωση και η σωτηρία, γι αυτό ας μη λέμε ότι είμαστε ανάξιοι. Αν ο Θεός έδειχνε έλεος σ' αυτούς που είναι άξιοι, τότε δε θα το έδειχνε σε κανέναν. Μπορεί το μπουκάλι της οργής να στάζει,

η πηγή όμως του ελέους Του τρέχει. Ο Θεός έχει ελέη εδώ κάτω στη γη που γευόμαστε και άφθονα ελέη στον ουρανό για τα οποία ελπίζουμε.

Πίστεψε στο έλεος του Θεού και κατέβασε τη στάμνα της πίστης σου να πάρεις κι εσύ απ'την πηγή της σωτηρίας. Η επιθυμία Του είναι οι αμαρτωλοί να αγγίξουν το σκήπτρο του ελέους Του και να ζήσουν. Η απιστία μας σταματάει το ρεύμα του ελέους του Θεού. Κλείνει τα σπλάχνα του Θεού. Κλείνει το άνοιγμα των πληγών του Χριστού για να μην τρέχει απ'αυτές η θεραπευτική χάρη. «Και δεν έκανε εκεί πολλά θαύματα εξαιτίας της απιστίας τους» (Ματθ. 13:58). Γι αυτό, όσο υπάρχει καιρός, αναζητήστε το έλεός Του. Χτυπάτε την πόρτα του ελέους και θα ανοιχτεί. Η προσευχή σας είναι το κλειδί που μπορεί να την ανοίξει. Πλησιάστε το Θεό στο όνομα του Ιησού Χριστού και με το αίμα που είναι η τιμή της συγχώρησης θα πάρετε το έλεός Του.

Για σας όμως που γευθήκατε το έλεός Του πρέπει να γίνετε σάλπιγγες της αίνεσής Του, πρέπει να μιλήσετε και στους άλλους ανθρώπους γύρω σας για τις εμπειρίες του ελέους που είχατε. Έτσι θα τους ενθαρρύνετε να ζητήσουν κι αυτοί έλεος.

Θυμάμαι πώς, όταν η καρδιά μου ήταν νεκρή από την αμαρτία και τις παραβάσεις, το Πνεύμα Του ήρθε μέσα μου με δύναμη και με αναζωογόνησε. Έκτοτε, δε ζω πλέον εγώ, αλλά μέσα μου ζει ο Χριστός ο Οποίος κατευθύνει τη νέα μου ζωή. Δοκιμάστε να ζήσετε κι εσείς την εμπειρία αυτή. Τίποτε δεν είναι πιο όμορφο.

Εξομολόγηση

Πρώτα θα αναφερθώ στην εξομολόγηση και άφεση αμαρτιών που διαβάζουμε στην Παλαιά Διαθήκη, και έπειτα θα μελετήσουμε ό,τι μας διδάσκει η Καινή Διαθήκη πάνω στο θέμα αυτό της εξομολόγησης.

Η αμαρτία ήρθε στον κόσμο τη στιγμή που ο άνθρωπος παράκουσε ή, αν θέλετε, έπαψε να υπακούει στο Λόγο του Θεού. Γρήγορα ένιωσε την ενοχή του και με διάφορους τρόπους προσπαθούσε να εξιλεωθεί με το Θεό. Η θεία δικαιοσύνη, παρ' όλες τις προσπάθειες του ανθρώπου, παρέμενε ανικανοποίητη. Οι τρόποι αυτοί ήταν οι θυσίες των ζώων. Οι αμαρτάνοντες έβαζαν τα χέρια τους στο κεφάλι του ζώου που προοριζόταν για θυσία, και καθώς εξομολογούνταν τις αμαρτίες τους στο Θεό, εκείνες μεταβιβάζονταν στο ζώο. Όλες αυτές οι θυσίες εξασφάλιζαν την ευμένεια του Θεού, ώστε να μπορεί ο Δημιουργός να

επιβλέπει προς τον άνθρωπο με ευσπλαχνία για την προστασία του. Οι πράξεις αυτές συμβόλιζαν τη θυσία του Χριστού, ο Οποίος πήρε τη θέση μας με όλες τις συνέπειές της, αφού δέχτηκε να μεταβιβαστούν επάνω Του όλες οι αμαρτίες μας. «Αυτός ο Ίδιος βάσταξε τις αμαρτίες μας στο σώμα Του επάνω στο ξύλο ώστε, πεθαμένος ως προς την αμαρτία, να ζήσουμε για τη δικαιοσύνη, δια των πληγών Του θεραπευτήκατε» (Α΄ Πέτρου 2:24).

Με τις θυσίες όμως αυτές της Παλαιάς Διαθήκης που γίνονταν κάθε χρόνο να μας θυμίσουν τις αμαρτίες μας, το αίμα των ταύρων και των τράγων δεν είχε τη δύναμη να αφαιρέσει (Εβρ. 11:3,4), χρειαζόταν η θυσία του Σωτήρα Χριστού. Ο αμαρτωλός έκτοτε σώζεται μόνο με την πίστη του στο Χριστό αφού εξομολογηθεί απ' ευθείας τις αμαρτίες του στο Θεό (Α΄ Ιωάν. 2:1,2). Έτσι ο Θεός «καταργεί το πρώτο καθεστώς, που αποτελούσε τη σκιά, για να εγκαταστήσει το δεύτερο, που αποτελεί την πραγματικότητα» (Εβρ. 10:9). Αυτά σχετικά με την Παλαιά Διαθήκη.

Η εξομολόγηση και η άφεση των αμαρτιών σύμφωνα με την Καινή Διαθήκη.

Ο αγαπημένος μαθητής του Κυρίου μας, Ιωάννης, αναφερόμενος στο θέμα αυτό λέει: «Εάν ομολογούμε τις αμαρτίες μας, Αυτός είναι πιστός και δίκαιος, ώστε να συγχωρήσει τις αμαρτίες μας και να μας καθαρίσει από κάθε αδικία» (Α΄ Ιωάννη 1:9).

Το ρήμα ομολογώ έρχεται από το επίρρημα «ομού» (=από κοινού) και το ρήμα λέγω. Αυτό εννοεί ότι αναγνωρίζει (ομολογεί) σε συμφωνία με κάποιον άλλο. Και Αυτός ο Άλλος εξυπακούεται ότι είναι το Άγιο Πνεύμα. Προϋποθέτει συνείδηση και καταδίκη για παράπτωμα. Η παρούσα υποτακτική δηλώνει ότι η πορεία της ομολογίας ενεργοποιείται κάθε φορά που νιώθουμε την καταδίκη της αμαρτίας, και κάθε φορά που ομολογούμε τις αμαρτίες μας, υπάρχει διαθέσιμη συγχώρηση.

«Πιστός», (αξιόπιστος, άξιος εμπιστοσύνης), που εννοεί ότι μπορούμε να εμπιστευόμαστε το Χριστό ότι θα μας παραχωρεί τη συγχώρησή Του κάθε φορά που Του το ζητάμε. Δεν είναι μόνο «πιστός», αλλά και «δίκαιος», εκπληρώνοντας τη δεδηλωμένη υπόσχεσή Του. Απ' την άλλη πλευρά, αν δεν ομολογούμε τις αμαρτίες μας, είναι μέσα στη δικαιοσύνη Του να μη μας συγχωρήσει, όπως ένας δίκαιος κριτής δε θα επέτρεπε σε έναν κακούργο να αφαιθεί ελεύθερος. Ο Κύριος

καταγράφει όλες τις ανεξομολόγητες αμαρτίες μας για τις οποίες θα έχουμε και συνέπειες. Όλες αυτές οι αμαρτίες παραμένουν

για μια τελική κρίση. Με το να μην ομολογούμε τις αμαρτίες μας είναι σα να αξιούμε ότι είμαστε αναμάρτητοι, κι αυτό είναι βλαστήμια, γιατί αναμάρτητος είναι μόνο ο Χριστός.

Τώρα για να γίνει δεκτή αυτή η εξομολόγηση απ' το Θεό, πρέπει, μας λέει ο Χριστάδελφος Ιάκωβος 5:16, «Να εξομολογούμεθα τις αμαρτίες μας ο ένας στον άλλο και να προσευχόμαστε ο ένας για τον άλλο για να γιατρευτούμε – από την αρρώστια της αμαρτίας». Δηλαδή, αυτός που έχει μετανοήσει, πρέπει να συμφιλιωθεί με τον άνθρωπο που έχει αδικήσει και να προσεύχονται ο ένας για τον άλλο.

Ακόμη, «ο αδικημένος πρέπει να παρέχει τη συγχώρηση σ' αυτόν που τον αδίκησε, αν θέλει να συγχωρήσει ο Κύριος και τα δικά του αδικήματα» (Ματθ. 6:14-15). Και να προσεύχονται ο ένας για τον άλλο τόσο για ψυχολογικούς λόγους όσο και για την πνευματική αποκατάσταση της υγείας στο σώμα της Εκκλησίας.

Ευχαριστία

Δύο είναι οι τελετές που θέσπισε ο Χριστός στην Έκκλησία Του: «Το βάπτισμα και η θεία Ευχαριστία.» Αν και στο Βάπτισμα δεν απαιτούνται πολλές διατυπώσεις, στην τελετή της Ευχαριστίας μας δίδονται όλα τα σχετικά γύρω από αυτήν, αφού την πρώτη Ευχαριστία την τέλεσε ο Ίδιος με τους μαθητές Του. Για να εξετάσουμε το θέμα αυτό, πρέπει να εξετάσουμε τι ακριβώς θέσπισε ο Χριστός και τι μας δίδαξαν οι Απόστολοι.

Το πώς έκανε ο Κύριος την τελετή της Ευχαριστίας μας το αναφέρουν οι τέσσερις Ευαγγελιστές και ο Απόστολος των Εθνών, Παύλος: «Καθώς έτρωγαν, πήρε ο Ιησούς το ψωμί, κι αφού το ευλόγησε, το έκοψε και το πρόσφερε στους μαθητές Του λέγοντας: Πάρτε, φάτε. Αυτό είναι το σώμα Μου. Κατόπιν πήρε το ποτήρι κι αφού ευχαρίστησε, τους έδωσε λέγοντας: Πιέστε απ' αυτό όλοι, γιατί τούτο είναι το αίμα μου, της Νέας Διαθήκης, το οποία χύνεται για χάρη πολλών, με σκοπό την άφεση των αμαρτιών» (Ματθ. 26:26,27 και 28). Ο Λουκάς λέει: «Να το κάνετε αυτό σε ανάμνησή μου...Αυτό το ποτήρι είναι «Η Νέα Διαθήκη» που συνάπτεται με βάση το αίμα Μου το οποίο χύνεται για χάρη σας» (Λουκάς 22: 19-20). Και ο Απόστολος Παύλος παραδίδο- ντας ό,τι είχε

πάρει απ' τον Κύριο λέει: «Αυτό το ποτήρι είναι η Νέα Διαθήκη, που επικυρώνεται με το αίμα Μου. Αυτό να κάνετε κάθε φορά που το πίνετε στην ανάμνησή Μου» (Α΄ Κορ. 11:25).

Από όλα αυτά που διαβάσαμε βλέπουμε τρία πράγματα:

1. Ότι η πρώτη τελετή Ευχαριστίας έγινε στο τέλος περίπου του δείπνου που έτρωγαν ο Κύριος και οι μαθητές Του το Ιουδαϊκό Πάσχα.
2. Ότι τον άρτο και το κρασί το πήραν απ' αυτά που ήταν στο τραπέζι. Και
3. Ότι η τελετή ήταν συμβολική και αναμνηστική. Συμβολική, γιατί ο άρτος και το κρασί ελήφθησαν σαν σύμβολα του σώματος και του αίματος του Χριστού, δηλαδή του σταυρικού Του θανάτου για τη σωτηρία της ανθρωπότητας και αναμνηστική, γιατί ο Χριστός διάταξε να τελούν την τελετή αυτή οι Μαθητές Του σε ανάμνησή Του και των παθημάτων Του.

Την ίδια απλότητα, όσον αφορά την τέλεση της Ευχαριστίας, βρίσκουμε και στους αποστόλους. Ο Παύλος περιγράφει την τελετή αυτή όπως ακριβώς και οι Ευαγγελιστές και προσθέτει: «Διότι κάθε φορά που τρώτε το ψωμί τούτο και πίνετε τούτο το ποτήρι, το θάνατο του Κυρίου διακηρύττετε (ομολογείτε), μέχρι που να ξανάρθει. Ωστε, όποιος τρώει το ψωμί αυτό ή πίνει το ποτήρι αυτό του Κυρίου ανάξια, θα είναι ένοχος ασέβειας απέναντι στο σώμα και το αίμα του Κυρίου» (Α΄ Κορ. 11: 26,27).

Η τελετή αυτή ήταν επίσης πολύ απλή κατά τους πρώτους χρόνους της Εκκλησίας. Ο Ιουστίνος ο Μάρτυρας που έζησε γύρω στο 140 μ.Χ. μας δίνει με λεπτομέρεια την τέλεση του Κυριακού Δείπνου. Λέει λοιπόν: «Κατά την ημέρα που ονομάζεται του ήλιου (την Κυριακή), γίνεται συνάθροιση από όλους όσοι κατοικούν στο ίδιο μέρος, κι εκεί διαβάζονται τα απομνημονεύοντα των Αποστόλων ή τα συγγράμματα των προφητών, όσο βέβαια επιτρέπει ο χρόνος. Όταν τελειώσει το διάβασμα, ο προϊστάμενος μιλάει στο ακροατήριό του και δίνει συμβουλές προκαλώντας τους να μιμούνται αυτά τα καλά που άκουσαν. Έπειτα σηκωνόμαστε όλοι και αναπέμπουμε προσευχές. Όταν τελειώσουν οι προσευχές ασπαζόμαστε ο ένας τον άλλο με άγιο φίλημα, και ο προϊστάμενος που είναι ένας από τους αδελφούς, αφού πάρει στα χέρια του τον άρτον και τον οίνον, αναπέμπει έπαινον και

δόξα στον Πατέρα των όλων δια του ονόματος του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Αφού τελειώσει τις ευχαριστίες και δοξασίες που κάνει για αρκετή ώρα, όπως όλοι καταξιωθούν τούτων από το Χριστό, τότε τελειώνουν όλοι – λαός και προϊστάμενος – με τη λέξη Αμήν, που Εβραϊκά σημαίνει γένοιτο. Η τροφή αυτή ονομάζεται Ευχαριστία. Οι διάκονοι την προσφέρουν σ' αυτούς που είναι παρόντες και δεν επιτρέπεται να την πάρει κανένας άλλος, εκτός από αυτούς που πιστεύουν ότι όλα αυτά που διδάχτηκαν είναι αληθινά. Αυτοί δηλαδή που έχουν λουστεί με το λουτρό της θείας αλήθειας (Εφ. 5:26) και αναγεννηθεί επίσης από το λόγο του Θεού» (Α' Πέτρου 1:23).

Αυτό γίνεται και σήμερα στις Εκκλησίες που κηρύττεται ο Λόγος του Θεού. Εκεί που δεν υπάρχουν άγιες τράπεζες, λιβάνια, κεριά, λαβίδες, μυσταγωγίες και δεν επιβάλλεται νηστεία, ούτε τύποι που εισχώρησαν με διάφορους τρόπους και παραμόρφωσαν την όμορφη τελετή που καθιέρωσε ο Κύριός μας. Δυστυχώς, οι διάφοροι τύποι κατέφαγαν την ουσία και διαστρέβλωσαν τα πάντα.

Εμείς, μέσα απ' το ψωμί και το κρασί, βλέπουμε νοερά και πνευματικά το δοξασμένο σώμα και αίμα του Σωτήρα. Δε σταματάμε όμως εδώ, αλλά θυμούμαστε όλα εκείνα τα θέματα τα οποία συνδέονται με το θάνατο του Χριστού – την προηγούμενη κατάσταση της απώλειάς μας, την άπειρη αγάπη και φιλανθρωπία του Θεού ο οποίος απέστειλε τον Μονογενή Γιο Του στον κόσμο, την αγνή ζωή και την έξοχη διδασκαλία του Χριστού επί της γης, τα τρομερά πάθη Του, τη μεγάλη εξιλαστήρια θυσία Του και τη σωτηρία η οποία απόρρευσε από τη θυσία εκείνη για ολόκληρο το ανθρώπινο γένος. Όταν καθόμαστε γύρω απ' την Τράπεζα του Κυρίου, φέρνουμε στη μνήμη μας τις πολλές και διάφορες αμαρτίες μας και τις συγκρίνουμε με τον άσπιλο βίο του Κυρίου μας και έτσι παίρνουμε τη σταθερή απόφαση να εντείνουμε, με τη βοήθεια του Θεού, τον καθημερινό μας αγώνα κατά της αμαρτίας στην πορεία της ζωής μας. Καθώς δε μετέχουμε των συμβόλων του σώματος και του αίματος του Κυρίου, γινόμαστε κοινωνοί στα παθήματά Του και μέτοχοι των ουρανίων ευλογιών που μας παρέχει η αόρατη και δοξασμένη παρουσία Του. Γινόμαστε επίσης συγκοινωνοί με τα άλλα αδέρφια μας στην πίστη, κι έτσι συντελούμε με το να γίνουν στενότεροι οι δεσμοί που ενώνουν την αγία Εκκλησία Του πάνω στη γη. Γινόμαστε ακόμη μέτοχοι (σύμφωνα με το μέτρο της περιορισμένης φύσης μας) της αγάπης του Χριστού προς όλους τους ανθρώπους, συγχωρώντας όπως συγχωρούσε Εκείνος και εργαζόμενοι όπως εργαζόταν Εκείνος για τη σωτηρία των συνανθρώπων μας.

Ας ρίξουμε μια ματιά σε μια παλιά μου ανάλυση.

22 «Και καθώς έτρωγαν, πήρε ο Ιησούς ψωμί κι αφού το ευλόγησε, το έκοψε και τους έδωσε λέγοντας: «Πάρτε, φάτε. Αυτό είναι το σώμα μου».

Τώρα ο Ιησούς παίρνει τον άρτο, τον ευλογεί, τον κόβει και τον δίνει στους ένδεκα. Δεν εννοούσε ότι ο άρτος που έδωσε στους μαθητές Του ήταν το πραγματικό Του σώμα. Διότι το φυσικό σώμα του Κυρίου μας δε μπορούσε ποτέ να βρίσκεται σε περισσότερα από ένα μέρος την κάθε φορά. Αν το σώμα του Κυρίου μας μπορούσε να κάθεται στο τραπέζι και την ίδια στιγμή να το τρώνε οι μαθητές Του, τότε το σώμα εκείνο δεν ήταν ανθρώπινο σαν το δικό μας. Κάτι τέτοιο δε θα έπρεπε να το δεχτούμε ποτέ, γιατί ο Κύριός μας ήταν τέλειος ως άνθρωπος και ως Θεός. Παράλληλα ούτε οι μαθητές Του σκέφτηκαν ότι ο Ιησούς εννοούσε πως ο άρτος ήταν μετουσιωμένος στο πραγματικό του σώμα. Το μόνο που ήξεραν είναι ότι ο Κύριος εννοούσε πως ο άρτος συμβολίζει το σώμα Του. Ο ίδιος μας λέει ότι είναι η θύρα (Ιωάν. 10:8) και «η άμπελος» (Ιωάν. 15:1). Έτσι μιλά συμβολικά.

23 «Κατόπιν πήρε το ποτήρι κι αφού ευχαρίστησε, τους έδωσε και ήπιαν απ' αυτό όλοι. 24 και τους είπε: «Αυτό είναι το αίμα μου – το αίμα της Καινής Διαθήκης- που χύνεται για χάρη πολλών. 25 Σας πληροφορώ πώς απ' εδώ κι ύστερα δε θα ξαναπιώ ποτέ πια από το προϊόν του αμπελιού μέχρι την ημέρα εκείνη που θα το πίνω καινούργιο στη βασιλεία του Θεού».

Έπειτα πήρε το ποτήρι με το κρασί, ευχαρίστησε το Θεό και έδωσε στους ένδεκα και ήπιαν. Το κρασί συμβολίζει το Αίμα του Χριστού. Δεν είναι το πραγματικό Του αίμα. Τα παιδιά εκείνα της αποστολικής διακονίας είχαν από μικρά διδαχτεί ότι ήταν αμαρτία να πιουν αίμα (Δευτ. 12:13-25) και έτσι δέχτηκαν συμβολικά το αίμα Του.

Η γεύση του ψωμιού και του κρασιού δεν αλλάζουν. Όταν το παίρνουμε δεν έρχεται σε αντίθεση με τις αισθήσεις μας, αλλά ξέρουμε τι ακριβώς είναι και τι συμβολίζει. Αυτό είναι το Αίμα της Καινής Διαθήκης το οποίο χύνεται υπέρ πολλών (υπέρ αμέτρητων ψυχών). Η Παλαιά Διαθήκη περνούσε και ερχόταν η Καινή Διαθήκη που σφραγιζόταν με το Αίμα της θυσίας Του επάνω στο σταυρό. «Με μια προσφορά έκανε για

πάντα τέλειους εκείνους που αγιάζονται» (Εβρ. 10:14). Ιερά και θυσίες έπαψαν να ισχύουν όταν ο Αμνός του Θεού προσφέρθηκε.

«Τούτο κάνετε σε ανάμνησή μου» (Λουκ. 22:19). «Διότι κάθε φορά που θα τρώτε τον άρτον αυτό και θα πίνετε το ποτήρι αυτό θα διακηρύττετε – δημόσια-- το θάνατο του Κυρίου μας μέχρι την ημέρα που θα έλθει ξανά» (Α΄ Κορ. 11:26).

Η επιθυμία του Κυρίου μας είναι να θυμόμαστε τη μεγάλη θυσία Του, την αγάπη Του και να ευχαριστιόμαστε πνευματική κοινωνία μαζί Του. Τα οφέλη από την εικόνα αυτή του «Δείπνου» είναι πνευματικά. Είναι να τονώσουν την πίστη μας σε μια πλησιέστερη πνευματική κοινωνία με το σταυρωμένο και μεγαλύτερη αύξηση κάθε φορά που συγκεντρωνόμαστε.

«Οι χριστιανοί παρέμεναν προσηλωμένοι με πίστη στη διδασκαλία των αποστόλων, στην επικοινωνία και στην κλάση του άρτου και στις προσευχές» (Πράξ. 2:42).

Αργότερα άρχισε να γιορτάζεται μια φορά την εβδομάδα (Πράξ. 20:7) και «οσάκις το πίνετε» (Α΄ Κορ. 11:25) αφήνει το χρόνο που θα κάνουμε στη διάθεσή μας. Ανώφελο είναι να το παίρνουμε, εκτός και αν η καρδιά μας είναι καθαρή απέναντι του Κυρίου μας και απέναντι των συνανθρώπων μας. Γι αυτό ας εξετάσουμε τον εαυτό μας πριν προσέλθουμε στην τελετή αυτή και, αν κρίνουμε τον εαυτό μας άξιο, ας το πάρουμε. Αλλιώς θα πρέπει να προσέξουμε μην αποβεί για την καταδίκη μας αφού αδυνατούμε να διακρίνουμε τη θυσία του Κυρίου μας (Α΄ Κορ. 11:27-29). «Δε θα πιω πλέον από το προϊόν τούτο της αμπέλου μέχρι της ημέρας εκείνης που θα το πίνω καινούριο στη Βασιλεία του Θεού». Σε ποιο προϊόν αναφέρεται ο Κύριος; Αναφέρεται στο κρασάκι που είχε μείνει στο караφάκι και στα ποτήρια τους. Έτσι, φίλη ψυχή, δε μπορεί τη μια στιγμή να είναι αίμα και την άλλη στιγμή κρασί. Ας λογικευτούμε παρα καλώ. Ο Ιησούς αναφέρεται στη θυσία Του με την οποία εξαγοράζει και συγκεντρώνει όλους που γεννήθηκαν από το Πνεύμα Του για να γιορτάσουμε μαζί το αποτέλεσμα της ένδοξης καρποφορίας στη Βασιλεία του Θεού.

Ζωοποιώ

Του Χριστιανού το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον.

Πάνε χρόνια από τότε που ο αείμνηστος Χάρης Σιδεποπλεύρης με έναν καλό φίλο του και συνεργάτη είχαν μια περίεργη εμπειρία. Ταξίδευαν, μας διηγείται, στη Νότια Καλιφόρνια όταν η ματιά του έπεσε επάνω σε μια γύφτισσα που βρισκόταν στο ίδιο βαγόνι που ταξίδευαν. Αυτή τους κοιτούσε επίμονα. Ήταν σα να ήθελε να ζητήσει κάτι. Άλλωστε αυτός είναι και ο λόγος που οι άνθρωποι αυτοί μας πλησιάζουν τις περισσότερες φορές. Όταν ο Χάρης και ο φίλος του κατέβηκαν στην επόμενη στάση να πάρουν κάτι για κολατσιό, αυτή – η γύφτισσα – τους ακολούθησε και κάθησε στο διπλανό τραπέζι. Αφού τους χαιρέτησε, ζήτησε από το Χάρη να ανοίξει το χέρι του να του πει «το μοίρα του» για πέντε μόνο δολλάρια, και πρόσθεσε: «Εγώ, κ. Χάρη, δεν πέφτω ποτέ έξω, όλες μου οι μαντεύσεις βγαίνουν σωστές.» «Αυτό, δεν νομίζω ότι θα συμφωνούσε με τη μοίρα που ήδη μου έχει πει ένας καλός φίλος μου. Μου την έδωσε γραμμένη σε ένα μικρό βιβλιαράκι και κατά τύχη το έχω μαζί μου. Θα ήθελα μάλιστα να σας την διαβάσω εάν μου δίνετε μόνο ένα λεπτό απ' τον πολύτιμο χρόνο σας, και δε θα σας κοστίσει τίποτε», της είπε ο Χάρης και άρχισε να διαβάζει από την Εφεσίους κεφάλαιο 2. «Εδώ» της είπε, «είναι το παρελθόν μου». «Και εσάς που ήσαστε νεκροί εξαιτίας των παραπτωμάτων και των αμαρτιών, μέσα στις οποίες εζήσατε κάποτε σύμφωνα με την πορεία του κόσμου τούτου, ακολουθώντας τον άρχοντα της εξουσίας του αέρα, το πνεύμα που ένεργεί μεταξύ των απειθών ανθρώπων – μεταξύ των οποίων και όλοι εμείς κάποτε εζήσαμε μέσα στις επιθυμίες της σάρκας μας, κάνοντας τα θελήματα της σάρκας και των διανοιών μας και ήμασταν από τη φύση μας άνθρωποι άξιοι της τιμωρίας του Θεού, όπως και οι υπόλοιποι». «Μάλιστα», είπε η γυναίκα, «αυτά για την ώρα μου είναι αρκετά, και δε θα ήθελα να συνεχίσετε άλλο». «Μα, κυρία μου», της είπε, καθώς κρατούσε ευγενικά το μανίκι της ζακέτας της, «Τώρα θα ήθελα να σας πω δύο λόγια και για το παρόν», και συνέχισε να διαβάζει: «Αλλά ο Θεός, καθώς είναι πλούσιος σε έλεος και χάρη και μέσα στη μεγάλη Του αγάπη με την οποία μας αγάπησε, αν και ήμασταν νεκροί, εξ αιτίας των παραπτωμάτων μας, μας εξωποίησε μαζί με το Χριστό – γιατί με παροχή χάρης έχετε σωθεί – και μας ανέστησε μαζί Του και μας έβαλε να καθίσουμε στα επουράνια μαζί με το Χριστό». «Αρκετά, αρκετά για σήμερα, πρέπει να πηγαίνω», του είπε η γυναίκα, κι ο Χάρης της λέει: «Μα τώρα θέλετε να φύγετε που θα σας πω το μέλλον;» Και συνεχίζει: «Με τον τρόπο αυτό θέλησε – ο Θεός – να φανερώσει στις γενιές που θα ακολουθούσαν τον υπερβολικό πλούτο της χάρης Του, την οποία με καλοσύνη χορήγησε σε μας, χάρη

στον Ιησού Χριστό». Η γυναίκα αυτή τινάχτηκε όρθια αφού ελευθέρωσε το μανίκι της ζακέτας της από το χέρι του Χάρη που την κρατούσε και άρχισε να τρέχει φωνάζοντας: «Έκανα λάθος, έκανα λάθος, πλησίασα έναν ακατάλληλο άνθρωπο για τη δουλειά μου».

Βλέπετε, οι άνθρωποι ψάχνουν και ενδιαφέρονται να εμπλακούν σε θέματα που ο Θεός ποτέ δεν αποκάλυψε, και δεν ενδιαφέρονται να ακούσουν τα πράγματα που ο Ίδιος μας αποκαλύπτει μέσα από το Γραπτό Του Λόγο. Το έχει αποκαλύψει και το αποκαλύπτει καθημερινά στους πιστούς που μελετούν το Λόγο Του. Ας δώσουμε λίγη προσοχή: «Αν και ήμασταν νεκροί εξαιτίας των παραπτωμάτων μας, ο Θεός μας ζωοποίησε μαζί με το Χριστό». Τι έκανε; Μας ζωοποίησε. Μας έδωσε ζωή, γιατί ήμασταν πνευματικά νεκροί. Το Πνεύμα Του ήρθε μέσα μας και μας έδωσε θεία ζωή. Ήμασταν νεκροί, και συνεπώς αδύναμοι να σωθούμε, γιατί ένας νεκρός δε μπορεί να αλλάξει καμιά κατάσταση. Μακριά απ' το Χριστό δεν υπάρχει ούτε ο πιο μικρός παλμός που να χτυπά για το Θεό. Η αμαρτία μας έχει βυθίσει σε πνευματικό θάνατο έτσι που να χρειαζόμαστε συγχώρηση και ζωή άνωθεν, θεία Ζωή. Γι αυτό πρέπει να αναγεννηθούμε. «Αναγέννηση» θα πει να δεχτούμε τη Νέα Ζωή που μας προσφέρει ο Θεός μέσω πίστης στον Ιησού Χριστό.

Είναι αλήθεια ότι όλοι μας έχουμε διαφορετικές αμαρτίες. Άλλοι έχουν μικρότερες κι άλλοι μεγαλύτερες. Αλλά αυτό δεν παίζει κανένα ρόλο αφού όλοι είμαστε νεκροί από τις αμαρτίες και τις παραβάσεις μας. Η μικρή κόρη του Ιάειρου είχε πεθάνει μόλις λίγα λεφτά όταν ο Κύριος έφτασε εκεί και της έδωσε πνοή ζωής. Ο νέος απ' το χωριό Ναϊν που μετέφεραν στο νεκροταφείο ήταν νεκρός μια δύο μέρες, όταν ο Κύριος του έδωσε ζωή. Ο Λάζαρος ήταν νεκρός τέσσερις μέρες και η φθορά είχε ήδη αρχίσει να μπαίνει στο σώμα του, όταν ο Κύριος τον φώναξε να έρθει προς τα έξω, αφήνοντας πίσω του τις κορδέλλες της παράδοσης που τον κρατούσαν δέσμιο. Τότε μόνο η Νέα Ζωή ήρθε μέσα του. Αυτό που βλέπουμε είναι ότι όλοι τους χρειάστηκαν τον Ίδιο Σωτήρα να τους αναζωογονήσει, όπως όλοι εμείς που είμαστε νεκροί και για να σωθούμε πρέπει να καταφύγουμε στο Σωτήρα Χριστό, και με πίστη να Του ζητήσουμε έλεος και χάρη.

«Νεκροί εξαιτίας των παραπτωμάτων και των αμαρτιών». Προσέξτε τη διαφορά στις δύο λέξεις. Αμαρτία είναι ο λεκές που κηλιδώνει τη λαμπρότητα της ψυχής του ανθρώπου και κάνει το Θεό να απεχθάνεται τον αμαρτωλό. Παράπτωμα είναι η παραβίαση του νόμου. Εσείς κι εγώ είμαστε ένοχοι και στις δύο περιπτώσεις. Είμαστε αμαρτωλοί, γιατί

ακολουθούμε τη δική μας πορεία, που δεν είναι τίποτε άλλο από κοσμική, και δεν οδηγεί πουθενά αλλού από την καταστροφή και το θάνατο. Και παραβάτες γιατί έχουμε παραβιάσει το αποκεκαλυμμένο θέλημα του Θεού και έτσι είμαστε νεκροί ενώπιον του Θεού στη φυσική μας κατάσταση. «Τώρα όμως έχουμε τη δύναμη να περπατάμε -- αν και στο παρελθόν βαδίζαμε σύμφωνα με την πορεία του κόσμου τούτου».

Ήμασταν ένοχοι ενώπιον του Θεού και δε μπορούσαμε να κάνουμε ούτε ένα βήμα μαζί Του. Κάποιος συσχετίζει αυτό που μόλις διαβάσατε με αυτό που ακολουθεί: Σε ένα γυμναστήριο ένας νέος μοίραζε καρτέλες που έγραφαν, «υπόσχομαι ότι από σήμερα και στο εξής θα ζω μια χριστιανική ζωή», και κάτω απ' αυτό υπήρχε μια σειρά που έπρεπε να υπογράψει ο υποσχόμενος. Σε μερικούς άρεσε αυτή η ιδέα. Όταν όμως μια απ' αυτές τις καρτέλες έπεσε στα χέρια του αρχιγυμναστή που δε γύμναζε μόνο τα σώματα των νέων αλλά και τις ψυχούλες τους, αντέδρασε δριμύτατα κι άρχισε να φωνάζει: «Πώς είναι δυνατό ένας νεκρός να υπογράψει κάτι αφού δεν υπάρχουν οι πνευματικές αισθήσεις μέσα του; Αυτό είναι απαράδεκτο. Κανείς δε μπορεί να ζήσει χριστιανική ζωή αν δεν έρθει η ζωή του Θεού και κατοικήσει μέσα στην καρδιά του. Αν δεν έρθει το Πνεύμα του Θεού μέσα του, γιατί το Πνεύμα είναι Εκείνο που δίνει ζωή (Ιωάν. 6:63). Το Πνεύμα είναι Εκείνο που ζωοποιεί. Όλες οι άλλες προσπάθειες μπορεί να είναι θρησκευτικές και ηθικές, αλλά είναι ανεξάρτητες απ' το Χριστό και τη διδασκαλία Του γιατί ανήκουν στην πορεία του κόσμου τούτου. Οι άνθρωποι ξέρουν ότι η ηθική και η θρησκεία είναι αναγκαία για το Χριστιανό, αλλά ο πραγματικός Χριστιανός που ακολουθεί πιστά τη διδασκαλία του Κυρίου, ξέρει ότι η ηθική και η θρησκεία απορρέουν μέσα από τη ζωή που έρχεται άνωθεν. Ότι τα κίνητρα αυτά που χαρακτηρίζουν το Χριστιανό είναι, ή μάλλον βρίσκονται πάνω και πιο ψηλά απ' το ανθρώπινο σκεπτικό. «Σύμφωνα με τις απαιτήσεις του άρχοντα που εξουσιάζει τις πονηρές δυνάμεις οι οποίες κυριαρχούν στον αέρα». Όταν ζούσαμε στην αμαρτία, ο διάβολος ήταν ο κυρίαρχος της ζωής μας. Το θέλημα του διαβόλου ήταν εκείνο που μας οδηγούσε.

«Το πνεύμα που τώρα ενεργεί μεταξύ των απειθών ανθρώπων – μεταξύ των οποίων και όλοι εμείς κάποτε εζήσαμε μέσα στις επιθυμίες της σάρκας μας, κάνοντας τα θελήματα της σάρκας και των διανοιών μας». Όλες αυτές οι επιθυμίες της σάρκας και του μυαλού είναι τόσες πολλές που αμφιβάλλω αν θα μπορούσα να τις απαριθμήσω. Στα τρία πρώτα κεφάλαια της επιστολής του Παύλου στους Ρωμαίους έχουμε μια εικόνα γύρω απ' τις επιθυμίες της σάρκας και στην Α' Κορινθίους στα

τρία πρώτα κεφάλαια έχουμε επίσης μια εικόνα για τις επιθυμίες του μυαλού. Το ένα είδος είναι τόσο αμαρτωλό όπως δυστυχώς είναι και το άλλο είδος.

«Και ήμασταν από τη φύση μας άνθρωποι άξιοι της τιμωρίας του Θεού όπως και οι υπόλοιποι». Αυτό λέει ότι γεννηθήκαμε στην αμαρτία από ένα γένος που ήταν ακάθαρτο, ανίερο και απεχθές στα μάτια του Θεού, αλλά ο Θεός είχε ένα σχέδιο χάριτος και ευσπλαχνίας το οποίο πραγματοποιήθηκε μέσω του Ιησού Χριστού για τη σωτηρία του αμαρτωλού γένους.

Τώρα θα εξετάσουμε το παρόν όπως μας δίδεται στα εδάφια 4-6.

«Αλλά ο Θεός», κι εδώ, στο σημείο που μελετάμε, έρχεται ο Θεός – καθώς ήμασταν νεκροί, αβοήθητοι και αδύναμοι να κάνουμε έστω και το πιο μικρό πράγμα-- και μας επαναφέρει. Ο Θεός είχε έρθει και κατά το πάλαι «όταν η γη ήταν άμορφη και έρημη και σκοτάδι υπήρχε επάνω στο πρόσωπο της αβύσσου, και Πνεύμα Θεού φερόταν επάνω στην επιφάνεια των νερών. Τότε, είπε ο Θεός: Ας γίνει φως και έγινε φως» (Γέν. 1:2,3). Έτσι όταν ήμασταν νεκροί μέσα στα παραπτώματα και τις αμαρτίες, ο Θεός ήρθε κι έδωσε ζωή με τη δύναμη του Λόγου Του. «Αλλά ο Θεός που είναι πλούσιος σε έλεος και χάρη και μέσα στη μεγάλη Του αγάπη με την οποία μας αγάπησε», αν και δεν υπήρχε τίποτε που να μας κάνει αποδεκτούς από την πλευρά Του, «έστειλε στον κόσμο το μονογενή Του Γιο για να μη χαθεί κανείς από όλους όσους πιστεύσουν εις Αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια». Έστειλε το Γιο Του να δώσει ζωή σε μας που ήμασταν νεκροί εξαιτίας των αμαρτιών και των παραπτωμάτων μας, με το να ανεβεί στο σταυρό και να πληρώσει το χρέος μας.

«Ο Θεός που είναι πλούσιος σε έλεος, εξαιτίας της μεγάλης Του αγάπης με την οποία μας αγάπησε, αν και ήμασταν νεκροί εξαιτίας των αμαρτιών μας, μας ζωοποίησε μαζί με το Χριστό.

Ολόκληρο το ανθρώπινο γένος είναι νεκρό μέσα στα παραπτώματα και τις αμαρτίες. Το Ιουδαϊκό γένος είχε την αποκάλυψη απ'το Θεό και παρόλα αυτά κατέ φευγαν στη δικαίωση που βασιζόταν στα έργα. Αλλά αυτά ήταν νεκρά έργα και οι Ιουδαίοι ήταν πράγματι τόσο νεκροί στα παραπτώματα και τις αμαρτίες όσο και οι εθνικοί. Αλλά τώρα έρχεται ο Θεός και ενεργεί με δύναμη. Μιλάει με το ζωντανό Λόγο Του τόσο στους νεκρούς Ιουδαίους όσο και στους νεκρούς Εθνικούς και ο Λόγος

δίνει ζωή. Τον πιστεύουν και αναζωογονούνται μαζί. Όλοι εκείνοι που τους χώρισε ένα τείχος πριν, γίνονται «ένα με το Χριστό.» Γιατί λέει «ένα με το Χριστό;» Λέει ένα γιατί εξαιτίας των αμαρτιών μας ο Ιησούς Χριστός θυσιάσε τη ζωή Του κι ετάφη, αποπερατώνοντας έτσι το έργο που σώζει. Ο Θεός, Τον αναζωογόνησε από τους νεκρούς και Τον έφερε πίσω με θρίαμβο και δόξα. Η ανάσταση του Χριστού είναι η εγγύησή μας. Πιστεύουμε στο λυτρωτικό έργο του Χριστού κι αυτό μας οδηγεί έξω από το χώρο των νεκρών και μας αναζωογονεί μαζί Του. Αυτός είναι ο Σωτήρας, εμείς οι σεσωσμένοι, και όλοι μαζί αποτελούμε ένα σώμα με κεφαλή το δοξασμένο Χριστό.

«Με παροχή χάρης έχετε σωθεί, και η χάρη αποκλείει κάθε σκέψη ανθρωπίνων προσόντων, αξιών και ικανοτήτων, γιατί είναι χάρη. Δε σωθήκαμε γιατί προσευχόμασταν θερμά, γιατί μετανοήσαμε πικρά, γιατί αλλάξαμε σελίδα πορείας στη ζωή μας, γιατί κάναμε κάτι καλό για τις αμαρτίες που μας βάρυναν, γιατί τηρούσαμε το νόμο, αλλά με την παροχή της χάρης του Θεού που δίνεται σε όλους που μετανοούν.

Όταν ο άνθρωπος σωθεί, είναι σωσμένος για ολόκληρη την αιωνιότητα. Δε διατρέχει κανένα κίνδυνο να χάσει αυτό που του έδωσε ο Θεός. Δεν είμαστε σε περίοδο δοκιμασίας ή κάτω από δικαστική επιτήρηση. Το θέμα της σωτηρίας μας διευθετήθηκε μια για πάντα. Κανείς δε σώζεται για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα κι έπειτα χάνει τη σωτηρία του. Γιατί τότε θα ήταν σα να μην είχε γεννηθεί. Κι αυτό είναι αδύνατο. Ένας σωσμένος άνθρωπος έχει αναζωογονηθεί από τους νεκρούς και έχει γεννηθεί στην οικογένεια του Θεού, του έχει δοθεί νέα ζωή, και αυτή η ζωή είναι αιώνια. Εάν αυτή η ζωή θα μπορούσε κάποτε να απωλεσθεί, τότε αυτή η ζωή θα ήταν διαρκώς κάτω από δικαστική επιτήρηση, εξαρτώμενη από την ικανότητα κάποιου να την τηρήσει. Έχω αιώνια ζωή και αυτή δεν εξαρτάται από την υποταγή μου, αλλά από το ζωντανό Χριστό που είναι μαζί μου μέχρι τη συντέλεια του κόσμου.

6. «Και μας ανέστησε μαζί και μας εκάθισε μαζί με το Χριστό στα επουράνια». Όπως ο αρχιερέας τα παλιά χρόνια έφερε τα ονόματα των Ισραηλιτών γραμμένα στο στήθος και τους ώμους του όταν έμπαινε στα άγια των αγίων και έβλεπαν όλοι, έτσι γίνεται και με όλους εμάς σήμερα των οποίων τα ονόματα είναι γραμμένα στο περιστήθιον του Κυρίου μας ο Οποίος μας αντιπροσωπεύει κάθε στιγμή στο θρόνο του Θεού με έναν τέλειο τρόπο. Δεν είμαστε μόνον αναστημένοι μαζί με το Χριστό, αλλά καθόμαστε και μαζί με το Χριστό στα επουράνια. Κι αυτή

είναι η απάντηση της εμπειρίας που έχουμε μέσω κοινωνίας μας με το Χριστό.

7. «Με τον τρόπο αυτό θέλησε να φανερώσει στις μελλούμενες γενιές τον υπερβολικό πλούτο της χάρης Του, την οποία με καλοσύνη χορήγησε σε μας, μέσω του Ιησού Χριστού». Μέσα σε όλους τους αιώνες που θα ακολουθήσουν ο Θεός θα φανερώνει τον πλούτο της χάρης Του. Και κάποια μέρα θα βρίσκομαι κι εγώ μέσα στη μεγάλη εκείνη έκθεση που θα συγκεντρωθούν μαζί από όλα τα σημεία του πλανήτη οι λυτρωμένοι του Κυρίου. Τότε ο Θεός θα αποδείξει στους διανοούμενους του κόσμου τούτου πόσο απολαμβάνει να δίνει τη χάρη Του στους περιφρονημένους και καταπιεσμένους αμαρτωλούς που μετανόησαν και δέχτηκαν το Χριστό ως Σωτήρα τους και Κύριό τους.

Το προϊόν του έργου του Θεού (Εφεσ. 2:8-10).

«Πράγματι, με παροχή χάρης έχετε σωθεί μέσω της πίστης. Και αυτό δεν είναι επίτευγμα δικό σας. Είναι δώρο του Θεού. Δεν είναι αμοιβή έργων. Σας το λέω για να μη τυχόν καυχηθεί κανείς. Γιατί πραγματικά είμαστε έργο δικό Του που φτιαχτήκαμε μέσω του Ιησού Χριστού με σκοπό να κάνουμε έργα καλά, τα οποία ο Θεός προετοίμασε για να καταγινόμαστε μ' αυτά».

«Με παροχή χάρης έχετε σωθεί», γιατί το έργο της απολύτρωσης έχει ήδη επιτελεσθεί. Κατά συνέπεια η σωτηρία μας στα μάτια του Θεού είναι τέλεια, είναι πλήρης.

«Μέσω της πίστης», κι αυτή είναι ο μεσολαβητής. Η πίστη είναι το χέρι που κρατάει το δώρο που μας προσφέρει ο Θεός. Πιστεύοντας το Ευαγγέλιο, σώζομαι. Σώζομαι, γιατί πιστεύω στο Πρόσωπο εκείνο που μου μιλούν τα λόγια του Ευαγγελίου, τον Ιησού Χριστό, που με την καταδεκτικότητα της αγάπης Του, τη θυσία Του επάνω στο σταυρό και την εκτέλεση της υπόσχεσής Του, τον Παράκλητο, άνοιξε και τα δικά μου μάτια και άλλαξε την πορεία της ζωής μου. Ο δρόμος μου από κακοτράχαλος έγινε ομαλός, ευθύς και ειρηνικός. Ο απόστολος Παύλος λέει: «Ξέρω σε Ποιον έχω πιστέψει και έχω πεποίθηση ότι Αυτός είναι δυνατός να διαφυλάξει αυτό που μου έχει εμπιστευτεί, ως εκείνη την Ημέρα» (Β' Τιμ. 1:12β).

«Με παροχή χάρης έχουμε σωθεί μέσω πίστης».

Η χάρη, η σωτηρία και η πίστη είναι όλα δώρα που έρχονται από το Θεό. Η πίστη έρχεται με την ακοή του κηρύγματος, και το κήρυγμα είναι ο Λόγος του Θεού» (Ρωμ. 10:17). Ο Θεός δίνει το δώρο της πίστης σε όλους όσοι δέχονται το μήνυμα του Ευαγγελίου. Το μήνυμα δεν έρχεται μόνο στα αυτιά των ανθρώπων που δίνουν προσοχή, αλλά κατεβαίνει στην καρδιά των πιστών και τους ελεεί. Έτσι κανείς μας δε μπορεί να καυχηθεί ότι έστω και ένα από αυτά (χάρη, σωτηρία, πίστη) επιτεύχθηκε από έργο, ικανότητα ή αξία δική του.

«Φτιαχτήκαμε μέσω του Ιησού Χριστού με σκοπό να κάνουμε έργα καλά». Ας δώσουμε λίγη προσοχή. Ήδη, διαβάσαμε ότι δε σωζόμαστε με έργα καλά, και τώρα μας συνιστά να μην αδιαφορούμε να κάνουμε έργα καλά. Αυτό που μας συνιστά εδώ είναι να ζούμε μια ζωή με έργα καλά που θα ευχαριστούν το Θεό και βλέποντας αυτά οι άνθρωποι γύρω μας να Τον δοξάζουν. Ο άγιος Επιφάνιος λέει: «Όπως η ασφάλεια μιας οικοδομής είναι στα θεμέλια και η δόξα της στην όψη της, έτσι και η ομορφιά της πίστης βρίσκεται στη συμπεριφορά και τα έργα μας».

Ο θάνατος του δικαίου

«Για μένα ο Χριστός είναι ζωή και ο θάνατος είναι κέρδος (Φιλιπ.1:21).

Η ζωή του πιστού είναι φτιαγμένη από το Χριστό, ενώ η ζωή του ασεβούς είναι φτιαγμένη από την αμαρτία.

«Για μένα ο Χριστός είναι ζωή». Ο Χριστός είναι η πηγή της ζωής. Από το Χριστό αντλώ την πνευματική μου ζωή, όπως μια κληματόβεργα αντλεί το χυμό της από τον κορμό (τη ρίζα) του κλήματος (Ιωάν. 15:5). Αυτός στέλνει τη ζωή και το πνεύμα μέσα μου και με σπρώχνει να κάνω το καλό. Δε ζω πλέον εγώ, αλλά μέσα μου ζει ο Χριστός. Έτσι, δε ζω για τον εαυτό μου αλλά για το Χριστό και την εξάπλωση του Ευαγγελίου.

Ο Χριστός για μένα είναι ζωή, και αυτό είναι που θέλω όλοι οι άνθρωποι να γευθούν. Είναι προτιμότερο να πεθάνει κανείς παρά να χάσει την ευκαιρία να γνωρίσει το Χριστό και να πάρει τη Χάρη Του που ανοίγει το δρόμο για τον Ουρανό.

Χωρίς το Χριστό, δεν υπάρχει ζωή, μόνο θάνατος. «Για τον πιστό ο θάνατος είναι κέρδος». Ο πιστός μπορεί να μιλήσει για τα λάθη που έκανε στη ζωή του εδώ, αλλά δε μπορεί να μας μιλήσει για το αιώνιο βάρος δόξας που τον περιμένει μετά θάνατο.

Στη συνέχεια θα αναφέρω μερικά από τα κέρδη που περιμένουν τον πιστό μετά θάνατον.

Οι πιστοί στο θάνατο παίρνουν το έγγραφο απαλλαγής από όλες τις αμαρτίες και τις ανησυχίες τους. Πόσο όμορφη θα είναι εκείνη η ζωή απαλλαγμένη από όλες τις αμαρτωλές σκέψεις και αδυναμίες! Η ζωή αρχίζει με ένα κλάμα και τελειώνει με το στεναγμό που οδηγεί την ψυχή μας στην ανάπαυση, έξω και μακριά από την πίεση και τις ανησυχίες της καθημερινότητας, στο αιώνιο σπίτι!

Θα κερδίσουν την ένδοξη θέα του Θεού. Με αυτόν τον τρόπο τα πνεύματα των δικαίων τελειοποιούνται. Θα δουν το δοξασμένο σώμα του Ιησού Χριστού. Κι αν πιστεύεις ότι είναι θαυμαστό να κοιτάξεις τον ήλιο, σκέψου, πόσο πιο ευλογημένη θα είναι η θέα του Ιησού Χριστού, του Ήλιου της Δικαιοσύνης!

Οι πιστοί στο θάνατό τους θα έχουν μόνο μια θέα, του Θεού, αλλά θα απολαμβάνουν και την αγάπη Του. Στη γη οι πιστοί προσεύχονται για την αγάπη Του και έχουν μερικές σταγόνες απ' αυτήν. Στον Ουρανό, όμως θα έχουν τόση αγάπη, όση χωρούν τα αγγεία τους.

Οι πιστοί στο θάνατο θα κερδίσουν ένα ουράνιο παλάτι αχειροποίητο, (Β΄ Κορ. 5:1). Στη ζωή αυτή οι πιστοί ζουν σε περιορισμένο χώρο, ζουν σε μικρά σπιτάκια, γιατί εδώ είναι ξένοι και παρεπίδημοι. Στον Ουρανό είναι το πραγματικό τους σπίτι στολισμένο με μαργαρίτες και πολύτιμους λίθους (Κολ. 1:12). Δεν είναι το σπίτι των αφεντικών τους αλλά του πατέρα τους του Ουράνιου (Ιωάν. 14:2)!

Οι πιστοί στο θάνατο θα κερδίσουν τη γλυκιά κατοικία των δοξασμένων αγίων και αγγέλων. Αυτό θα προσθέσει κάτι στην ευδαιμονία του Ουρανού, όπως κάθε άστρο προσθέτει μια λαμπρότητα στον Ουρανό.

Οι πιστοί στο θάνατο θα κερδίσουν τελειότητα στην αγιοσύνη. Η χάρη στη ζωή αυτή είναι στα σπάργανα. Έτσι είναι αδύνατο να γράψουμε μια σελίδα αγιοσύνης χωρίς κάποια κηλίδα. Στη ζωή αυτή οι πιστοί δέχονται «την απαρχήν του Πνεύματος», στο θάνατο θα φτάσουν στην τελειότητα. Η γνώση τους θα είναι ξεκαθαρισμένη, η αγιότητά τους

τέλεια, ο ήλιος τους θα φτάσει στη μεσουρανική του λαμπρότητα. Τότε δε θα χρειάζεται να προσεύχονται για αύξηση χάριτος γιατί η αγάπη τους για το Θεό θα είναι τόσο μεγάλη όσο Εκείνος την επιθυμεί. Θα είναι τόσο άγιοι όσο και οι άγγελοι του Θεού. Πόσο ευτυχισμένοι πρέπει να είναι όσοι πεθαίνουν εν Κυρίω! Ο θάνατος γι αυτούς είναι κέρδος. Ο πιστός κοιτάζει πάντα στο τέρμα του δρόμου. Εκεί βρίσκεται το έπαθλο της επουράνιας κλήσεως του Θεού που προσφέρεται μέσω του Ιησού Χριστού.

Ας δούμε τι λέει ένας πιστός:

Η ΕΠΟΥΡΑΝΙΑ ΣΤΕΨΗ

Η νύχτα υποχώρησε

η ημέρα πλησιάζει

(Ρωμ. 13:11)

τον ερχομό σου καρτερώ,

τίποτα δε μας σκιάζει.

(Ρωμ. 8:31-39)

Φόρεσα το ζωστήρα σου,

της πίστης την ασπίδα,

τη μάχαιρα του Πνεύματος,

τη δυνατή ελπίδα.

(Εφ. 6:16)

Βλέπω αμυδρά στου καναλιού

την αντκρύ την όχθη,

την πρώτη αχτίδα νάρχεται

στου δρόμου μου την όψη.

Και τρέχω τώρα προς τα εμπρός,

στο τέρμα για να φτάσω,

την επουράνια στέψη Σου

θέλω να απολαύσω.

(Φιλ. 3:13,14)

Ο Θάνατος του Ασεβή

Υπάρχει μια τεράστια διαφορά ανάμεσα στο θάνατο του πιστού και το θάνατο του ασεβή. Οι θεοσεβείς είναι οι κερδισμένοι και οι ασεβείς οι χαμένοι στο θάνατο.

Τέσσερα πράγματα χάνουν:

Χάνουν τον κόσμο. Κι αυτό αποτελεί μεγάλη απώλεια για τον ασεβή, γιατί οι θησαυροί του βρίσκονται εδώ στη γη. Έτσι, το χάσιμό τους είναι μεγάλο.

Χάνουν τις ψυχές τους (Ματθ. 16:26,27). Η ψυχή στην αρχική της κατάσταση ήταν ένα πολύτιμο νόμισμα πάνω στο οποίο ο Θεός είχε βάλει τη σφραγίδα Του. Αυτή η ουράνια σφραγίδα είναι το πιο πολύτιμο δώρο στον άνθρωπο. Η ψυχή όμως του αμαρτωλού χάνεται. Οι ψυχές των αμαρτωλών δεν εκμηδενίζονται στο θάνατο αλλά βασανίζονται.

Χάνουν τον Ουρανό. Ο Ουρανός είναι η βασιλική θέση των μακαρίων. Είναι το βασίλειο της ευτυχίας, ο χάρτης της τελειότητας. Εκεί υπάρχει το μάννα που είναι η τροφή των αγγέλων. Εκεί υπάρχει ο κήπος των αρωμάτων, ο ποταμός των απολαύσεων. Οι αμαρτωλοί στο θάνατο τα χάνουν όλα αυτά.

Χάνουν κάθε ελπίδα. Αν και σ' αυτήν εδώ τη ζωή ζουν στην ασέβεια, ελπίζουν ότι ο Θεός θα τους ελεήσει και θα τους επιτρέψει να μπου στον παράδεισο. Η ελπίδα τους είναι μάταιη, δε μοιάζει καθόλου με άγκυρα αλλά με το δίχτυ της αράχνης. Στο θάνατο οι ελπίδες τους θα χαθούν. Θα βρουν τους εαυτούς τους πεταμένους στην κόλαση. «κάθε ελπίδα τους θα κοπεί» (Ιώβ 8:14^α).

Θεός

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΔΑ

ΕΡΩΤΗΣΗ: ΠΟΣΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΗ ΘΕΟΤΗΤΑ;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Τρία πρόσωπα, κι όμως ένας Θεός. «Διότι τρεις είναι οι μαρτυρούντες εν τω ουρανώ, ο Πατήρ, ο Λόγος, και το Άγιο Πνεύμα, και ούτοι οι τρεις είναι εν» (Α΄ Ιωάννου 5:7).

Ο Θεός είναι ένας, κι όμως υπάρχουν τρία πρόσωπα στη θεότητα. Αυτό είναι ένα μυστήριο. Το φως που υπάρχει στον άνθρωπο δε θα μπορούσε ποτέ να το ανακαλύψει. Όπως είναι θαυμαστό οι δύο φύσεις του Χριστού να είναι σ' ένα πρόσωπο, έτσι είναι και με τα τρία πρόσωπα που αποτελούν μια Θεότητα. Μπροστά μας βρίσκεται ένας ωκεανός: Ο Πατέρας Θεός, ο Υιός Θεός και το Άγιο Πνεύμα Θεός. Κι όμως δεν είναι τρεις Θεοί αλλά ένας Θεός. Τα τρία πρόσωπα στην ευλογημένη Τριάδα διακρίνονται αλλά δε διαιρούνται. Τρία πρόσωπα, μια όμως ουσία. Αυτό είναι ένας θείος γρίφος, όπου το ένα κάνει τρία και τα τρία κάνουν ένα. Οι στενές μας αντιλήψεις δε μπορούν να συλλάβουν την Τριάδα στην Ενότητα, όπως το τσόφλι του καρυδιού δε μπορεί να χωρέσει όλη τη θάλασσα. Ας το παρουσιάσω αυτό με μια μεταφορά. Στο σώμα του ήλιου, υπάρχει η ουσία του ήλιου, οι ακτίνες και η θερμοκρασία. Οι ακτίνες γεννιούνται από τον ήλιο, η θερμοκρασία προέρχεται και από τον ήλιο και από τις ακτίνες. Κι όμως τα τρία αν και είναι διαφορετικά δε διαιρούνται. Όλα, και τα τρία κάνουν έναν ήλιο. Αυτό συμβαίνει και με την ευλογημένη Τριάδα. Θα σας αναφέρω πρώτα την ενότητα της Τριάδας και κατόπιν για την Αγία Τριάδα στην Ενότητα.

ΠΡΩΤΟΝ: Για την ενότητα στην Αγία Τριάδα

Η ενότητα των προσώπων στη Θεότητα χαρακτηρίζεται από δύο πράγματα.

1) Υπάρχει ταυτότητα στην ουσία. Στην Τριάδα υπάρχει ενότητα στην ουσία. Τα τρία πρόσωπα είναι από την ίδια φύση και ουσία. Έτσι που «στη Θεότητα δεν υπάρχουν βαθμοί». Το ένα πρόσωπο δεν είναι περισσότερο Θεός από το άλλο.

2) Η ενότητα των προσώπων στην Τριάδα συνίσταται στην αμοιβαία αναμεταξύ τους εσωτερική ενότητα. Τα τρία πρόσωπα είναι ενωμένα έτσι που το ένα πρόσωπο βρίσκεται μέσα στο άλλο και τανάπαλιν. «Καθώς Συ, Πάτερ, είσαι εν εμοί και εγώ εν σοι» (Ιωάν. 17: 21).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Η Τριάδα στην ενότητα

1) Το πρώτο πρόσωπο στην Αγία Τριάδα είναι ο Θεός Πατέρας. Αυτός ονομάζεται το πρώτο Πρόσωπο σε σχέση με τη σ ε ι ρ ά ό χ ι με τ ο α ξ ί ω μ α. Ο Θεός Πατέρας δεν έχει ουσιαστική τελειότητα, που τα άλλα πρόσωπα δεν έχουν. Δεν είναι πιο σοφός, πιο δυνατός από ό,τι είναι τα άλλα πρόσωπα. Υπάρχει προτεραιότητα όχι υπερτερότητα.

2). Το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας είναι ο Ιησούς Χριστός, που γεννήθηκε από τον Πατέρα αχρονολόγητα. «Προ του αιώνος με έχρισεν, απ' αρχής, πριν υπάρξη η γη. Εγεννήθην ότε δεν ήσαν αι άβυσσοι, ότε δεν υπήρχον αι πηγαί αι αναβρύουσαι ύδατα, πριν τα όρη θεμελιωθώσι, προ των λόφων, εγώ εγεννήθην» Παρ. 8:23-25). Η περικοπή αυτή διακηρύττει την προαιώνια γενεαλογία του Υιού του Θεού. Το δεύτερο πρόσωπο στην Τριάδα, που είναι ο Ιεχωβά, γίνεται ο Ιησούς μας. Η Γραφή Τον ονομάζει «Βλαστόν» του Δαβίδ (Ιερεμ. 23:5). Θα μπορούσα να Τον αποκαλέσω το άνθος της φύσεώς μας. «Διά τούτο πας ο πιστεύων δικαιούται» (Πράξ. 13:39).

3) Το τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας είναι το Άγιο Πνεύμα που προέρχεται από τον Πατέρα Θεό και το έργο Του είναι να φωτίζει το νου και να ανάβει ιερά συναισθήματα. Η ουσία του Πνεύματος είναι στον Ουρανό και παντού. Η επίδρασή Του είναι στις καρδιές των πιστών. Το Άγιο Πνεύμα μας δίνει το χρίσμα (Α' Ιωάν. 2:20). Αν και ο Χριστός παρέχει χάρη για μας, το Άγιο Πνεύμα είναι που την κατεργάζεται μέσα μας. Αν και ο Χριστός κάνει την αγορά, το Άγιο Πνεύμα μας ασφαλίζει και μας σφραγίζει για την ημέρα της λυτρώσεως. Αναφέρθηκα σύντομα και στα τρία πρόσωπα. Η Τριάδα μπορεί ν' αποδειχτεί από το Ματθαίο 3:16: «Και βαπτισθείς ο Ιησούς ανέβη ευθύς από του ύδατος, και ιδού, ηνοιχθησαν εις αυτόν οι ουρανοί, και είδε το Πνεύμα του Θεού καταβαίνον ως περιστεράν, και ερχόμενον επ' αυτόν. Και ιδού φωνή εκ των ουρανών, λέγουσα, Ούτος είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, εις τον οποίον ευηρεστήθην». Εδώ δίνονται τρία ονόματα σε τρία πρόσωπα. Αυτός που μιλούσε με φωνή απ' τον ουρανό ήταν ο Θεός Πατέρας. Αυτός που βαφτιζόταν στον Ιορδάνη ήταν ο Υιός Θεός και Αυτός που κατέβαινε απ' τον ουρανό σε μορφή περιστεράς ήταν το Άγιο Πνεύμα.

ΔΙΔΑΓΜΑ ΠΡΩΤΟΝ: Για αναίρεση. 1) Αυτό αναίρει τις δοξασίες των Ιουδαίων και των Μωαμεθανών που πιστεύουν μόνο στο πρώτο πρόσωπο της Θεότητας. Αν αφαιρεθεί η διάκριση των προσώπων της Τριάδας τότε καταστρέφεται η λύτρωση. Πώς να ικανοποιηθεί ο Θεός Πατέρας χωρίς Μεσίτη; Ο μεσίτης αυτός είναι ο Χριστός που μας συμφιλιώνει με το Θεό. Ο Χριστός πέθανε και έχυσε το αίμα Του, πώς θα κάνει το έργο Του αυτό το αίμα αν δεν υπάρχει το Άγιο Πνεύμα; Έτσι, αν δεν υπάρχουν τα τρία πρόσωπα στην Αγία Τριάδα, η σωτηρία του ανθρώπου δε μπορεί να πραγματοποιηθεί. Αν δεν υπήρχε το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας δε θα υπήρχε Λυτρωτής, και αν δεν υπήρχε το τρίτο πρόσωπο δε θα υπήρχε Παράκλητος.

2) Αναίρει την ανίερη γνώμη των οπαδών του Σωσινίου και Αρείου που αρνιούνται τη Θεότητα του Κυρίου Ιησού Χριστού και Το θεωρούν μόνο κτίσμα υψηλού όμως βαθμού. Όπως οι καθολικοί καταστρατηγούν τη δεύτερη εντολή, το ίδιο κάνουν και οι οπαδοί του Αρείου με το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας.

Ο Ιησούς Χριστός είναι ίσος με το Θεό Πατέρα. «Δεν ενόμισεν αρπαγήν το να ήναι ίσα με τον Θεόν» (Φιλ. 2:6). Είναι συν – αιώνιος με το Θεό Πατέρα. «Προ του αιώνος με έχρισεν» (Παροιμίες 8:23). Δεν υπήρχε περίοδος που ο Θεός Πατέρας ήταν χωρίς Υιό και δεν υπήρχε περίοδος που ο Θεός Πατέρας ήταν χωρίς τη δόξα Του, γιατί ο Χριστός «ων απαύγασμα της δόξης αυτού» (Εβρ. 1:3). Είναι ομοούσιος με το Θεό Πατέρα. «Διότι εν αυτώ (τω Χριστώ) κατοικεί παν το πλήρωμα της Θεότητος σωματικώς» (Κολ. 2:9). Ο Χριστός όχι μόνο ήταν με το Θεό από την αρχή αλλά ήταν ο ίδιος Θεός. (Ιωάν.1:1). «Ο Θεός εφανερώθη εν σαρκί» (Α΄ Τιμοθ. 3:16). Ο τίτλος του Κυρίου που τόσο συχνά αποδίδεται στο Χριστό στην Καινή Διαθήκη, είναι το αντίστοιχο του τίτλου του Ιεχωβά που υπάρχει στην Παλαιά Διαθήκη, (Δευτερον. 6:5, Ματθ. 22:37). Ο Χριστός είναι συνάναρχος και ομοούσιος με τον Πατέρα Του. «Εγώ και ο Πατήρ έν είμεθα» (Ιωάν. 10:30). Αν δεν ήταν Θεός τότε η διακήρυξη αυτή θα ήταν βλαστήμια. Σας παραθέτω κι άλλες αποδείξεις που φανερώνουν τη Θεότητα του Χριστού.

Α) Οι ένδοξες αμεταβίβαστες ιδιότητες που ανήκουν στο Θεό Πατέρα αποδίδονται και στο Χριστό. Είναι ο Θεός Πατέρας Παντοδύναμος; Και ο Χριστός είναι Παντοδύναμος, (Αποκ.1:8), και δημιουργεί (Κολ. 1:16). Είναι ο Θεός Πατέρας άπειρος και γεμίζει όλους τους τόπους; (Ιερ.

23:24). Το ίδιο είναι αληθινό και με το Χριστό. Όταν ο Χριστός βρισκόταν στη γη με τη σωματική Του παρουσία ταυτόχρονα βρισκόταν και στον κόλπο του Πατέρα με τη θεία παρουσία Του (Ιωάν. 3:13) β) Τα ίδια βασιλικά προνόμια που ανήκουν στο Θεό Πατέρα ανήκουν και στο Χριστό. Δίνει ο Θεός Πατέρας συγχώρηση; Αυτό είναι το στολίδι στο στέμμα του Χριστού. «Συγκεχωρημένοι είναι εις σε αι αμαρτίαι σου» (Ματθ. 9:2.) Και συγχωρεί αμαρτίες με τη δική Του δύναμη και εξουσία. Είναι ο Θεός Πατέρας το αντικείμενο της πίστεως; Αυτό αποτελεί πραγματικότητα και για το Χριστό. (Ιωάν. 14:1). Η λατρεία ανήκει στο Θεό Πατέρα; Το ίδιο και στον Υιό. «Ας προσκυνήσωσιν εις Αυτόν (τον Χριστόν) πάντες οι άγγελοι του Θεού» (Εβρ. 1:6). Όσοι αρνιούνται τη Θεότητα του Χριστού διαστρεβλώνουν την αλήθεια και αρνούνται ότι η Γραφή είναι ο Λόγος του Θεού.

3) Αναιρεί τους οπαδούς του Αρείου που αρνιούνται ότι το Άγιο Πνεύμα είναι Θεός. «Εκείνος, το Πνεύμα της αλήθειας, θέλει σας οδηγήσει εις πάσαν την αλήθειαν» (Ιωάν. 16:13). Ο Χριστός εδώ δε μιλά για μια ιδιότητα αλλά για ένα πρόσωπο. Ότι το Άγιο Πνεύμα είναι πρόσωπο της Τριάδας φαίνεται και από το γεγονός ότι το Πνεύμα που δίνει διάφορα χαρίσματα λέγεται ότι είναι ο ίδιος Κύριος και ο ίδιος Θεός. (Α΄ Κορ. 12:4,5,6). Η ασυγχώρητη αμαρτία, μ' ένα ιδιαίτερο τρόπο, διαπράττεται ενάντια στη Θεότητα, στο πρόσωπο του Αγίου Πνεύματος (Ματθ. 12:32). Η μεγάλη δύναμη του Θεού φανερώνεται από το Άγιο Πνεύμα γιατί το Άγιο Πνεύμα αλλάζει τις καρδιές των ανθρώπων. Ο διάβολος ζήτησε από το Χριστό για ν' αποδείξει ότι ήταν Θεός να μεταβάλει τις πέτρες σε ψωμί. Το Άγιο Πνεύμα φανερώνει τη Θεότητά Του μεταβάλλοντας τις πέτρες σε σάρκα. « Και αποσπάσας την λιθίνην καρδίαν από της σαρκός σας, θέλω δώσει εις εσάς σαρκίνην» (Ιεζεκ. 36:26). Η δύναμη του Αγίου Πνεύματος φανερώθηκε ακόμη και στην ένδοξη σύλληψη του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού (Λουκ. 1:35). Το Άγιο Πνεύμα κάνει θαύματα που ξεπερνούν τη σφαίρα της φύσεως όπως είναι η ανάσταση των νεκρών (Ρωμ. 8:11). Στο Άγιο Πνεύμα ανήκει η θεία λατρεία. Οι ψυχές και τα σώματα είναι ναοί του Αγίου Πνεύματος, (Α΄ Κορ. 6:19) και σ' αυτούς πρέπει να λατρεύεται το Άγιο Πνεύμα. Γι αυτό πρέπει να πιστεύουμε στη Θεότητά Του. Αυτοί που σκόπιμα προσπαθούν να εξαφανίσουν το Άγιο Πνεύμα, τα ονόματά τους θα εξαφανιστούν από το βιβλίο της ζωής.

ΔΙΔΑΓΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Για παραίνεση.

Πίστεψε στο δόγμα της Τριάδας των προσώπων – στην ενότητα της ουσίας τους. Η Αγία Τριάδα είναι καθαρά αντικείμενο πίστεως. Ακόμη και η πιο φωτεινή λογική είναι πολύ μικρή να βυθομετρήσει το μυστήριο αυτό. Εκεί όμως που η λογική δε μπορεί να περπατά στα νερά, εκεί η πίστη κολυμπά. Υπάρχουν μερικές αλήθειες στη θρησκεία που μπορούν ν' αποδειχτούν με τη λογική, όπως η ύπαρξη του Θεού. Η Τριάδα όμως των προσώπων στην ενότητα της ουσίας είναι ολότελα υπερφυσική και πρέπει να γίνει δεκτή με την πίστη. Το ιερό αυτό δόγμα δεν είναι αντίθετο με τη λογική. Είναι πάνω απ' αυτήν. Κι οι πιο φωτισμένοι φιλόσοφοι που μπορούν ν' ανακαλύψουν τις αιτίες των πραγμάτων, και μελετούν τη μεγαλοπρέπεια των άστρων, τη φύση των ιαματικών νερών, ποτέ δε θα μπορούσαν και με την πιο βαθιά έρευνά τους ν' ανακαλύψουν το μυστήριο της Τριάδας. Αυτό είναι θεία αποκάλυψη και πρέπει να γίνει δεκτή με ταπεινή πίστη. Δε μπορούμε να είμαστε καλοί χριστιανοί χωρίς τη σταθερή πίστη στην Αγία Τριάδα.

2) Αν υπάρχει ένας Θεός σε τρία πρόσωπα ως αποδώσουμε ίσο σεβασμό σ' όλα τα πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Δεν υπάρχει κανένα απ' αυτά μεγαλύτερο ή μικρότερο. Ο Πατέρας δεν είναι περισσότερο Θεός από τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα. Δεν υπάρχουν διαβαθμίσεις και αξιώματα στη Θεότητα. Γι αυτό πρέπει ν' αποδίδουμε θεία λατρεία σ' όλα τα πρόσωπα. «Διά να τιμήσι πάντες τον Υιόν, καθώς τιμήσι τον Πατέρα» (Ιωάν. 5:23).

3) Υπάκουσε σ' όλα τα πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Υπάκουσε στο Θεό Πατέρα.. Ο ίδιος ο Χριστός, σαν άνθρωπος υπάκουσε στο Θεό Πατέρα. (Ιωάν. 4:34). Πόσο περισσότερο πρέπει να Τον υπακούμε εμείς. (Δευτ. 27:10).

Υπάκουσε στο Θεό Υιό. «Φιλείτε τον Υιόν, μήποτε οργισθή» (Ψαλμ. 2:12). Φιλήστε Τον με το φιλί της υπακοής. Οι εντολές του Χριστού δεν είναι βαρειές (Α' Ιωάν. 5:3). Όλες οι εντολές Του είναι για το δικό μας καλό και όφελος. Γιατί οι πρεσβύτεροι θα ρίξουν τα στεφάνια τους στα πόδια του Χριστού και προσκυνούν το Αρνίον; (Αποκ. 4:10,11). Για να φανερώσουν την υποταγή τους και να φανερώσουν την προθυμία τους να Τον υπηρετήσουν και υπακούσουν.

Υπάκουσε στο Θεό – Άγιο Πνεύμα. «Το Πνεύμα του Θεού με έκαμε» (Ιώβ 33:4). Κάθε χάρη είναι θείος σπινθήρας που ανάβει στην ψυχή από το Άγιο Πνεύμα. Το Πνεύμα το Άγιο του Θεού αγίασε την ανθρώπινη φύση του Χριστού. Την ένωσε με τη θεία φύση και έκανε κατάλληλο τον

άνθρωπο Χριστό να είναι ο Μεσίτης μας. Αξίζει να υπακούμε στο τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, γιατί είναι Θεός.

Ιερωσύνη

Η Διοίκηση της Εκκλησίας και η Ιερωσύνη

Η εκκλησία την οποία ίδρυσε ο Κύριός μας με τους αγίους Αποστόλους Του είχε σα θεμέλιό της την ισότητα και την αδελφότητα μεταξύ όλων των πιστών. Δεν υπάρχει πια Ιουδαίος ούτε Έλληνας, δεν υπάρχει δούλος ούτε ελεύθερος, δεν υπάρχει άντρας και γυναίκα, γιατί όλοι εσείς είστε ένας, χάρη στον Ιησού Χριστό» (Γαλ. 3:28). Η διοίκηση λοιπόν της Εκκλησίας ήταν δημοκρατική. Κάθε τοπική εκκλησία ήταν αυτοκέφαλη και διοικούνταν από τους προεστώτες της χωρίς να εξαρτάται από καμιά άλλη εκκλησία. Έτσι όλοι οι προεστώτες των διαφόρων τοπικών εκκλησιών ήταν ίσοι μεταξύ τους, καμιά εκκλησία δεν ήταν ανώτερη από την άλλη, ούτε ήταν κάτω από την εκκλησιαστική δικαιοδοσία κάποιας άλλης εκκλησίας.

Ο λαός, δηλαδή η ολομέλεια κάθε εκκλησίας, ήταν συμμετοχος στη διοίκηση και την τακτοποίηση όλων των ζητημάτων της εκκλησίας στην οποία ανήκε, και το κυριώτερο καθήκον της ολομέλειας ήταν αυτή να εκλέγει τους προεστώτες και τους διακόνους της, δηλαδή τον κλήρο, οι οποίοι στην αρχή χειροτονούνταν με την επίθεση των χεριών από τους ίδιους τους Αποστόλους, αργότερα δε από άλλους χειροτονημένους λειτουργούς.

Την οργάνωση και τη διοίκηση της πρώτης Εκκλησίας του Χριστού ο Θεός εμπιστεύτηκε σε διάφορες τάξεις εργατών Του. «Και Αυτός είναι που όρισε άλλους μεν Αποστόλους, άλλους Προφήτες, άλλους Ευαγγελιστές και άλλους Ποιμένες και Δασκάλους, με σκοπό τον καταρτισμό των πιστών για την επιτέλεση των διαφόρων υπηρεσιών για την οικοδομή του σώματος του Χριστού» (Εφ. 4:11,12 και Α΄ Κορ. 12:28).

Από αυτούς οι Απόστολοι, οι Προφήτες και οι Ευαγγελιστές είχαν, όπως φαίνεται, έκτακτα αξιώματα και υπουργήματα με ειδική αποστολή να διοργανώνουν τις κατά τόπους εκκλησίες και να διαδίδουν τις αλήθειες του Χριστιανισμού, χωρίς να έχουν και την τοπική διοίκηση των διαφόρων Χριστιανικών κοινοτήτων.

Οι Απόστολοι ήταν από τους μαθητές του Κυρίου, τους οποίους είχε εκλέξει ο Ίδιος με σκοπό να διδάξουν τη Χριστιανική θρησκεία σε όλα τα έθνη. Αυτοί ήταν οι αυτόπτες μάρτυρες της ζωής, των παθών και της ανάστασης του Κυρίου από την ημέρα που βαφτίστηκε μέχρι την ημέρα που αναλήφθηκε στον Ουρανό (Λουκ. 24:48), Πράξ. 1:21, 22, 10:39-42, Α΄ Κορ. 15:8). Μαζί με το χάρισμα του Αγίου Πνεύματος είχαν και τη δύναμη να κάνουν θαύματα και την απόλυτη εξουσία σαν αντιπρόσωποι του Κυρίου, να διοργανώνουν την ορατή Εκκλησία Του (Β΄ Κορ. 12:12). Όταν έφυγε ο Ιούδας, οι Απόστολοι εξέλεξαν με κλήρο, έπειτα από θεία οδηγία, το Ματθία (Πράξ. 1:26). Ο Απόστολος Παύλος προστέθηκε αργότερα με ειδική επέμβαση του Θεού για να είναι απόστολος των εθνών. Αυτοί ήταν οι δώδεκα απόστολοι, και όταν αυτοί έφυγαν από τη ζωή, τέλειωσε και το υπόργημά τους. Όταν ο απόστολος Ιάκωβος, αδελφός του Ιωάννη, θανατώθηκε, οι άλλοι Απόστολοι δεν εξέλεξαν κανέναν άλλον σα διάδοχό του. Αναφέρονται βέβαια ο Επαφρόδιτος και ο Βαρνάβας με την ονομασία απόστολοι, αλλά με μεταφορική σημασία, σαν απεσταλμένοι και όχι με την επίσημη σημασία της λέξης. Εκείνοι που παρουσιάστηκαν αργότερα και είχαν την αξίωση ότι ήταν και αυτοί απεσταλμένοι από το Θεό, ονομάζονται κατηγορηματικά ψευδαπόστολοι (Β΄ Κορ. 11:13).

Οι Προφήτες είχαν ιδιαίτερη έμπνευση του Πνεύματος του Θεού με ειδικό σκοπό να διαφωτίζουν τους πιστούς γύρω από τις βουλές και το θέλημα του Θεού σε σχέση με εκείνα που έμελλε να συμβούν. «Όταν δε έρθει Εκείνος, το Πνεύμα της αλήθειας, θα σας καθοδηγήσει σε όλη την αλήθεια, γιατί δε θα μιλήσει από τον εαυτό Του, αλλά θα πει όσα ακούσει και θα σας αναγγείλει εκείνα που πρόκειται να συμβούν» (Ιωάν. 16:13). Το χάρισμα αυτό της προφητείας δινόταν από το Άγιο Πνεύμα και σε άντρες και σε γυναίκες. Έτσι βλέπουμε ότι ο ευαγγελιστής Φίλιππος είχε τέσσερις θυγατέρες παρθένες που προφήτευαν (Πράξ. 21:9).

Το χάρισμα αυτό της προφητείας συνέχισε ο Θεός να το δίνει στον άνθρωπο μέχρι τότε που έκρινε ότι είχε εκπληρώσει το σκοπό για τον οποίο είχε δοθεί και μετά το απέσυρε και οι προφήτες έπαυσαν να προφητεύουν. Έτσι εκτός των ψευδαποστόλων, όπως είπαμε πριν, παρουσιάστηκαν και πολλοί ψευδοπροφήτες.

Οι Ευαγγελιστές ήταν οι βοηθοί των Αποστόλων στο έργο του κηρύγματος και της οργάνωσης των εκκλησιών. Σαν Ευαγγελιστές γνωρίζουμε τον Τιμόθεο, τον Κρήσπο, τον Τίτο, τον Τυχικό, τον

Επαφρόδιτο, το Μάρκο, το Λουκά, το Σιλουανό, το Βαρνάβα, το Σίλα, το Φίλιππο, τον αποστάτη Δημά και ίσως τον Τρόφιμο (Β΄Τιμ. 4:20). Όλοι αυτοί ήταν βοηθοί του Αποστόλου Παύλου, και ασφαλώς θα είχαν τους δικούς τους βοηθούς και οι άλλοι Απόστολοι.

Η παράδοση τοποθετεί τον Τιμόθεο πρώτο επίσκοπο της Εκκλησίας της Εφέσου και τον Τίτο πρώτο επίσκοπο της Κρήτης. Όλα αυτά όμως είναι προσθήκες μεταγενέστερων καλοθελητών γιατί δε συμφωνούν με την Καινή Διαθήκη, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Όταν ο Παύλος κάλεσε στη Μίλητο τους πρεσβυτέρους της Εκκλησίας της Εφέσου και τους αποχαιρέτησε, για τελευταία φορά, τους έδωσε λεπτομερείς συμβουλές για τα ιερά τους καθήκοντα και τους προέτρεψε να ποιμάνουν την εκκλησία του Θεού και όλο το ποίμνιο στο οποίο το Άγιο Πνεύμα τους είχε βάλει επισκόπους (Πράξ. 20:17-28). Σ' αυτή την περίπτωση ο Τιμόθεος, όχι μόνο δεν αναφέρεται καθόλου, αλλά και δεν ήταν δυνατό να περιλαμβάνεται μεταξύ των επισκόπων της Εφέσου, γιατί βρισκόταν σε άλλα μέρη όπου εκήρυττε το λόγο του Θεού.

Στην Έφεσο αναφέρεται ότι συνεργάστηκε, άλλοτε μαζί με τον Παύλο, ο οποίος, επειδή αναγκάστηκε να πάει στη Μακεδονία, παρακάλεσε τον Τιμόθεο να συνεχίσει να παραμένει στην Έφεσο με σκοπό να παραγγείλει σε μερικούς να μη διδάσκουν διαφορετικές διδασκαλίες από τις αλήθειες του Ευαγγελίου (Α΄ Τιμ. 1:3). Και παρακάτω προσθέτει: «Αυτά σου τα γράφω ελπίζοντας να έρθω κοντά σου το ταχύτερον» (Α΄ Τιμ. 3:14), και «έως τότε που θάρθω, κοίταξε να καταγίνεις στην ανάγνωση των Γραφών, στην προτροπή της εμπύχωσης των αδελφών και στη διδασκαλία (Α΄ Τιμ. 4:13). Από όλα αυτά φαίνεται καθαρά ότι το έργο του Τιμόθεου στην Έφεσο ήταν προσωρινό μέχρι της επιστροφής του Παύλου. Και αυτό επιβεβαιώνεται από τα λόγια του Παύλου «Σπεύσε να έρθεις το ταχύτερο κοντά μου (Β΄ Τιμ. 4:9), δηλαδή στη Ρώμη, και πάλι: «Φρόντισε να έρθεις πριν απ' το χειμώνα» (Β΄ Τιμ. 4:21). Υπάρχουν δύο ενδείξεις ότι όταν ο Παύλος έγραψε την δεύτερη επιστολή του στον Τιμόθεο, αυτός δε βρισκόταν καν στην Έφεσο! Η πρώτη είναι ότι ο Παύλος λέει: «Τον Τυχικόν τον έστειλα στην Έφεσο» (Β΄ Τιμ. 4:12). Η δεύτερη ένδειξη προκύπτει από την παραγγελία του Παύλου στον Τιμόθεο: «Το επανωφόρι μου, που το άφησα στην Τρωάδα, στο σπίτι του Κάρπου, καθώς έρχεσαι φέρε μου το. Επίσης και τα βιβλία, και συγκεκριμένα τις μεμβράνες» (Β΄ Τιμ. 4:13). Προκειμένου να πάει κανείς από την Έφεσο στη Ρώμη, δε χρειαζόταν να περάσει

από την Τρωάδα. Έτσι η παράδοση ότι ο Τιμόθεος ήταν επίσκοπος στην Έφεσο όχι μόνο δε στηρίζεται σε καμιά απόδειξη, αλλά διαψεύδεται από τα κείμενα της Νέας Διαθήκης.

Το ίδιο πράγμα αληθεύει και για την επισκοπή του Τίτου στην Κρήτη. Ο Απόστολος Παύλος είχε αφήσει τον Τίτο στην Κρήτη με την ειδική εντολή να συμπληρώσει και να οργανώσει τις εκεί κοινότητες των πιστών: «Τίτο, ο σκοπός που σε άφησα στην Κρήτη είναι να συμπληρώσεις τις ελλείψεις και να εγκαταστήσεις πρεσβυτέρους σε κάθε πόλη, σύμφωνα με τις οδηγίες που εγώ σε διέταξα» (Τίτο 1:5). Αλλά μετά από λίγον καιρό, όταν ο Τίτος είχε εκπληρώσει αυτή την αποστολή του, ο Παύλος τον ανακάλεσε από την Κρήτη και του έγραψε: «Όταν σου στείλω τον Αρτεμά ή τον Τυχικό, φρόντισε να έρθεις κοντά μου στη Νικόπολη» (Τίτο 3:12). Και στη Β' επιστολή που ο Παύλος γράφει στον Τιμόθεο, που θεωρείται και η τελευταία επιστολή του Παύλου, και ασφαλώς μεταγενέστερη της επιστολής που είχε στείλει στον Τίτο, εκεί βλέπουμε ότι ο Τίτος βρίσκεται στη Δαλματία! (4:10)

Από τις μαρτυρίες αυτές ο αναγνώστης βλέπει πόσο ξέφυγε η εκκλησιαστική παράδοση από τη Βιβλική αλήθεια και με το πέρασμα του χρόνου έπλασε ανύπαρκτα πράγματα για να στηρίξει το δογματικό της σύστημα.

Οι Απόστολοι, λοιπόν, οι Προφήτες και οι Ευαγγελιστές ήταν ως αξιώματα, οι έκτακτοι κήρυκες και διοργανωτές της Χριστιανικής Εκκλησίας, προικισμένοι με ειδικά χαρίσματα, και όταν τελείωσαν τη ζωή τους εδώ στη γη, χωρίς να ανανεώσουν τις τάξεις τους, η Εκκλησία έμεινε στη διοίκηση εκείνων που αυτοί είχαν αναδείξει κατά τόπους ως τακτικούς και μόνιμους προεστώτες των Χριστιανικών κοινοτήτων. Και αυτοί οι προεστώτες ήταν οι ποιμένες ή οι πρεσβύτεροι (που ονομάζονταν και επίσκοποι) και οι διάκονοι.

Οι προεστώτες λοιπόν κάθε εκκλησίας λέγονταν πρεσβύτεροι ή επίσκοποι. Από διάφορες μαρτυρίες της Νέας Διαθήκης αποδεικνύεται πέρα από κάθε αντιλογία, ότι οι δύο τίτλοι δε φανερώνουν ότι υπήρχαν δύο εκκλησιαστικοί βαθμοί, όπως καθιερώθηκαν με το πέρασμα του χρόνου μετά το θάνατο των αποστόλων. Εκτός των πρεσβυτέρων, κάθε κοινότητα ή Εκκλησία είχε και άλλους επιτρόπους για τις υλικές υποθέσεις της, τους διακόνους (Πράξ. 6:1-6) για τη βοήθεια των φτωχών και ό,τι άλλο προέκυπτε. Το υπόργημα των διακόνων δεν ήταν πνευματικό. Οι διάκονοι ήταν σαν τους σημερινούς επιτρόπους με τη

διαφορά ότι έπρεπε να έχουν έναν ανώτερο βαθμό ευσέβειας, να έχουν αγνή ζωή και αφοσίωση στην εκκλησία. Η ανάδειξή τους στο αξίωμα του διακόνου γινόταν κατόπιν εκλογής από μέρος «των αγίων», δηλαδή των άλλων πιστών και με τη χειροθεσία των πρεσβυτέρων.

Από τα ανωτέρω προκύπτει χωρίς καμιά αμφιβολία ότι η χριστιανική Εκκλησία, όπως τη διοργάνωσαν οι Απόστολοι του Χριστού, γνώριζε μόνο πρεσβυτέρους (επισκόπους) και διακόνους. Επίσης προκύπτει ότι οι επίσκοποι αυτοί ήταν πολλές φορές περισσότεροι από ένας σε κάθε εκκλησία, ότι τους εξέλεγε η ολομέλεια κάθε τοπικής κοινότητας και κατόπιν χειροτονούνταν από τους Αποστόλους ή από άλλους χειροτονημένους μαθητές, και ότι οι επίσκοποι και διάκονοι ήταν έγγαμοι. Εκτός από αυτά τα υπουργήματα, δε γίνεται λόγος πουθενά για Τρίτη εκκλησιαστική τάξη ή βαθμό. Μάλιστα η γενική προτροπή του Πέτρου προς όλους τους συμπρεσβύτερους με αυτόν τον ίδιο φανερώνει ότι αυτοί ήταν οι μόνοι ποιμένες της εκκλησίας κατά την αποστολική εποχή. Κανένας άλλος εκκλησιαστικός βαθμός και αξίωμα δεν υπήρχε τότε όπως δημιουργήθηκαν αργότερα, ούτε επιβαλλόταν η αγαμία των κληρικών όπως έγινε αργότερα για τα ανώτερα εκκλησιαστικά αξιώματα. Όλοι έπρεπε να είναι έγγαμοι. Η προτροπή της Α' Πέτρου 5:2-4 θα πρέπει να μιλάει στις ψυχές όλων μας. Ας της δώσουμε λίγη προσοχή: «Να ποιμαίνετε το ποίμνιο του Θεού, ανάμεσα στο οποίο βρίσκεσθε, φροντίζοντάς το, όχι επειδή σας το επιβάλλει κάποιος, αλλά με τη δική σας θέληση. Τα κίνητρά σας να μη γίνονται από συμφέρον, αλλά να είναι μια προσφορά μέσα από την καρδιά σας. Ούτε να φέρεσθε αυταρχικά σε αυτούς που σας ανατέθηκε να ποιμάνετε, αλλά να είστε ένα αληθινό παράδειγμα.» Όλα αυτά ο Πέτρος τα απευθύνει στους πρεσβυτέρους όλων των Εκκλησιών για να επισκοπούν.

Υπήρχαν βέβαια κι εκείνοι στους οποίους άρεσαν τα πρωτεία και οι οποίοι έκαναν το μεγαλύτερο κακό στην Εκκλησία. Ένας από αυτούς που παρουσιάστηκε τις μέρες των Αποστόλων ήταν ο Διοτρεφής, στον οποίο αναφέρεται ο Ιωάννης στην Γ' επιστολή του εδάφια 9 και 10: «έγραψα στην εκκλησία, αλλά ο Διοτρεφής, που του αρέσει να έχει τα πρωτεία, δε μας δέχεται. Γι αυτό όταν έρθω θα του υπευθυμίσω τα έργα που κάνει, με το να φλυαρεί εναντίον μας με λόγια πονηρά. Και δεν αρκείται σ' αυτά, αλλά ούτε τους αδελφούς δέχεται, μα κι εκείνους που θέλουν να μπουκ στην εκκλησία τους διώχνει.» Υπήρξαν και άλλοι λόγοι που συνετέλεσαν στην ίδρυση της ιεραρχίας, όπως δυστυχώς θα δούμε στη συνέχεια.

Στις διάφορες εκκλησίες υπήρχαν περισσότεροι του ενός πρεσβύτεροι. Συνέβαινε μάλιστα, κάποιος από αυτούς να είναι κατά πολύ ικανώτερος από τους συναδέλφους του, με το να έχει περισσότερη ευγλωττία, ευσέβεια και μόρφωση που οι άλλοι στερούνταν. Έτσι χωρίς να έχει επίσημο βαθμό μέσα στην εκκλησία, ήταν φυσικό να παίρνει μια ξέχωρη θέση στις ενέργειες του πρεσβυτερίου και να αντιπροσωπεύει την εκκλησία του. Κάτι τέτοιο βλέπουμε και στις περιπτώσεις του Πολύκαρπου και Ιγνάτιου που ξεχώριζαν μέσα στους άλλους πρεσβυτέρους.

Μια άλλη περίπτωση είναι εκείνη των εκκλησιών που πολλαπλασιάζονταν με το πέρασμα του χρόνου και δε μπορούσαν να επικοινωνούν μεταξύ τους όσο συχνά συνέβαινε τα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού, με αποτέλεσμα να έρχονται σε επαφή μόνο μέσω αντιπροσώπων τους. Έτσι οι αποφάσεις των μεγαλύτερων πόλεων άρχισαν να γίνονται δεκτές απ' τους πρεσβυτέρους που στέλνονταν από την περιφέρεια. Και η απλή εκείνη αντιπροσωπεία των πρεσβυτέρων των μεγαλύτερων πόλεων πήρε τη μορφή μιας μόνιμης και επίσημης υπεροχής και εξουσίας στην εκκλησία. Οι επιτήδειοι που φιλοδοξούσαν, κατόρθωσαν να εισχωρήσουν μέσα στην ιερή διακονία και να αποκτήσουν ανάξια το υπούργημα του Επισκόπου. Από τη στιγμή μάλιστα που η χριστιανική Εκκλησία έγινε και θρησκεία του κράτους (επί Μεγάλου Κωνσταντίνου) το κακό απέκτησε τεράστιες διαστάσεις. Οι αλαζονικές αξιώσεις του επισκόπου Ρώμης, επέφεραν το σχίσμα μεταξύ Ανατολής και Δύσης. Και ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Η Ανατολή να μην υστερήσει της Δύσης και να δημιουργήσει τέσσερα πατριαρχεία. Το κάθε πατριαρχείο φρόντισε να πάρει όσο το δυνατό περισσότερους και ανάρμοστους τίτλους για Χριστιανούς. Έτσι, ο άλλοτε «κατά χάρη πρεσβύτερος» της εκκλησίας της Αλεξάνδρειας τιτλοφορεί τον εαυτό του ως «Μακαριώτατος, και Θειότατος Πάπας και Πατριάρχης της μεγάλης πόλης Αλεξάνδρειας, Λιβύης, Πενταπόλεως, Αιθιοπίας και όλης της Αιγύπτου, Πατέρας πατέρων, Ποιμένας ποιμένων, Αρχιερέας αρχιερέων, τρισκαιδέκατος των Αποστόλων και κριτής της Οικουμένης!» Σκεφτείτε τι θα γινόταν αν πρόσφεραν τους τίτλους αυτούς στον Απόστολο Παύλο – τον Αρχιτέκτονα του Ευαγγελίου – που με τόσο κόπο και τόση στήριξη «μας έδωσε ό,τι και παρέλαβε» (Α΄ Κορ. 15:3). Γι αυτό και οι πραγματικοί Χριστιανοί δεν παραδέχονται ότι η Χριστιανική Εκκλησία διατήρησε ανόθευτη τη Χριστιανική Αλήθεια και την αρχική Αποστολική παράδοση μέσα στους αιώνες.

Αφού είδαμε με τα παραπάνω ποιους ηγέτες και προεστώτες διόρισαν οι Απόστολοι στη Χριστιανική Εκκλησία, τώρα θα εξετάσουμε τα καθήκοντα και δικαιώματά τους.

Σήμερα η Ανατολική όπως και η Δυτική Εκκλησία ονομάζει τους λειτουργούς της ιερείς. Διακρίνουμε μάλιστα διάφορες τάξεις ιερέων: «ιερείς, πρωθιερείς, αρχιερείς κ.λπ. Το δε σύνολο των ιερέων ονομάζει ιερατείο, και το υπόργημα όλων αυτών ιερωσύνη. Με το θέμα αυτό της ιερωσύνης θα ασχοληθώ αμέσως γιατί το θεωρώ απαραίτητο.

Πρώτα απ'όλα σε κανένα σημείο της Καινής Διαθήκης δε βρίσκουμε τους Αποστόλους να χειροτονούν ή ακόμη και να εγκαθιστούν ιερείς. Ούτε στα συγγράμματα των Πατέρων των δύο πρώτων αιώνων γίνεται λόγος περί ιερέων. Η λέξη ιερέας ήταν άγνωστη στην πρώτη Χριστιανική Εκκλησία όχι μόνο ως λειτουργήμα, αλλά και ως τίτλος. Οι κληρικοί της Εκκλησίας, όπως είδαμε, ονομάζονταν Πρεσβύτεροι ή Επίσκοποι και Διάκονοι.

Ο Απόστολος Πέτρος Α'2:5 γράφει: «και σεις οι ίδιοι οικοδομείστε σαν πέτρες ζωντανές συναποτελώντας ένα πνευματικό οίκο και ένα ιερατείο άγιο, έτσι ώστε να προσφέρετε θυσίες πνευματικές, ευπρόσδεκτες στο Θεό μέσω του Ιησού Χριστού.» Το γεγονός ότι ο Απόστολος Πέτρος γράφει στους απανταχού Χριστιανούς της Ασίας αποκλείει κάθε αμφιβολία ότι αναφερόταν στον κλήρο όπως ισχυρίζονται ορισμένοι καλοθελητές. Ο ίδιος Απόστολος συνεχίζει πιο κάτω: «Σεις όμως είστε γένος εκλεκτό, ιερατείο βασιλικό, έθνος άγιο, λαός που απέκτησε ο Θεός για τον εαυτό Του με σκοπό να διαλαλήσετε τις έξοχες ιδιότητες εκείνου που σας προσκάλεσε από το σκοτάδι να βγείτε στο θαυμαστό Του φως (Α' Πέτρ. 2:9). Επίσης ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη 1:6 ονομάζει όλους τους πιστούς Χριστιανούς ιερείς: «Μας έκανε όλους μας ένα βασίλειο και ιερείς για το Θεό τον Πατέρα Του.» Επίσης Αποκ. 5:10 και 20:6.

Αν και σε κανένα σημείο της Καινής Διαθήκης δε γίνεται νύξη ότι στη Χριστιανική Εκκλησία όπως την ίδρυσαν ο Χριστός και οι Απόστολοί Του υπάρχει ιερατική τάξη, απεναντίας βλέπουμε τον Απόστολο Παύλο στην επιστολή του στους Εβραίους 9:11-12 να κάνει μια θαυμάσια έκθεση και ερμηνεία της μεγάλης θυσίας του Σωτήρα μας ο Οποίος «ως αρχιερέας των μελλοντικών αγαθών μπήκε δια της μεγαλύτερης και τελειότερης σκηνής η οποία δεν είναι χειροποίητη, δεν είναι δηλαδή από τούτο τον κόσμο, μπήκε μια για πάντα στα Άγια των Αγίων όχι με

αίμα τράγων και μόσχων αλλά με το δικό Του αίμα και εξασφάλισε αιώνια λύτρωση.» Και συνεχίζει: «Καθότι ο Χριστός δε μπήκε στα Άγια των Αγίων μιας σκηνής που κατασκευάστηκε από ανθρώπινα χέρια και που αποτελούν σύμβολα των αληθινών, αλλά σ' αυτόν τον Ουρανό, για να εμφανιστεί τώρα μπροστά στο Θεό για μας. Και ούτε μπήκε για να προσφέρει τον εαυτό Του θυσία πολλές φορές, έτσι όπως μπαίνει ο αρχιερέας στα Άγια των Αγίων κάθε χρόνο προσφέροντας ξένο αίμα. Διαφορετικά, θα έπρεπε να είχε πεθάνει πολλές φορές από τότε που δημιουργήθηκε ο κόσμος. Τώρα όμως, στο τέλος των αιώνων, φανερώθηκε για μοναδική φορά για να καταργήσει με τη θυσία Του την αμαρτία» (Εβρ. 9:24-26). Γιατί, «Εκεί που υπάρχει άφεση αμαρτιών δε γίνεται προσφορά για αμαρτία» (Εβρ. 10:18). «Έτσι με μια μοναδική προσφορά έχει κάνει τέλειους αυτούς που αγιάζονται (Εβρ. 10:14).

Από τα ανωτέρω γίνεται φανερό ότι ο Χριστός κατάργησε τις θυσίες της Παλαιάς Διαθήκης, καθώς και το ιερατείο της, και έκανε μια φορά για όλους τους αιώνες τέλεια εξιλέωση όλων των αμαρτιών του κόσμου με τη θυσία του πολύτιμου αίματός Του. Για το λόγο αυτό δε μπορεί να έχει θέση οποιοσδήποτε ιερέας στη Χριστιανική Εκκλησία.

Εξάλλου είναι φανερό και το παραδέχονται όλοι, ότι, για την οργάνωση της Χριστιανικής Εκκλησίας, ο Χριστός και οι Απόστολοι δεν πήραν ως υπόδειγμα το Ναό με τις θυσίες, τις τελετές και το ιερατείο του, αλλά τη συναγωγή με τους δασκάλους της, τη συνάθροιση των πιστών και την κατ' αυτήν γινομένη διδασκαλία και προσευχή. Με την εμφάνιση του Χριστού, ο Ναός έμελλε να παρέλθει, γιατί όλα εκείνα που συμβόλιζαν οι λατρείες και οι ιεροτελεστίες του Ναού, εκπληρώθηκαν απ' το Χριστό. Το άθροισμα όμως των πιστών, του νέου πνευματικού λαού του Θεού έμενε και θα μείνει μέχρι συντελείας του αιώνα, και δεν ήταν δυνατό να μείνει σκορπισμένο και ακέφαλο. Γι αυτό το λόγο διοργανώθηκε σε ένα ιδιαίτερο κι αυτοτελές σώμα, και η λατρεία, ελευθερωμένη πλέον από το βαρύ φορτίο των παλιών και εκπληρωμένων τώρα τύπων, έμελλε να φέρει τον άνθρωπο κοντά στο Θεό με τον αναστάνα Σωτήρα και Μεσίτη Ιησού Χριστό. Γιατί «ο Θεός είναι πνεύμα, και οι προσκυνούντες Αυτόν, πρέπει να Τον προσκυνούν πνευματικά και αληθινά» (Ιωάν. 4:24).

Η εισαγωγή λοιπόν ιερέων στη Χριστιανική Εκκλησία, που έγινε μετά τους Αποστολικούς χρόνους, ήταν μια καινοτομία που αντιστρατεύεται και με το δημοκρατικό πολίτευμα της Εκκλησίας και με το Πνεύμα της

Καινής Διαθήκης της οποίας μοναδικός μεσίτης είναι ο Χριστός (Εβρ. 9:15).

Κοινωνία

Ο Θεός με οδηγεί να συνεχίσω το γράψιμο πάνω στην ενότητά μας με τον Κύριο που είναι μοναδική βάση της διαθήκης που μας άφησε. Με οδηγεί να ασχοληθώ ξανά με το θέμα της κοινωνίας. Τον ειδικό εκείνο και υπερφυσικό δεσμό που υπάρχει σε μας τους ίδιους, τους άλλους πιστούς και το Θεό. Με το θέμα αυτό έχω ασχοληθεί πολλές φορές, αλλά μια επανάληψη ακόμη, ποτέ δεν βλάπτει. Άλλωστε ο Θεός ρίχνει άπλετο φως στο θέμα αυτό κάθε φορά που το συζητάμε. Τώρα, σα μέλη της συμφωνίας της διαθήκης, έχουμε και ορισμένες ευθύνες απέναντι στο Θεό και το συνάνθρωπό μας. Κι αυτό δεν είναι κάτι που πρέπει να μας ανησυχεί γιατί ο ίδιος ο Θεός μας έδωσε και τα εφόδια να τις εκπληρώνουμε. Ας ρίξουμε μια ματιά στις Πράξεις των Αποστόλων κεφάλαιο 2, να δούμε ποια ήταν η κοινωνία που είχαν οι τότε Χριστιανοί. Η μελέτη αυτή θα μας βοηθήσει να πάρουμε ό,τι χρειαζόμαστε για την πνευματική μας οικοδομή, αρκεί να δώσουμε λίγη σημασία.

«Πράξεις 2:38-39,» είναι ένα μέρος της ομιλίας που έδωσε ο Απόστολος Πέτρος αμέσως μετά την Πεντηκοστή. Ο Πέτρος τους είπε: «Μετανοήστε κι ας βαφτιστεί ο καθένας σας στο όνομα του Ιησού Χριστού για να συγχωρηθούν οι αμαρτίες σας, κι έτσι θα λάβετε τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος. Γιατί η υπόσχεση έχει δοθεί για σας και για τα παιδιά σας και για όλους εκείνους που βρίσκονται μακριά, όσους θα προσκαλέσει ο Κύριος ο Θεός μας.» Γνωρίζουμε και πιστεύουμε ότι Πίστη + τίποτε άλλο = Σωτηρία. Γνωρίζουμε επίσης πόσο σπουδαία είναι η μετάνοια των αμαρτιών. Όπως και αν έχουν τα πράγματα όμως, μπορεί να μην έχουμε συνειδητοποιήσει ότι ο τόπος διαμονής του Αγίου Πνεύματος (επειδή δεν είναι ορατός) είναι εξίσου σπουδαίος. Και τούτο επειδή το Άγιο Πνεύμα είναι εκείνο που μας επιτρέπει να έχουμε πλήρη αντίληψη στις διδασκαλίες του Θεού και μια συνεχή δίψα για όλα αυτά που μας διδάσκει. Ακόμη, το θάρρος να ζούμε μια ζωή «εν Χριστώ» ενάντια στις προκλήσεις του εχθρού της ψυχής.

Αυτό που ακολουθεί είναι Πράξεις 2:40-42 που περιγράφει την επείγουσα ανάγκη να γίνει αυτή η υπόσχεση της αφοσίωσής μας στο Θεό και πώς οι άνθρωποι της πρώτης εκκλησίας καθοδηγούνταν να αρχίζουν τη ζωή τους με κοινωνία. « Ο Πέτρος με πολλά λόγια τους

εξόρκιζε και τους προέτρεπε λέγοντάς τους: «Γλιτώστε από τη γενιά αυτή την διεστραμμένη.» Εκείνοι, αφού δέχτηκαν τα λόγια του Πέτρου με χαρά, βαφτίστηκαν, και την ημέρα εκείνη προστέθηκαν στη στρατευόμενη εκκλησία του Θεού τρεις περίπου χιλιάδες ψυχές. Και όλοι αυτοί ήταν προσηλωμένοι με πιστότητα στη διδασκαλία των αποστόλων, στην κοινωνία μεταξύ τους, στην κλάση του άρτου και στις προσευχές.» Έκπληξη δημιουργεί το γεγονός ότι οι άνθρωποι που ζουν σε κοινωνία δεν είναι πλέον μόνοι τους γιατί στηρίζουν ο ένας τον άλλο. Αυτό είναι κάτι που οι κοσμικοί άνθρωποι το βλέπουν καθημερινά, αλλά δεν το αντιλαμβάνονται. Εκτός και η προσευχή τους, «Την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος αιτησόμεθα,» γίνει με ειλικρινή πίστη. Τότε θα έχουμε κοινωνία με το Θεό και το συνάνθρωπό μας.

Καθώς συνεχίζουμε τη μελέτη μας βλέπουμε στις Πράξεις 2: 43-45 ότι «πολλά και εκπληκτικά θαύματα γίνονταν μέσω των αποστόλων και κάθε άνθρωπος είχε καταληφθεί από φόβο. Ότι όλοι οι πιστοί ήταν μαζί και τα είχαν όλα κοινά. Ακόμη και τα χτήματα που είχαν και τα υπάρχοντά τους τα πουλούσαν, και τις εισπράξεις τις μοίραζαν μεταξύ τους σύμφωνα με τις ανάγκες που είχε ο καθένας τους.» Μ' αυτό δε συνιστώ ότι πρέπει να κάνουμε κι εμείς το ίδιο στους καιρούς που ζούμε σήμερα, αλλά να υπενθυμίσω τον ενθουσιασμό και την ενότητα που διέκρινε τους πρώτους Χριστιανούς που όσο πιο μεγάλη ήταν η κοινωνία μεταξύ τους, τόσο πιο πολύ μεγάλωνε η αγάπη τους να πλησιάσουν το Θεό με αγνή καρδιά και να Τον υπηρετήσουν (Ρωμ. 15:26).

Διαβάζουμε ακόμη στις Πράξεις 4:33-25 ότι: «Με μεγάλη δύναμη και κύρος οι απόστολοι έδιναν τη μαρτυρία τους για την ανάσταση του Κυρίου Ιησού και ότι πάνω σε όλους υπήρχε μια ξεχωριστή θεία χάρη. Γι αυτό και δεν υπήρχε κανένας ανάμεσά τους που να στερείται τα αναγκαία. Γιατί όσοι ήταν ιδιοκτήτες χωραφιών ή σπιτιών, τα πουλούσαν κι έφερναν το αντίτιμό τους και το έθεταν στη διάθεση των αποστόλων. Κατόπιν διανεμόταν στον κάθε ένα σύμφωνα με την ανάγκη που είχε.» Αυτή ήταν η αξία που οι τότε πιστοί έδιναν στην προσπάθειά τους να κάνουν πιο ζωντανή την κοινωνία ανάμεσά τους!

Η περιορισμένη αντίληψη που ο άνθρωπος έχει κάνει τα πράγματα να φαίνονται άσχημα. Δε μπορεί να καταλάβει ότι οι δοκιμασίες και η στέρηση που πολλές φορές αντιμετωπίζει είναι για τη δόξα του Θεού. Τέτοια δυστυχώς ήταν η κατάσταση στην οποία βρισκόταν η Ιερουσαλήμ τις μέρες εκείνες. Στη Β' Κορ. 8:1-4, 13-15 διαβάζουμε: «Σας

πληροφορούμε, αδελφοί, για τη χάρη του Θεού που έχει δοθεί στις εκκλησίες της Μακεδονίας, ότι αν και δοκίμαζαν μεγάλη θλίψη, η περισσή χαρά τους και η απεριγράπτη φτώχεια τους απέδειξαν τον πέρα από κάθε μέτρο πλούτο της γενναιοδωρίας τους. Γιατί μέσα στις δυνατότητές τους αλλά και πέρα από αυτές, σας βεβαιώνω ότι προσφέρθηκαν με δική τους πρωτοβουλία να βοηθήσουν, θερμοπαρακαλώντας μας επίμονα να δεχτούμε το δώρο τους και τη συμμετοχή τους στη βοήθεια των αναγεννημένων Χριστιανών της Ιερουσαλήμ... Ταυτόχρονα, δεν πρέπει σε άλλους να εξασφαλιστεί άνεση κι εσείς να υποφέρετε, αλλά να γίνεται η εισφορά στη βάση της ισότητας. Στην προκειμένη περίπτωση το δικό σας περίσσειμα να καλύψει το υστέρημα εκείνων, ώστε σε άλλη περίπτωση το δικό τους περίσσειμα να καλύψει το δικό σας υστέρημα, έτσι που να επιτευχθεί ισότητα. Όπως άλλωστε το λέει η Γραφή: «Εκείνος που σύναξε πολύ, δε δημιούργησε πλεόνασμα, κι εκείνος που σύναξε λίγο, δεν παρουσίασε έλλειψη.»

Η παροχή ελεημοσύνης στους φτωχούς είναι μια βασική θεωρία του Ιουδαϊσμού, όπως είναι και του Χριστιανισμού. Όλα αυτά αποκαλύπτουν ότι το θέλημα του Θεού είναι να αγαπάμε και να φροντίζουμε τους πιστούς συνανθρώπους μας κρατώντας έτσι τη συμφωνία της διαθήκης Του. Χρειάζεται να θυμόμαστε ότι υπάρχει μεγάλη χαρά όταν δίνουμε, όπως υπάρχει και ανακούφιση όταν παίρνουμε την ώρα της ανάγκης.

Προσευχή:

Κύριε, πολλοί άνθρωποι στον κόσμο δε γνωρίζουν τη χαρά και ανακούφιση που μπορεί να υπάρξει σε μια σχέση ζωντανής κοινωνίας. Δε γνωρίζουνε ότι υπάρχει χαρά με το να βοηθάμε άλλες ψυχούλες να σταθούν στα πόδια τους και να βρουν ανακούφιση. Ούτε αντιλαμβάνονται πόσο όμορφο είναι όταν η ανέχεια χτυπά την πόρτα κάποιων ανθρώπων να βρεθεί κάποιος ή κάποιοι να τους προσφέρουν βοήθεια. Δε μας έπλασες να ζούμε μόνοι, αλλά μας έφερες στην επίγνωση της θείας αλήθειας που μιλάει για αγάπη, φροντίδα, αλληλεγγύη και ισότητα. Εάν δεν υπήρχε η φτώχεια των Ιουδαίων, η φιλανθρωπία των κατοίκων της Μακεδονίας και Αχαΐας δε θα είχε ποτέ γίνει γνωστή και ενεργοποιηθεί με έναν τόσο πρακτικό τρόπο. Και είναι αυτές εδώ οι στερήσεις που μας βοηθούν να δούμε τα πάντα πιο καθαρά, και ιδιαίτερα ότι πίσω και πάνω από όλα αυτά βρίσκεται η δική Σου δικαιοσύνη στην οποία τοποθετούμε με απόλυτη ασφάλεια την

πίστη μας. Τίποτε δε θα ήταν κατορθωτό, αν δεν υπήρχε η δική σου αγάπη και φροντίδα. Σε Σένα προσφέρουμε την πιο θερμή αγάπη, τη λατρεία, την πίστη, την εμπιστοσύνη, την υποταγή, τη δόξα, την τιμή και προσκύνηση. Στο όνομα του Ιησού Χριστού. Αμήν.

Η Λατρεία που ευαρεστεί το Θεό

Να αγαπάς τον Κύριο το Θεό σου μ' όλη την καρδιά σου, μ' όλη την ψυχή σου, μ' όλο το νου σου και μ' όλη τη δύναμή σου

Μάρκος 12:30

Ο Θεός θέλει ολόκληρο το είναι σου.

Ο Θεός δε ζητά ένα μέρος της ζωής σου. Ζητά ολόκληρη την καρδιά σου, ολόκληρη την ψυχή σου, ολόκληρο το νου σου κι ολόκληρη τη δύναμή σου.

Ο Θεός δεν ενδιαφέρεται για μισή αφιέρωση, για μερική υπακοή και για τα απομεινάρια του χρόνου και των χρημάτων σου. Ζητά την ολοκληρωτική αφιέρωσή σου κι όχι θραύσματα της ζωής σου.

Κάποτε μια γυναίκα Σαμαρείτισσα προσπάθησε να επιχειρηματολογήσει με τον Ιησού για το ποιος είναι καλύτερος τόπος, χρόνος και τρόπος λατρείας, κι ο Ιησούς απάντησε ότι αυτά τα εξωτερικά στοιχεία είναι εντελώς αδιάφορα. Δεν έχει σημασία το πού λατρεύεις, αλλά το γιατί λατρεύεις και πόσο από τον εαυτό σου προσφέρεις στο Θεό, όταν Τον λατρεύεις. Υπάρχει σωστός και λανθασμένος τρόπος λατρείας. Η Αγία Γραφή λέει: «... να λατρεύουμε το Θεό με τρόπο ευάρεστο σ' αυτόν» (Εβρ. 12:28). Η λατρεία που ευαρεστεί το Θεό έχει τέσσερα χαρακτηριστικά στοιχεία:

Ο Θεός ευαρεστείται, όταν η λατρεία σου είναι ορθή. Πολλοί άνθρωποι λένε: «μου αρέσει να φαντάζομαι το Θεό σαν...» και μετά αποκαλύπτουν τις απόψεις τους για το Θεό που θα ήθελαν να λατρεύουν. Όμως το ζητούμενο δεν είναι να φτιάξουμε τη δική μας βολική ή «πολιτικά ορθή» εικόνα για το Θεό και αυτήν να λατρεύουμε. Τότε γινόμαστε ειδωλολάτρες.

Η λατρεία πρέπει να βασίζεται στην αλήθεια των Γραφών, όχι στις δικές μας γνώμες για το Θεό. Ο Ιησούς είπε στη Σαμαρείτισσα: «Οι αληθινοί προσκυνητές θα προσκυνήσουν τον Πατέρα με πνεύμα και με αλήθεια,

επειδή, ο Πατέρας τέτοιου είδους ζητάει να είναι εκείνοι που τον προσκυνούν» (Ιωάννη 4:23).

Λατρεύεις «με αλήθεια», όταν λατρεύεις το Θεό που αποκαλύπτεται μέσα στην Αγία Γραφή.

Ο Θεός ευαρεστείται όταν η λατρεία μας είναι γνήσια. Όταν ο Ιησούς μίλησε για λατρεία «με πνεύμα», δεν αναφερόταν στο Άγιο Πνεύμα, αλλά στο δικό σου πνεύμα. Όντας πλασμένος κατά την εικόνα του Θεού, αποτελείς μια πνευματική ύπαρξη που κατοικεί μέσα σ' ένα υλικό σώμα. Το πνεύμα σου είναι δημιουργημένο για να επικοινωνεί με το Θεό και κατά τη λατρεία έρχεται σε επαφή με το Πνεύμα του Θεού.

Όταν ο Ιησούς είπε: «να αγαπάς το Θεό σου μ' όλη την καρδιά σου και μ' όλη την ψυχή σου», εννοούσε πως η λατρεία πρέπει να είναι γνήσια και βγαλμένη από την καρδιά. Το ζητούμενο δεν είναι να χρησιμοποιείς τις σωστές λέξεις, πρέπει να εννοείς αυτά που λες. Δοξολογία που δεν πηγάζει από την καρδιά δεν είναι δοξολογία! Είναι άχρηστη και αποτελεί προσβολή για το Θεό.

Όταν λατρεύουμε, ο Θεός προσπερνά τα λόγια μας και ερευνά τη στάση της καρδιάς μας. Ο Θεός έχει πει πως: «Ο άνθρωπος βλέπει τα φαινόμενα, εγώ όμως βλέπω την καρδιά». (Α΄ Σαμ 16:7β).

Η λατρεία, έχοντας στόχο να προσφέρει ευχαρίστηση στο Θεό, ενεργοποιεί ταυτόχρονα και τα δικά σου συναισθήματα. Ο Θεός σου έχει χαρίσει συναισθήματα για να μπορείς να Τον λατρεύεις από τα βάθη της καρδιάς σου – όμως αυτά τα συναισθήματα πρέπει να είναι πηγαία και όχι επίπλαστα. Ο Θεός μισεί την υποκρισία και δε συγκινείται από τις λαμπερές, «θεατρικές» εκδηλώσεις και την ψεύτικη λατρεία. Επιθυμεί την ειλικρινή και αληθινή αγάπη σου. Μπορεί η λατρεία μας να μη χαρακτηρίζεται από την τελειότητα, αλλά δεν πρέπει να χαρακτηρίζεται από ανειλικρίνεια. Είναι κατανοητό, ωστόσο, πως η ειλικρίνεια από μόνη της δεν αρκεί, αφού η ειλικρινής πρόθεση δε μας διασφαλίζει από τα λάθη. Γι αυτό, το πνεύμα και η αλήθεια είναι εξίσου απαραίτητα. Η λατρεία πρέπει να είναι ορθή και γνήσια. Η λατρεία που ευαρεστεί το Θεό εμπεριέχει συναίσθημα αλλά και δογματική ορθότητα. Χρησιμοποιούμε εξίσου την καρδιά και το μυαλό μας.

Σήμερα πολλοί συγχέουν τη συναισθηματική ευφορία και συγκίνηση που τους προξενεί η μουσική με την ενέργεια του Πνεύματος, αλλά

αυτά τα δύο δεν είναι ταυτόσημα. Αληθινή λατρεία προσφέρεται όταν το πνεύμα σου ανταποκρίνεται στο Θεό κι όχι σε κάποια μουσική σύνθεση. Στην πραγματικότητα μερικοί υπερβολικά συναισθηματικοί, «ενδοστρεφείς» ύμνοι εμποδίζουν τη λατρεία, επειδή, αντί να εστιάζουν στο Θεό, εστιάζουν στα συναισθήματά μας. Αυτό που πάνω από κάθε τι άλλο διασπά την προσοχή σου κατά τη λατρεία είναι ο εαυτός σου – οι επιθυμίες σου και οι ανησυχίες σου για το τι σκέφτονται οι άλλοι για σένα.

Οι χριστιανοί συχνά διαφωνούν για το ποιος είναι ο πιο κατάλληλος ή ο πιο γνήσιος τρόπος δοξολογίας του Θεού, αλλά οι διαφωνίες αντανακλούν συνήθως διαφορές του χαρακτήρα τους, του περιβάλλοντος από το οποίο προέρχονται, και της παιδείας τους. Στη Βίβλο αναφέρονται πολλοί τρόποι έκφρασης της λατρείας μας προς το Θεό, όπως η εξομολόγηση, η υμνωδία, οι χαρούμενες φωνές, η λατρευτική στάση του σώματος, η γονυκλισία, ο χορός, οι κραυγές χαράς, η ομολογία της πίστης, το παίξιμο μουσικών οργάνων και η ύψωση των χεριών (Εβρ. 13:15, Ψαλμ. 7:17, Έσδ. 3:11, Ψαλμ. 149:3, 150:3, Νεεμ. 8:6). Ο καλύτερος τρόπος για να λατρεύσεις το Θεό είναι εκείνος ο οποίος εκφράζει με τη μεγαλύτερη γνησιότητα την αγάπη σου για Εκείνον, ενώ συγχρόνως ταιριάζει με την προσωπικότητα που σου έδωσε ο Θεός και την κουλτούρα σου.

Ο φίλος μου ο Gary Thomas παρατήρησε ότι πολλοί χριστιανοί μοιάζουν παγιδευμένοι σε μια λατρευτική τελετουργία – μια ρουτίνα που δεν τους γεμίζει – αντί να απολαμβάνουν μια ζωντανή φιλία με το Θεό, επειδή πιέζονται να χρησιμοποιούν λατρευτικές μεθόδους και στυλ που δεν ταιριάζουν με τη δική τους ξεχωριστή προσωπικότητα.

Ο Gary διατύπωσε την εξής απορία: «Αν ο Θεός σκόπιμα μας έφτιαξε τόσο διαφορετικούς μεταξύ μας, γιατί θάπρεπε να εκφράζουμε όλοι την αγάπη μας για Εκείνον με τον ίδιο τρόπο;» Αφού διάβασε πολλά βιβλία και συζήτησε με μεγάλο αριθμό ώριμων χριστιανών, διαπίστωσε ότι οι χριστιανοί, εδώ και 2.000 χρόνια, έχουν επιλέξει μια μεγάλη ποικιλία από μονοπάτια για να πλησιάσουν το Θεό: τη ζωή κοντά στη φύση, την επιστημονική μελέτη, την υμνωδία, το διάβασμα, το χορό, την τέχνη, την υπηρεσία σε άλλους, την απομόνωση, την κοινωνία με άλλους και τη συμμετοχή σε εκατοντάδες άλλες δραστηριότητες.

Στο βιβλίο του Sacred Pathways (Ιερά Μονοπάτια), ο Gary διακρίνει και περιγράφει εννέα από τους δρόμους που ακολουθούν οι άνθρωποι

προκειμένου να βρεθούν κοντά στο Θεό. Για τους Φυσιολάτρεις η ύπαιθρος και το φυσικό περιβάλλον αποτελούν κυρίως έμπνευση και ερέθισμα για να εκδηλώσουν την αγάπη και τη λατρεία τους προς το Θεό. Για μια άλλη κατηγορία ανθρώπων οι αισθήσεις παίζουν μεγάλο ρόλο στην έκφραση της λατρείας. Οι άνθρωποι αυτοί νιώθουν την αγάπη τους προς το Θεό μέσα από τις αισθήσεις τους και εκτιμούν τις όμορφες λατρευτικές συνάξεις που απευθύνονται στην όραση, τη γεύση, την όσφρηση και την αφή, όχι μόνο στην ακοή. Οι παραδοσιακοί πλησιάζουν το Θεό μέσα από τελετές, λειτουργίες, σύμβολα και σταθερές δομές. Οι Ασκητικοί προτιμούν να εκφράζουν την αγάπη τους στο Θεό μέσα στη μοναξιά και την απλότητα. Οι Ακτιβιστές βιώνουν την αγάπη τους για το Θεό καθώς αντιμετωπίζουν τις πονηρές δυνάμεις, πολεμούν την αδικία, και εργάζονται για να βελτιώσουν τον κόσμο μας. Υπάρχουν άλλοι, άνθρωποι κατεξοχήν Υπηρεσίας και Προσφοράς, που εκδηλώνουν την αγάπη τους στο Θεό επιζητώντας να φροντίζουν και να βοηθούν τους συνανθρώπους τους, να πληρώνουν τις ανάγκες τους. Οι Ενθουσιώδεις, Εξωστρεφείς άνθρωποι χαίρονται να εκφράζουν την αγάπη τους για το Θεό μέσα σε πανηγυρικές συναθροίσεις. Άνθρωποι περισσότερο εσωστρεφείς, Στοχαστικοί, πλησιάζουν το Θεό με αισθήματα και σκέψεις δέους και λατρείας. Οι Διανοούμενοι εκφράζουν την αγάπη τους προς το Θεό μέσα από τη μελέτη τους.

Δεν υπάρχει κανένα καλούπι που να ταιριάζει σε όλους, σε ό,τι αφορά τον τρόπο που λατρεύουμε και οικοδομούμε τη σχέση μας με το Θεό. Ένα πράγμα είναι βέβαιο: δε θα κατορθώσεις να δοξάσεις το Θεό, αν προσπαθήσεις να γίνεις κάτι άλλο από αυτό που σε έφτιαξε Εκείνος. Ο Θεός θέλει να είσαι ο εαυτός σου. Ο Θεός ψάχνει ανθρώπους που θα Τον λατρεύουν πνευματικά και αληθινά, ανθρώπους που θα είναι απλά ο εαυτός τους και ειλικρινά θα έρχονται μπροστά Του να Του προσφέρουν τη λατρεία τους. (Ιωάν. 4:23).

Ο Θεός ευαρεστείται, όταν η λατρεία μας είναι λογική. Η εντολή του Ιησού να αγαπάμε το Θεό με όλο μας το νου επαναλαμβάνεται τέσσερις φορές μέσα στην Καινή Διαθήκη. Ο Θεός δεν ευαρεστείται, αν δε συμμετέχει το μυαλό μας την ώρα που ψάλλουμε ύμνους, αν επαναλαμβάνουμε τυπικές προσευχές ή το κλασσικό «Δόξα στον Κύριο» από συνήθεια. Αν η λατρεία μας δεν είναι λογική, στερείται από νόημα και αξία. Πρέπει να συμμετάχει και το μυαλό μας.

Ο Ιησούς χαρακτήρισε την άλογη λατρεία ως «άσκοπη πολυλογία» (Ματθ. 6:7). Ακόμη και βιβλικές φράσεις μπορούν να μετατραπούν σε

κουραστικά κλισέ, όταν από την υπερβολική χρήση χάσουν το νόημά τους. Απαιτείται πολύ λιγότερη προσπάθεια για να επαναλάβεις μια γνωστή φράση, από το να τιμήσεις το Θεό με νέες λέξεις και νέους τρόπους. Γι αυτό και σε ενθαρρύνω να διαβάζεις την Αγία Γραφή από διαφορετικές μεταφράσεις. Θα διαπιστώσεις ότι έτσι θα αυξηθούν τα λόγια που χρησιμοποιείς όταν λατρεύεις.

Προσπάθησε να δοξάσεις το Θεό χωρίς να χρησιμοποιήσεις τις λέξεις δοξάζω, αλληλούια, ευχαριστώ και αμήν. Αντί να πεις «Σε δοξάζω» κάνε μια λίστα από συνώνυμα και χρησιμοποίησε λέξεις όπως θαυμάζω, σέβομαι, τιμώ, επαινώ και εκτιμώ.

Να είσαι επίσης συγκεκριμένος. Αν κάποιος σου 'λεγε και σου ξανάλεγε «Σε επαινώ» δέκα φορές σίγουρα θα σκεφτόσουν, «Μα γιατί;» Θα προτιμούσες να σου απευθύνουν δύο συγκεκριμένους επαίνους, παρά είκοσι αόριστες γενικότητες. Το ίδιο και ο Θεός.

Μια άλλη ιδέα είναι να κάνεις έναν κατάλογο με τα ονόματα του Θεού και να τα μελετήσεις. Τα ονόματα του Θεού δεν είναι αυθαίρετα, φανερώνουν τα ποικίλα στοιχεία του χαρακτήρα Του. Στην Παλαιά Διαθήκη ο Θεός αποκάλυπτε σταδιακά τον εαυτό Του στον Ισραήλ μέσα από νέα ονόματα τα οποία απέδιδαν διαφορετικές ιδιότητες και πτυχές της προσωπικότητάς Του. Και τώρα μας παραγγέλλει να δοξάζουμε το όνομά Του.

Ο Θεός θέλει και όταν επίσης συναθροιζόμαστε σα Σώμα, να Του υψώνουμε λογική λατρεία. Ο απόστολος Παύλος αφιερώνει ολόκληρο το 14^ο κεφάλαιο της Α' επιστολής προς Κορινθίους στο θέμα αυτό και καταλήγει: «Όλα να γίνονται με ευπρέπεια και με τάξη» (Α' Κορ. 14:40).

Μέσα στο ίδιο πλαίσιο ο Θεός επιμένει οι συνάξεις λατρείας να είναι κατανοητές για τους μη πιστούς που τυχόν θα είναι παρόντες. Ο Παύλος εξήγησε: «Γιατί, πραγματικά, αν ευλογείς το Θεό στη γλώσσα του πνεύματος πώς θα μπορέσει αυτός που δεν καταλαβαίνει αυτήν τη γλώσσα να πει το «αμήν» στην προσευχή της ευχαριστίας που είπες; Αφού δεν καταλαβαίνει τι λες. Εσύ μπορεί να λες μια ωραία προσευχή ευχαριστίας, ο άλλος όμως δεν κερδίζει τίποτα» (Α' Κορ. 14:16-17). Η ευαισθησία απέναντι στους μη πιστούς που επισκέπτονται τις συνάξεις μας είναι βιβλική εντολή. Η παράβλεψη αυτής της εντολής δείχνει έλλειψη υπακοής αλλά και αγάπης. Για περισσότερη ανάλυση αυτής της αλήθειας διάβασε το κεφάλαιο: "Worship Can Be a Witness" (Μαρτυρία

μέσω της λατρείας») από το βιβλίο The Purpose – Driven Church (Εκκλησία με σκοπό).

Ο Θεός ευαρεστείται όταν η λατρεία μας είναι πρακτική. Η Αγία Γραφή λέει: «...να προσφέρετε τα σώματά σας θυσία ζωντανή, τέτοια που να είναι αρεστή στο Θεό» (Ρωμ. 12:1). Γιατί ζητά το σώμα σου ο Θεός; Γιατί δε λέει «να προσφέρετε το πνεύμα σας;» Επειδή χωρίς το σώμα σου δε μπορείς να κάνεις τίποτε σε τούτη τη ζωή. Στην αιωνιότητα θα σου δοθεί ένα καινούριο, καλύτερο σώμα, αλλά όσο είσαι επάνω στη γη ο Θεός λέει: «Πρόσφερε μου αυτό που διαθέτεις!» Η λατρεία που ζητά είναι πρακτική και εφικτή.

Σίγουρα έχετε ακούσει ανθρώπους να λένε: «Δεν έχω χρόνο για να πάω στην εκκλησία σήμερα, αλλά θα είμαι παρών με το πνεύμα». Τι σημαίνει αυτό; Απολύτως τίποτε. Είναι κάτι ανέφικτο! Όσο βρίσκεσαι πάνω στη γη, το πνεύμα σου μπορεί να βρίσκεται μόνο εκεί που είναι το σώμα σου. Αν δεν είναι κάπου το σώμα σου, δεν είσαι ούτε εσύ εκεί.

Στη λατρεία προσφέρουμε τα σώματά μας ως «ζωντανή θυσία». Συνήθως η λέξη θυσία φέρνει στο νου μας κάτι νεκρό, όμως ο Θεός σου ζητά να γίνεις ζωντανή θυσία. Ζητά να ζήσεις για Εκείνον! Ωστόσο, το πρόβλημα με τη ζωντανή θυσία είναι πως έχει τη δυνατότητα να κατέβει και να φύγει απ' το βωμό. Την Κυριακή τραγουδάμε «Του Χριστού οπλίτες είμαστε εμείς» και τη Δευτέρα βγαίνουμε ΑΑ (Αδικαιολογήτως Απόντες).

Στην Παλαιά Διαθήκη βλέπουμε το Θεό να αποδέχεται με ευχαρίστηση τις λατρευτικές θυσίες, καθώς προεικόνιζαν τη θυσία του Ιησού που θα γινόταν για χάρη μας επάνω στο σταυρό. Τώρα ο Θεός ευαρεστείται με διαφορετικές λατρευτικές θυσίες: την ευχαριστία, τη δοξολογία, την ταπεινοφροσύνη, τη μετάνοια, την υλική προσφορά, την προσευχή, την υπηρεσία μας σε άλλους και το κήρυγμά μας στους ανθρώπους που το χρειάζονται (Ψαλμ. 50:14, Εβρ. 13:15, Ψαλμ. 51:17, 54:6, Φιλ. 4:18, Ψαλμ. 141:2, Εβρ. 13:16, Μάρκ. 12:33, Ρωμ. 12:1).

Η πραγματική λατρεία κοστίζει, και ο Δαβίδ που το γνώριζε πολύ καλά είπε: «Δε θέλω να προσφέρω στον Κύριο, το Θεό μου, ολοκαυτώματα που δε μου στοίχισαν τίποτα» (Β' Σαμ. 24:24).

Πρωτίστως η λατρεία κοστίζει τον εγωκεντρισμό σου, Δε είναι δυνατό να υψώνεις το Θεό και συγχρόνως τον εαυτό σου. Δεν προσφέρεις

λατρεία για να σε δουν οι άλλοι ή για τη δική σου ευχαρίστηση. Εσκεμμένα μετατοπίζεις την έμφαση από τον εαυτό σου σε Κάτι πολύ διαφορετικό.

Όταν ο Ιησούς είπε: «Ν' αγαπάς το Θεό μ' όλη τη δύναμή σου», τόνιζε πως η λατρεία μας απαιτεί προσπάθεια και ενέργεια. Δεν είναι πάντοτε κάτι βολικό ή άνετο. Μερικές φορές μάλιστα η λατρεία είναι αποκλειστικά και μόνο μια πράξη θέλησης – μια θεληματική θυσία. Παθητική λατρεία δε μπορεί να υπάρξει.

Όποτε δοξάζεις τον Κύριο, παρόλο που δεν έχεις τη διάθεση, όποτε σηκώνεσαι από το κρεβάτι για να λατρεύσεις, κι αν είσαι κουρασμένος, ή, αν και εξαντλημένος, προσφέρεις να βοηθήσεις κάποιον άλλον, τότε προσφέρεις μια λατρευτική θυσία στο Θεό. Ο Θεός ευαρεστείται.

Ο Matt Redman, ένας Άγγλος υπεύθυνος λατρείας, περιέγραψε το πώς ο πάστορας της εκκλησίας του δίδαξε στο εκκλησίασμα το αληθινό νόημα της λατρείας. Για να τονίσει ότι η λατρεία είναι κάτι παραπάνω από μουσική και υμνωδία, ολόκληρη την περίοδο που δίδασκε το θέμα της λατρείας είχε σταματήσει την υμνωδία και δίδασκε τη λατρεία του Κυρίου με άλλους τρόπους. Μέχρι να τελειώσει η περίοδος της διδασκαλίας, ο Matt είχε γράψει τον κλασικό ύμνο «Heart of Worship».

I'll bring you more than a song

Because the song itself is not what You've required

You search much deeper within

Than the way things appear.

You're looking into my heart.

Σε ελεύθερη απόδοση

Θα σου προσφέρω περισσότερα από ένα τραγούδι,

Γιατί δεν είναι ένα τραγούδι που ζητάς

Ζητάς να ψάξεις πιο βαθιά

Πέρα απ'την όψη των πραγμάτων.

Ζητάς να δεις μες στην καρδιά μου.

Στην καρδιά του θέματος «λατρεία προς το Θεό» δε βρίσκεται τίποτε άλλο παρά η καρδιά μας.

Μαθητής του Χριστού

Οι όροι για να γίνει κανείς σωστός μαθητής

Η πραγματική Χριστιανική ζωή είναι να παραδοθεί κάποιος ολοκληρωτικά στον Κύριο Ιησού Χριστό.

Ο Σωτήρας δεν ψάχνει για ανθρώπους που θα δώσουν τις βραδυνές ώρες που τους περισσεύουν γι Αυτόν, ή τα Σαββατοκύριακά τους, ή τα χρόνια που θα γίνουν συνταξιούχοι. Ψάχνει να βρει εκείνους που θα Του δώσουν την πρώτη θέση στην καρδιά τους. Ψάχνει σήμερα, όπως και πάντα, να βρει όχι τα πλήθη που άσκοπα συνωθούνται πίσω Του, αλλά άτομα, άντρες και γυναίκες, που η ζωντανή τους πίστη θα πηγάζει από την αναγνώριση ότι ο Κύριος θέλει εκείνους που είναι προετοιμασμένοι ν' ακολουθήσουν το μονοπάτι της αυταπάρνησης που χάραξε μπροστά τους.

Μόνο μια «άνευ όρων αφιέρωση» είναι η ανταπόκριση που ταιριάζει στη θυσία του Χριστού πάνω στο σταυρό. Μια τόσο εκπληκτική αγάπη, τόσο θεία ποτέ δε θα μπορούσε να ικανοποιηθεί, εκτός και της δύναμης την ψυχή μας, τη ζωή μας, το παν.

Ο Κύριος έχει σοβαρές απαιτήσεις από εκείνους που θέλουν να είναι μαθητές Του. Απαιτήσεις που παραβλέπονται στην εποχή μας που πρωτοστατεί η πολυτέλεια. Θεωρούμε το Χριστιανισμό σαν κάτι που μπορεί να μας γλυτώσει από την κόλαση και να μας δώσει την εγγύηση για τον ουρανό. Κατά τα άλλα νομίζουμε ότι έχουμε κάθε δικαίωμα να απολαύσουμε ό,τι το καλύτερο έχει να μας προσφέρει αυτή η ζωή. Το ξέρουμε ότι η Αγία Γραφή περιέχει αυτά τα δύο εδάφια αλλά δυσκολευόμαστε να τα εναρμονίσουμε με τις ιδέες που έχουμε για το Χριστιανισμό.

Αναγνωρίζουμε το γεγονός ότι οι στρατιώτες πρέπει να δώσουν τη ζωή τους για την πατρίδα. Δε μας φαίνεται παράξενο ότι οι κομμουνιστές δίνουν τη ζωή τους για τις πολιτικές τους ιδέες. Αλλά μας φαίνεται απόμακρο και δύσκολο να εννοήσουμε ότι το αίμα, ο ιδρώτας και τα δάκρυα πρέπει να χαρακτηρίζουν τη ζωή του μαθητή του Χριστού.

Και όμως τα λόγια του Κυρίου είναι πολύ σαφή στην προκειμένη περίπτωση. Δε χωρούν παρανόηση αν τα δούμε στην αξία τους. Να τι ζητάει ο Σωτήρας του κόσμου για να είναι κάποιος πραγματικός μαθητής Του:

1. Ύψιστη αγάπη για τον Ιησού Χριστό.

«Αν κανείς έρχεται σε Μένα και δεν απαρνιέται τον πατέρα του, και τη μητέρα του, και τη γυναίκα του, και τα παιδιά του, και τα αδέρφια του, και τις αδελφές του, ακόμα και την ίδια του τη ζωή, δε μπορεί να είναι μαθητής Μου» (Λουκά 14:26).

Αυτό δε σημαίνει ότι πρέπει να έχουμε έχθρα ή αντιπάθεια στην καρδιά μας για τους συγγενείς μας, αλλά σημαίνει ότι η αγάπη μας προς το Χριστό θα πρέπει να είναι τόσο μεγάλη, ώστε συγκριτικά η αγάπη προς τους άλλους να είναι σα μίσος. Στην πραγματικότητα το πιο δύσκολο σημείο στην περικοπή αυτή είναι η φράση: «ακόμη (να μισεί) και τη ζωή του». Η αγάπη προς το εγώ είναι ένα από τα πιο σκληρά εμπόδια για να ζει κανείς σα μαθητής του Χριστού. Αν λοιπόν, δεν είμαστε πρόθυμοι να δώσουμε τη ζωή μας γι Αυτόν, δεν είμαστε στη θέση που μας θέλει.

2. Άρνηση του εγώ

«Αν κανείς θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του και ας σηκώσει το σταυρό του και ας με ακολουθεί» (Ματθ. 16:24). Άρνηση του «εγώ» δεν είναι το ίδιο με την αυταπάρνηση. Αυταπάρνηση σημαίνει να παρατήσεις την τροφή, τις τέρψεις ή την περιουσία. Αλλά άρνηση του εγώ σημαίνει μια τέτοια τέλεια υποταγή στην κυριαρχία του Χριστού ώστε το εγώ δεν έχει πια καθόλου δικαιώματα ή εξουσία. Σημαίνει ότι το εγώ παραιτείται από το θρόνο. Ο Ερρίκος Μάρτιν, ένας ιεραπόστολος, εκφράζει ως εξής την άρνηση του «εγώ»: «Κύριε, ας μη έχω πια θέληση δική μου, ούτε στο ελάχιστο να θεωρώ ότι η ευτυχία μου εξαρτάται από ο,τιδήποτε που θα μπορούσε να με ξεμακρύνει, αλλά να είμαι καθόλα συμμορφωμένος με το θέλημά Σου».

Ένδοξε, θείε Θριαμβευτή,

Κράτα το χέρι μου μες το δικό Σου!

Δεν έχω θέλημα εγώ,

Το φερα τάμα στο βωμό Σου!

3. Συνειδητή εκλογή του σταυρού

«Εάν κανείς θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του και ας σηκώσει το σταυρό του...» (Ματθ. 16:24). Ο σταυρός δεν είναι μια φυσική αδυναμία ή διανοητική κατάθλιψη. Αυτά τα πράγματα είναι κοινά σε όλους τους ανθρώπους. Είναι «ένα μονοπάτι προσβολής και κατατρεγμού απ' άκρη σ' άκρη του κόσμου».

Ο σταυρός συμβολίζει τη ντροπή, το διωγμό, αυτά που ο κόσμος χρησιμοποιεί ενάντια στο Χριστό, και που θα χρησιμοποιήσει ενάντια σε όλους που στέκονται αντίθετα με το ρεύμα του κόσμου. Οποιοσδήποτε πιστός μπορεί να απαλλαγεί απ' το σταυρό, απλώς αν συμμορφωθεί με τον κόσμο και τις μεθόδους του.

4. Ζωή ξοδεμένη στην πορεία με το Χριστό

«Εάν κανείς θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του και ας σηκώσει το σταυρό του και ας με ακολουθεί» (Ματθ. 16:24). Για να καταλάβουμε τι εννοεί αυτό, ας θέσουμε το ερώτημα: «Ποιο ήταν το χαρακτηριστικό γνώρισμα της ζωής του Κυρίου;» Ήταν μια ζωή υπακοής στο θέλημα του Θεού. Ήταν μια ζωή που τη ζούσε με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Ήταν μια ζωή ανιδιοτελούς υπηρεσίας προς τους άλλους. Ήταν μια ζωή υπομονής και μακροθυμίας μπροστά στις πιο μεγάλες αδικίες. Ήταν μια ζωή ζήλου, πιστότητας και αφοσίωσης (Γαλ. 5:22,23). Για να είμαστε μαθητές Του, πρέπει να περπατήσουμε όπως περπάτησε κι Εκείνος. Πρέπει να φέρουμε τον καρπό που μοιάζει με τον καρπό που έφερε ο Χριστός (Ιωάν. 15:8).

5. Ένθερμη αγάπη προς όλους που ανήκουν στο Χριστό

«Από αυτό θα μάθουν όλοι ότι είστε μαθητές Μου, αν έχετε αγάπη μεταξύ σας» (Ιωάν. 13:35). Η αγάπη αυτή συνίσταται στο ότι εκτιμάς τους άλλους περισσότερο από τον εαυτό σου. Είναι η αγάπη που καλύπτει πλήθος αμαρτιών. Είναι η αγάπη που μακροθυμεί και αγαθοποιεί. «Δε φθονεί, δεν αυθαδιάζει, δεν επαίρεται, δεν ασχημονεί, δε ζητεί τα εαυτής, δεν παροξύνεται, δε διαλογίζεται το κακό, δε χαίρει εις την αδικίαν, συγχαίρει εις την αλήθειαν, πάντα ανέχεται, πάντα πιστεύει, πάντα ελπίζει, πάντα υπομένει» (Α΄ Κορ. 13:4-7). Χωρίς αυτή την αγάπη η Χριστιανική ζωή δε θα είναι γνήσια αλλά θα είναι ένας κρύος, συμβατικός ασκητισμός.

6. Συνεχής ανταπόκριση στο λόγο Του

«Εάν εσείς μείνετε σταθεροί στο λόγο Μου, θα είστε πραγματικά μαθητές Μου» (Ιωάν. 8:31). Ο αληθινός μαθητής πρέπει να ζει συνεχώς με το Χριστό. Είναι εύκολο να αρχίσουμε καλά. Κι αυτό γίνεται πολλές φορές με κάποιο ξέσπασμα δοξαστικού ενθουσιασμού. Αλλά εκείνο από το οποίο θα κριθεί κατά πόσο είμαστε πραγματικοί μαθητές είναι το αν θα παραμείνουμε τέτοιοι ως το τέλος. «Όποιος κοιτάζει πίσω την ώρα που βάζει το χέρι του στο αλέτρι δεν είναι κατάλληλα προετοιμασμένος για τη βασιλεία των ουρανών» (Λουκ. 9:62). Η σπασμωδική υπακοή στην Αγία Γραφή δε μας κάνει μαθητές. Ο Χριστός θέλει εκείνους που θα Τον ακολουθήσουν να Τον ακολουθούν με συνεχή και ασυζήτητη υπακοή.

Βρεγμένα είν' απ' τα δάκρυά μου, στ' αλέτρι τα χερούλια

Κύριε, κράτα με σφιχτά να μην κοιτάζω πίσω!

Το ξέρω ότι σκουριάσανε όλα μου τα δρεπάνια,

Κράτα με, σε παρακαλώ, μην πέσω και χτυπήσω

7. Εγκατάλειψη των πάντων για να ακολουθήσεις το Χριστό

«Έτσι λοιπόν, όποιος από σας δεν αποχωρίζεται απ' όλα τα υπάρχοντά του, δε μπορεί να είναι μαθητής Μου» (Λουκ. 14:33). Αυτός ο όρος του Χριστού για το μαθητή είναι λιγότερο αγαπητός από όλους, και αυτό το εδάφιο μπορεί να θεωρηθεί το πιο περιφρονημένο εδάφιο της Γραφής. Θα βρεθούν έξυπνοι θεολόγοι να παρουσιάσουν χίλιες δυο δικαιολογίες ότι τάχα δεν εννοεί αυτό που λέει, αλλά οι απλοί μαθητές τα δέχονται πρόθυμα και επιμένουν ότι ο Κύριος ήξερε τι έλεγε. Τι

εννοεί «να εγκαταλείψεις όλα»; Εννοεί να παρατήσεις όλα τα υλικά αγαθά που δεν είναι απολύτως απαραίτητα και τα οποία θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για την επέκταση του Ευαγγελίου. Ο άνθρωπος που εγκαταλείπει τα πάντα, δε γίνεται χασομέρης και τεμπέλης. Εργάζεται σκληρά για να ανταποκριθεί στις τρέχουσες ανάγκες της οικογένειάς του και του εαυτού του. Αλλά αφού το πάθος της ζωής του είναι η πρόοδος του έργου του Χριστού, κάθε τι που ξεπερνάει τις τρέχουσες ανάγκες το τοποθετεί στο έργο του Κυρίου και το μέλλον το εμπιστεύεται στο Θεό. Εφόσον ζητάει πρώτα τη βασιλεία του Θεού και τη δικαιοσύνη Του, πιστεύει ότι ποτέ δε θα στερηθεί τροφή και ενδύματα. Δε μπορεί εν γνώσει του να κρατάει παραπάνω χρήματα όταν οι ψυχές χάνονται από έλλειψη του Ευαγγελίου στη ζωή τους. Δε θέλει να περάσει τη ζωή του συσσωρεύοντας πλούτη που θα πέσουν στα χέρια του Διαβόλου όταν ο Χριστός επιστρέψει με τους αγίους Του. Θέλει να υπακούσει στην εντολή του Κυρίου «μη θησαυρίζετε θησαυρούς επί της γης.» Εγκαταλείποντας όλα, προσφέρει ό,τι οπωσδήποτε δε μπορεί να κρατήσει και ό,τι είχε παύσει να αγαπάει.

Αυτοί είναι οι επτά όροι για να είναι κανείς σωστός μαθητής του Χριστού. Είναι πολύ σαφείς. Γι αυτό ας ομολογούμε τις αποτυχίες του παρελθόντος μας και ας αντιμετωπίζουμε με θάρρος τις αξιώσεις που έχει ο Χριστός από μας για να αποδειχτούμε σωστοί μαθητές του ένδοξου Κυρίου μας.

Μακαρισμοί

(Ματθ. 5:1-12)

1 «Όταν είδε τα πλήθη ανέβηκε στο βουνό και, αφού κάθισε, τον πλησίασαν οι μαθητές του».

Όταν ο Κύριός μας είδε ότι το ενδιαφέρον των ανθρώπων για τη διδασκαλία Του είχε απλωθεί, βρίσκει, σαν το πιο κατάλληλο μέρος για το μεγάλο ακροατήριό Του, ένα απ' τα βουνά της Γαλιλαίας.

2 «Τότε άνοιξε το στόμα του και άρχισε να τους διδάσκει λέγοντας».

Εκεί αρχίζει την «επί του Όρους Ομιλία Του», της οποίας σκοπός είναι να καταρτίσει τη ζωή όλων εκείνων που θα ομολογήσουν ότι είναι μαθητές Του. Τα μέτρα Του, αντίθετα από το μέτρο των ανθρώπων. «Ευλογημένους» ονομάζει όλους εκείνους που εμείς περιφρονούμε. Αναφέρεται στην ένδοξη και μελλοντική ανταμοιβή που περιμένει

όλους όσοι καλούνται «ευλογημένοι» στα εδάφια 2-12 και ταυτόχρονα αυξάνει τον πόθο μας για τον ουρανό. Επίσης μας θυμίζει ότι, παρόλο που είμαστε πολίτες του Ουρανού, δεν παύουν οι ευθύνες μας εδώ στη γη για τη ζωή μας και τη ζωή των συνανθρώπων μας.

3 «Μακάριοι όσοι νιώθουν την πνευματική τους φτώχεια, γιατί σ' αυτούς ανήκει η βασιλεία των ουρανών».

Ευλογημένοι είναι όλοι εκείνοι που αναγνωρίζουν την πνευματική τους φτώχεια, που ομολογούν τη χαμένη κι αμαρτωλή κατάστασή τους και που έχουν μάθει να εξαρτώνται από τη θεία χάρη.

4 «Μακάριοι εκείνοι που πενθούν, γιατί αυτοί θα παρηγορηθούν».

Ευλογημένοι όλοι εκείνοι που πενθούν και θλίβονται για τη φοβερή αρρώστια της αμαρτίας που μας δέρνει. Ευλογημένοι όλοι εκείνοι που με συντιμμένη καρδιά ζουν τη ζωή της μετάνοιας και πενθούν για τις ψυχές που χάνονται γύρω μας.

5 «Μακάριοι οι πράοι, γιατί αυτοί θα κληρονομήσουν τη γη».

Ευλογημένοι όλοι εκείνοι που υποτάσσονται στο πνεύμα του Θεού και είναι ήπιοι κι ευγενικοί απέναντι στους συνανθρώπους τους. Ευλογημένοι, γιατί δέχονται τα χτυπήματα και τις προκλήσεις των άλλων με υπομονή και συγχωρητικότητα. Ευλογημένοι, γιατί είναι αυτοί κάτοχοι της ψυχής τους και όχι ο εχθρός.

6 «Μακάριοι όσοι πεινούν και διψούν για τη δικαιοσύνη, γιατί αυτοί θα χορτάσουν».

Μια τέτοια πείνα και δίψα είναι ένδειξη της καινούργιας ζωής μας στο Χριστό. Ο άνθρωπος χρειάζεται διαρκώς την προμήθεια εκείνη της ικανοποίησης. Μόνο από το Χριστό μπορεί να την πάρει.

7 «Μακάριοι οι ελεήμονες, γιατί αυτοί θα ελεηθούν».

Ευλογημένοι όλοι εκείνοι που είναι γεμάτοι από συμπόνια για τη συμφορά των άλλων. Ευλογημένοι, γιατί με τα καλά τους έργα ελαφρύνουν το βάρος των άλλων.

«...Ο γέρος ελέοντας πάλι

Καθώς τον ελεούσαν άλλοι...»

8 «Μακάριοι οι καθαροί στην καρδιά, γιατί αυτοί θα δουν το Θεό».

Ο άνθρωπος κοιτάζει την εξωτερική εμφάνιση, αλλά ο Θεός κοιτάζει την καρδιά του ανθρώπου. Ο άνθρωπος πρέπει να διατηρεί αμόλυντα το σώμα και την ψυχή του. Πρέπει ν' αγωνίζεται διαρκώς για να φτάσει στην αγιότητα. Εκεί που η ψυχή του θα πάρει την ικανοποίηση που περιμένει με το να δει το Θεό.

9 «Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, γιατί αυτοί θα ονομαστούν γιοι του Θεού».

Ευλογημένοι είναι εκείνοι που εργάζονται ακούραστα να φέρουν το «επί γης ειρήνη» μήνυμα του Θεού στον άνθρωπο. Χρειαζόμαστε ειρήνη από το Θεό και ειρήνη με το Θεό. Τότε θα έχουμε ειρήνη μεταξύ μας.

10 «Μακάριοι όσοι διώκονται επειδή εφαρμόζουν τη δικαιοσύνη, γιατί σ' αυτούς ανήκει η βασιλεία των ουρανών».

11 «Μακάριοι είστε όταν σας προσβάλουν και σας κατατρέχουν και πουν, ψευδόμενοι, κάθε είδους κακόβουλο λόγο εναντίον σας, επειδή είστε δικοί μου».

Ευλογημένοι όλοι εκείνοι τους οποίους οι άνθρωποι περιγελούν γιατί η ζωή τους είναι πραγματικά χριστιανική. Ευλογημένοι, γιατί πίνουν απ' το ποτήρι που ήπιε και ο Κύριός μας. Ευλογημένοι, γιατί Τον ομολογούν μπροστά στους ανθρώπους κι Αυτός θα τους ομολογήσει μπροστά στον Πατέρα Του τον Ουράνιο. Ευλογημένοι, γιατί η βασιλεία των ουρανών είναι δική τους!

12 «Να χαίρεστε και να αγάλλεστε, γιατί θα είναι πολύς ο μισθός σας στους ουραμούς. Άλλωστε έτσι κατέτρεξαν τους προφήτες που έζησαν πριν από σας».

Χαρά και αγαλλίαση πρέπει να νιώθει ο χριστιανός για το αιώνιο βάρος της δόξας που τον περιμένει (Β' Κορ. 4:17).

Μετάνοια

Ζούμε σε μια εποχή που ο άνθρωπος διδάσκεται να έχει καλές σκέψεις στο μυαλό του, να σκέφτεται μεγάλα πράγματα γιατί μόνο έτσι μπορεί

να φτάσει ψηλά. Τα τελευταία μάλιστα χρόνια γίνεται μια συγκεκαλυμμένη εισβολή στο Χριστιανισμό από κοσμικούς ανθρώπους οι οποίοι δεν αποβλέπουν σε τίποτε άλλο από το να νερώσουν την όμορφη διδασκαλία του Κυρίου μας. Την ώρα που εκατομμύρια άνθρωποι προσπαθούν να βρουν την απάντηση στο πρόβλημα της αμαρτίας, έρχονται οι λεγόμενοι «Χριστιανοί ψυχολόγοι» να μας πουν ότι ο άνθρωπος μπορεί να επανέρθει και να πάρει την αρχική εικόνα που είχε με το να πιστέψει στον εαυτό του και στη δύναμη που βρίσκεται μέσα του. Πόσο αστείο να αναζητούμε πράγματα και λύσεις στα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε καθημερινά, έξω και μακριά από τις γραπτές οδηγίες που βρίσκονται στο Λόγο του Θεού! Η παντρεία αυτή μεταξύ ψυχολογίας και Χριστιανισμού έχει οδηγήσει τον άνθρωπο να ανεβαίνει στο δικό του άμβωνα και να λατρεύει τον εαυτό του. Ο Απόστολος Παύλος μας προειδοποίησε ότι ένα από τα χαρακτηριστικά των τελευταίων ημερών θα είναι ότι «οι άνθρωποι θα είναι εγωϊστές, φιλοχρήματοι, αλαζόνες, περήφανοι, βλάσφημοι, ανυπάκουοι στους γονείς, αγάριστοι, ασεβείς, άστοργοι, αδιάλλακτοι, συκοφάντες, άσωτοι, ανήμεροι, εχθρικά διακείμενοι στο καλό, προδότες, ξεδιάντροποι, φουσκωμένοι από αυταρέσκεια, και θα αγαπούν περισσότερο την ηδονή παρά το Θεό» (Β΄ Τιμ. 3:2-4).

Λυπάμαι γιατί όλοι αυτοί έπεσαν στην παγίδα του Σατανά, και όχι μόνο, αλλά παρασύρουν και άλλες αθώες ψυχούλες στον όλεθρο. Εκκλησίες και κήρυκες από κοινού ξεχνούν το σκοπό που ο Θεός τους κάλεσε να Τον υπηρετήσουν. Στην πραγματικότητα το μήνυμα ήταν και πρέπει να είναι του Ευαγγελίου που οδηγεί τον άνθρωπο να δει τη χαμένη κατάστασή του και να μετανοήσει.

Ο Χριστός κήρυξε μετάνοια

«Μετά τη σύλληψη του Ιωάννη, ήρθε ο Ιησούς στη Γαλιλαία κηρύττοντας το Ευαγγέλιο της βασιλείας του Θεού και λέγοντας: «Συμπληρώθηκε ο καιρός κι έφτασε η βασιλεία του Θεού. Μετανοείτε και πιστεύετε στο Ευαγγέλιο» (Μάρκ. 1:14,15).

Όταν ο Γιος του Θεού, ο Κύριος Ιησούς Χριστός, εμφανίστηκε στη σκηνή της δημόσιας διακονίας Του, ήρθε κηρύττοντας το δόγμα «της μετάνοιας και πίστης». Εάν ο Ιησούς έκρινε ορθό να κηρύξει ένα τέτοιο μήνυμα μπροστά σε ένα χαμένο κόσμο, τότε κι εμείς θα πρέπει να κάνουμε το ίδιο. Στην προς Γαλάτας 1:6-9 διδασκόμαστε ότι μόνο ένα Ευαγγέλιο υπάρχει, και αν κάποιο μήνυμα του Ευαγγελίου παραλείψει

το δόγμα της μετάνοιας ή πίστης ή και τα δύο, τότε να είστε βέβαιοι ότι αυτό το ευαγγέλιο είναι ανακριβές.

Η έννοια της μετάνοιας

Οι λέξεις «μετανοώ», «μετάνοια» και «μετανοημένος» αναφέρονται περισσότερες από 100 φορές στη Βίβλο. Υπάρχει μια κακή αντίληψη σχετικά με την ορθή έννοια της λέξης «μετάνοια». Όταν το ρήμα «μετανοώ» αναφέρεται στο Λόγο του Θεού σε σχέση με τη σωτηρία του ανθρώπου, αναφέρεται στο Θεόδοτο Πνεύμα που οδηγεί στην αλλαγή της καρδιάς και του μυαλού του ανθρώπου που ζούσε στην αμαρτία και την επαναφορά του κοντά στο Θεό το Δημιουργό του.

«Μετανοήστε, λοιπόν, και επιστρέψτε, για να εξαλειφθούν οι αμαρτίες σας, για νάρθουν καιροί αναψυχής από την παρουσία του Κυρίου» (Πράξ. 3:19).

Η πιο σημαντική ανάγκη στη ζωή του αμαρτωλού είναι να φροντίσει να εξαλειφθούν οι αμαρτίες του. Η μετάνοια είναι μια επανάσταση διαπραγμάτευσης της συμπεριφοράς και άποψής μας ανάμεσα στην αμαρτία και τη δικαιοσύνη. Δε μπορούμε να ζούμε στην αμαρτία και να πιστεύουμε ότι πήραμε την άφεση των αμαρτιών μας γιατί κάναμε κάποιες καλές πράξεις. Απ'τη στιγμή που βάζουμε το χέρι μας στο αλέτρι, δεν κοιτάμε πίσω, γιατί πίσω μας βρίσκεται ο παλιός άνθρωπος που ζούσε στην αμαρτία. Τώρα πρέπει να νιώθουμε μίσος και απέχθεια για αυτήν και να κοιτάμε στο Χριστό και τη θυσία της αγάπης Του. Μόνο εκεί μπορεί να βρει ανακούφιση η ψυχή κάθε αμαρτωλού.

Όλοι οι αμαρτωλοί είναι καταδικασμένοι

Όλοι οι άνθρωποι γνωρίζουν ότι δεν είναι τέλειοι. Κι αυτό οι αμαρτωλοί το βρίσκουν ως παρηγοριά κι όχι ως καταδίκη. Αλλά η Βίβλος διακηρύττει ότι όλοι οι αμαρτωλοί είναι ήδη καταδικασμένοι: «Επειδή ο Θεός δεν απέστειλε το Γιο Του στον κόσμο, για να κρίνει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος δια μέσου Αυτού. Όποιος πιστεύει σ' Αυτόν δεν κρίνεται, όποιος όμως δεν πιστεύει, έχει ήδη κριθεί, επειδή δεν πίστεψε στο όνομα του μονογενούς Γιου του Θεού» (Ιωάν. 3:17, 18).

Το πρόβλημα είναι ότι «όλοι αμάρτησαν και στερούνται τη δόξα του Θεού» (Ρωμ. 3:23). Ο άνθρωπος, στη χαμένη, αμαρτωλή, καταδικασμένη κατάσταση του, απέτυχε να δοξάσει το Θεό. Έως ότου κάποιος ξεπεράσει τα όρια μέσα στην αμαρτία ποτέ δε θα νιώσει την

ανάγκη για μετάνοια. Στην Εφεσ. 2:1 διαβάζουμε ότι ο άνθρωπος είναι πνευματικά νεκρός. Το Ρωμ. 3:10 και Ησαΐα 64:6 μας λένε ότι δεν υπάρχει δίκαιος ενώπιον του Αγίου Θεού, Ρωμ. 3:19 λέει ότι ολόκληρος ο κόσμος είναι υπόδικος στο Θεό, Εφεσ. 4:18 διακηρύττει ότι «όλοι οι αμαρτωλοί έχουν συσκοτισμένη τη διάνοιά τους και είναι αποξενωμένοι από τη ζωή που δίνει ο Θεός εξαιτίας της άγνοιας στην οποία βρίσκονται, επειδή είναι πωρωμένη η καρδιά τους.»

Η μετάνοια βασικά περιλαμβάνει δύο γεγονότα: Το γεγονός της αμαρτίας και το γεγονός της χάρης του Θεού. Εάν κάποιος δεν είναι αμαρτωλός, δε χρειάζεται να μετανοήσει, και αν ο Θεός δεν ήταν ο Θεός της χάρης δε θα υπήρχε λόγος για μετάνοια. Η μετάνοια προϋποθέτει αμαρτία, λύπη γι αυτήν, και αλλαγή συμπεριφοράς απέναντι στο Θεό.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι η μετάνοια, αυτή καθαυτή, δεν είναι ανθρώπινη ενέργεια αλλά έρχεται από το Θεό (η αγαθότητα του Θεού σε αγιάζει εις μετάνοιαν, Ρωμ. 2:4) – είναι δώρο που έρχεται από το Θεό (Πράξ. 5:31, 11:18, Β΄ Τιμ. 2:25).

Η φύση της μετάνοιας

Στην ορθή Βιβλική μετάνοια τρία πράγματα υπάρχουν που παίρνουν μέρος καθώς ο Θεός κάνει το έργο της χάρης Του στην καρδιά του αμαρτωλού:

1) Πειθώ ενοχής -- όπου εισέρχεται η αμαρτία.

Ο άνθρωπος πρέπει να δει τον εαυτό του σαν ένα χαμένο, κατεστραμένο, ένοχο, απεγνωσμένο, αχρείο αμαρτωλό, χωρίς ελπίδα ή βοήθεια, σε κίνδυνο κόλασης.

Στη μετάνοια, ο χαμένος αμαρτωλός δε βλέπει τον εαυτό του μόνο ως αμαρτωλό αλλά αναγνωρίζει το γεγονός ότι έχει αμαρτήσει απέναντι στο δίκαιο και άγιο Θεό. Το μήνυμα που ο Παύλος κήρυξε ήταν: «Μετάνοια απέναντι στο Θεό και πίστη στον Κύριό μας τον Ιησού Χριστό» (Πράξ. 20:21). Στη μετάνοια υπάρχει η εξομολόγηση αμαρτίας στο Θεό (Ψαλμ. 32:5, 51: 1-4).

2) Συντριβή -- όπου η αμαρτία γίνεται μισητή.

Όταν ένας αμαρτωλός βλέπει τον εαυτό του όπως φαίνεται ενώπιον του Θεού, τότε έχει φτάσει στο σημείο να λυπάται για την αμαρτία και να τη μισεί κυριολεκτικά. Εγώ θα αναγγέλλω την ανομία μου και θα λυπάμαι για την αμαρτία μου» (Ψαλμ. 38:18).

«Η λύπη που προέρχεται από τη συναίσθηση του ανθρώπου ότι δε ζει σύμφωνα με το θέλημα του Θεού παράγει μετάνοια η οποία οδηγεί στη σωτηρία για την οποία δε μετανιώνει ποτέ κανένας» (Β΄ Κορ. 7:10).

Να μισείς την αμαρτία είναι να αγαπάς το Θεό. Στην αληθινή μετάνοια δεν υπάρχει μόνον η επιθυμία να δραπετεύσουμε από τις συνέπειες της αμαρτίας, αλλά να απαλλαγούμε από την αμαρτία γιατί είναι ένα πράγμα που δυσαρεστεί το Θεό.

3) Μεταστροφή -- όπου η αμαρτία εγκαταλείπεται.

Η μετάνοια συνεπάγεται την εγκατάλειψη της αμαρτίας: «Ο ασεβής ας εγκαταλείπει το δρόμο του, και ο άδικος τις βουλές του, και ας επιστρέψει στον Κύριο, και θα τον ελεήσει, και στο Θεό μας, επειδή αυτός θα συγχωρήσει άφθονα» (Ησαΐα 55:7). «Αυτός που κρύβει τις αμαρτίες του, δεν θα ευοδωθεί, αλλ' αυτός που τις εξομολογείται και τις εγκαταλείπει, θα ελεηθεί» (Παρ. 28:13).

Η μετάνοια δεν είναι μόνο μια καρδιά σπασμένη για την αμαρτία, αλλά κι από την αμαρτία. Πρέπει να εγκαταλείψουμε ό,τι έχουμε ζητήσει απ' το Θεό να συγχωρήσει.

Θα πρέπει να τονιστεί ότι δεν είναι αρκετό να απομακρυνθούμε από την αμαρτία, αλλά να στραφούμε στον Κύριο για σωτηρία:

«... σε ξεχώρισα μέσα απ' τον Ισραηλιτικό λαό και τους εθνικούς στους οποίους σε στέλνω Εγώ για να τους ανοίξεις τα μάτια ώστε να επιστρέψουν από το σκοτάδι στο φως, και από την εξουσία του Σατανά στο Θεό, για να πάρουν έτσι τη συγχώρηση των αμαρτιών τους και μερίδα ανάμεσα στους αγιασμένους μέσω της πίστης σε Μένα» (Πράξ. 26:17,18).

Στην αληθινή μετάνοια υπάρχει πειθώ ενοχής, συντριβή, και μεταστροφή, καθώς κάποιος γυρίζει την πλάτη του στην αμαρτία και στρέφεται στο Χριστό για σωτηρία. Η σωτηρία είναι η απελευθέρωση τινός από την αμαρτία του και όχι απλώς από το αμαρτωλό περιβάλλον.

Ο Ιησούς Χριστός είναι ο Σωτήρας όχι μόνο από την ποινή και τιμωρία της αμαρτίας αλλά κι από τη δύναμή της.

Γιατί ήρθε ο Χριστός;

«...δεν ήρθα να καλέσω δικαίους αλλά αμαρτωλούς σε μετάνοια» (Ματθ. 9:13).

Η αιτία που ο Κύριος ήρθε στη γη ήταν να καλέσει αμαρτωλούς σε μετάνοια. Εκείνοι που δεν είδαν τον εαυτό τους ως αμαρτωλοί – άξιοι της οργής του Θεού – δεν ήταν υποψήφιοι της σωτηρίας του Θεού. Ο αμαρτωλός πρέπει να απορρίψει τη δική του δικαιοσύνη γιατί ο Ιησούς δεν ήρθε να καλέσει τους δίκαιους, ούτε τους αυτοδικαιούμενους. Ο μόνος τρόπος για έναν αμαρτωλό να έρθει να απορρίψει τη δική του δικαιοσύνη είναι ναρθεί πρόσωπο με πρόσωπο με τη δική του φαυλότητα. Μπορείτε να το δεχθείτε απ' τα χείλη του Ιησού του Ίδιου σαν ένα καθιερωμένο θέμα ότι δε θα καλέσει τους δίκαιους. Μόνο εκείνοι, στους οποίους έχει αποκαλυφθεί (από το Πνεύμα του Θεού) ότι είναι χαμένοι, εξαχρειωμένοι, άθεοι αμαρτωλοί, θα ανταποκριθούν στο κάλεσμα του Σωτήρα της σωτηρίας.

Όλοι οι αμαρτωλοί προστάζονται να μετανοήσουν και να πιστέψουν

Ο Ιησούς ορθά διακήρυξε στις μέρες Του: «Μετανοείτε και πιστεύετε στο Ευαγγέλιο» (Μάρκ.1:15). Μετάνοια και πίστη είναι αδιάσπαστα και παρουσιάζονται ταυτόχρονα στην καρδιά του αμαρτωλού, δε μπορούμε να έχουμε το ένα χωρίς το άλλο. Η διάταξη, όπως μας δίνεται στη Γραφή, είναι: Μετάνοια, και πίστη (Μάρκ. 1:15, Πράξ. 20:21, 26:20, Τιμ. 2:25 και Εβρ. 6:1).

Μετάνοια είναι να γυρίσουμε την πλάτη στην αμαρτία. Πίστη είναι να στραφούμε στο Χριστό. Μετάνοια γίνεται με την δύναμη της πειθούς του Αγίου Πνεύματος που μεταχειρίζεται το Λόγο του Θεού για να επέρθει η ριζική αλλαγή στη συμπεριφορά μας.

Η σώζουσα πίστη είναι εμπιστευμένη και στηριγμένη πάνω στο Σωτήρα μας Ιησού Χριστό και στην προσωπική μας σχέση μαζί Του. Σώζουσα πίστη είναι να πιστεύουμε με την καρδιά μας, να ρθούμε στο Χριστό, να δεχτούμε το Χριστό, να κοιτάζουμε στο Χριστό, και να επικαλούμαστε το Χριστό να διαφυλάττει την ψυχή μας.

Ναι, ο Ιησούς είπε, μετανοείτε και πιστεύετε στο Ευαγγέλιο του Χριστού γιατί είναι δύναμη Θεού για τη σωτηρία στον καθένα που πιστεύει (Ρωμ. 1:16). Το Ευαγγέλιο, τα καλά νέα, για κάθε αμαρτωλό είναι ότι ο Χριστός πέθανε στο σταυρό για τις αμαρτίες μας, ως Αντικαταστάτης μας, κι έχυσε το πολύτιμο αίμα Του να πλύνει τις αμαρτίες μας, κι αναστήθηκε από τους νεκρούς την τρίτη ημέρα για να έχουμε την συγχώρηση των αμαρτιών μας και αιώνια ζωή μέσω Αυτού. Η σωτηρία είναι το ωραιότερο δώρο που μπορεί να πάρει ο άνθρωπος σ' αυτόν τον κόσμο.

Αλλά μετάνοια χωρίς πίστη δεν είναι τίποτε περισσότερο από μεταμέλεια ή λύπη. Και πίστη χωρίς μετάνοια κάνει το Χριστό κάτι παραπάνω από μια έξοδο κινδύνου. Πρέπει να γίνει το έργο της μετάνοιας και πίστης μέσα στην καρδιά του αμαρτωλού πριν η σωτηρία γίνει πραγματικότητα. Η μετάνοια γίνεται με το έργο του Αγίου Πνεύματος που παίρνει τη Μάχαιρα του Πνεύματος και σκοτώνει την αυτοδικαιούνη του αμαρτωλού, την αυτοεκτίμηση και τον κάνει να φωνάζει: «Θεέ μου, ελέησέ με τον αμαρτωλό (Λουκ. 18:13). Πες μου τι πρέπει να κάνω για να σωθώ;» (Πράξ. 16:31).

Τα Μυστήρια

Τη λέξη μυστήριο τη συναντάμε πολλές φορές στην Καινή Διαθήκη σε σχέση με τις αλήθειες της Χριστιανικής Θρησκείας.

Η ενσάρκωση του Χριστού λέγεται μυστήριο: « Και είναι πράγματι μεγάλο το μυστήριο του αντικειμένου της πίστης μας: Ο Θεός φανερώθηκε με σάρκα ανθρώπινη!» (Α΄ Τιμ. 3:16). Οι βουλές του Θεού ονομάζονται μυστήρια (Εφ. 1:9 και Αποκ. 1:7). Επίσης μυστήριο είναι η ένωση και ενότητα του Χριστού με την Εκκλησία Του (Εφ. 1:32), όπως και η ανάσταση των νεκρών κατά τη Δεύτερη Παρουσία (Α΄ Κορ. 15:51). Μυστήριο λέγεται ακόμη το περιεχόμενο της Χριστιανικής διδασκαλίας, το κήρυγμα του Ευαγγελίου, γιατί το Ευαγγέλιο περιέχει βαθιές αλήθειες τις οποίες μπορούν να καταλάβουν μόνο εκείνοι που φωτίζονται από το Άγιο Πνεύμα, ενώ για τους ανθρώπους που είναι ξένοι σχετικά με τις ενέργειες του Αγίου Πνεύματος οι αλήθειες αυτές είναι ακατάληπτα (ακαταλαβίστικα) μυστήρια (Ματθ. 13:11, Α΄ Κορ. 2:7, Εφ. 6:19, Κολ. 1:26-27, 2:2). Έτσι οι Χριστιανοί λέγονται «υπηρέτες του Χριστού και οικονόμοι των μυστηρίων του Θεού» (Α΄ Κορ. 4:1). Στην Καινή Διαθήκη αναφέρονται «το μυστήριο της ανομίας (Β΄ Θεσ. 2:1-7), το μυστήριο της αλληγορικής Βαβυλώνας (Αποκ. 17:5), το μυστήριο της

πνευματικής τύφλωσης των Εβραίων ώστε να εισέλθουν οι εθνικοί στα προνόμια της σωτηρίας εν Χριστώ (Ρωμ. 11:23, 16:25, Εφ. 3:3-6).

Έχουμε επίσης το μυστήριο της πίστης (Α΄ Τιμ. 3:9) γιατί ο τρόπος είναι μυστηριώδης με τον οποίο ο άνθρωπος που πιστεύει αποκτάει τη σωτηρία του. Εκτός από τα μυστήρια αυτά, κανένα άλλο μυστήριο δεν αναφέρεται στη Χριστιανική οικονομία.

Παρόλα αυτά, στην ιστορία της Εκκλησίας ή καλύτερα στα συγγράμματα των πατέρων, αυτή η λέξη παρουσιάζεται από την εποχή του Ειρηναίου κι έπειτα αποδίδεται σε κάθε ιερό πράγμα που συγχρόνως είναι και κάπως δυσνόητο, και μάλιστα βλέπουμε να χαρακτηρίζονται με τη λέξη αυτή πράγματα ή τελετές που έχουν συμβολικό χαρακτήρα. Λίγο αργότερα συναντάμε ως μυστήρια το Βάπτισμα και την Ευχαριστία, και στη συνέχεια ο αριθμός των μυστηρίων αυξήθηκε με διάφορους τρόπους. Έτσι ο ψευτο-Διονύσιος αναφέρει έξη μυστήρια: Το Βάπτισμα, την Ευχαριστία, το Ευχέλαιο, την Τελείωση (δηλαδή τη χειροτονία) των ιερέων, την τελείωση των μοναχών, και την τελετή της ταφής. Αργότερα όμως ορίστηκε ο αριθμός των μυστηρίων σε επτά, δηλαδή: Βάπτισμα, Ευχαριστία, Ιερωσύνη, Ευχέλαιο, Γάμος, Χρίσμα και Εξομολόγηση τα οποία παραδέχονται και οι δύο οργανισμοί εκκλησιών, Ανατολική και Δυτική.

Όσο αφορά την Ιερωσύνη, το έχω αναπτύξει σε προηγούμενο κεφάλαιο με βάση το γραπτό Λόγο του Θεού. Η Ιερωσύνη, όχι μόνο δεν αναφέρεται πουθενά στη διδασκαλία του Χριστού και των Αποστόλων Του, αλλά και είναι αντίθετη προς το πνεύμα της Καινής Διαθήκης, της οποίας μοναδικός Αρχιερέας και Μεσίτης είναι ο Χριστός. Και δε μπορεί να ονομαστεί Μυστήριο ο θεσμός του Χριστιανικού κλήρου, ούτε η χειροτονία και η εξουσία του, γιατί κάτω από το αξίωμα και το υπουργήμα του λειτουργού της Χριστιανικής Εκκλησίας δεν κρύβεται καμιά μυστική ή μυστηριακή ιδιότητα, παρά μόνο αυτό τούτο το υπουργήμα – δηλαδή η καθοδήγηση του ποιμνίου του Χριστού και η επαγρύπνηση πάνω σ' αυτό σύμφωνα με τα παραγγέλματα του Κυρίου.

Ήδη έχω αναφερθεί στα τρία πρώτα μυστήρια. Τώρα θα εξετάσουμε με προσοχή τα άλλα τέσσερα.

1) Ο Γάμος

Εκείνοι που θέλουν το γάμο ως μυστήριο στηρίζονται σε μια περικοπή της επιστολής του αποστόλου Παύλου προς Εφ. 5:25-32 που λέει «Εσείς άντρες να αγαπάτε τις γυναίκες σας, όπως κι ο Χριστός αγάπησε την εκκλησία και πρόσφερε τον Εαυτό Του για χάρη της με σκοπό να την αγιάσει, αφού την καθάρισε με το λουτρό του νερού μέσω της διδασκαλίας Του, έτσι που να καταστήσει για τον εαυτό Του την εκκλησία ένδοξη, χωρίς να έχει καμιά κηλίδα ή ρυτίδα ή κάτι παρόμοιο, αλλά να είναι άγια και άψογη. Έτσι οφείλουν οι άντρες να αγαπούν τις γυναίκες τους σα να πρόκειται για τα δικά τους σώματα. Όποιος αγαπάει τη γυναίκα του, αγαπάει τον εαυτό του. Και πράγματι, κανένας ποτέ δε μίσησε το ίδιο του το σώμα. Απεναντίας το θρέφει και το περιθάλλει, όπως και ο Κύριος την εκκλησία, γιατί είμαστε μέλη του σώματός Του, κομμάτι από τη σάρκα Του και από τα οστά Του. Γι αυτό θα εγκαταλείψει ο άντρας τον πατέρα του και τη μητέρα του και θα προσκολληθεί στη γυναίκα του και θα ενωθούν οι δυο τους σε μία σάρκα. Το μυστήριο τούτο είναι πολύ μεγάλο, και μ' αυτό εννοώ βέβαια τη σχέση του Χριστού με την εκκλησία.»

Η έννοια των τελευταίων λόγων είναι τόσο καθαρή που απορώ πώς οι καλοθελητές τα κατάφεραν να παρερμηνεύσουν κι αυτή την αλήθεια. Όλη η περικοπή μιλάει για το καθήκον που έχουν οι άντρες να αγαπούν και να περιποιούνται τις συζύγους τους, όπως το κάνουν και για τους εαυτούς τους.

Μια από τις μεγαλύτερες και πιο σημαντικές καινοτομίες που εισήγαγε ο Χριστιανισμός στον οργανισμό της ανθρώπινης κοινωνίας ήταν να ανυψώσει τη γυναίκα από τη θέση του δούλου, όπως ήταν μέσα στην κοινωνία των εθνικών, και να την κάνει σύζυγο και σύντροφο με ίσα δικαιώματα απέναντι στον άντρα, με τη μόνη παραγγελία να υπακούει σ' αυτόν προς χάρη της ειρήνης, της τάξης και της ασφάλειας μέσα στην οικογένεια.

Μέσα στο νέο αυτό συζυγικό καθεστώς, ο Χριστιανισμός καθόρισε για τον άντρα νέα καθήκοντα που προηγουμένως του ήταν άγνωστα. Ενώ ο άντρας φερόταν άλλοτε στη γυναίκα του λίγο καλύτερα από ό,τι φερόταν στο ζώο του και η γυναίκα του ήταν τελείως ξένη από την αγάπη του, τις σκέψεις του και τις φροντίδες του, τώρα κάτω από τη Χριστιανική οικονομία και αντίληψη, ο άντρας οφείλει να νιώθει και να δείχνει στη γυναίκα του έμπρακτα την αγάπη του, την ειλικρίνειά του και την τέλεια αυταπάρνησή του, όπως εκείνη που έδειξε ο Χριστός στην Εκκλησία Του, (δηλαδή, στους λυτρωμένους μέσω του αίματός

Του) με το να αφήσει τη δόξα Του που είχε στους ουραμούς, να πάρει ανθρώπινη φύση, και να υποστεί τον πιο φρικτό θάνατο επάνω στο σταυρό για την απολύτρωση της ανθρωπότητας. Εκείνοι μάλιστα που πίστεψαν στο Χριστό και λυτρώθηκαν με αυτόν τον τρόπο από τις αμαρτίες τους, και ενώθηκαν μέσω του Χριστού με την Εκκλησία Του, τώρα αποτελούν μαζί με το Χριστό και δια του Χριστού ένα σύνολο που δεν είναι δυνατό να διασπαστεί, αποτελούν μια αδιάρρηκτη ένωση, εναντίον της οποίας δε μπορούν να υπερισχύσουν οι Πύλες του Άδη. Όλοι οι λυτρωμένοι έχουν γίνει μέλη του σώματος του Χριστού και «οστά απ' τα οστά Του». Όπως λοιπόν η πνευματική αυτή ένωση είναι τόσο στενή μεταξύ Χριστού και Εκκλησίας και όπως η αγάπη αυτή είναι αδύνατο να διασπαστεί, έτσι ακριβώς πρέπει να είναι και η ένωση και η αγάπη μεταξύ των συζύγων.

Και ο Απόστολος προσθέτει: «Το μυστήριο τούτο είναι μέγα.» και σα να προαισθάνθηκε ότι η φράση αυτή ήταν δυνατό να παρεξηγηθεί, όπως κι έγινε, προσθέτει και τα εξής λόγια για να μας κάνει σαφέστερο το πράγμα που χαρακτήριζε ως μυστήριο: « Και με αυτό εννοώ τη σχέση του Χριστού με την Εκκλησία.» Με απλά λόγια δεν αναφέρεται καθόλου στην ένωση του άντρα και γυναίκας με τα δεσμά του γάμου. Πιο καθαρά ο Απόστολος Παύλος δε θα μπορούσε ποτέ να εκφραστεί. Γιατί αν εννοούσε να χαρακτηρίσει την ένωση κι ενότητα του Χριστού με την Εκκλησία Του, και την ένωση των συζύγων με το γάμο, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι δε θα πρόσθετε ποτέ την φράση: « Και με αυτό βέβαια, εννοώ τη σχέση του Χριστού με την Εκκλησία.»

Αυτή η περικοπή αποτελεί την κύρια βάση πάνω στην οποία στηρίχτηκε ο χαρακτηρισμός του γάμου ως μυστήριο. Εκείνοι μάλιστα που υποστηρίζουν το χαρακτηρισμό αυτό ως μυστήριο, επικαλούνται σαν απόδειξη του ισχυρισμού τους και το γεγονός ότι ο Κύριός μας τίμησε το γάμο με την παρουσία Του στην Κανά της Γαλιλαίας τον οποίο (γάμο) και ελάμπρυνε με το πρώτο θαύμα που έκανε. Το θαύμα εκείνο που μεταβλήθηκε το νερό σε κρασί είναι για μας ένα μυστήριο, όπως ήταν και για τον αρχιτρίκλινο και για τους μαθητές του Χριστού. Αλλά με ποια λογική το θαύμα αυτό επέφερε και τη μυστηριοποίηση του γάμου; Εάν μια τέτοια αντίληψη αληθεύει, τότε θα ήταν εξίσου λογικό να ανακηρύξει κανείς και την πείνα ως μυστήριο, γιατί με ένα άλλο θαύμα ο Χριστός εχόρτασε με λίγα ψωμιά και ψάρια πέντε χιλιάδες πεινασμένους ανθρώπους!

Ο γάμος λοιπόν δεν είναι μυστήριο. Δηλαδή δεν είναι ένα εξωτερικό σύμβολο κάποιας κρυμμένης και μυστικής ιδιότητας η οποία διαφέρει από το εξωτερικό σύμβολο, αλλά απλούστατα είναι εκείνο που είναι και εξωτερικά. Δηλαδή ο γάμος είναι ένας ιερός και τίμιος δεσμός που δημιουργείται με την ένωση του άντρα και της γυναίκας για να σχηματίσουν οικογένεια και να αποκτήσουν παιδιά για να συνεχιστεί το ανθρώπινο γένος.

Αυτόν τον πανάρχαιο θεσμό τον οποίο εξύψωσε και εξευγένισε η νέα τάξη πραγμάτων που καθιέρωσε ο Χριστός, παίρνει τώρα ο Απόστολος Παύλος σαν ένα πρόχειρο παράδειγμα για να παραστήσει τη μυστική δηλαδή την πνευματική και αόρατη ένωση η οποία συνδέει το Χριστό με την Εκκλησία Του πάνω στη γη και η οποία είναι μυστική, γιατί δε φαίνεται εξωτερικά, αλλά είναι πνευματική σύμφωνα με την υπόσχεση του Χριστού που λέει: «Και ιδού, εγώ είμαι μαζί σας όλες τις ημέρες μέχρι της συντελείας του αιώνα.»

2) Το Ευχέλαιο και το Χρίσμα

Εκείνοι που θέλουν να χαρακτηρίσουν και το Ευχέλαιο ως μυστήριο, επικαλούνται την εξής περικοπή του Αποστόλου Ιακώβου: «Κακοπαθεί κανείς ανάμεσά σας; Ας προσεύχεται. Βρίσκεται κανείς σε κατάσταση ευθυμίας; Ας ψάλλει. Είναι κανείς από σας άρρωστος; Ας καλέσει τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας και ας προσευχηθούν γι αυτόν αφού τον αλείψουν πρώτα με λάδι στο όνομα του Κυρίου. Και η προσευχή που στηρίζεται στην πίστη θα σώσει τον άρρωστο και ο Κύριος θα τον σηκώσει. Κι αν έχει διαπράξει αμαρτίες, θα του συγχωρηθούν» (Ιακ. 5:13-16).

Ας παρατηρήσουμε πρώτα – πρώτα ότι το Ευχέλαιο όπως γίνεται σήμερα και από τη Δυτική και από την Ανατολική Εκκλησία, κάθε άλλο είναι παρά εκείνο το οποίο παραγγέλει και περιγράφει ο Απόστολος Ιάκωβος στην παραπάνω περικοπή. Γιατί η Δυτική Εκκλησία το κάνει μόνο στους ετοιμοθάνατους που δεν υπάρχει καμιά ελπίδα να διασωθούν, και η Ανατολική Εκκλησία το κάνει στους υγιείς, ενώ ο Απόστολος συνιστά να γίνεται το πράγμα αυτό μόνο στον ασθενή με σκοπό να βρεί τη γιατροειά του από την ασθένεια που έχει προσβληθεί. Να μια διαφορά αρκετά σημαντική!

Αλλά εδώ δεν πρόκειται για τον τρόπο και τις περιστάσεις που τελείται το Ευχέλαιο, αλλά κατά πόσο αυτό που συνιστά ο Απόστολος αποτελεί

επίσημη τελετή της Εκκλησίας και μάλιστα μυστήριο. Γιατί εδώ είναι φανερό ότι πρόκειται για σύσταση που γίνεται σε μια ιδιωτική ενέργεια και όχι για αποστολική διαταγή: «Εάν κανείς από σας κακοπαθεί, θα κάνει καλά να προσεύχεται στο Θεό να του δώσει δύναμη, καρτερία και παρηγοριά. Εάν κανείς έχει χαρά, ας το φανερώσει με το να ψάλλει ύμνους κι ευχαριστίες στο Θεό. Εάν κανείς είναι άρρωστος, ας καλέσει τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας κι ας προσευχηθούν κοντά στο κρεβάτι του και ας τον αλείψουν με λάδι στο όνομα του Κυρίου» κ.λπ.

Και τώρα ας αναλύσουμε το θέμα αυτό με προσοχή:

1)Γεννιέται το ερώτημα: «Είναι θαυματουργική η πράξη αυτή της επάλειψης με λάδι; Εάν είναι, τότε πρέπει να αφορά τους Αποστόλους, γιατί μόνο οι απόστολοι είχαν τη δύναμη να κάνουν θαύματα. Ο Ιάκωβος όμως αναφέρει εδώ τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας. Ποιάς εκκλησίας; Ο Ιάκωβος εδώ γράφει την Επιστολή του στους Χριστιανούς όλων των τοπικών εκκλησιών. Επομένως η σύσταση αυτή απευθύνεται στους Χριστιανούς όλων των Εκκλησιών και όλων των αιώνων. Να υποθέσουμε εξάλλου ότι η θαυματουργική δύναμη των Αποστόλων μεταδόθηκε στους λειτουργούς της Εκκλησίας σε όλους τους μετέπειτα αιώνες, είναι μια υπόθεση που όχι μόνο δε στηρίζεται από την Γραφή και την ιστορία, αλλά είναι αντίθετη τόσο στην πραγματικότητα όσο και στον κοινό νου. Γιατί αν θα συνέβαινε κάτι τέτοιο, τότε ο θάνατος θα καταργιόταν για τους πιστούς, αφού με την προσευχή και το ευχέλαιο, όπως το περιγράφει ο Ιάκωβος, θα κατόρθωνε κάθε πιστός να θεραπεύεται κάθε φορά που θα ασθενούσε. Η ιστορία όμως της Εκκλησίας δε μας αναφέρει ούτε ένα παράδειγμα ότι κάποιος πιστός ή και Απόστολος ακόμη κατόρθωσε να ξεφύγει το θάνατο πιο πέρα από το φυσιολογικό όριο της ζωής του. Ώστε το ευχέλαιο αυτό δεν ήταν θαυματουργικό για να περιμένει κανείς ότι η αποτελεσματικότητά του θα ήταν απόλυτη και εξασφαλισμένη.

2)Ποια έννοια έχει το λάδι σ' αυτήν την πράξη;

Το λάδι ήταν ανέκαθεν ένα από τα πιο σπουδαία θεραπευτικά μέσα της ιατρικής του λαού. Αυτό το βλέπουμε σε πολλά αρχαία Ελληνικά συγγράμματα, όπως και σε αρκετά μέρη της Παλαιάς Διαθήκης. Ακόμη και σήμερα, τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ανατολή, παραδέχονται ότι η επάλειψη του σώματος ή και μέρους αυτού με λάδι, είναι ένα θαυμάσιο μέσο εναντίον της φλόγωσης και ανακουφίζει τον άρρωστο. Πολλές φορές μάλιστα συνοδεύεται από πολύ ικανοποιητικά

αποτελέσματα. Εάν αυτό συμβαίνει σήμερα, πόσο πιο σπουδαία θα ήταν η θέση του κατά την Αποστολική περίοδο που ο τρόπος θεραπευτικής ήταν περιορισμένος και θεωρούσαν ότι το λάδι ήταν το κατ' εξοχή φάρμακο για όλες τις ασθένειες. Είναι λοιπόν πολύ λογικό να θεωρηθεί ότι στην προκειμένη περίπτωση το λάδι αντιπροσωπεύει ή συμβολίζει την ανθρώπινη ιατρική. Ο Απόστολος δηλαδή συνιστά τη χρήση των ανθρωπίνων φαρμάκων και μέσων θεραπείας, αλλά ταυτόχρονα προτρέπει και την παράκληση μέσω προσευχής, όπως ο Θεός ενεργήσει τη θεραπεία, και για τούτο η επάλειψη έπρεπε να γίνεται «στο όνομα του Κυρίου».

3) Η ευχή λοιπόν «της πίστης» μαζί με τη χρήση των μέσων της ανθρώπινης θεραπευτικής θα είχε σαν αποτέλεσμα τη θεραπεία του αρρώστου και σωματικά και πνευματικά. «Κι αν έχει διαπράξει αμαρτίες θα του συγχωρηθούν» (Ιακ. 5:15β). Τι σημαίνει η τελευταία αυτή φράση; Μήπως ότι με την ειδική αυτή τελετή του ευχελαίου αποκτά ο άνθρωπος τη συγχώρηση των αμαρτιών του; Όχι βέβαια. Γιατί η συγχώρηση των αμαρτιών σύμφωνα με τη Χριστιανική διδασκαλία προϋποθέτει:

· Ειλικρινή μετάνοια για την αμαρτία, και έπειτα παράκληση στον Κύριο από τον ίδιο τον αμαρτωλό για να συγχωρηθεί.

· Μαζί με τη μετάνοια και παράκληση χρειάζεται και ειλικρινής πίστη στην εξιλαστήρια θυσία του Ιησού Χριστού.

Οι ανωτέρω δύο όροι είναι οι μόνοι που απαιτούνται για να συγχωρηθούν οι αμαρτίες του ανθρώπου. Γιατί όταν υπάρχουν αυτά, ο άνθρωπος παίρνει τη συγχώρηση των αμαρτιών του και τη σωτηρία του, ακόμη κι αν δεν τα κατάφερε στο μεταξύ να βαπτιστεί, να κοινωνήσει και να ενταχθεί στους κόλπους της ορατής Εκκλησίας του Χριστού. Αυτό το βλέπουμε να αποδεικνύεται στην περίπτωση του ληστή στο σταυρό. Εάν δεν εκληρωθούν αυτοί οι όροι, δε μπορεί ο άνθρωπος να πάρει την συγχώρηση των αμαρτιών του, όσο κι αν άλλοι θα ήταν δυνατό να προσευχηθούν γι' αυτόν. Με άλλα λόγια η προσευχή των άλλων ανθρώπων δεν είναι απαραίτητος όρος για τη συγχώρηση, παρά μόνο βοηθητικός και συντελεστικός για το σκοπό αυτό. Άλλωστε, στην ίδια αυτή περικοπή ο Απόστολος Ιάκωβος φανερώνει ότι στο σκοπό αυτό συντελούν οι προσευχές όχι μόνο των πρεσβυτέρων της εκκλησίας, αλλά και όλων γενικά των πιστών Χριστιανών, και γι' αυτό λέει: «Πολύ ισχύει η δέηση του δικαίου που

γίνεται ένθερμα.» Έτσι η αποτελεσματική αυτή δέηση δεν είναι αποκλειστικά προνόμιο του κλήρου. Κάποιος όμως θα μπορούσε να πει: «Γιατί ο Απόστολος συνιστά να προσκληθούν οι πρεσβύτεροι της εκκλησίας; Γιατί στον άρρωστο αδελφό που έχει ανάγκη εκτός της σωματικής θεραπείας, και της πνευματικής ενίσχυσης, εκείνοι που είναι οι πιο κατάλληλοι και αρμόδιοι να του δώσουν βοήθεια, φωτισμό και πνευματική παρηγοριά, τόσο με την προσευχή όσο και με τη νουθεσία, ήταν και είναι οι πρεσβύτεροι, οι οποίοι είναι και οι αναγνωρισμένοι δάσκαλοι και ποιμένες του Χριστιανικού ποιμνίου.

4) Ο Απόστολος ρητά λέει: « Η προσευχή που στηρίζεται στην πίστη θα σώσει τον πάσχοντα.» Πιο πάνω όμως είδαμε ότι, όσο αφορά τη σωματική θεραπεία, οι λέξεις αυτές δεν πρέπει να θεωρηθούν με απόλυτη και κυριολεκτική σημασία. Αλλά τότε και η πνευματική θεραπεία του αρρώστου – δηλαδή η συγχώρηση των αμαρτιών του – δε μπορεί και αυτή να είναι ασφαλής και βεβαία; Γι αυτό το ζήτημα δεν έχουμε τον έλεγχο των αισθήσεών μας, όπως συμβαίνει όταν πρόκειται για τη σωματική θεραπεία. Μπορούμε όμως να φτάσουμε στο συμπέρασμα ότι, κι αν ακόμη δε θεραπευτεί σωματικά ο άρρωστος, (γιατί υπάρχουν και οι νόμοι της φύσης τους οποίους έχει θέσει ο Θεός). Όμως για τη συγχώρηση των αμαρτιών του δεν είναι δυνατό να υπάρξει κανένα εμπόδιο εκτός αν λείπει ο όρος της πίστης στην προσευχή. Γιατί ο Θεός και Πατέρας μας είναι εύσπλαχνος, και «δεν επιθυμεί το θάνατο του αμαρτωλού,» γιατί «ο Θεός αγάπησε τόσο πολύ τον κόσμο που πρόσφερε το Γιο Του το Μονογενή, για να μη χαθεί ο κάθε ένας που πιστεύει σ' Αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια.»

Έτσι, στην περικοπή αυτή του Ιακώβου δεν έχουμε μια τελετή της Εκκλησίας, αλλά μια σύσταση για την περίπτωση ασθένειας, κατά την οποία, εξαιτίας της πάθησης του σώματος και της ταλαιπωρίας, το πνεύμα του Χριστιανού είναι φυσικό να μην έχει τη διαύγεια που χρειάζεται για να σκεφτεί και να ανυψωθεί καθώς πρέπει για την πηγή όλων των ευλογιών. Γι αυτό θα κάνει πολύ καλά να προσκαλέσει τους πρεσβυτέρους της Εκκλησίας, τους πνευματικούς, τους ποιμένες, για να σταθούν πλάι στο κρεβάτι του και να ζητήσουν την ευλογία του Θεού τόσο γι αυτόν όσο και για την ενέργεια των μέσων που διαθέτει η ανθρώπινη επιστήμη για τη θεραπεία του και ταυτόχρονα να τον βοηθήσουν να σκεφτεί και να θυμηθεί τις περασμένες αμαρτίες του για τις οποίες να μετανοήσει και να ζητήσει με προσευχή μαζί με τους πρεσβυτέρους να τον συγχωρήσει ο Κύριος. Με αυτόν τον τρόπο ο άρρωστος, αν ο Κύριος του χαρίσει μια νέα περίοδο υγείας, να ζήσει

στο εξής μια ζωή αγνότερη και πιστότερη, εάν κάποια στιγμή ο Κύριος τον καλέσει στην αιωνιότητα, να φύγει με τη γλυκειά συναίσθηση ότι οι αμαρτίες του έχουν συγχωρηθεί και εξαλειφθεί με την ενέργεια του πολύτιμου αίματος του Χριστού.

Στην ανακούφιση που παίρνουν οι πάσχοντες αδελφοί μας με αυτόν τον τρόπο, συντελούν βέβαια και οι προσευχές των πρεσβυτέρων της εκκλησίας, οι οποίοι πρέπει να παραδεχτούμε ότι έχουν μεγαλύτερη ευσέβεια και πείρα από τους άλλους αδελφούς οι οποίοι θα ήταν πρόθυμοι να προσευχηθούν για τη θεραπεία του πάσχοντα.

Από τις παραπάνω σκέψεις που αποτελούν τη μόνη Ευαγγελική ανάλυση και εξήγηση του προκειμένου ζητήματος προκύπτει το συμπέρασμα ότι το ευχέλαιο είναι τελετή ιδιωτική και όχι εκκλησιαστική, η οποία συστήνεται στο Χριστιανό σε περίπτωση ασθενείας, και ότι δεν αποτελεί μυστήριο, γιατί με την τελετή αυτή, σαν εξωτερικό συμβολικό τύπο, δεν αντιπροσωπεύεται κάποια μυστική θεία χάρη. Η θεία χάρη δίδεται βέβαια με τη συγχώρηση των αμαρτιών. Αλλά η συγχώρηση αυτή, όπως ειπώθηκε, είναι ανεξάρτητη από το λάδι και από τις προσευχές των πρεσβυτέρων γιατί η χορήγησή της εξαρτάται μόνο από την αληθινή μετάνοια και πίστη του αρρώστου. Αρκεί να υπενθυμίσουμε το λόγο του Χριστού στο Νικόδημο σε επιβεβαίωση αυτής της αλήθειας: «Πρέπει να γεννηθήτε άνωθεν. Ο άνεμος όπου θέλει πνέει, και τη φωνή του ακούς, αλλά δεν ξέρεις από πού έρχεται και πού πηγαίνει, έτσι είναι και ο κάθε ένας που έχει γεννηθεί από το πνεύμα (Ιωάν. 3:7-8)

Όσο αφορά το Χρίσμα, τι μπορούμε να αναφέρουμε; Γιατί στο Ευαγγέλιο του Θεού δε βρίσκουμε καμιά βάση ή θέση που να το δικαιολογεί όχι μόνο ως μυστήριο, αλλά ούτε και ως απλή διάταξη ή τελετή. Περί του Χρίσματος μέσα στη Χριστιανική λατρεία είτε σε σχέση με το βάπτισμα, είτε χρησιμοποιούμενο με άλλον τρόπο δεν υπάρχει απολύτως τίποτε ούτε στην Καινή Διαθήκη ούτε στα συγγράμματα των Πατέρων των δύο πρώτων αιώνων της Εκκλησίας. Μόλις κατά τις αρχές του τρίτου αιώνα βλέπουμε να γίνεται κάποιος λόγος περί του Χρίσματος στα συγγράμματα του Τερτυλλιανού, ότι του γινόταν χρήση κατά το βάπτισμα μαζί με την επίθεση των χειρών. Πρώτη ήταν η Σύνοδος της Λαοδίκειας το έτος 364 μ.Χ. που επισημοποίησε την εισαγωγή του χρίσματος μέσω του 48^{ου} κανόνα της.

Πώς είναι λοιπόν λογικό να ισχυριστεί κανείς ότι οι Απόστολοι μεταχειρίστηκαν το χρίσμα σα διάταξη, αφού δεν αναφέρουν τίποτε γύρω από αυτό, ενώ λένε τόσα άλλα για το βάπτισμα; Και όμως μερικοί θεολόγοι τόλμησαν κατά το παρελθόν, ίσως δε τολμούν και σήμερα να λένε ότι το Χρίσμα ήταν Αποστολική διάταξη με τη διαφορά ότι τον καιρό των Αποστόλων δε λεγόταν Χρίσμα αλλά... «Επίθεση των χεριών.»

Μερικοί άλλοι προσπαθούν να δικαιολογήσουν την ύπαρξη του Χρίσματος και του αγίου μύρου αναφερόμενοι στην Α΄ Ιωάννη 2:20 και 27, όπου λέγονται τα εξής: «Και σεις έχετε χρίσμα από τον Άγιο και τα γνωρίζετε όλα. Το χρίσμα όμως που εσείς ελάβατε από Αυτόν παραμένει μέσα σας και δεν έχετε ανάγκη να σας διδάσκει κανείς, αλλά αυτά που σας διδάσκει αυτό το ίδιο το χρίσμα, για όλα τα θέματα, αποτελούν την αλήθεια και τίποτε απ' αυτά δεν είναι ψέμα.» Επικαλούνται επίσης και το εδάφιο της Β΄ Κορ. 1:21. Με παρόμοιες δυστυχώς άτεχνες και τυφλές κατά γράμμα ερμηνείες εισχώρησαν όλες οι πλάνες μέσα στην εκκλησία. Διότι στα παραπάνω εδάφια είναι ολοφάνερο ότι δεν πρόκειται για κάποιο υλικό χρίσμα. Αλλά η λέξη χρίσμα σημαίνει την κλήση και την εκλογή την οποία κάνει ο Θεός στους πιστούς μέσα στον κόσμο δια του Αγίου Πνεύματος. Στην ιστορία της Παλαιάς Διαθήκης εχρίονταν με λάδι οι βασιλείς και οι ιερείς. Αλλά και οι Χριστιανοί είναι βασιλείς και ιερείς με πνευματική έννοια: «Σεις όμως είστε γένος εκλεκτό, βασιλείο ιεράτευμα» (Α΄ Πέτρου 2:9). «Έκαμεν ημάς βασιλείς και ιερείς στο Θεό και Πατέρα Αυτού» (Αποκ.1:6). Το Χρίσμα που αναφέρει η Καινή Διαθήκη είναι πνευματικό, δηλαδή η δωρεά του Αγίου Πνεύματος, όπως αναφέρει ο Ιωάννης: «Καθώς θα διδάσκει το αυτό χρίσμα περί πάντων, ούτω και αληθές είναι.» Αυτή τη διακονία θα είχε το Πνεύμα το Άγιο μεταξύ των πιστών, όπως προείπε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός: «Ο δε Παράκλητος, το Πνεύμα το Άγιο... Εκείνος θέλει σας διδάξει πάντα» ... «Όταν δε έρθει Εκείνος, το Πνεύμα της αληθείας, θέλει σας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια» (Ιωάν. 14:25 και 16:13).

Το συμπέρασμα είναι ότι το χρίσμα τούτο, και μάλιστα υπό την ιδιότητα μυστηρίου, είναι διάταξη πολύ μεταγενέστερης εποχής και όχι Αποστολική και Γραφική διάταξη, και αυτό είναι αρκετό για μας.

3. Η Εξομολόγηση, ή Μετάνοια

Όπως συμβαίνει στις κοσμικές σχέσεις των ανθρώπων που πρέπει να ομολογούν μεταξύ τους τα σφάλματά τους με την αναγνώριση ότι έχουν

φταίξει και με το σκοπό να συγχωρηθούν αμοιβαία και να συμφιλιωθούν, έτσι και στη Χριστιανική ζωή η εξομολόγηση έχει και είχε απ' την αρχή τη θέση της. Η εξομολόγηση την οποία δίδαξαν οι Απόστολοι ήταν και είναι δύο ειδών:

1^{ον} Η εξομολόγηση του ανθρώπου στο Θεό.

«Αν ομολογούμε τις αμαρτίες μας, Αυτός είναι πιστός στο λόγο Του και είναι δίκαιος εκπληρώνοντας τη δεδηλωμένη υπόσχεσή Του, ώστε να μας συγχωρήσει τις αμαρτίες μας και να μας καθαρίσει από κάθε αδικία» (Α΄ Ιωάν. 1:9).

2^{ον} Η εξομολόγηση προς αλλήλους.

«Να εξομολογείστε ο ένας στον άλλο τα παραπτώματά σας και να προσεύχεστε ο ένας για τον άλλο, για να γιατρευτείτε» (Ιακ. 5:16). Δηλαδή η εξομολόγηση επιβάλλεται στους Χριστιανούς ώστε να εξομολογούνται τις αμαρτίες τους στο Θεό και στους αδελφούς τους που έβλαψαν με τα παραπτώματά τους. Και στη μια περίπτωση και στην άλλη, δε γίνεται κανένας λόγος για μεσολάβηση ιερέα ή κάποιου άλλου λειτουργού της Εκκλησίας. Τέτοια ήταν και είναι με λίγα λόγια η Αποστολική εξομολόγηση.

Ο θεσμός όμως αυτός έχει γίνει σήμερα αγνώριστος..

Γιατί τώρα έχει καθιερωθεί από ορισμένες εκκλησίες να μη γίνεται η εξομολόγηση απ' ευθείας στο Θεό, αλλά στον ιερέα, γιατί, (όπως ισχυρίζονται οι ίδιοι) αυτός έχει την «εξουσία των κλειδιών», δηλαδή να συγχωρεί ή όχι τις αμαρτίες του εξομολογουμένου και να του επιβάλλει ανάλογη τιμωρία ή μετάνοια σύμφωνα με την κρίση του. Η τιμωρία συνίσταται σε νηστείες, κακουχίες του σώματος, αγρυπνίες, επαναλήψεις λέξεων και προσευχών, ελεημοσύνες, γονυκλισίες ή μετάνοιες όπως τις λένε κ.λπ. Και όταν επικράτησε αυτή η μορφή εξομολόγησης μέσα στους αιώνες, ιδιαίτερα στη Δύση, έγινε μια αληθινή πηγή καταδυνάστευσης των συνειδήσεων και διαφθοράς των ηθών. Με το θεσμό αυτό το ιερατείο απόκτησε απόλυτη πνευματική εξουσία πάνω στους Χριστιανούς, η οποία (εξουσία) πολύ γρήγορα μεταβλήθηκε σε απόλυτη κοσμική, κοινωνική, οικογενειακή και ατομική καταπίεση, αληθινή δεσποτεία. Οι ιερείς με τον τρόπο αυτό μπήκαν στα πλέον απόκρυφα και ιερά μυστικά των οικογενειών και κατάντησαν οι απόλυτοι κυρίαρχοί τους με αποτέλεσμα την καταστροφή και την

αποσύνθεση του οικογενειακού θεσμού και την εξαφάνιση της εμπιστοσύνης και της καθαρότητας μεταξύ των συζύγων, ταυτόχρονα και την κατάργηση κάθε ελευθερίας όσο αφορά το ατομικό φρόνημα. Όταν οι γυναίκες – μητέρες και κορίτσια – ήταν αναγκασμένες να εκμυστηρεύονται σε έναν ιερωμένο ή καλόγηρο όχι μόνο τα ιδιαίτερα της οικογενειακής τους ζωής, αλλά και αυτές τις σκέψεις της καρδιάς τους, και όταν τις υποχρέωναν οι εξομολογητές με τις άσεμνες ανακρίσεις τους να λένε και να σκέφτονται ανάρμοστα πράγματα για αγνές συνειδήσεις, δεν είναι καθόλου παράδοξο ότι αυτά τα πρόσωπα καταντούσαν άβουλα όργανα στα χέρια των καλογήρων, χωρίς πλέον να έχουν δική τους θέληση, αλλά ικανά να διαπράξουν όλα εκείνα που τους υπόδειχνε ο «πνευματικός» τους **δεσπότης**.

Αν εξετάσουμε το σημερινό θεσμό ή μυστήριο της Εξομολόγησης από ιστορικής άποψης, θα διαπιστώσουμε ότι έχει μπει στην Εκκλησία από τον πέμπτο αιώνα κι έπειτα. Η εξομολόγηση στον ιερέα και η συγχώρηση των αμαρτιών από αυτόν ήταν άγνωστη όχι μόνο κατά την αποστολική εποχή, αλλά και σε όλους τους πρώτους αιώνες της Χριστιανικής Εκκλησίας, αφ' ενός μεν γιατί στην αρχή δεν υπήρχαν ιερείς, όπως ειπώθηκε παραπάνω, αφ' ετέρου δε, γιατί η εξομολόγηση γινόταν κατά τρόπο εντελώς διαφορετικό και ήταν σύμφωνη με τις Γραφές. Η πειθαρχική εξουσία μέσα στην εκκλησία είχε ανατεθεί στα πρεσβυτέρια, τα οποία συμβούλευαν τον αδελφό εκείνο που θα σημείωνε παρεκτροπή ή και έφταναν στο σημείο και να τον αποκόψουν από την εκκλησία η οποία και αποφάσιζε τελικά γύρω από αυτό το θέμα, όπως έγινε με εκείνον που αναφέρεται στην Α' Κορ. 5:3-5. Εκείνος που αποκόπτονταν μπορούσε και πάλι να επανέρθει στην κοινωνία των πιστών μόνο όταν μετανούσε και εξομολογιόταν δημόσια την αμαρτία του. Στην περίπτωση αυτή συγκατάνευε και η ολομέλεια της εκκλησίας.

Η μετάνοια κατά τους πρώτους αιώνες είχε αναπτυχθεί σε τέσσερα στάδια ή τάξεις.

Η πρώτη τάξη ήταν εκείνων που ονομάζονταν **Κλαίοντες**, γιατί στέκοταν στο πλάι της πόρτας της εκκλησίας και με δάκρυα ζητούσαν από τους πιστούς την άδεια να εισέρθουν. Εάν τους έδιναν αυτήν την άδεια, έκαναν δημόσια εξομολόγηση της αμαρτίας τους μπροστά σε όλους τους πιστούς, και τότε γίνονταν Ακροατές, γιατί είχαν το δικαίωμα να ακούνε την ανάγνωση των Γραφών και το κήρυγμα του Θείου Λόγου, αλλά τους αποκλείανε από τις προσευχές. Έπειτα από λίγο χρόνο, οι **Ακροατές** προβιβά ζονταν σε **Γονυπετούντες**, γιατί μπορούσαν να

πλησιάζουν περισσότερο τους λατρεύοντες πιστούς και να γονατίσουν, ενώ γινόταν προσευχή για λογαριασμό τους. Η τελευταία τάξη ήταν οι **Παριστάμενοι**, δηλαδή οι θεατές της τελετής της Ευχαριστίας, χωρίς να έχουν δικαίωμα να κοινωνήσουν. Έπειτα από όλη αυτή τη διαδικασία ο **Παριστάμενος** επανερχόταν στην κοινωνία των πιστών, οι οποίοι και τον συγχωρούσαν δημόσια για το σκάνδαλο που είχε προκαλέσει. Η συγχώρηση όμως αυτή δε σχετιζόταν με την αμαρτία του εξομολογούμενου κατά της δικαιοσύνης του Θεού, αλλά με την προσβολή που είχε κάνει κατά της Εκκλησίας, και του δινόταν με προσευχή και με την επίθεση των χεριών του πρεσβυτέρου. Η εξομολόγηση όμως προς πρεσβύτερο και κατ' ιδίαν, όπως και η άφεση των αμαρτιών από τον πρεσβύτερο ήταν άγνωστα πράγματα στους πρώτους αιώνες. Όταν ο Χριστιανισμός έγινε θρησκεία του κράτους, η εξομολόγηση επιβλήθηκε από τον αστικό νόμο σαν πειθαρχικό μέτρο, αλλά και τότε πάλι γινόταν δημόσια, σύμφωνα με τα παραπάνω.

Κατά τον πέμπτο αιώνα, όταν ο Πάπας Λέων ο Α΄ (440 -461 μ. Χ) έγραφε στους επισκόπους της Καμπανίας, φαίνεται ότι ήταν ο πρώτος που καινοτόμησε με τις παραγγελίες που τους έδινε, και οι οποίες προπαρασκεύασαν το μέτρο της εισαγωγής της εξομολόγησης στον ιερέα και κατ' ιδίαν (σε ιδιαίτερο χώρο, όχι δημόσια). Καθώς εξέθετε πόσο ήταν ασύμφορη και επικίνδυνη η δημόσια εξομολόγηση στην εκκλησία, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι «αρκεί να αποκαλυφθεί η ενοχή της συνείδησης στους πρεσβυτέρους μόνο με μυστική εξομολόγηση». Ο νέος όμως αυτός τρόπος εξομολόγησης άργησε πολύ να γενικευθεί, και κατά τη μεταβατική εκείνη περίοδο συντάχτηκαν διάφοροι **κανόνες** ή βιβλία πειθαρχικά.

Κατά τον 8^ο και 9^ο αιώνα ο τύπος της ιερατικής συγχώρησης ήταν μάλλον προσευχή του ιερέα στο Θεό για τη συγχώρηση του μετανοούντα και όχι συγχώρηση που να δίνεται στο μετανοούντα από τον ιερέα. Επίσης, μέχρι τον 12^ο αιώνα η εξομολόγηση στον ιερέα δεν ήταν απολύτως αναγκαία για να δοθεί η άφεση των αμαρτιών, και μάλιστα αν δεν υπήρχε ιερωμένος, η εξομολόγηση μπορούσε να γίνει και σε ένα λαϊκό χριστιανό. Αλλά το 1215 ο Πάπας της Ρώμης Ιννοκέντιος ο Γ΄ συγκάλεσε την Δ΄ σύνοδο του Λατερανού και εισηγήθηκε διάφορες νέες διατάξεις οι οποίες επισημοποιούσαν παλαιότερες συνήθειες μεταξύ των οποίων ήταν και η διάταξη της εξομολόγησης σα μυστήριο, όπως το διατηρούν μέχρι σήμερα στη Δυτική Εκκλησία.

Οφείλουμε να ομολογήσουμε ότι η Ανατολική Εκκλησία δεν έκανε τόση κατάχρηση της εξομολόγησης όπως η Δυτική Εκκλησία, και δε φαίνεται ότι ο θεσμός αυτός απέκτησε ποτέ τόση δύναμη μεταξύ των Ελλήνων, όση απέκτησε μεταξύ των λαών της Δύσης. Η ανατολική όμως Εκκλησία αντιλήφθηκε χωρίς αμφιβολία, με το πέρασμα των αιώνων, πόση βλαβερή επίδραση έχει ο θεσμός αυτός καθώς εξελίχθηκε, γιατί λόγω της φύσης του, και εφόσον δεν τηρείται με σοβαρότητα και αυστηρότητα, δε μπορεί παρά να έχει καταστρεπτικά αποτελέσματα για την κοινωνία, την οικογένεια και την ατομική χρησιμότητα και ελευθερία της συνείδησης, ακόμη δε και γι αυτόν τον κλήρο. Τα κυριώτερα κακά της μυστικής εξομολόγησης προς ιερέα και της από μέρους του άφεσης των αμαρτιών είναι σε συντομία τα εξής:

1. Υποδουλώνει τη συνείδηση του ατόμου ή καλλιεργεί την υποκρισία.

Το πρώτο συμβαίνει σ' αυτούς που κάνουν ειλικρινή εξομολόγηση, το δεύτερο σε εκείνους που δεν εξομολογούνται ειλικρινά. Αν ο Χριστιανός δεν εκθέσει στον εξομολογητή όλα εκείνα που έπραξε, ή είπε, ή σκέφτηκε, τότε γίνεται ένοχος ότι τα απέκρυψε, ή είπε ψέματα, ή υποκρίθηκε, και σε περίπτωση που θα πάρει συγχώρηση από τον ιερέα, την παίρνει ανειλικρινά βάσει των δεδομένων. Αν, απ' την άλλη πλευρά τα εκμυστηρευτεί όλα, τότε καταπατάει ένα αίσθημα που είναι έμφυτο μέσα στην ψυχή του ανθρώπου που ο ίδιος ο Θεός έχει φυτέψει εκεί μέσα. Το αίσθημα αυτό θεωρεί μερικά πράγματα της ζωής ιερά και αποκλείει κάθε ανθρώπινη επέμβαση σ' αυτά, γιατί πρέπει να μένουν γνωστά μόνο στην ψυχή του ανθρώπου και το Θεό. Με την καταπάτηση του αισθήματος αυτού, ο άνθρωπος χάνει την ηθική δύναμη της συνείδησής του, τη συναίσθηση της ευθύνης και της ατομικότητάς του, και στην απελπισία του παραδίνεται σα μαλακός πηλός στα χέρια του εξομολογητή. Αν απ' τον άνθρωπο αφαιρεθεί το συναίσθημα της ατομικής ευθύνης, η οποία πηγάζει μόνο από την αντίληψη ότι έχει την ελευθερία της κρίσης και της εκλογής, τότε ο άνθρωπος αυτός θα έχει κολοβωθεί ηθικά γιατί θα έχει στερηθεί το πολυτιμώτερο πνευματικό δώρο που τον διακρίνει από τα άλογα ζώα.

2. Υπάρχει κίνδυνος διαφθοράς του Κλήρου. Αυτό αποδεικνύεται χωρίς καμιά αμφιβολία από την ιστορία και τη σύγχρονη πείρα. Όσο ευσεβής κι αν είναι ο κληρικός, όταν συναισθάνεται ότι αυτός έχει απόλυτη πνευματική εξουσία του «δεσμείν και λύειν», και το απόλυτο δικαίωμα να σκαλίζει και να ερευνά τα μυστικά των καρδιών και των οικογενειών, και ακόμη να δικάζει χωρίς κανένα έλεγχο, είναι αδύνατο από ανθρώπινης πλευράς να μην παρασυρθεί σιγά –σιγά από τα ανθρώπινα

πάθη και την περιέργεια με το να κάνει κατάχρηση της φοβερής αυτής εξουσίας του. Οι κληρικοί εκείνοι που θα κατόρθωναν να μην πέσουν σ' αυτούς τους πειρασμούς δε θα ήταν άνθρωποι αλλά μηχανές.

3. Απομακρύνει τον άνθρωπο από το Θεό. Ο προφήτης και βασιλιάς Δαβίδ λέει στον 51^ο Ψαλμό: «Σε Σένα, σε Σένα μόνο αμάρτησα και το πονηρό ενώπιόν Σου έπραξα!» Και ο άσωτος γιος είπε: «Πατέρα, αμάρτησα στον Ουρανό και ενώπιόν σου.» Ο Δαβίδ λέει ξανά: «Την αμαρτία μου φανέρωσα σε Σένα, και την ανομία μου δεν έκρυψα, είπα: Στον Κύριο θέλω εξομολογηθεί τις παραβάσεις μου, και Συ συγχώρησες την ανομία της αμαρτίας μου.» (Ψαλμ. 32:5). Και ο Κύριος μας παράγγειλε να προσευχόμαστε ως εξής: «Και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών ... και μη εισενέγκεις ημάς εις πειρασμόν, αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού.» Τέλος, ο Απόστολος Πέτρος συνέστησε στο Σίμωνα το μάγο να ζητήσει συγχώρηση από το Θεό: «Μετανόησε, λοιπόν, από αυτήν την κακία σου, και δεήσου στο Θεό, ίσως συγχωρηθεί σε σένα η επινόηση της καρδιάς σου» (Πράξ. 8:22). Η αμαρτία λοιπόν είναι παράβαση κατά του Θεού και όχι κατά του ανθρώπου. Επομένως, η μετάνοια και η εξομολόγηση πρέπει να γίνουν στο Θεό γιατί είναι ο μόνος που μπορεί να δώσει τη συγχώρηση – ο μόνος που έχει το δικαίωμα να συγχωρεί αμαρτίες (Ιωάν. 5:22). Κανένας άνθρωπος δεν πρέπει να μεσολαβεί μεταξύ του αμαρτωλού ανθρώπου που μετανοεί και του Θεού που συγχωρεί.

Ο μόνος Μεσίτης μεταξύ του Θεού και των ανθρώπων είναι ο Χριστός, γιατί «ένας Θεός υπάρχει, ένας είναι και ο Μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός, που έδωσε τον εαυτό Του ως λύτρο για λογαριασμό όλων μας» (Α΄ Τιμ. 2:5-6). Εάν λοιπόν ως Χριστιανοί δεν έχουμε πίστη στην ατομική προσευχή, τότε αποκλείεται και η εξομολόγηση γιατί η προσευχή δεν είναι τίποτε άλλο παρά εξομολόγηση στο Θεό και παράκληση για να συγχωρηθούμε και να ενισχυθούμε πνευματικά στο όνομα του Ιησού Χριστού. Ο Κορνήλιος ήταν Εθνικός, Ρωμαίος, αλλά την ώρα που προσευχόταν στο Θεό χωρίς να μεσολαβήσει κανένας απολύτως Απόστολος, και προτού να βαφτιστεί, ο άγγελος που ο Θεός είχε στείλει, είπε: «Κορνήλιε, οι προσευχές σου ακούστηκαν από το Θεό» (Πράξ. 10:4).

Η εξομολόγηση σε κληρικό είναι καλή όταν γίνεται αυθόρμητη και όταν υπάρχει ανάγκη. Ο πνευματικός ποιμένας, αν και είναι άνθρωπος, είναι όμως, ή πρέπει να είναι, άνθρωπος ανώτερης πείρας και ευσέβειας και με ανώτερα πνευματικά χαρίσματα.

Για το λόγο αυτό είναι ο πιο κατάλληλος από όλους να δώσει σε κάθε άτομο όχι μόνο του δικού του ποιμνίου, αλλά και σε κάθε άλλο Χριστιανό πολύτιμες συμβουλές και νουθεσίες για την περίστασή του. Εκείνος όμως που ζητεί την οδηγία του πρεσβυτέρου πρέπει να εξομολογηθεί προς αυτόν και αυθόρμητα, και όχι γιατί εξαναγκάζεται σε τούτο εξαιτίας ορισμένης προθεσμίας, ή από το φόβο ότι αν δεν το πράξει δε θα τύχει συγχώρησης. Εκείνο που πρέπει να τον προτρέπει σε εξομολόγηση είναι το πραγματικό συναίσθημα αμαρτίας και ενοχής και οι προσωπικές του στενοχώριες. Παράλληλα, ο πρεσβύτερος οφείλει να δέχεται πάντοτε τις αυθόρμητες αυτές εκμυστηρεύσεις και να δίνει σε εκείνον που εξομολογείται τις περιστάσεις του όσο το δυνατό καλύτερη νουθεσία και παρηγοριά, και να οδηγεί τις σκέψεις του απαραίτητα στο Θεό, συγχρόνως δε να προσευχηθεί μαζί του και να παρακαλέσουν το Θεό να ευδοκήσει να δεχτεί τη μετάνοια του αμαρτωλού, να καθαρίσει την καρδιά του από κάθε τάση προς την αμαρτία και Αυτός, ο μόνος δικαιούμενος, να δώσει τη συγχώρηση χάρη του πολύτιμου αίματος του Ιησού και της μεσιτείας Του.

Εκτός δε της κατ' ιδίαν εξομολόγησης των αμαρτιών σε έναν πρεσβύτερο ή και σε οποιονδήποτε άλλο σεβάσμιο και πνευματικό αδελφό, υπάρχει και η εξομολόγηση των αδικημάτων ή σφαλμάτων σε βάρος άλλων προσώπων, η οποία πρέπει να γίνεται σε αυτά τα αδικημένα πρόσωπα. Επίσης υπάρχει και η εξομολόγηση των παραπτωμάτων σε βάρος τη Εκκλησίας ή της αδελφότητας, και η οποία πρέπει, στην περίπτωση αυτή, να γίνεται δημόσια ενώπιον της Εκκλησίας.

Αυτή είναι η μόνη εξομολόγηση που συμφωνεί και προς το γράμμα και προς το πνεύμα της Καινής Διαθήκης.

Νηστεία

Πώς και πότε πρέπει να γίνεται

(Λουκά 5:33-39)

Ο Λουκάς στο κεφάλαιο 18:12 αναφέρει πως οι Φαρισαίοι νήστευαν δύο φορές την εβδομάδα. Κάθε Δευτέρα και κάθε Πέμπτη. Πίστευαν ότι με την αποχή τους από τα φαγητά μπορούσαν να πλησιάζουν το Θεό και ότι η ζωή τους γινόταν αγιότερη. Έτσι βλέπουμε μερικούς να έρχονται στον Ιησού, επηρεασμένοι από τη νηστεία των μαθητών του

Προδρόμου και των Φαρισαίων που νήστευαν, να υποβάλουν το ερώτημα στον Ιησού: «Γιατί οι μαθητές σου δε νηστεύουν;» Ο Κύριός μας δικαιώνει τους μαθητές Του. «Μπορούν οι καλεσμένοι σε γάμο να νηστεύσουν όσον καιρό είναι ο γαμπρός μαζί τους;» Δεν είχαν καταλάβει ότι ο Κύριός μας είχε έρθει να φέρει μια νέα εντολή. Ο νόμος είχε δοθεί από το Μωϋσή που μιλούσε αρκετά για νηστεία, τώρα όμως είχε έρθει ο Ιησούς με Χάρη και Αλήθεια (Ιωάν. 1:17). Δεν ήταν στο πρόγραμμά Του να υποβάλει τους ακολούθους Του σε διατάξεις που αφορούσαν το Νόμο. Οι Φαρισαίοι ήταν εξασκημένοι στη νηστεία, όπως ο Πρόδρομος που δεν έτρωγε ούτε έπινε. Οι μαθητές του Κυρίου, νέοι ακόμα στην ακολουθία Του, δεν έπρεπε να υποβληθούν σε μια τέτοια δύσκολη υπηρεσία. Με το να κάνει κάτι τέτοιο, ήταν σα να έβαζε ένα καινούργιο μπάλωμα σ' ένα παλιό ρούχο, που τα αποτελέσματα δε θα ήταν καθόλου καλά, γιατί το σκίσιμο θα γινόταν χειρότερο. Με άλλα λόγια, ο καιρός για μπαλώματα είχε τελειώσει και η ώρα της δημιουργίας και της αναγέννησης είχε έρθει!

Ούτε καινούργιο κρασί μπαίνει σε παλιά ασκιά, γιατί και το κρασί θα χυθεί και τα ασκιά θα καταστραφούν. Όταν τα ασκιά είναι νέα έχουν κάποια ελαστικότητα, όταν όμως παλιώσουν, γίνονται σκληρά. Έτσι δε μπορούμε να βάλουμε το νέο κρασί της θείας Χάρης μέσα σε ανθρώπινες φόρμες, γιατί είναι πεπαλαιωμένες. Ο Κύριος θέλει να αποβάλουμε ό,τι βρίσκεται μέσα μας και να δεχτούμε τη διδασκαλία Του, η οποία μπορεί να στηριχτεί μόνο πάνω σε κάτι καθαρό κι αποδεσμευμένο από συνήθειες και θρησκευτικές διατάξεις που απορρίπτουν τη θεία Χάρη. Αν σωζόμαστε με τη Χάρη Του, τότε δε μπορούμε να βασιζόμαστε σε έργα, γιατί αλλιώς η Χάρη θα πάψει να είναι χάρη (Ρωμ. 11:6).

«Θα έρθουν όμως ημέρες που θα τους πάρουν το γαμπρό και τότε θα νηστέψουν». Ο Κύριός μας εδώ αναφέρεται στη σύλληψή Του και φυσική απομάκρυνσή Του από τη συντροφιά των παράνομων. «Και τότε θα νηστέψουν». Όχι βέβαια τη νηστεία των Φαρισαίων, αλλά θα νηστέψουν, θα στερηθούν τη φυσική συντροφιά Του και μέσα τους θα υπάρχει η πηγή της πνευματικής χαράς που είναι γεμάτη δόξα (Ιωάν. 16:19-22).

Ο ίδιος υπόσχεται στο Λόγο Του ότι θα είναι με τους δικούς Του όλες τις ημέρες μέχρι το τέλος του κόσμου (Ματθ. 28:20). Επομένως η νηστεία είναι ασυμβίβαστη με τη διδασκαλία Του.

39 «Και κανένας δε θέλει φρέσκο κρασί αμέσως μετά που έχει πιει παλιό, γιατί λέει πως το παλιό είναι καλύτερο».

Το όμορφο αυτό εδάφιο θα έλεγα ότι ολοκληρώνει το σημερινό μάθημά μας. Είναι δύσκολο για πολλούς ανθρώπους που έχουν γυμναστεί και μεγαλώσει σ' ένα σύστημα παλιό, να μπουν αμέσως σ' ένα σύστημα καινούργιο. Το όλο έργο πρέπει να γίνει σιγά –σιγά, ως τότε που η νέα διδασκαλία θα μπει στις καρδιές των ανθρώπων. Μπορεί οι νεοσύλλεκτοι του Χριστού να μην έχουν την όψη της Θεότητας, αλλά να έχουν τη δύναμή της. Και καθώς τρώνε καθημερινά το Λόγο του Θεού που έρχεται σε αντίθεση με τον παλιό εαυτό μας, η γλυκύτητα του μελιού να κατεβαίνει στο πικρό μας στομάχι και να το γλυκαίνει, μέχρι τότε που η δύναμη της Θεότητας δε θα κάνει μόνο το έργο της μέσα στην καρδιά μας, αλλά θα έρθει και στην όψη του προσώπου μας (Αποκ. 10:9).

Νυμφίος και Νύμφη

Ο Γάμος του Αρνίου.

Το θέμα αυτό του Γάμου του Αρνίου αναφέρεται στην Αποκάλυψη. Η γλώσσα αυτού του βιβλίου είναι αρκετά σκοτεινή, γιατί ο συγγραφέας της χρησιμοποιεί πολλούς συμβολισμούς και θα πρέπει να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή στην ερμηνεία του.

Ένα πράγμα που προκύπτει από την προφητική αφήγηση του βιβλίου είναι ότι ενώ εδώ στον πλανήτη μας θα διαδραματίζονται τρομερά γεγονότα, εκεί επάνω στον ουρανό που είναι συγκεντρωμένη τώρα η Εκκλησία του Χριστού, ένα εξαιρετο γεγονός μοναδικής ομορφιάς και λαμπρότητας θα λάβει χώρα.

Η σκηνή εκείνη μπροστά στο βήμα του Χριστού με την καταμέτρηση των ταλάντων των παιδιών του Θεού, τερματίστηκε! Πέρασαν απ' τη φωτιά της θείας κρίσης όλα τα έργα που έκαναν τα παιδιά του Χριστού μετά την αναγέννησή τους (Α' Πέτρου 1:23), και τώρα παίρνουν από τα χέρια Του το στεφάνι της νίκης. Η σκηνή εκείνη έκλεισε με μια θαυμάσια πράξη. Ο Ιωάννης βλέπει στο όραμά του τους είκοσι τέσσερις πρεσβυτέρους που συμβολίζουν την εξ ολοκλήρου Εκκλησία της παλαιάς και νέας οικονομίας να φορούν τα στεφάνια που είχαν πάρει απ' τα χέρια του Χριστού, και σε μια στιγμή η μεγάλη εκείνη

συγκέντρωση των μελών της Εκκλησίας ξεσπά σε έναν όμορφο ύμνο: «Άξιος είσαι, Κύριε, να λάβεις τη δόξα και την τιμή και τη δύναμη» (Αποκ. 4:11). Και αμέσως μετά βλέπει τους στεφανοφορεμένους αυτούς ανθρώπους να γονατίζουν μπροστά στο θρόνο του Χριστού, να βγάζουν τα στεφάνια απ' τα κεφάλια τους και να τα καταθέτουν στα πόδια του Χριστού. Απ' το Χριστό τα πήραν και στο Χριστό τα επιστρέφουν. Είναι κι αυτή μια διακήρυξη όλων αυτών των ανθρώπων που πειράστηκαν, δοκιμάστηκαν και αγωνίστηκαν εδώ στη γη, και, με τη χάρη του Χριστού, νίκησαν.

Μετά τη λήξη της σοβαρής εκείνης σκηνής, ξαφνικά ακούγεται μια φωνή απ' τα ουράνια: «έφτασε η ώρα για το γάμο του Αρνίου και η νύφη που θα γίνει γυναίκα Του ετοιμάστηκε!» (Αποκ. 19:7). Σ' αυτόν εδώ το σταθμό θα σταθούμε σήμερα στο ταξίδι που κάνουμε μέσα στην αιωνιότητα. Πρώτα απ' όλα, γιατί είναι ένας πολύ σημαντικός σταθμός, κι έπειτα, γιατί το θέμα είναι εξαιρετικά λεπτό και απαιτείται μεγάλη εγκράτεια γλώσσας να το χειριστούμε.

Εκείνο που με δύο λέξεις μπορούμε να πούμε είναι ότι στο θείο σχέδιο της λύτρωσης υπάρχει μια ορισμένη στιγμή που με ένα πανηγυρικό τρόπο ολοκληρώνεται η σχέση του Χριστού με την Εκκλησία Του. Η σχέση αυτή θα διακηρυχτεί στο σύμπαν του Θεού. Αυτό θα είναι ο Γάμος του Αρνίου.

Ο Λόγος του Θεού προσπάθησε να μιλήσει στον άνθρωπο πολλές φορές για τη μυστική αυτή σχέση που ενώνει την καρδιά του Χριστού με την καρδιά της Εκκλησίας. Μάλιστα δανείστηκε και εικόνες από τη ζωή μας για να καταλάβουμε τι μας έλεγε. Η πιο όμορφη εικόνα είναι εκείνη που συχνά ακούμε να χρησιμοποιείται σε ένα γάμο με τη σχέση που δημιουργείται ανάμεσα στον άντρα και τη γυναίκα. Κάθε φορά που βρισκόμαστε σ' ένα γάμο, ακούμε τον Απόστολο να λέει: «Το μυστήριο τούτο είναι πολύ μεγάλο, και με αυτό εννοώ βέβαια τη σχέση του Χριστού με την Εκκλησία» (Εφ. 5:32).

Αφού λοιπόν το μυστήριο τούτο είναι μεγάλο, θα ήθελα να ρίξουμε μια ματιά στη σκηνή του γάμου, έπειτα στο Νυμφίο και τελευταία στη Νύμφη.

Τι είναι ο γάμος; Ο γάμος είναι το ξεχείλισμα και η ικανοποίηση μιας βασικής ανάγκης του ανθρώπου. Της ανάγκης της συντροφιάς και επικοινωνίας με έναν άλλο άνθρωπο. Επικοινωνίας τόσο στενής, που

μέσα στη σχέση τους να χάνεται η ατομικότητά τους. Το θεσμό αυτό τον δημιούργησε ο Θεός όταν είπε: «Δεν είναι καλό να είναι ο άνθρωπος μόνος» (Γέν. 2:18). Κάνοντας λοιπόν ο Θεός το γάμο μέσα στον κήπο της Εδέμ, ικανοποίησε τη μεγάλη εκείνη ανάγκη της επικοινωνίας της ανθρώπινης καρδιάς με μια άλλη ανθρώπινη καρδιά.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και στου Θεού την καρδιά που δημιούργησε τον άνθρωπο σύμφωνα με την εικόνα τη δική Του. Με τέτοια ανάγκη επικοινωνίας φαίνεται να υπήρχε και στην καρδιά του Θεού με ένα άλλο νοήμον ον. Και για την ικανοποίηση αυτής της ανάγκης ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο.

Δυστυχώς, η ικανοποίηση της επικοινωνίας αυτής ανακόπηκε με την εισβολή της αμαρτίας. Το άλλο εκείνο νοήμον ον έπαυσε να προσφέρει στο Θεό τη συντροφιά του. Και απ' την άλλη πλευρά, τη θεία πλευρά, το έργο αυτό της λύτρωσης έχει ως σκοπό του την επανάληψη της ικανοποίησης της μεγάλης εκείνης ανάγκης της καρδιάς του Θεού.

Εδώ κάτω ικανοποιείται η ανάγκη αυτή της καρδιάς του Θεού στη συντροφιά των λυτρωμένων. Ακόμη όμως και ο λυτρωμένος άνθρωπος δεν είναι σε θέση να προσφέρει όσο θα έπρεπε και όπως θα έπρεπε τη συντροφιά του στο Θεό. Γι αυτό και η εικόνα αυτή του γάμου χρησιμοποιείται σα σύμβολο – της στενής σχέσης που ενώνει το Χριστό με την Εκκλησία Του- σε σχέση με το μέλλον και όχι στην ολοκληρωμένη της μορφή σε σχέση με το παρόν. Ο Παύλος γράφει: «Γιατί πραγματικά σας ζηλεύω με ζήλια θεϊκή, καθότι σας αρραβώνιασα με έναν άντρα, για να σας παρουσιάσω στο Χριστό παρθένα αγνή» (Β' Κορ.11:2). Εδώ κάτω λοιπόν στον κόσμο αυτό της αμαρτίας και των ατελειών, σ' αυτή τη μορφή δυστυχώς βρίσκεται η σχέση του Χριστού με την Εκκλησία Του. Είναι η υπόσχεση, είναι ο αρραβώνας. Και η νύμφη περιμένει. Περιμένει κι ο **Κύριος** να εκπληρωθεί η υπόσχεση κι ο αρραβώνας να δώσει τη θέση του στο γάμο **που ο Χριστός θα περάσει σε μια καινούργια σχέση, πιο στενή και πιο εγκάρδια με την Εκκλησία Του.**

Τότε θα στρωθεί το τραπέζι του γάμου γύρω απ' το οποίο θα καθήσει ο Χριστός και η συμπληρωμένη Εκκλησία Του. Και πάνω από το τραπέζι θα περάσει η παλαιά ανάμνηση με τα λόγια που ο Κύριος είχε πει στο ανώγειο της Ιερουσαλήμ, που συμβολίζει το αίμα Του που θα χυνόταν στο σταυρό για τη σωτηρία πολλών ανθρώπων: «Πιέτε απ' αυτό όλοι, γιατί τούτο είναι το αίμα Μου, της Νέας Διαθήκης, το οποίο χύνεται για χάρη πολλών με σκοπό τη συγχώρηση των αμαρτιών. Και σας

πληροφορώ ότι από τώρα και στο εξής δε θα πιω πια από το προϊόν αυτό της αμπέλου, μέχρι την ημέρα εκείνη που θα το πίνω μαζί σας καινούργιο στη βασιλεία του Πατέρα Μου» (Ματθ. Β΄ 26:27, 28, 29). Σ' αυτό λοιπόν το τραπέζι θα εκπληρωθεί η πρόρρηση του Χριστού. Εκεί θα υπάρχει ο «νέος οίνος». Ο οίνος φέρει, όπως όλοι γνωρίζουμε, ευθυμία και χαρά στον άνθρωπο. Έτσι ο Κύριος εδώ αναφέρεται στον οίνο (κρασί) μιας καινούργιας και ανέκφραστης χαράς. Και ο Νυμφίος θα στρέψει το βλέμμα Του πάνω στη Νύμφη. Εκεί θα δει ένα – ένα τα παιδιά Του για τα οποία πόνεσε και τα αναζήτησε «στη μακρυνή χώρα» και τα έσωσε. «Θα δει τον καρπό του πόνου της ψυχής Του και θα χορτασθεί» (Ησαΐας 53:11). Στην αιώνια ζωή, πιστεύω, ότι αυτή θα είναι η πιο ιερή στιγμή. Θα είναι ο Γάμος του Αρνίου.

Ο Νυμφίος και η Νύμφη

Αφού ρίξουμε μια ματιά στο Νυμφίο, έπειτα θα πρέπει να ρίξουμε μια πιο προσεκτική ματιά στη Νύμφη.

Πρώτα απ' όλα πρέπει να εξετάσουμε γιατί λέγεται Γάμος του Αρνίου αφού ο Χριστός εδώ σε μια παραβολή Του τον είχε διηγηθεί ως Γάμο του Γιου του βασιλιά. Ας δούμε τη διήγηση: « Η βασιλεία των ουρανών είναι όμοια με ένα βασιλιά που έκανε τους γάμους του γιου του» (Ματθ. 22:2). Αφού λοιπόν ήταν ο γάμος του Γιου του Βασιλιά, τότε γιατί η Γραφή ονομάζει την όμορφη αυτή σκηνή, «ο Γάμος του Αρνίου;» Απλώς την ονομάζει έτσι για να μας θυμίζει και υπενθυμίζει σ' ολόκληρη την αιωνιότητα ότι αυτή είναι η κατ' εξοχή σχέση που ενώνει το Χριστό με την Εκκλησία Του. Είναι η σχέση της θυσίας. Είναι η σχέση του σταυρού. Λέμε, «Ο Γάμος του Αρνίου» και η σκέψη μας πηγαίνει στο «Αρνί που σφάγηκε από καταβολής κόσμου» (Αποκ. 13:8). Πηγαίνει στον «Αμνό του Θεού που σήκωσε την αμαρτία του κόσμου» (Ιωάν. 1:29). Πηγαίνει στο αρνάκι το πασχαλινό του Θεού που προσφέρθηκε θυσία στο σταυρό για την αμαρτία του ανθρώπου. Αν ο σταυρός δε μεσολαβούσε, ο Γάμος του Χριστού με την Εκκλησία Του δε θα υπήρχε. Αυτή είναι η θεμελιώδης σχέση που ενώνει το Χριστό με τον άνθρωπο. Είναι η σχέση που ιδρύθηκε δια του σταυρού. Είναι η σχέση στην οποία εισέρχεται ο άνθρωπος όταν αποδεχθεί με πίστη τη θυσία που έγινε επάνω στο σταυρό ως τη μοναδική βάση της σωτηρίας του. Και σε ολόκληρη την αιωνιότητα ο σταυρός θα είναι το θέμα του ύμνου που η Νύμφη θα ψάλλει στο Νυμφίο. Εκεί επάνω θα στρωθεί το γαμήλιο τραπέζι, γιατί στο Γιο του Βασιλιά η Βηθλεέμ κάποτε πρόσφερε τον κρύο στάβλο της, η Γαλιλαία τις βουνοπλαγιές της για τις αγρυπνίες

Του, η Γεθημανή τη φιλοξενία των δέντρων της για την αγωνία Του, το Πραιτώριο του Πιλάτου τη χλεύη του καλαμίνιου σκήπτρου και αγκαθωτού στέμματος και ο Γολγοθάς το σκληρό σταυρό. Όλα αυτά θα γίνουν ένα σύμπλεγμα σε έναν αιώνιο ύμνο αγάπης κι ευγνωμοσύνης των λυτρωμένων προς το Σωτήρα τους και η καινούργια αυτή αγάπη στην οποία θα εισέλθουν όλοι μαζί Του θα ονομάζεται ο Γάμος του Αρνίου. Αυτός θα είναι ο Νυμφίος. Και ποια θα είναι η Νύμφη; Ασφαλώς, η Εκκλησία. Ποια όμως Εκκλησία, αφού έχουμε τόσες πολλές και κάθε μια τους διεκδίκησε την τιμή του τίτλου αυτού για τον εαυτό της αποκλείοντας όλες τις άλλες; Κατόπιν όλες αυτές οι Νύμφες επεδόθησαν στο να προγράψουν, να καταδιώξουν και να εξοντώσουν η μια την άλλη. Πόσες μικρότητες και πόσα πάθη στο γαμήλιο προθάλαμο του Χριστού!

Ποια απ' όλες τις Νύμφες του Χριστού είναι η πραγματική Νύμφη που τη μεγάλη εκείνη μέρα θα καθήσει στο γαμήλιο τραπέζι του Χριστού; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι: Καμιά. Και τούτο, γιατί καμιά δε μπορεί να διεκδικήσει ότι το σύνολο των μελών της είναι αναγεννημένοι με τη χάρη του Χριστού και ότι αυτοί αποτελούν το μυστικό σώμα του Κυρίου. Καμιά απ' όλες αυτές δε μπορεί να διεκδικήσει τον τίτλο της Νύμφης του Αρνίου. Όλες αναμφίβολα θα προσφέρουν από το αίμα τους στην πραγματική Εκκλησία. Από όλες θα στρατολογήσει ο Κύριος τους δικούς Του, γιατί μέσα σε όλες υπάρχουν αναγεννημένες ψυχούλες (Α' Πέτρου 1:23).

Αφού λοιπόν καμιά από τις ορατές Εκκλησίες δε θα είναι η Νύμφη του Χριστού, τότε η Νύμφη θα πρέπει να είναι ένα αόρατο σώμα, πιθανόν άγνωστο στα μάτια των ανθρώπων αλλά πολύ γνωστό στα μάτια του Θεού, μέσα στο οποίο ανήκουν ανεξάρτητα από τη δογματική τους απόχρωση και εκκλησιαστική τους ονομασία, όλοι όσοι συνειδητά δέχτηκαν το Χριστό ως προσωπικό τους Σωτήρα και Κύριό τους. Όλοι όσοι ένιωσαν το βάρος των αμαρτιών τους και με μετάνοια και πίστη το ακούμπησαν στο σταυρό του Χριστού. Όλοι, όσοι όχι μόνο τα βρωμερά κουρέλια της αμαρτίας τους αλλά και της αρετής τους αντάλλαξαν με την άσπιλη στολή της δικαιοσύνης του Χριστού. Αυτοί αποτελούν το όλο μυστικό και αόρατο, αλλά πραγματικό και ζωντανό σώμα του Κυρίου. Αυτή είναι η Νύμφη του Αρνίου.

Ο Χριστός είχε πει ότι εκεί επάνω θα λάβει χώρα η παραβολή των ζιζανίων και του σιταριού. Είχε πει ότι στο χωράφι της Εκκλησίας υπάρχει μια μικτή βλάστηση σιταριού και ζιζανίων – γνήσιων και

κίβδηλων Χριστιανών. Και η βλάστηση αυτή θα υπάρχει μέχρι το τέλος. Όταν όμως έρθει ο καιρός του θερισμού θα πει ο Κύριος στους αγγέλους Του: «Μαζέψτε πρώτα τα ζιζάνια και δέστε τα σε δεμάτια για να τα κάψετε. Και το σιτάρι συγκεντρώστε το στην αποθήκη Μου» (Ματθ. 13:30). Αυτή θα είναι η Νύμφη που θα καθήσει στο τραπέζι του Νυμφίου. Ο ιερός Χρυσόστομος λέει:

«Μα η ζωή είν' σα θέατρο

Απέλυσε, όλοι έφυγαν

Και μέσα στους διαβάτες...

Φαίνονται τώρα καθαρά

Γνήσιοι και παραβάτες.»

Οι γνήσιοι είναι εκείνοι που απαρτίζουν το σώμα της Εκκλησίας. Αυτών τα ονόματα είναι γραμμένα στο Βιβλίο της ζωής. Αυτοί αποτελούν το σώμα της Νύμφης.

Αυτό θα συμβεί μετά την ανάσταση, κι ευτυχώς τότε, οι διαφορές μεταξύ των πιστών που ανήκαν στις διάφορες εκκλησιαστικές παρατάξεις, θα παραμείνουν θαμμένες και οι πιστοί όλων των εκκλησιαστικών αποχρώσεων θα καθήσουν μαζί και θα απολαύσουν τη συντροφιά ο ένας του άλλου στην καινούργια τους σχέση στην οποία θα μπουν τώρα με το Χριστό.

Αυτό θα είναι ο Γάμος του Αρνίου. Αυτή θα είναι η ανέσπερη γιορτή στο μεγάλο τραπέζι της αγάπης και ευδαιμονίας με το νέο κρασί που θα ρέει άφθονο από τις καρδιές των πιστών.

Εσύ, φίλη ψυχή θα είσαι εκεί; Θα πάρεις μέρος κι εσύ στη μεγάλη γιορτή, ή άφησες διάφορες καταστάσεις που προέκυψαν στο διάβα σου να σε παρασύρουν και ξέχασες τον πραγματικό σκοπό της ζωής; Ποτέ δεν είναι αργά. Θυμήσου το ληστή στο σταυρό και ζήτα απ' το Χριστό να σε συγχωρήσει. Σε περιμένει.

Ξεστρατίζω

(Εβραίους 2:1-4)

Η αμέλεια της μεγάλης σωτηρίας και η συνέπειά της

2:1 «Γι αυτό πρέπει εμείς να στρέφουμε την προσοχή μας περισσότερο σ'αυτά που ακούσαμε για να μην ξεστρατίσουμε απ' αυτά σε καμιά περίπτωση.» Ο συγγραφέας μόλις πριν τελείωσε το επιχείρημά του «ότι ο Χριστός είναι ασύγκριτα ανώτερος των αγγέλων, αφού είναι Γιος του Θεού». Πριν ακόμη μας δείξει ότι είναι υπέρτατος ως Γιος του Ανθρώπου, στέκεται στο σημείο αυτό και κάνει την πρώτη του προειδοποίηση σ' αυτούς που πιθανόν ξεστράτησαν από το μήνυμα του Ευαγγελίου. Θέλει όλους αυτούς που θα ακούσουν το μήνυμα του Ευαγγελίου να δώσουν περισσότερη προσοχή από ο,τιδήποτε άλλο. Υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να απομακρυνθούν από το Πρόσωπο του Χριστού και να γυρίσουν στις θρησκευτικές τους συνήθειες. Φοβάται μήπως αποστατήσουν και πέσουν στην αμαρτία για την οποία δεν υπάρχει μετάνοια.

2:2,3 «Γιατί, αν ο λόγος που κηρύχτηκε μέσω των αγγέλων αποδείχτηκε αληθινός και κάθε παράβαση και παρακοή πήρε τη δίκαιη ανταμοιβή της σύμφωνα με το νόμο, πώς θα μπορέσουμε εμείς να ξεφύγουμε, αν αμελήσουμε μια τόσο μεγάλη σωτηρία; Η οποία άρχισε να πρωτοκηρύττεται από τον Κύριο, μας την επιβεβαίωσαν στη συνέχεια εκείνοι που την άκουσαν.» Έχουμε ήδη αναφέρει ότι οι Εβραίοι έδιναν μεγάλη σημασία στη διακονία των αγγέλων που ήταν συνυφασμένη με την εθνική τους ιστορία. Κι αυτό πιθανόν όταν τους δόθηκαν οι νόμοι - που έγινε - παρουσία πολλών αγγέλων (Δευτ. 32:2 και Ψαλμ. 68:17). Είναι αλήθεια ότι ο νόμος ειπώθηκε μέσω αγγέλων, και κάθε παρέμβαση και κάθε παρακοή έλαβε δίκαιη ανταπόδοση.

Τώρα το επιχείρημα μεταφέρεται σε κάτι πολύ μεγαλύτερο. Εάν αυτοί που παραβίαζαν το νόμο τιμωρούνταν, ποια θα είναι η τύχη όλων εκείνων που αδιαφορούν για το Ευαγγέλιο του Χριστού; Ο νόμος λέει στους ανθρώπους τι πρέπει να κάνουν, το Ευαγγέλιο λέει στους ανθρώπους τι ο Θεός έχει κάνει. Με το νόμο ερχόμαστε στην επίγνωση της αμαρτίας, με το Ευαγγέλιο στην επίγνωση της σωτηρίας.

Το να αδιαφορούμε για μια τόσο μεγάλη σωτηρία είναι πιο σοβαρό από το να παραβιάζουμε το νόμο. Ο νόμος δόθηκε απ' το Θεό μέσω αγγέλων στο Μωϋσή και τότε στους ανθρώπους. Αλλά το Ευαγγέλιο ήρθε από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Κι όχι μόνον αυτό, αλλά επιβεβαιώθηκε στους πρώτους Χριστιανούς από τους αποστόλους και από άλλους που άκουσαν για το Σωτήρα. Ο Θεός είχε βάλει τη

σφραγίδα Του στη μαρτυρία τους με το να τους δίνει δύναμη να κάνουν σημεία και θαύματα όπως υποσχέθηκε στο Ευαγγέλιο του Μάρκου κεφάλαιο 16 και σε πολλά άλλα εδάφια. Αυτά τους ακολουθούσαν καθώς κήρυτταν το Λόγο και το Άγιο Πνεύμα, που εργαζόταν μέσα απ' αυτούς, επικύρωνε το μήνυμα του Ευαγγελίου. Το να απομακρυνθεί κανείς απ' το Χριστιανισμό θα πει ότι βλασφημεί κατά του Αγίου Πνεύματος. Αν απέρριπταν το μήνυμά Του, απέρριπταν το Πνεύμα το Άγιο, κι αυτό τους καταδίκασε σε αιώνιο θάνατο. Και για να μην έχουμε την ίδια τύχη ας προσέχουμε όλους αυτούς που μας κηρύττουν. Κι αν ό,τι μας κηρύττουν είναι έξω απ' τη διδασκαλία του Θεού, σίγουρα δεν υπάρχει φως μέσα τους (Ησαΐας 8:20), και υπάρχει πιθανότητα μαζί με αυτούς να οδηγηθούμε κι εμείς μαζί τους στο λάκκο.

2:4 « Ενώ παράλληλα ο Θεός πρόσθετε τη δική Του μαρτυρία με καταπληκτικά φαινόμενα και υπερφυσικά γεγονότα και με μια ποικιλία θαυμάτων, όπως και με κατανομή χαρισμάτων από το Άγιο Πνεύμα σύμφωνα με το δικό Του θέλημα.» Σημεία ήταν όλα τα θαύματα του Κυρίου και των αποστόλων τα οποία σήμαιναν πνευματικές αλήθειες. Για παράδειγμα ο χορτασμός των πέντε χιλιάδων (Ιωάν. 6:1-14) διαμόρφωσε τη βάση της ομιλίας πάνω στο θέμα του Άρτου της Ζωής που ακολουθεί (Ιωάν. 6:25-59). Σημεία ήταν τα θαύματα που σκοπό είχαν να διεγείρουν το θαυμασμό των θεατών. Η ανάσταση του Λαζάρου επεξηγεί αυτό που διαβάζουμε στον Ιωάννη 11:1-14. Θαύματα ήταν όλα όσα έδειχναν την υπερφυσική δύναμη που ξεπερνούσε τους νόμους της φύσης. Τα δώρα του Αγίου Πνεύματος ήταν ειδικά χαρίσματα που είχαν δοθεί σε ανθρώπους να μιλούν και να ενεργούν κατά τρόπο που ήταν πάνω από τις φυσικές ικανότητες.

Ο σκοπός όλων αυτών των θαυμάτων ήταν να επιβεβαιώσουν την αλήθεια του Ευαγγελίου, ειδικά στους Εβραίους που ζητούσαν περισσότερα σημεία πριν πιστέψουν.

Τα λόγια: «Σύμφωνα με τη θέλησή Του,» δηλώνουν ότι αυτές οι θαυματουργικές δυνάμεις δόθηκαν κατ' επιλογήν από το Άγιο Πνεύμα. Είναι δώρα που δίνει μόνον ο Θεός. Δε μπορούν να απαιτηθούν δικαιωματικά από ανθρώπους, ούτε να αξιούν ότι τα πήραν με την προσευχή τους, γιατί ο Θεός ποτέ δεν υποσχέθηκε κάτι τέτοιο.

Οδός = Δρόμος

«Εγώ είμαι η οδός και η Αλήθεια και η Ζωή». Πριν η αμαρτία εισέλθει στον κόσμο, ο Αδάμ απολάμβανε το προνόμιο της σχέσης του με το Θεό. Είχε κοινωνία μαζί Του. Τον γνώριζε και είχε πνευματική ζωή. Αλλά όταν Τον παράκουσε κι έπεσε, αυτή η τριπλή σχέση διακόπηκε. Αποξενωμένος απ' το Θεό, με το να πιστέψει στα ψεύδη του Διαβόλου, του ήταν αδύνατο ν' αντιληφθεί την αλήθεια και να έχει πνευματική ζωή.

Στην ίδια κατάσταση είναι καταδικασμένοι όλοι οι απόγονοι του Αδάμ, γιατί «ό,τι γεννιέται από σάρκα είναι σάρκα» - και ένας αμαρτωλός γονιός δε μπορεί παρά να φέρει στον κόσμο ένα αμαρτωλό παιδί. Κάθε αμαρτωλός έχει τριπλή ανάγκη – συμφιλίωση, φωτισμό, αναγέννηση. Αυτή η τριπλή ανάγκη εκπληρώνεται σε τέλειο βαθμό απ' το Σωτήρα. Αυτός είναι ο Δρόμος προς τον Πατέρα. Είναι η Αλήθεια ενσαρκωμένη, είναι η Ζωή σε όσους πιστεύουν στο Χριστό.

Ας εξετάσουμε προσεκτικά και τις τρεις περιπτώσεις.

1ον «Εγώ Είμαι ο Δρόμος». Ο Χριστός συνδέει την απόσταση μεταξύ Θεού και αμαρτωλού. Ο άνθρωπος με τη φαντασία του κατασκευάζει μια δική του σκάλα και με δικές του αποφάσεις και μεταρρυθμίσεις, με τις προσευχές του και τα δάκρυά του σκαρφαλώνει στο Θεό. Αλλά κάτι τέτοιο είναι αδύνατο. «Αυτός είναι ένας δρόμος που στον άνθρωπο φαίνεται σωστός, αλλά τα τέλη του φέρνουν θάνατο» (Παρ. 14:12).

Ο Σατανάς είναι εκείνος ο οποίος κρατάει τον ασκούμενο αμαρτωλό σε μια δική του, αυτεπιβαλλόμενη πορεία για το Θεό. Αυτό που η πίστη χρειάζεται είναι να στηριχτεί στην ένδοξη αλήθεια ότι ο Χριστός έχει διανύσει ολόκληρη την απόσταση να'ρθει εδώ κοντά στους αμαρτωλούς. Ο αμαρτωλός δε μπορεί να'ρθεί στο Θεό, αλλά ο Θεός στο πρόσωπο του Γιου Του έχει έρθει έξω, εδώ, στους αμαρτωλούς. Αυτός είναι ο Δρόμος, ο δρόμος στον Πατέρα, ο Δρόμος στον Ουρανό, ο Δρόμος στην ευλογημένη αιωνιότητα!!!

2ον «Εγώ είμαι η αλήθεια». Ο Χριστός είναι η πλήρης και τελική αποκάλυψη του Θεού. Ο Αδάμ πίστεψε στο ψεύδος του Διαβόλου και έκτοτε ο άνθρωπος ψάχνει με αβεβαιότητα ανάμεσα στην άγνοια και το λάθος. « Ο δρόμος των ασεβών είναι σαν το σκοτάδι, δεν ξέρουν πού προσκόπτουν» (Παρ. 4:19). «Σκοτισμένοι στη διάνοια, καθώς είναι απαλλοτριωμένοι από τη ζωή του Θεού, εξαιτίας της άγνοιας που είναι μέσα τους, εξαιτίας της πώρωσης της καρδιάς τους» (Εφ. 4:18). Χίλια

δύο μηνύματα μηχανεύεται το μυαλό. «Ο Θεός έκανε τον άνθρωπο τίμιο και απλό, αλλά οι άνθρωποι έγιναν περίπλοκοι» (Εκκλ. 7:29). «Δεν υπάρχει κανένας συνετός» (Ρωμ. 3:11). Ο Πιλάτος φώναξε δυνατά τη σύγχυση του πλήθους όταν ρώτησε, «Τι είναι Αλήθεια;» (Ιωάν. 18:38). Η Αλήθεια δε μπορεί να βρεθεί μέσα σ' ένα σύστημα φιλοσοφίας, αλλά σ' ένα Πρόσωπο – ο Χριστός είναι η Αλήθεια. Αυτός αποκαλύπτει το Θεό και εκθέτει τον άνθρωπο στο φως. Μέσα σ' Αυτόν είναι κρυμμένοι «όλοι οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσης» (Κολ. 2:3).

Τι φοβερή μωρία να Τον αγνοούμε! Τι θα σας ωφελήσει στην Κόλαση, αγαπητοί αναγνώστες, ακόμα κι αν έχετε πάρει πτυχία απ' όλες τις επιστήμες και έχετε κερδίσει ό.τι σας προσφέρει η εδώ ζωή; Πόσο θα επιθυμούσατε τότε να είχατε διαβάσει λιγότερο τις εφημερίδες που διαβάσατε, και περισσότερο τη Γραφή, και με όλη σας τη μάθηση να είχατε γονατίσει μπροστά στο Χριστό και την αλήθεια!

3ον «Εγώ Είμαι η Ζωή». Ο Χριστός είναι απελευθερωτής του θανάτου. Ολόκληρη η Γραφή φέρει αυστηρή μαρτυρία πάνω στο γεγονός ότι ο φυσικός άνθρωπος είναι άψυχος (νεκρός). Περπατάει σύμφωνα με την πορεία του κόσμου. Δεν έχει αγάπη για τα πράγματα του Θεού. Δεν έχει φόβο Θεού μέσα του ούτε ενδιαφέρεται για τη δόξα Του. Ο εαυτός του είναι το κέντρο της περιφέρειας της ύπαρξής του. Έχει ζωή για κοσμικά πράγματα, αλλά για ουράνια πράγματα είναι νεκρός. Εκείνος που είναι έξω απ' το Χριστό υπάρχει, αλλά δεν έχει πνευματική ζωή. Όταν ο άσωτος γιος ξαναγύρισε απ' τη μακρινή χώρα, ο Πατέρας είπε: «Αυτός εδώ ο γιος μου ήταν νεκρός και τώρα ξανάζησε, χαμένος ήταν και βρέθηκε» (Λουκ. 15:24). Αυτός που πιστεύει στο Χριστό έχει περάσει απ' το θάνατο στη ζωή (Ιωάν. 5:24). Αυτός που πιστεύει στο Γιο έχει ζωή αιώνια (Ιωάν. 3:36). Τότε στρέψου ολοκληρωτικά σ' Εκείνον που είναι η Ζωή.

«Κανένας δεν έρχεται στον Πατέρα παρά μονάχα περνώντας από μένα». Ο Χριστός είναι ο μόνος δρόμος για το Θεό. Είναι εντελώς αδύνατο να κερδίσουμε την εύνοια του Θεού με δικές μας προσπάθειες. «Γιατί κανένας δε μπορεί να βάλει άλλο θεμέλιο, εκτός από Εκείνον που ήδη υπάρχει, ο Οποίος είναι ο Ιησούς Χριστός (Α' Κορ. 3:11), και «σε κανέναν άλλο δε βρίσκεται σωτηρία και ούτε υπάρχει πρόσωπο διαφορετικό απ' αυτό, δοσμένο κάτω απ' τον ουρανό μεταξύ των ανθρώπων, μέσω του οποίου εμείς μπορούμε να σωθούμε» (Πρ. 4:12). «Υπάρχει μόνον ένας Θεός, και ένας μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός» (Α' Τιμ. 2:6). Κάθε χριστιανός

ας δοξάζει το Θεό για την ανεκδιήγητη δωρεά Του, και «αφού λοιπόν αδελφοί, το αίμα του Ιησού μας δίνει το θάρρος να μπούμε στα Άγια των Αγίων από ένα νέο ζωντανό δρόμο, τον οποίο μας εγκαινίασε διά του καταπετάσματος, δηλαδή της σάρκας Του, και αφού έχουμε έναν ιερέα μέγα επικεφαλής του οίκου του Θεού, ας προσερχόμαστε με ειλικρινή καρδιά και με πλήρη βεβαιότητα που δίνει η πίστη, με τις καρδιές μας καθαρισμένες από πονηρή συνείδηση και με το σώμα μας λουσιμένο με καθαρό νερό» (Εβρ. 10:19-22).

Οικονομία του Θεού – Η περίοδος της χάρις Του

Οικο + νομία = Οίκος και νόμος

Επομένως, οικονομία σημαίνει διοίκηση οικογένειας, διαχείριση, ή διευθέτηση.

Η πρόθεση του Θεού στην οικονομία Του είναι να διανείμει την ιδιότητά Του στον άνθρωπο. Μέσω της θαυμάσιας πορείας του Χριστού, ο Θεός είναι τώρα προσιτός σε όλους τους ανθρώπους υπό την ιδιότητα του Πνεύματος (Λουκ. 11:13, Ιωάν. 3:34, Γαλ. 3:5). Έτσι ο τρόπος με τον οποίο εμείς μπορούμε να αποκτήσουμε εμπειρία στην οικονομία του Θεού είναι να δεχτούμε την προσφορά Του. Σ' αυτού του είδους την οικονομία ο Θεός δε σκοπεύει να εργαστούμε γι Αυτόν. Αυτό που μάλλον επιθυμεί είναι να δεχτούμε και να απολαύσουμε τη δωρεά της χάρις Του.

Η παραβολή των εργατών του αμπελώνα στο Ματθαίο 20: 1-16 μας δίνει μια πλήρη εικόνα. Ας δούμε τι λέει:

1 «Η βασιλεία των ουρανών είναι όμοια μ' έναν οικοδεσπότη που βγήκε το πρωί με τα χαράματα να προσλάβει εργάτες για το αμπέλι του. 2 Κι αφού συμφώνησε με τους εργάτες ένα δηνάριο την ημέρα, τους έστειλε στο αμπέλι του. 3 Βγήκε κατόπιν στις εννιά η ώρα και είδε άλλους, που στέκονταν στην αγορά χωρίς δουλειά. 4 Και σ' εκείνους είπε: Πηγαίνετε κι εσείς στο αμπέλι και ό,τι είναι δίκαιο θα σας δώσω. Κι εκείνοι πήγαν. 5 Μετά ξαναβγήκε στις δώδεκα και στις τρεις η ώρα και έκανε το ίδιο. 6 Και γύρω στις πέντε η ώρα βγήκε ξανά και είδε άλλους που στέκονταν εκεί χωρίς δουλειά, και τους λέει: Γιατί μείνατε εδώ όλη την ημέρα χωρίς δουλειά; 7 Του λένε: Γιατί δε μας προσέλαβε κανένας. Τους λέει: Πηγαίνετε κι εσείς στο αμπέλι και ό,τι είναι δίκαιο θα το πάρετε. 8 Όταν

λοιπόν βράδιασε, λέει ο ιδιοκτήτης του αμπελιού στο διαχειριστή του: Κάλεσε τους εργάτες και πλήρωσέ τους το μεροκάματό τους αρχίζοντας από τους τελευταίους και φτάνοντας ως τους πρώτους. 9 Ήρθαν τότε εκείνοι που προσλήφθηκαν γύρω στις πέντε η ώρα και πήραν από ένα δηνάριο. 10 Έτσι, όταν ήρθαν οι πρώτοι νόμισαν πως θα πάρουν περισσότερα, αλλά πήραν κι αυτοί από ένα δηνάριο. 11 Κι όταν το πήραν άρχισαν να γκρινιάζουν εναντίον του οικοδεσπότη, 12 λέγοντας: Αυτοί οι τελευταίοι εργάστηκαν μια ώρα και τους εξίσωσες μ' εμάς που υπομείναμε το βάρος της ημέρας και τον καύσωνα; 13 Εκείνος όμως αποκρίθηκε και είπε σ' έναν απ' αυτούς: Φίλε, δε σε αδικώ. Ένα δηνάριο δε συμφώνησες μαζί μου; 14 Πάρε το δηνάριό σου και πήγαινε. Θέλω όμως και σ' αυτόν τον τελευταίο να δώσω όσο και σε σένα. 15 Ή δεν έχω το δικαίωμα να χειριστώ την περιουσία μου όπως εγώ θέλω; Ή μήπως βλέπεις με πονηριά την καλοσύνη μου; 16 Έτσι, οι τελευταίοι θα γίνουν πρώτοι και οι πρώτοι τελευταίοι, γιατί πολλοί είναι οι προσκαλεσμένοι, αλλά λίγοι οι εκλεκτοί».

Ο οικοδεσπότης της παραβολής μας είναι ο Κύριός μας και οι εργάτες είναι εκείνοι που άκουσαν το κάλεσμά Του και ήρθαν να προσφέρουν την υπηρεσία τους στον αμπελώνα Του.

Οι εργάτες περιμένουν στην αγορά. Η αγορά είναι ο τόπος που μισθώνονται. Θα πρέπει μάλιστα «να προσέξουν» οι εργάτες σε ποιον πρέπει να προσφέρουν την υπηρεσία τους.

Ο χρόνος τως ζωής είναι περιορισμένος. Είναι μόνο για μια μέρα και η αμοιβή αιώνια!

Τους μισθώνει στον αμπελώνα Του. Η εκκλησία είναι ο αμπελώνας του Θεού. Εκεί γίνεται η καλλιέργεια. Ο καθένας έχει το δικό του αμπελώνα. Να εργαστεί τη δική του ψυχή που ανήκει στο Θεό. Δεν υπάρχει χρόνος για τεμπελιά. Όλοι ξέρουμε ότι οι τεμπέληδες πιάνουν περισσότερο χώρο από τους νεκρούς. Άλλωστε ο χρόνος εργασίας είναι για μια μέρα. Στο τέλος της ημέρας έρχεται η ξεκούραση και η αμοιβή! Οι διαφορετικές εκείνες ώρες που μας καλεί είναι οι διαφορετικές ηλικίες που οι άνθρωποι καλούνται στην υπηρεσία Του. Άλλοι νέοι, μεγάλοι κι άλλοι γέροι. Δεν υπάρχει όριο ηλικίας. Όπου υπάρχει ζωή, υπάρχει ελπίδα! Η ίδια ελπίδα που είναι για το νέο, είναι και για το γέρο αμαρτωλό, όταν έρθει στο Χριστό με αληθινή μετάνοια.

Η διανομή της αμοιβής είναι «η Χάρη» που ο Θεός μας δίνει. Δεν είναι κάτι που ο Θεός μας οφείλει. Έτσι δεν πρέπει να υπάρχει και μουρμούρα (12) από τη δική μας πλευρά. Αν οι ευλογίες Του σε άλλους είναι μεγαλύτερες από τις δικές μας (13) δεν έπεται ότι ο Θεός μας αδίκησε. Αυτό που Του ζητήσαμε είναι η χάρη Του (14) και σ' αυτήν πρέπει να αρκούμαστε. Αφού όλα είναι δικά Του (15), αφού είναι κυρίαρχος των πάντων, μπορεί να κάνει και ό,τι θέλει. Αυτός είναι ο Πλάστης κι εμείς ο πηλός. Γι αυτό ας μην αφήνουμε το μάτι της ζήλιας να μας παρασύρει. Δεν υπάρχει διάκριση μεταξύ Εβραίου και Εθνικού, όσον αφορά τη δικαίωσή μας. Εκείνοι που καυχούνται ότι υπέφεραν στον καύσωνα και τις κακουχίες με την υπηρεσία τους, ας προσέξουν (16) να μη βρεθούν τελευταίοι και οι τελευταίοι πρώτοι.

Ας κάνουμε καλή χρήση της θείας Χάρης και όχι κατάχρηση. Γιατί πολλοί είναι οι καλεσμένοι, λίγοι όμως οι χριστιανοί.

Παράδοση

Το Ματθ. 15: 1-20 είναι αρκετό να μας δώσει μια ξεκάθαρη απάντηση πάνω στο θέμα αυτό της παράδοσης που έχει παρασύρει πολλές ψυχούλες στον όλεθρο. Ας το διαβάσουμε:

1 «Έρχονται τότε στον Ιησού οι νομοδιδάσκαλοι και οι Φαρισαίοι των Ιεροσολύμων και του λένε: 2 «Γιατί οι μαθητές σου παραβαίνουν την παράδοση των πρεσβυτέρων; Διότι δεν πλένουν τα χέρια τους όταν τρώνε ψωμί». 3 Κι εκείνος τους αποκρίθηκε: «Κι εσείς γιατί παραβαίνετε την εντολή του Θεού για χάρη της παράδοσής σας; 4 Διότι ο Θεός έδωσε εντολή λέγοντας: Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου κι επίσης: Όποιος κακολογεί τον πατέρα του ή τη μητέρα του πρέπει να θανατώνεται». 5 Εσείς όμως λέτε: Μπορεί κανείς να πει στον πατέρα του ή τη μητέρα του: Εκείνο που ήταν να ωφεληθείς από μένα να κάνω δωρεά στο ναό, κι έτσι να μην τιμήσει τον πατέρα του ή τη μητέρα του και να είναι εντάξει! 6 Και καταργήσατε έτσι την εντολή του Θεού για χάρη της παράδοσής σας. 7 Υποκριτές! Καλά προφήτεψε για σας ο Ησαΐας που λέει: 8 Ο λαός αυτός με το στόμα του με πλησιάζει και με τα χείλη με τιμάει, αλλά η καρδιά του απέχει πολύ από μένα! 9 Άδικα λοιπόν με λατρεύουν διδάσκοντας διδαχές που είναι ανθρώπινα παραγγέλματα». 10 Έπειτα, αφού κάλεσε τον κόσμο κοντά του, τους είπε: Ν' ακούτε και να καταλαβαίνετε: 11 Τον άνθρωπο δεν τον μολύνει αυτό που μπαίνει από το στόμα, αλλά αυτό που βγαίνει από το στόμα, αυτό είναι που μολύνει τον άνθρωπο». 12 Τότε τον πλησίασαν οι

μαθητές Του και Του είπαν: «Το ξέρεις πως οι Φαρισαίοι σκανδαλίστηκαν ακούοντας αυτά που είπες;» 13 Κι αποκρίθηκε εκείνος και είπε: «Κάθε φυτεία που δεν τη φύτεψε ο Πατέρας μου ο Ουράνιος θα ξεριζωθεί. 14 Αφήστε τους αυτούς. Είναι τυφλοί οδηγοί τυφλών ανθρώπων. Κι όταν τυφλός οδηγεί τυφλό και οι δύο θα πέσουν σε λάκκο». 15 Μίλησε τότε ο Πέτρος και είπε: «Εξήγησέ μας την παραβολή αυτή». 16 Ο Ιησούς απάντησε: «Ακόμα κι από σας λείπει η σύνεση; 17 Δεν καταλαβαίνετε ακόμα πως καθετί που μπαίνει στο στόμα, προχωράει στην κοιλιά και αποβάλλεται έπειτα στο αποχωρητήριο; 18 Εκείνα όμως που βγαίνουν από το στόμα, πηγάζουν από την καρδιά κι εκείνα είναι που μολύνουν τον άνθρωπο. 19 Γιατί από την καρδιά πηγάζουν οι πονηρές σκέψεις, οι φόνοι, οι μοιχείες, οι πορνείες, οι κλεψιές, οι ψευδομαρτυρίες, οι βλαστήμιες. 20 Αυτά είναι που μολύνουν τον άνθρωπο, ενώ το να φάει με χέρια άπλυτα δε μολύνει τον άνθρωπο».

Σκοποί στέκονται οι Φαρισαίοι και οι Γραμματείς. Μαζεύτηκαν κοντά Του στα Ιεροσόλυμα και Τον παρακολουθούν. Κατηγορούν τους μαθητές Του που τρώνε με άπλυτα χέρια. Μιλάμε για τη συμπεριφορά των άλλων. Γινόμαστε προληπτικοί. Αφήνουμε την παράδοση και τη συνήθεια να μας γίνουν θρησκεία κι αγνοούμε τη διδασκαλία του Κυρίου μας που σκοπό έχει να μας οδηγήσει από τον ανθρώπινο νόμο στο νόμο του Θεού. Το εξωτερικό πλύσιμο δίνει και παίρνει. Το «Νίψον ανομήματα μη μόναν όψιν» είναι άγνωστο.

«Γυρίζοντας από την αγορά, έπρεπε απαραίτητα να πλυθούν, γιατί μπορεί να είχαν εκτεθεί και λερωθεί από την επαφή τους με εθνικούς (ξένους με τη διδασκαλία και τη νομοθεσία τη δική τους). Οι παραδόσεις ήταν πολλές, που καμιά φορά χρειαζόταν και πλύσιμο όλων των σκευών και αντικειμένων που ήταν στο σπίτι. Ακόμη και των κρεβατιών» (Μάρκ. 7:14).

Οι Φαρισαίοι και οι Γραμματείς Τον ρωτούν: «Γιατί οι μαθητές Σου δεν τηρούν την παράδοση των πρεσβυτέρων;» Υπάρχουν πολλά εδάφια που μιλάνε στην Πεντάτευχο (το νόμο του Μωϋσή) για πλύσιμο. Σ' αυτήν όμως την περίπτωση δεν αναφέρονται στο πλύσιμο που γράφει ο Λόγος του Θεού, «αλλά στην παράδοση των πρεσβυτέρων». Και τι κάνουμε; Εφαρμόζουμε περισσότερο την παράδοση από το Λόγο του Θεού. Ο Λόγος έρχεται σε σύγκρουση με την παράδοση. Αν όμως Τον αφήσουμε να μας μιλήσει, είναι αρκετός να μας φωτίσει και να μας

κατατοπίσει στο δρόμο που πρέπει να πάρουμε για να είμαστε παιδιά του Θεού (Β΄ Τιμ. 3:16-17).

Ο Ιησούς, που πάντοτε στηρίζεται στη Γραφή, παίρνει ένα από τα εδάφια του Ησαΐα που γράφει: «Τι υποκρισία δέρνει το λαό, να τιμά το Θεό μόνο με τα χείλη και όχι με την καρδιά. Μάταιος ο σεβασμός αφού οι διδασκαλίες είναι ανθρώπινες και όχι θείες». Πόσο πιο όμορφα θα μπορούσε να μιλήσει η Γραφή; «Αφήνετε τις εντολές του Θεού και κρατάτε τις ανθρώπινες παραδόσεις;» Επίσης «εσείς διαβάζετε τις Γραφές και δε μπορείτε να δείτε για ποιον μιλούν;» (Ιωάν. 5:36). «Ωραία λοιπόν, απορρίπτете τις εντολές του Θεού και κρατάτε τις παραδόσεις». Αν αυτό δε μπορεί να το διανοηθείς, φίλη ψυχή, είναι γιατί δεν έχεις πάρει Πνεύμα Θεού. Έτσι αντί του Λόγου θα δέχεσαι πάντοτε τις ανθρώπινες σοφίες που είναι μωρία για το Θεό (Α΄ Κορ.1). Θα ήθελα να δώσεις προσοχή στη συνέχεια μέχρι το τέλος του 20^{ου} εδαφίου, αν θέλεις να ελευθερωθείς απ' ό,τι μέχρι τώρα σ' έχουν διδάξει οι άνθρωποι, που ποτέ δε συμβουλεύονται το Λόγο του Θεού.

Ο Θεός είπε: «Τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου κι εκείνος που θα παραβιάσει μια τέτοια εντολή, η ποινή του θα είναι θάνατος». Τα παιδιά ήταν υποχρεωμένα να βοηθούν τους ανήμπορους γονείς. Τώρα, οι καλοθελητές είχαν αλλάξει το νόμο, με το να πείσουν τον κόσμο ότι αν έδιναν στο ναό για τη συντήρησή του, δε χρειαζόταν να προσφέρουν τίποτα στον πατέρα ή τη μητέρα. Μ' άλλα λόγια ακύρωναν το Λόγο του Θεού με την παράδοση. «Ακούστε με καλά και δώστε προσοχή σε ό,τι θα σας πω», λέει ο Κύριος. «Τίποτα το εισερχόμενο στον άνθρωπο δεν τον κάνει ακάθαρμο, αλλά μόνον ό,τι εξέρχεται». Εκείνο λοιπόν που εισέρχεται από το στόμα με πλυμένα ή άπλυτα χέρια δε μας μολύνει. Εκείνο που μας μολύνει είναι ό,τι βγαίνει μέσα από την καρδιά μας με σκέψεις, λόγια και έργα. Η φροντίδα μας είναι να νίψουμε τα ανομήματά μας και όχι τα χέρια μας και την εξωτερική μας εμφάνιση. «Όταν άκουσαν αυτά οι Φαρισαίοι, σκανδαλίστηκαν». Είναι αλήθεια, ότι αρρωστημένα μάτια δε μπορούν ν' αντιμετωπίσουν το φως. Πολλές φορές οι άνθρωποι επιχειρούν να τροποποιήσουν το Λόγο του Θεού για να φανεί πιο ελαστικός στους αδύνατους. Ξεχνάμε ότι δεν παίρνει τροποποιήσεις και πως πρέπει να τον δεχτούμε και να τον διαβιβάσουμε, όπως έρχεται απ' το στόμα του Θεού. «Κάθε φυτό που δε φύτεψε ο Πατέρας μου ο ουράνιος, θα ξεριζωθεί». Η θρησκευτική απόχρωσή τους δε στηριζόταν στο Λόγο του Θεού. Είχε τις ρίζες της έξω απ' τη διδασκαλία Του, όπως τακτικά συναντάμε στην ορατή εκκλησία. Ας προσέξουν λοιπόν δάσκαλοι και μαθητές να μην τελειώσουν τη ζωή

τους στο λάκκο. «Οι μαθητές εκπλήττονται» (Μάρ.7:17). Ο Πέτρος ζητάει απ' τον Κύριό μας να τους ερμηνεύσει την παραβολή αυτή. Απαντά σ' όλους όσοι Τον πλησιάζουν με ενδιαφέρον. Έτσι διακηρύττει στα εδάφια που ακολουθούν, ότι όλα τα φαγητά είναι καθαρά κι ευλογημένα και μπορούμε να τα παίρνουμε χωρίς να μολύνεται η ψυχή μας, «Διότι δεν μπαίνουν μέσα στην καρδιά μας, αλλά στην κοιλιά μας και βγαίνουν στο αποχωρητήριο».

Εκείνο που βγαίνει από τον άνθρωπο, αυτό κάνει τον άνθρωπο ακάθαρμο. Διότι μέσα από την καρδιά των ανθρώπων βγαίνουν οι κακοί διαλογισμοί (σκέψεις), μοιχείες, πορνείες, φόνοι, κλοπές, πλεονεξίες, πονηρίες, δόλοι, ασέλγεια, οφθαλμός πονηρός, βλαστήμια, υπερηφάνεια, αφροσύνη.

Αν ζητήσουμε όμως απ' το Θεό να μας κάνει παιδιά Του και με καινούργια καρδιά, να είστε βέβαιοι ότι θα το κάνει. Θα διαγράψει ολόκληρο το κακό παρελθόν μας και θα μας κάνει καινούργιους και τέλειους για κοινωνία μαζί Του. Αυτή είναι και η επιθυμία Του.

Σημείωση:

Ο αρχικός σκοπός της παράδοσης ήταν να ερμηνεύει τη διδασκαλία του νόμου του Θεού. Οι παραδόσεις όμως άρχισαν να πληθαίνουν και οι επιτήδριοι βρήκαν την ευκαιρία να φέρουν τις παραδόσεις σα συμπλήρωμα του νόμου. Τις ημέρες μάλιστα που ο Ιησούς ήταν ανάμεσά μας και κήρυττε το Λόγο του Θεού, οι ραβίνοι έλεγαν στους ανθρώπους ότι ο νόμος του Μωϋσή ήταν νερό και η παράδοση κρασί. Με αυτόν τον τρόπο έδιναν στις παραδόσεις μια θέση τιμής. Αν όμως τις μελετήσουμε προσεκτικά, θα δούμε ότι το κρασί των ραβίνων στάθηκε πολύ δυνατό να τους κρατήσει νηφάλιους. Τότε ο Κύριος άρχισε στην επίγεια διακονία Του και με βαριές φράσεις να καυτηριάζει το σύστημα των παραδόσεων που εκτόπιζε κι εξουθένωνε το νόμο του Θεού. «Ακυρώσατε, λέει στους Γραμματείς, τις εντολές του Θεού για την παράδοσή σας» (Ματθ. 15:6).

Μπορεί τα ελατήρια να ήταν καλά στο ξεκίνημά τους, αλλά τα αποτελέσματα ήταν ολέθρια. Η παράδοση που εκινείτο από στόμα σε στόμα άρχισε να παρουσιάζει ένα άλλο πρόσωπο κάθε φορά και να γίνεται ασαφής. Μάλιστα, η αοριστία της να δείχνει ότι είναι άσχετη με το Λόγο του Θεού.

Πολλές προσπάθειες έγιναν να καθοριστούν τα όρια της παράδοσης, και τελικά ο ορισμός φιλοτεχνήθηκε από το Βικέντιο της Lerins της Νότιας Γαλλίας, που έζησε τον 5^ο αιώνα μ. Χ. Ο ορισμός εκείνος μας λέει ότι σαν αξιόπιστη παράδοση μπορούμε να δεχτούμε εκείνη που πιστεύεται «Παντού, Πάντοτε και από Όλους». Παρόλ' αυτά, τα αποτελέσματα δεν ήταν ικανοποιητικά. Οι δύο μεγάλες εκκλησίες, Καθολική και Ορθόδοξη που δέχονται τις ανθρώπινες παραδόσεις και τις έχουν μάλιστα υιοθετήσει σαν πηγή θείας αποκάλυψης, κατηγορούν η μια την άλλη και δημιουργείται ένας τραγέλαφος. Αυτό δεν είναι αστείο, αλλά κάτι που να μας λυπεί και να κλαίμε για τις ψυχές που ποτέ δεν έκαναν την επαφή τους με το Θεό και χάνονται παντοτινά. Κι αυτό έρχεται να επιβεβαιώσει τα λόγια του Κυρίου μας που είπε, αλίμονό σας, νομοδιδάσκαλοι. Αφαιρέσατε το κλειδί της (θείας) γνώσης και όχι μόνο δε μπήκατε εσείς στη βασιλεία των ουρανών, αλλά και αυτούς που θέλησαν να μπουν τους εμποδίσατε» (Λουκ. 11:52).

Το σύμβολο της πίστης που συντάχθηκε από την Α΄ Οικουμενική σύνοδο της Νίκαιας, διατυπώνει ορθά και σε συντομία όλα τα βασικά και απαραίτητα δόγματα του Χριστιανισμού. Κι εδώ γεννιέται το ερώτημα: Ποιο από τα δόγματα αυτά δεν προέρχεται από την Αγία Γραφή; Κι ακόμη, ποιο απ' αυτά τα δόγματα προέρχεται από την άγραφη παράδοση; Κανένα βέβαια, για να'χουμε ανάγκη την Παράδοση που μας τη σερβίρουν για δήθεν συμπλήρωμα των Γραφών. Ο απόστολος Παύλος, ο αρχιτέκτονας του Ευαγγελίου, λέει: «Ό,τι παρέλαβα, σας το παρέδωσα» (Α΄ Κορ. 15:3), ακόμη, «Ό,τι βρίσκεται στη Γραφή είναι εμπνευσμένο από το Πνεύμα του Θεού κι είναι ωφέλιμο για τη διδασκαλία της αλήθειας, για τον έλεγχο της πλάνης, για τη διόρθωση των λαθών, για τη διαπαιδαγώγηση σε μια ζωή όπως τη θέλει ο Θεός, ώστε ο άνθρωπος του Θεού να είναι τέλειος και καταρτισμένος για κάθε καλό έργο» (Β΄ Τιμ. 3:16, 17). Έτσι δεν υπάρχει ανάγκη καμιά για συμπλήρωμα ή προσθήκη στο Ευαγγέλιο του Θεού. Την αλήθεια αυτή την επικυρώνει και το γεγονός ότι σε όλες τις μεγάλες δογματικές συζητήσεις που έγιναν στις έξι πρώτες Οικουμενικές Συνόδους, όλοι όσοι πήραν μέρος αντλούσαν τα επιχειρήματά τους από την Παλαιά και Καινή Διαθήκη χωρίς να προστρέχουν σε καμιά «Παράδοση». Αυτό αποτελεί ακλόνητη απόδειξη ότι το Ευαγγέλιο περιέχει ολόκληρο το υλικό που χρειάζονταν οι χριστιανοί. Κι αν η χριστιανική εκκλησία κρατούσε αγνά κι ανόθευτα τα δόγματα αυτά από τον 1^ο μέχρι τον 16^ο αιώνα θα ήταν περιττή η μεταρρύθμιση του 16^{ου} αιώνα. Σήμερα μάλιστα όλοι θα είχαμε το Ευαγγέλιο σαν κώδικα της ζωής μας. Όλοι θα είχαμε πλήρη γνώση πάνω στο Πνεύμα με το Οποίο ο Χριστός μας

μιλάει. Γιατί απορρίπτοντας το Πνεύμα Του είμαστε καταδικασμένοι σε θάνατο. Γι αυτό ας ευθυγραμμίσουμε τη ζωή μας με το Ευαγγέλιο όσο πιο γρήγορα μπορούμε. Κι αν υπάρχει κάτι που δεν το καταλαβαίνουμε, ας κάνουμε αναδρομή σ' εκείνα που μελετάμε κι ο Θεός θα μας αποκαλύψει όλη την αλήθεια.

Πάτερ ημών – Η Κυριακή προσευχή (Ματθαίο 6:5-13)

Βρισκόμαστε στην επί του όρους ομιλία. Πιστεύω ότι η σύντομη αυτή ανάλυση έχει να μας πει πολλά.

5 «Όταν προσεύχεσαι, μην είσαι σαν τους υποκριτές που τους αρέσει στις γωνιές των πλατειών και στις συναγωγές να στέκονται και να προσεύχονται για να επιδειχτούν στους ανθρώπους. Σας βεβαιώνω πως έχουν κιόλας πάρει ολόκληρη την αμοιβή τους».

Όταν προσεύχεστε μην υποκρίνεστε, γιατί «όσο και να σας αρέσει η προσευχή» δεν πρέπει να ξεχνάτε ότι δε μιλάτε σε κάποιον άνθρωπο, αλλά στο Θεό. Η προσευχή είναι η προσωπική σας επαφή μαζί Του. Όταν προσεύχεστε επιδεικτικά «απέχετε του μισθού σας», βρισκόσαστε μακριά απ' την πραγματικότητα και η προσευχή σας δεν ανεβαίνει πιο ψηλά απ' το ταβάνι.

6 «Εσύ απεναντίας, όταν θέλεις να προσευχηθείς, μπες στο δωμάτιό σου και, αφού κλείσεις την πόρτα σου, προσευχήσου κρυφά στον Πατέρα σου που είναι παρών παντού. Και ο Πατέρας σου που βλέπει τι κάνεις στα κρυφά, θα σε ανταμείψει φανερά.

Η προσευχή είναι το οξυγόνο της ψυχής του χριστιανού. Αυτό ο χριστιανός το αντλεί από το Άγιο Πνεύμα, το Οποίο τον ικανώνει να κλείνει έξω μακριά, ό,τι μπορεί να του αποσπάσει την προσοχή και ν' ανοίγει την καρδιά του στο Θεό, όπως το μικρό παιδί στο φυσικό του πατέρα. Τότε ο Θεός του δίνει ό,τι Του ζητήσει σύμφωνα με το άγιο θέλημά Του.

7 «Και όταν προσεύχεστε, μην περιπτολογείτε όπως κάνουν οι ειδωλολάτρες, γιατί νομίζουν πως, χάρη στην πολυλογία τους, θα εισακουστούν. 8 Λοιπόν, μη μοιάσετε σ' αυτούς, γιατί ξέρει ο Πατέρας σας τι είναι εκείνα που χρειάζεστε, προτού εσείς Του τα ζητήσετε».

Ας μην Του λέμε πολλά, γιατί τα πολλά λόγια δείχνουν την πνευματική μας φτώχεια. Αυτό κάνουν οι εθνικοί, αυτοί που δεν επιτρέπουν στο Άγιο Πνεύμα να μεσιτεύει γι' αυτούς στο Θεό, ο Οποίος γνωρίζει τις ανάγκες μας πριν ακόμη εμείς Του τις εμπιστευτούμε (Εφεσ. 3:20).

Επίσης είναι πολύ άσχημο ν' ακούμε κάποιον να μας λέει προσευχές που έχει γράψει ένας παππούς του. Αυτό μου θυμίζει ένα νέο που είχε κάνει κάτι φοβερό και που ζητούσε να του γράψουν μερικά λόγια να τα πει απ' το τηλέφωνο στον πατέρα του που είχε στεναχωρήσει. Μετά από μήνες, με πλησίασε ο πατέρας του και μου είπε ότι ο γιος του του είχε τηλεφωνήσει και κατάλαβε πως ό,τι του έλεγε απ' το τηλέφωνο, κάποιος του το είχε γράψει. «Δε βαριέσαι», μου λέει, «αφού μέσα του δεν υπάρχει κόκκος αλήθειας, δεν πρόκειται ν' αλλάξει, έτσι θα 'ναι πάντοτε, χαμένος».

Η Κυριακή προσευχή

9 «Εσείς λοιπόν να προσεύχεστε έτσι:

Πατέρα μας ουράνιε,

Ας αγιαστεί το όνομά σου».

Κάποτε ο Κύριος προσευχόταν και όταν τελείωσε ένας από τους μαθητές Του Τον πλησίασε και Του είπε:

«Κύριε δίδαξέ μας πώς να προσευχόμαστε, όπως ο Ιωάννης δίδαξε τους μαθητές του (Λουκ. 11:1).

Τότε ο Κύριος δίνει στους μαθητές Του το «Πάτερ ημών». Σκοπός της προσευχής αυτής είναι να μας διδάξει τον τρόπο με τον οποίο μπορούμε ν' απευθύνουμε κάθε προσευχή μας και σε Ποιον πρέπει να την απευθύνουμε. Αν κάθε ψυχή που την έχει πει, γνώριζε το πνεύμα της προσευχής αυτής, τότε ο κόσμος μας θα ήταν καλύτερος.

«Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς». Αυτό που αμέσως παρατηρούμε είναι ότι η προσευχή μας, σύμφωνα με τη διδασκαλία του Κυρίου μας, πρέπει ν' απευθύνεται μόνο στο Θεό και όχι σε ανθρώπους και αγγέλους. Όσοι οδηγούνται από το Πνεύμα του Θεού αυτοί είναι παιδιά του Θεού. Δε λάβαμε πνεύμα δουλείας που να μας φέρνει πάλι

στην κατάσταση φόβου, αλλά λάβαμε πνεύμα που μας κάνει υιούς δια του οποίου φωνάζουμε «Αββά, Πατέρα». Αυτό το πνεύμα μαρτυρεί μαζί με το πνεύμα μας ότι είμαστε παιδιά του Θεού» (Ρωμ. 8:14,15,16). Έτσι, μόνο ένα αναγεννημένο παιδί Του μπορεί να Τον φωνάζει «Πατέρα».

«Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς». Ο ουρανός είναι ο θρόνος Του. Ο θρόνος της χάρις Του. Μπορούμε να Τον πλησιάσουμε με θάρρος και πεποίθηση και να πάρουμε ό,τι έχουμε ανάγκη (Εβρ. 4:16).

«Αγιασθήτω το όνομά Σου». Ο Θεός είναι πνεύμα και πρέπει να Τον λατρεύουμε πνευματικά και αληθινά. Και όχι στη μορφή των αγαλμάτων και ομοιωμάτων όπως κάνουν όλοι εκείνοι που έχουν πέσει σε πλάνη. Σαν πνεύμα δεν μπορούμε να κάνουμε κάποια εικόνα που να Τον παρουσιάζει. «Και ελάλησε Κύριος προς εσάς εκ μέσου του πυρός, σεις ακούσατε την φωνήν των λόγων, αλλά δεν είδατε ουδέν ομοίωμα, μόνο φωνήν ακούσατε» (Δευτ. 4:12). Ο Θεός ως πνεύμα είναι ανεπαίσθητος, δε μπορεί να ξεχωριστεί. Τότε πώς μπορεί να γίνει ομοίωμά Του; «Με τι λοιπόν θέλει εξομοιώσει το Θεό; Ή τι ομοίωμα θέλετε προσαρμόσει εις Αυτόν;» (Ησαΐας 40:18).

Πώς μπορείς να ζωγραφίσεις τη Θεότητα; Μπορούμε να κάνουμε εικόνα για κάτι που δεν είδαμε; Ο Θεός είναι πνεύμα. Θα ήταν ανοησία να προσπαθήσεις να κάνεις μια εικόνα της ψυχής. Κι αυτό, γιατί είναι κάτι πνευματικό. Ο Θεός είναι πανταχού παρών. Δεν είναι παράλογο να προσκυνάμε τη φωτογραφία του βασιλιά, όταν ο ίδιος είναι παρών; Το ίδιο συμβαίνει όταν λατρεύουμε την εικόνα του Θεού, όταν ο ίδιος ο Θεός είναι παρών (Ιερ. 23:24).

«Αγιασθήτω το όνομά Σου». Το πρώτο πράγμα που πρέπει να επιδιώκουμε είναι να δοξάζεται ο Θεός με το σώμα μας και με το πνεύμα μας (Α΄ Κορ. 6:20).

Πατέρα, δόξασε το όνομά Σου με το να συγχωρήσεις τις αμαρτίες μου και να καλύψεις τις ανάγκες μου. Πρώτα δίνεται η δοξολογία κι έπειτα ακολουθεί η ευεργεσία. «Σε δοξάζω, Πατέρα, γι ό,τι είσαι και για ό,τι έχεις κάνει στη ζωή μου» (Ματθ. 11:25). Όχι γιατί χρειάζεται η δόξα, αλλά γιατί Του ανήκει. Η δόξα είναι έμφυτη στη Θεότητα. Είναι όπως το φως στον ήλιο. Ο Θεός δε μπορεί να κάνει χωρίς αυτήν. «Δε θέλω δώσει την δόξα μου εις άλλον» (Ησαΐας 48:11).

10 «Ας έρθει η βασιλεία σου,

Ας γίνει το θέλημά σου και στη γη

έτσι όπως γίνεται στον ουρανό».

«Ελθέτω η βασιλεία Σου». Αναφέρεται στη βασιλεία που ο Χριστός θα ιδρύσει κατά τη δεύτερη έλευσή Του πάνω σ' όλο τον κόσμο. Στη βασιλεία της Χάρης του Θεού που έχει βάλει στις καρδιές των χριστιανών με το Πνεύμα Του και το Λόγο Του.

«Γεννηθήτω το θέλημά Σου, ως εν ουρανών, και επί της γης». Προσευχόμαστε όπως ο Θεός μας δώσει τη σοφία Του να τηρήσουμε τις εντολές Του κατά τέτοιον τρόπο που η γη μας να μοιάζει με τον ουρανό.

Η συνεχής μελέτη στο Λόγο Του, η αδιάλλειπτη προσευχή μας στο Θεό και η υποταγή μας στο θέλημά Του και όχι στο δικό μας, θα φέρει τον ουρανό και στο κέντρο της δικής μας καρδιάς.

«Γεννηθήτω το θέλημά Σου»

Εχθές σαν αναφώνησα

Γινού το θέλημά Σου

Τίποτα δεν εγνώρισα

Από τα σχέδιά Σου.

Ούτε ποτέ μου θέλησα

Να ξέρω τη ανέχεια

Η χάρη Σου εκάλυψε

Κενά και κάθε συνέχεια.

Και σαν οι μέρες φεύγουνε

Και ο χρόνος μας αφήνει

Απ' την καρδιά μου αναφωνώ

Το θέλημά Σου ας γίνει!

11 «Δώσε μας σήμερα το καθημερινό ψωμί μας».

«Τον άρτο ημών τον Επιούσιον δος ημίν σήμερα». Ύστερ' από τη δόξα, τη Βασιλεία και το θέλημα του Θεού προσευχόμαστε για τις καθημερινές ανάγκες της ζωής μας εδώ κάτω.

«Δος μας το καθημερινό μας». Αυτό μας διδάσκει ότι αναγνωρίζουμε την απόλυτη εξάρτησή μας από το Θεό, ο Οποίος μπορεί να καλύψει όλες τις ανάγκες μας. Ακόμη ότι «το καθημερινό» μας είναι αρκετό γιατί η αύριο θα φροντίσει τα δικά της (Ματθ. 6:34).

«Δος ημίν ...». Να δώσει καθημερινά το έλεός Του όχι μόνο σε μένα, αλλά σε όλους μας. Το έλεός Του που μπορεί να διατηρήσει το σώμα μας και ν' ανανεώσει την ψυχή μας.

12 « Και συγχώρησέ μας τις αμαρτίες μας,

όπως κι εμείς συγχωρούμε εκείνους

που αμάρτησαν σε βάρος μας».

«Και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών ως και ημείς αφήμεν τοις οφειλέταις ημών». Και συγχώρεσε ό,τι κακό έχουμε κάνει, όπως κι εμείς συγχωρούμε εκείνους που μας έχουν κάνει κακό. Ομολογούμε ότι είμαστε αμαρτωλοί και ότι χρειαζόμαστε καθημερινά τη συγχώρηση των αμαρτιών μας. Κάθε φορά που κάνουμε αμαρτίες, ο Θεός μας τις καταγράφει. Και επειδή δε μπορούμε να τις πληρώσουμε, Του ζητάμε να μας συγχωρήσει, να μας δώσει «άφεση αμαρτιών».

«Καθώς και εμείς συγχωρούμε αυτούς που μας έχουν κάνει κακό». Αυτό δεν το προβάλλουμε σαν επιχείρημα δικό μας. Προσέξτε τι λέει. Καθώς ο Κύριος εργάστηκε μέσα στη δική μας ψυχή δίνοντάς μας το πολυσύνθετο εκείνο αγαθό να συγχωρούμε, προσευχόμαστε τώρα να συγχωρήσει και τα δικά μας αμαρτήματα.

13 «Και μη μας αφήσεις να μπούμε σε πειρασμό,

Αλλά προστάτεψέ μας από τον πονηρό.

Γιατί δική σου είναι η βασιλεία και η δύναμη και η δόξα στους αιώνες. Αμήν».

«Και μη εισενέγκεις ημάς εις πειρασμόν αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού». Μην επιτρέπεις, Κύριε, να πέσουμε ξανά στον πειρασμό, αλλά ελευθέρωσέ μας από τον πονηρό και τα τεχνάσματά του. Ο Χριστιανός αναγνωρίζει την αδυναμία του και ζητάει από τον Κύριο να μην τον εκθέσει σε μεγάλη δοκιμασία που δε μπορεί να την ξεπεράσει.

«Ότι εσού εστίν η βασιλεία και η δύναμις και η δόξα εις τους αιώνας, Αμήν». Με τα λόγια αυτά διακηρύττουμε την πίστη μας. Ότι στον ουράνιο Πατέρα μας που εξουσιάζει τα «πάντα» ανήκει η βασιλεία και όλη η δύναμη και όλη η δόξα. Η δόξα του Θεού στρέφεται και στα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Στρέφεται στο Θεό – Πατέρα που μας έδωσε ζωή. Το Θεό – Υιό που έδωσε τη ζωή Του για μας και στο Θεό – Άγιο Πνεύμα που δημιουργεί μια νέα ζωή μέσα μας. Πρέπει να δίνουμε δόξα σ' όλη την Αγία Τριάδα. Μακάριος είναι ο άνθρωπος που μπορεί να πει το Θεό «Πατέρα» δια του Ιησού Χριστού του Σωτήρα του και με ειλικρινή καρδιά να πει το «Αμήν» για ό,τι περιέχει η προσευχή που ο Κύριος μας δίδαξε.

Σε προτρέπω, φίλη ψυχή, να διαβάσεις Πράξεις Αποστόλων 10:27,28, Αποκάλυψη 22:8,9 και Ματθαίο 11:28.

Αν υπάρχει μόνον ένας Θεός, τότε δεν πρέπει να προσευχόμαστε σε κανέναν άλλο, εκτός από το Θεό. Οι άγιοι στον ουρανό δε γνωρίζουν τις ανάγκες μας. «Ο Αβραάμ δεν εξεύρει ημάς» (Ησαΐας 53:16). Επίσης, απαγορεύεται η αγγελολατρεία (Κολ. 2:18,19). Αυτό μας το ξεκαθαρίζει η επιστολή του αποστόλου Παύλου στους Ρωμαίους 10:14 που λέει: «Πώς να επικαλεστούμε εκείνον στον οποίο δεν πιστέψαμε;»

Αν ο Θεός είναι ένας, τότε ας είναι ένα κι αυτοί που Τον υπηρετούν (Ιωάν. 17:21). Ο απόστολος Παύλος μας προτρέπει να έχουμε όλοι το ίδιο πνεύμα (Α' Κορ. 1:10). Γιατί ποια αξία έχει ν' ακούμε ότι υπάρχει μόνον ένας Θεός, αν Αυτός ο Θεός δεν είναι δικός μας; Το Πνεύμα εργάζεται με την πίστη μας. Με την πίστη μας είμαστε ένα με το Χριστό και δια του Χριστού έχουμε κάνει το Θεό δικό μας.

Η Πίστη – Η εφαρμογή της λύτρωσης

Η πραγματική πίστη είναι η πίστη που πιστεύει τις αλήθειες που αποκαλύπτονται στο Λόγο του Θεού γιατί έχει θεία αυθεντία.

Η πίστη είναι εκείνη που μας δικαιώνει με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Αυτή είναι το κόσμημα που στολίζει μόνο τους εκλεκτούς του Θεού.

Η πίστη που μας δικαιώνει αποτελείται από τρία πράγματα:

- 1) Την αυταπάρνηση,
- 2) Την εμπιστοσύνη και
- 3) Την οικειοποίηση του Χριστού

α. Με την πίστη ο άνθρωπος απαρνιέται τον εαυτό του. Όπως οι Ισραηλίτες στην πορεία τους στην έρημο, έβλεπαν πίσω τους τις άμαξες του Φαραώ και μπροστά τους είχαν την Ερυθρά Θάλασσα έτοιμη να τους καταβροχθίσει, έτσι και ο αμαρτωλός, πίσω του βλέπει την οργή του Θεού να τον καταδιώκει για την αμαρτία του, και μπροστά του έχει την κόλαση έτοιμη να τον καταπιεί. Και σ' αυτή την απελπιστική κατάσταση, δε βλέπει τίποτε στον εαυτό του που μπορεί να τον βοηθήσει. Πρέπει όμως να βρει κάποιον για βοήθεια, αλλιώς είναι χαμένος.

β. Η πίστη πιστεύει στην υπόσχεση, κι επαναπαύεται στο Χριστό. Η υπόσχεση είναι το σκεύος, ο Χριστός είναι η τροφή από την οποία τρέφεται η πίστη. Η πίστη επαναπαύεται στο πρόσωπο του Χριστού που σταυρώθηκε και καυχιέται στο Σταυρό του Χριστού (Γαλ. 6:14).

γ. Την οικειοποίηση του Χριστού. Ένα φάρμακο, όσο δυνατό κι αν είναι, αν δε χρησιμοποιηθεί, δε μπορεί να κάνει κανένα καλό. Και το αίμα του Χριστού δε μπορεί να θεραπεύσει, αν δεν εξασκήσουμε πίστη. Το αίμα του Χριστού, χωρίς την πίστη στο Θεό, δε σώζει. Η οικειοποίηση του Χριστού ονομάζεται αποδοχή (Ιωάν. 1:12). Το χέρι που δέχεται το χρυσάφι, πλουτίζει. Έτσι μας πλουτίζει και το χέρι της πίστης που δέχεται τα χρυσαφένια πλεονεκτήματα της σωτηρίας.

Πώς εργάζεται η πίστη;

Η πίστη είναι το πρώτιστο έργο που το Πνεύμα του Θεού απεργάζεται στην καρδιά του ανθρώπου. Στη δημιουργία του κόσμου ο Θεός δεν είπε παρά ένα λόγο, στην ενεργητική όμως πίστη κινεί όλο το χέρι Του (Λουκ. 1:51). Η ενεργητική πίστη του Πνεύματος, ονομάζεται «το υπερβάλλον μέγεθος της δύναμής Του» (Εφ. 1:19). Τι μεγάλη δύναμη έπρεπε να χρησιμοποιηθεί για να αναστηθεί ο Χριστός από τον τάφο που ήταν κλεισμένος με την πέτρα «των αμαρτιών όλου του κόσμου!» Κι όμως αναστήθηκε με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Η ίδια δύναμη εξασκείται με το Πνεύμα το Άγιο στην ενεργητική πίστη. Το Πνεύμα κάνει το νου να λάμπει και υποτάσσει τη θέληση. Η θέληση είναι σα φρουρά που στέκεται αντίθετα στο Θεό. Το Άγιο Πνεύμα με τη γλυκειά βία την κατακτά, την μεταβάλλει. Κάνει τον πιστό να θέλει το Χριστό με οποιουσδήποτε όρους. Να κυβερνηθεί απ' Αυτόν αφού σώθηκε απ' Αυτόν.

Πού βρίσκεται η πολυτιμότητα της πίστης;

Στην κύρια χάρη του Ευαγγελίου, την κορωνίδα όλων των χαρίτων. Όπως είναι το χρυσάφι ανάμεσα στα μέταλλα, έτσι είναι και η πίστη ανάμεσα στις χάριτες. Ο Κλήμης ο Αλεξανδρείας ονομάζει όλες τις χάριτες θυγατέρες της πίστης. Στον Ουρανό η αγάπη θα είναι η πρώτη χάρη. Στη γη όμως η αγάπη πρέπει να παραχωρήσει τη θέση της στην πίστη. Η αγάπη είναι στεφανωμένη χάρη στον Ουρανό, η πίστη όμως είναι η χάρη που κατακτά στη γη. «Και τούτο είναι το όπλο της νίκης που νίκησε τον κόσμο: **η πίστη μας.**» (Αΐωάν. 5:48).

Στην επίδρασή της πάνω σ' όλες τις χάριτες τις οποίες βάζει σε κίνηση. Όπως ο υφασματέμπορος κάνει το φτωχό να εργάζεται, έτσι και η πίστη βάζει την ελπίδα να εργάζεται. Αν η πίστη δεν τροφοδοτεί τη λάμπα της ελπίδας με λάδι, πολύ γρήγορα θα σβήσει. Η πίστη κάνει την ελπίδα να εργάζεται. «Η πίστη έχει σαν κίνητρο την αγάπη» (Γαλ. 5:6). Η πίστη κάνει και την υπομονή να εργάζεται. «Για να μην ατονήσετε αλλά να γίνεται μιμητές εκείνων που με πίστη και μακροθυμία κληρονομούν όλα όσα υποσχέθηκε ο Θεός (Εβρ. 6:12).

Στη χάρη της με την οποία ο Θεός δικαιώνει και σώζει. Οι άλλες χάριτες βοηθούν στον αγιασμό, η πίστη όμως δικαιώνει. «Δικαιωθήκαμε με βάση την πίστη» (Ρωμ. 5:1). Η μετάνοια και η αγάπη δε δικαιώνουν, η πίστη όμως το κάνει.

Γιατί η πίστη σώζει και δικαιώνει;

Ο Θεός καθόρισε τη χάρη αυτή για να δικαιώνει. Και το κάνει γιατί η πίστη είναι μια χάρη που βγάζει τον άνθρωπο από τον εαυτό του και δίνει όλη την τιμή στο Χριστό και τη Χάρη Του. «Αφού δυναμώθηκε στην πίστη, έδωσε τη δόξα στο Θεό» (Ρωμ. 4:20). Γι αυτό ο Θεός τίμησε την πίστη και την κάνει σώζουσα και δικαιώνουσα. Η εικόνα του βασιλιά στο νόμισμα, το κάνει κατάλληλο για την κυκλοφορία. Έτσι και ο Θεός που έβαλε την εικόνα της εξουσίας Του πάνω στην πίστη, της δίνει δύναμη να σώζει και να δικαιώνει.

Η πίστη μας κάνει ένα με το Χριστό (Εφ. 3:17). Είναι η χάρη που μας ενώνει και μας συνδέει με το πρόσωπο του Χριστού. Οι άλλες χάριτες μας κάνουν όμοιους με το Χριστό, η πίστη όμως μας κάνει μέλη του Χριστού. Γι αυτό ας επιδιώκουμε την πίστη πάνω από κάθε τι άλλο. «Παίρνοντας την πίστη σαν ασπίδα» (Εφ. 6:16). Η πίστη θα μας χρειαστεί περισσότερο από κάθε άλλη χάρη. Για τον Ισραηλίτη το μάτι είχε τη μεγαλύτερη αξία απ' όλα τα μέλη του σώματος, γιατί μ' αυτό μπορούσε να κοιτάζει στο χάλκινο φίδι για τη θεραπεία του. Δεν είναι η γνώση, αν και αγγελική, ούτε η μετάνοια, αν και θα χύναμε ποτάμια δάκρυα που θα μπορούσαν να μας δικαιώσουν. «Χωρίς πίστη, είναι αδύνατον να ευαρεστήσουμε το Θεό» (Εβρ. 11:6). Αν δεν Τον ευαρεστήσουμε με την πίστη μας, δε θα ευαρεστηθεί κι Εκείνος να μας σώσει. Η πίστη είναι ο όρος της διαθήκης της χάριτος. Χωρίς την πίστη δεν υπάρχει διαθήκη, και χωρίς διαθήκη δεν υπάρχει ελπίδα (Εφ. 2:12).

Ραββουνί!

(Ιωάννη 20:11-16)

«Η Μαρία στεκόταν έξω, κοντά στο μνήμα κι έκλαιγε. Και καθώς έκλαιγε, έσκυψε να δει μέσα στο μνήμα και βλέπει δύο αγγέλους με λευκές στολές να κάθονται εκεί που ήταν τοποθετημένο το σώμα του Ιησού, ο ένας προς το σημείο που βρισκόταν το κεφάλι Του και ο άλλος προς το σημείο που βρίσκονταν τα πόδια Του. Της λένε τότε εκείνοι: «Γυναίκα, γιατί κλαις;» Τους απαντάει: «Σήκωσαν τον Κύριό μου και δεν ξέρω πού Τον έβαλαν.» Και καθώς τα είπε αυτά, γύρισε προς τα πίσω και βλέπει να στέκεται ο Ιησούς, αλλά δεν Τον αναγνώρισε πως ήταν ο Ιησούς. Της λέει τότε ο Ιησούς: «Γυναίκα, γιατί κλαις; Ποιον γυρεύεις;» Εκείνη νομίζοντας πως είναι ο κηπουρός, του λέει: Κύριε, αν Τον σήκωσες εσύ, πες μου πού Τον έβαλες κι εγώ θα Τον πάρω. Της λέει ο

Ιησούς: «Μαρία;» Γυρίζει εκείνη και του λέει: «Ραββουνί!» που σημαίνει «Δάσκαλε!»

Αναφέρω ολόκληρη την παράγραφο για να σας θυμίσω πώς ο Ιησούς εμφανίστηκε στη Μαρία το πρωινό εκείνο της ανάστασής Του. Εμείς σήμερα θα ασχοληθούμε μόνο με τα δύο τελευταία εδάφια της παραγράφου, το 15^ο και 16^ο εδάφιο.

Γυναίκα, γιατί κλαις; Ποιον ψάχνεις; Τι σε φέρνει εδώ τόσο πρωϊ; Γιατί όλη αυτή η αναστάτωση;» Ίσως τα λόγια αυτά του Κυρίου να είχαν κάποια σκληρότητα, όπως εκείνα που βγήκαν απ' τα χείλη του Ιωσήφ στους αδελφούς του, στους οποίους δεν ήθελε να αποκαλύψει ποιος είναι κι έπαιξε το ρόλο του ξένου πριν τους φανερώσει τον πραγματικό εαυτό του. «Γιατί κλαις; Εγώ Είμαι Αυτός που ψάχνεις. Αναστήθηκα!!!» Όλα εκείνα τα δάκρυα μπορούν να στερέψουν, και όλες οι λύπες μας μπορούν να γίνουν πηγές ευλογίας όταν κι εμείς γνωρίσουμε το μεγαλείο της ανάστασης του Σωτήρα. Αρκεί να Του πούμε ότι Τον ψάχνουμε κι Εκείνος θα φανερώσει τον εαυτό Του όπως ο Ιωσήφ αποκάλυψε τον εαυτό του στους αδελφούς του.

Ρωτάει με ευγένεια και σεβασμό όλους όσους συναντά μήπως γνωρίζουν κάτι για τον Κύριό της. Προσφωνεί τον κηπουρό «κύριε». Θέλει να βρει και να σηκώσει τον Κύριό της. Η αγάπη που βρίσκεται μέσα στην καρδιά της δεν την αφήνει να σκεφτεί τον κίνδυνο που πιθανόν είχε να αντιμετωπίσει απ' τους Ρωμαίους στρατιώτες, ούτε το γεγονός ότι δε θα μπορούσε να σηκώσει το βάρος του σώματος του Κυρίου. Η αληθινή αγάπη όλα τα αντιμετωπίζει. Ο Κύριος που δε θέλει να γίνει βάρος στη Μαρία που Τον ψάχνει, της λέει: «Μαρία, Εγώ Είμαι που ψάχνεις.» Αυτή Τον αναγνωρίζει από το λόγο Του, όπως Τον αναγνωρίζουν όλοι όσοι Τον αναζητούν με ειλικρίνεια.

«Μαρία!» την καλεί με το όνομά της, όπως όλα τα μετανοημένα παιδιά Του. «Ραββουνί!» Δάσκαλέ μου! Τον προσφωνεί με τον πιο τιμητικό τίτλο που μπορούσε να δοθεί σε κάποιο επιφανή άντρα της εποχής της.

«Ραββουνί!» Παίρνει τα μάτια της απ' τους αγγέλους, από τα δημιουργήματα, και στρέφεται στον Ιησού, κάτι που έρχεται να πει και σε μας να αποσπάσουμε την προσοχή και την αξία που δίνουμε στα δημιουργήματα, και να στραφούμε στο Χριστό, το Σωτήρα μας, που πέθανε για τις αμαρτίες μας και αναστήθηκε για τη δικαίωσή μας!

Γιατί λέει: «Αν ομολογήσεις με το στόμα σου τον Κύριο Ιησού, και πιστέψεις με την καρδιά σου ότι ο Θεός Τον ανέστησε από τους νεκρούς, θα σωθείς. Διότι με την καρδιά πιστεύει κανείς για να δικαιωθεί και με το στόμα ομολογεί για να σωθεί (Ρωμ. 10:9,10).

Ο Σπορέας

Με το θέμα αυτό του σπορέα έχω ασχοληθεί πολλές φορές. Τόσο στο 13^ο κεφάλαιο του Ματθαίου, όσο και στο 4^ο κεφάλαιο του Μάρκου. Ποτέ όμως δεν πρέπει να μας κουράζει κάτι που το διαβάζουμε συχνά στη Γραφή. Φαίνεται πως ο μεγάλος Θεός κάποια πράγματα θέλει από μας. Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέει ότι η Γραφή είναι ένας κήπος γεμάτος από δέντρα με φρούτα. Κι ενώ νομίζουμε ότι μασάμε όλα τα φρούτα, γυρίζουμε πίσω και βλέπουμε ότι έμειναν ακόμα πάρα πολλά, πάνω στα δέντρα που δεν τα προσέξαμε. Κι όσο τα μαζεύουμε, τόσο πιο πολλά υπάρχουν ακόμα.

Και τώρα στο μάθημά μας. Η παραβολή του σπορέα αναφέρεται στις τέσσερις ομάδες ακροατών που βρίσκονται εκεί που κηρύττεται το Ευαγγέλιο. Η παραβολή του σπορέα που είναι ο Χριστός και του σπόρου που είναι ο Λόγος του Θεού, δεν είναι μόνο μια απλή προειδοποίηση αλλά και μια μεγάλη ενθάρρυνση. Εκείνος που κηρύττει, πρέπει να κηρύττει το Λόγο κι όχι δικά του λόγια ή ανθρώπινες επινοήσεις. Το κήρυγμα του λόγου έχει δύναμη. Έχει δύναμη Θεού για σωτηρία σ' αυτόν που πιστεύει (Ρωμ. 1:16). Τι όμορφο πράγμα είναι αυτό για άντρες και γυναίκες, να κηρύττουν το Λόγο, που έχει τη δύναμη να λυτρώνει ψυχές! Ακόμα, ο Λόγος είναι το μόνο μέσο με το οποίο μπορούμε να αναγεννηθούμε (Α' Πέτρου 1:23) και να σωθούμε (Ιωάν. 5:24).

Ας δώσουμε πολλή προσοχή στα λόγια που ακολουθούν. Η πρώτη κατηγορία αναφέρεται σ' αυτούς που ακούν το Λόγο, αλλά δε δίνουν προσοχή. Τότε ο εχθρός της ψυχής έρχεται και μαζεύει το σπόρο από τις καρδιές τους για να μην πιστέψουν και σωθούν.

Η δεύτερη κατηγορία αναφέρεται σ' αυτούς που δέχονται με χαρά το Λόγο, αλλά δε φαίνεται να καταλαβαίνουν τη χαμένη κατάστασή τους μπροστά στο Θεό. Δέχονται το ευαγγέλιο, αλλά γρήγορα βλέπουμε ότι δεν υπάρχει καμιά ένδειξη που η συνείδησή τους να ασκήθηκε και να επανέφερε έστω και την πιο μικρή αλλαγή στη ζωή τους.

Η τρίτη κατηγορία αναφέρεται σ' αυτούς που με ειλικρίνεια δέχτηκαν το Λόγο, αλλά οι φροντίδες του κόσμου αυτού φάνηκε γρήγορα ότι είχαν μια μεγαλύτερη θέση μέσα στη ζωή τους από κάθε τι το πνευματικό, κι έτσι ο σπόρος του Θεού δεν καρποφόρησε ποτέ μέσα τους.

Και τώρα ερχόμαστε στην τέταρτη κατηγορία, η οποία είναι αυτή που μας ενδιαφέρει. Η κατηγορία αυτή δείχνει την αληθινή κατάσταση του ανθρώπου μπροστά στο Θεό που ομολογεί την αμαρτωλότητά του και αναγνωρίζει την ενοχή του. Εμπιστευόμενος στο Χριστό, εισέρχεται στην ειρήνη Του, την ειρήνη που ζει καθαριζόμενος και αγιαζόμενος από το Λόγο του Θεού που ενεργεί μέσα του με την αλλαγή που βλέπουμε στη νέα ζωή του, τη ζωή της αναγέννησης. Ο σπόρος είναι ο ίδιος σε κάθε περίπτωση. Το μόνο που διαφέρει είναι η συμπεριφορά του ακροατή. Εκτός της αναγέννησης, βλέπουμε τον αγιασμό και την αγιότητα, δύο λέξεις με την ίδια ρίζα που είναι ο Χριστός. Ο αγιασμός ξεκινάει από τη στιγμή που ο άνθρωπος αρχίζει να αποβάλλει τις παλιές του συνήθειες και να εφαρμόζει το Λόγο του Θεού στη ζωή του, μέχρι τότε που θα βγάλει μπουμπούκι και θα ανθίσει σιγά – σιγά. Όταν το άνθος γίνει καρπός τότε φτάνει στην «αγιότητα» που μπορεί να δοξάζει το Θεό, το Δημιουργό των πάντων! Μια πορεία σταδιακή. Μια πορεία γεμάτη απ' το μεγαλείο του Θεού!

Προσευχή:

Κύριε, άφησε το Λόγο Σου να κατεβεί στην καρδιά μου και να ελεηθώ με την ενέργεια του Πνεύματός Σου. Αγίασέ με με το λόγο της θείας Σου αλήθειας. Κάνε με ένα αγνό σκεύος. Το όνομά Σου θέλω να δοξάζεται μέσα από τη ζωή μου. Αμήν.

Η Συγχώρηση του Πατέρα

(Λουκά 15:11-32)

11 «Έπειτα τους είπε: «Κάποιος είχε δυο γιους. 12 Κι ο μικρότερος είπε στον πατέρα του: Πατέρα, δώσε μου το μερίδιό που μου αναλογεί από την περιουσία. Κι εκείνος τους μοίρασε την περιουσία. 13 Έτσι, προτού κιάλας περάσουν πολλές μέρες, τα μάζεψε όλα ο μικρότερος γιος κι

έφυγε σε μια μακρινή χώρα, όπου και σκόρπισε την περιουσία του ζώντας μέσα στην ασωτία».

Ο μικρός γιος ζητάει το μερίδιο που του ανήκει πριν ο πατέρας πεθάνει. Θέλει να πάρει το μερίδιό του προκαταβολικά, θέλει να το πάρει και να πάει να διασκεδάσει. Ο πατέρας του του το παραχώρησε, μετά από λίγες μέρες ο νέος πήρε τις αποσκευές του μαζί με το μερίδιό του κι αναχώρησε για μια μακρινή χώρα. Ήθελε να είναι ανεξάρτητος. Αυτό είναι το πνεύμα του φυσικού ανθρώπου. Θέλει να ζει μακριά από το Θεό, δε θέλει να έχει κοινωνία μαζί Του. Η όλη εικόνα δείχνει ότι είναι πνευματικά τυφλός. Τα μάτια της ψυχής του χρειάζεται να ανοίξουν. Περιφέρεται στο σκοτάδι.

14 Κι αφού πια τα είχε ξοδέψει όλα, ξέσπασε μεγάλη πείνα στη χώρα εκείνη, οπότε άρχισε αυτός να στερείται. 15 Πήγε τότε και έθεσε τον εαυτό του στην υπηρεσία ενός από τους πολίτες της χώρας εκείνης, κι εκείνος τον έστειλε στα χωράφια του να βόσκει χοίρους. 16 Κατάντησε έτσι να λαχταρά να ικανοποιήσει το στομάχι του με τα ξυλοκέρατα που έτρωγαν οι χοίροι, μα κανένας δεν του έδινε. 17 Ξανάρθε τότε στα λογικά του και είπε: Πόσοι μισθωτοί του πατέρα μου κερδίζουν περισσότερο ψωμί απ' ό,τι χρειάζονται κι εγώ χάνομαι εδώ από την πείνα!»

Αυτός άρχισε να στερείται, κι αυτό τον ανάγκασε να πιάσει δουλειά σ' ένα χοιροστάσιο. Ζούσε ανάμεσα στα ακάθαρτα ζώα, όταν κάποια στιγμή κατάλαβε την αφροσύνη και αχαριστία που τον διέκρινε. Ποτέ δε θα μπορούσε να εξοικειωθεί με τα ζώα. Ήταν άνθρωπος πλασμένος σύμφωνα με την εικόνα του Θεού και τίποτα δε θα μπορούσε να τον ικανοποιήσει, εκτός από το Θεό. Είναι αδύνατο για μας που έχουμε δημιουργηθεί για την αιωνιότητα να βρούμε κάτι μέσα στα πράγματα του κόσμου αυτού που θα μπορούσε ποτέ να ικανοποιήσει την ψυχή μας. Μια μέρα μέσα στην απελπισία του, συνήλθε. Άρχισε να σκέφτεται. Κι όταν ο άνθρωπος ξυπνήσει και συνέλθει από τη φοβερή κατάσταση που ο εχθρός της ψυχής τον έχει οδηγήσει, τότε ο εχθρός παύει να διασκεδάζει μαζί του κι ο πεσμένος αμαρτωλός βρίσκεται στο δρόμο της σωτηρίας.

18 «Θα σηκωθώ λοιπόν και θα πάω στον πατέρα μου και θα του πω: «Πατέρα, αμάρτησα τόσο εναντίον σου όσο και εναντίον του ουρανού. 19 Δεν είμαι άξιος να ονομάζομαι γιος σου, κάνε με σαν έναν από τους μισθωτούς σου».

Φίλη ψυχή, αν δεν έχεις ανοίξει την καρδιά σου στο Χριστό, αυτή είναι η πιο κατάλληλη στιγμή να το αποφασίσεις, και να πεις κι εσύ, «θα σηκωθώ και θα πάω στον πατέρα μου. Θα γυρίσω κοντά στο Θεό και θα Του πω ότι αμάρτησα». Στην Α' επιστολή του Ιωάννη 1:9 διαβάζουμε: «αν ομολογούμε τις αμαρτίες μας, Αυτός είναι πιστός στο Λόγο Του και είναι δίκαιος, ώστε να μας συγχωρήσει τις αμαρτίες μας και να μας καθαρίσει από κάθε αδικία». Ας εξετάσουμε προσεκτικά το εδάφιο αυτό να δούμε τι λέει. «Ομολογώ», ομού= μαζί και λέγω. Το ρήμα ομολογώ θα πει αναγνωρίζω σε συμφωνία με άλλον δηλ. το Άγιο Πνεύμα. Προϋποθέτει συναίσθηση και καταδίκη για την αμαρτία. Η πτώση του ρήματος δηλώνει ότι κάθε φορά που νιώθουμε τις αμαρτίες μας και τις ομολογούμε, μας δίνεται συγχώρηση. Το «πιστός» εννοεί ότι μπορούμε να εμπιστευτούμε το Χριστό που έχει τη δύναμη να μας συγχωρεί κάθε φορά που Του το ζητάμε. Δεν είναι μόνο πιστός αλλά και δίκαιος, εκπληρώνοντας τη διακηρυγμένη υπόσχεσή Του. Από την άλλη πλευρά, αν δεν ομολογούμε τις αμαρτίες μας, είναι μέσα στη δικαιοσύνη Του, να μη μας συγχωρήσει, όπως ένας δίκαιος δικαστής δε θα μπορούσε να αφήσει ένα εγκληματία ελεύθερο.

Ο άσωτος, νιώθοντας την αναξιότητά του, είχε αποφασίσει μέσα στην καρδιά του, τι ακριβώς να πει. Θα πήγαινε να πει στον Πατέρα του ότι ήταν ανάξιος να λέγεται γιος του και να του ζητήσει να τον προσλάβει στη δουλειά του, σαν ένα από τους μισθωτούς του. Βλέπουμε όμως ότι, όταν πλησίασε τον πατέρα του, δε χρειάστηκε να πει όλα αυτά που σκέφτηκε.

20 «Έτσι σηκώθηκε και ξεκίνησε να πάει στον πατέρα του. Κι ενώ βρισκόταν ακόμα μακριά, τον ειδε ο πατέρας του και τον σπλαχνίστηκε κι έτρεξε και τον άρπαξε στην αγκαλιά του και τον γέμισε με φιλία. 21 Του είπε τότε ο γιος: «Πατέρα, αμάρτησα τόσο εναντίον του ουρανού όσο και εναντίον σου και δεν είμαι πια άξιος να ονομάζομαι γιος σου». 22 Μα ο πατέρας είπε στους δούλους του: «Φέρτε την καλύτερη στολή και ντύστε τον, και δώστε του δαχτυλίδι για το χέρι του και υποδήματα για τα πόδια του».

Ο πατέρας δεν περίμενε το παιδί του να φτάσει κοντά στο σπίτι, αλλά, όταν τον αναγνώρισε από μακριά, είπε: «Να το παιδί μου! Τον περιμένω τόσο καιρό!» Τι όμορφη σκηνή είναι αυτή καθώς ο Ιησούς μας την παρουσιάζει. Εικονίζει τον Πατέρα Θεό. Όταν ο αμαρτωλός γυρίζει κοντά Του, ο Θεός είναι εκεί να τον συναντήσει και να τον καλωσορίσει. Ο νέος άρχισε να απολογείται. Δεν πρόλαβε να πει τίποτε

άλλο, όπως είχε σκεφτεί να του πει να τον δεχτεί σαν ένα από τους δούλους του. Ο πατέρας είχε πολλούς δούλους δε χρειαζόταν άλλους. Ήταν ο γιος που καλωσόριζε! Είπε τότε στους δούλους του, «φέρτε την καλύτερη στολή και ντύστε τον». Για μας η ενδυμασία είναι ο Χριστός. «Δώστε δαχτυλίδι για το χέρι του». Το δαχτυλίδι δείχνει την αιώνια στοργή. «Και υποδήματα στα πόδια του». Οι δούλοι πήγαιναν ξυπόλητοι, ενώ οι γιοι φορούσαν παπούτσια.

23 «Φέρτε επίσης το καλοθρεμμένο μοσχάρι και σφάξτε το για να φάμε και να ευφρανθούμε, 24 γιατί αυτός εδώ ο γιος μου νεκρός ήταν και ξανάζησε, χαμένος ήταν και βρέθηκε. Κι άρχισαν να ευφραίνονται».

Στο σπίτι εκείνο η γιορτή τέλειωσε. Αλλά όταν ο Πατέρας κερδίσει έναν αμαρτωλό, λέει: «Αυτός είναι ο γιος μου, ήταν χαμένος και τώρα βρέθηκε». Και εισέρχονται σε κοινωνία που η ευθυμία της δεν έχει τέλος!

Ο μεγαλύτερος γιος ήταν στο χωράφι. Ήταν σαν τους Φαρισαίους. Δε θα τολμούσε να πει ότι δεν είχε σωθεί αλλά δε μπορούσε και να φανταστεί ότι ήταν χαμένος.

25 «Στο μεταξύ ο μεγαλύτερος γιος ήταν στο χωράφι. Καθώς λοιπόν πλησίασε στο σπίτι την ώρα που επέστρεφε, άκουσε μουσική και χορούς. 26 Φώναξε τότε έναν από τους υπηρέτες και ρωτούσε να μάθει τι σημαίνουν όλ' αυτά. 27 Κι εκείνος είπε: Επέστρεψε ο αδελφός σου και ο πατέρας σου έσφαξε το καλοθρεμμένο μοσχάρι, επειδή ξανάρθε πίσω σ' αυτόν υγιής. 28 Οργίστηκε τότε εκείνος και δεν ήθελε να μπει μέσα. Βγήκε λοιπόν έξω ο πατέρας του και τον παρακαλούσε, 29 μα εκείνος αποκρίθηκε στον πατέρα του και του είπε: Τόσα χρόνια τώρα εργάζομαι για σένα και ποτέ δεν παραμέλησα κάποια εντολή σου. Κι όμως σ' εμένα δεν έδωσες ποτέ ούτε ένα κατσίκι για να διασκεδάσω με τους φίλους μου. 30 Μα σαν ήρθε ο γιος σου αυτός, που κατέφαγε όλο το βιος σου με πόρνες, έσφαξες για χάρη του το καλοθρεμμένο μοσχάρι. 31 Τότε εκείνος του είπε: «Παιδί μου, εσύ είσαι πάντοτε μαζί μου και όλα όσα έχω εγώ δικά σου είναι. 32 Μα να γιορτάσουμε έπρεπε και να χαρούμε, γιατί ο αδελφός σου αυτός νεκρός ήταν κι αναστήθηκε, κι ήταν χαμένος και βρέθηκε».

Ο μεγαλύτερος αδελφός προκειμένου να χαρεί και να πει, ας πάω να τον δω και να χαρώ μαζί του, οργίστηκε. Οργίστηκε και δεν ήθελε να μπει μέσα στο σπίτι. Τότε βγήκε έξω ο πατέρας του και τον

παρακαλούσε. Θεωρούσε πως αυτό που έκανε ο πατέρας του ήταν υποτιμητικό να περιποιείται το μικρότερο αδελφό, ύστερα από ό,τι είχε κάνει. Εδώ δείχνει το μεγαλύτερο αδελφό που αντιπροσωπεύει το Φαρισαίο που δε θέλει καν να σκέπτεται ότι ο μικρότερος αδελφός του, ο εθνικός, θα μπορούσε να πάρει μέρος στα προνόμια που ο Θεός αρχικά είχε δώσει σ' αυτούς. Ήταν σαν αυτούς που έλεγαν για το Χριστό, «ο άνθρωπος αυτός δέχεται αμαρτωλούς και τρώει μ' αυτούς». Και είπε στον πατέρα του, «τόσα χρόνια εργάζομαι για σένα και ποτέ δεν παραμέλησα καμιά εντολή σου. Κι όμως σε μένα δεν έδωσες ποτέ ούτε ένα κατσίκι για να διασκεδάσω με τους φίλους μου». Φαίνεται ότι δεν υπήρχε αγάπη μέσα του. Γιατί αν υπήρχε θα προσευχόταν να γυρίσει ο αδελφός του στο σπίτι. Δε θα έλεγε μάλιστα ο γιος σου αλλά ο αδελφός μου. Ο πατέρας του είπε, «εσύ είσαι πάντοτε μαζί μου και όλα όσα έχω είναι και δικά σου». Στο χέρι του ήταν να οικειοποιηθεί και να απολαύσει τα πάντα αν επιθυμούσε. Και τελευταία, ο πατέρας του, του υπενθυμίζει εκείνο που είχε παραβλέψει, «έπρεπε να γιορτάσουμε και να χαρούμε, γιατί ο αδελφός σου αυτός ήταν νεκρός και αναστήθηκε, κι ήταν χαμένος και βρέθηκε». Εκείνοι που τηρούν το νόμο κατά γράμμα, δε μπορούν να καταλάβουν τη χάρη του Θεού. Είναι απολύτως ξένη γι αυτούς.

Σημείωση: επιτρέψτε μου να σας υπενθυμίσω κάτι που ίσως να μην προσέξατε. Σ' ένα σημείο της Γραφής διαβάζουμε: «Έχετε γευτεί τη χάρη του Θεού». Στην πραγματικότητα δεν ξέρουμε αν το στίγμα στο τέλος της πρότασης θα έπρεπε να είναι τελεία, θαυμαστικό ή ερωτηματικό. Αυτό ο Θεός το αφήνει να το βάλεις εσύ. Και αυτό, για να θυμάσαι, πως όποιο στίγμα βάλεις, είναι εκείνο που βρίσκεται μέσα στην καρδιά σου.

Προσευχή:

Κύριε Ιησού Χριστέ, Σε παρακαλώ βοήθησέ με να κάνω καλή χρήση πάνω σε ό,τι μου έχεις εμπιστευτεί, στο όνομά Σου το άγιο το ζητώ, Κύριε, Αμήν.

Σωτηρία

(Λουκ. 19:1-10)

Η σωτηρία του Ζακχαίου

1 «Μπήκε κατόπιν στην Ιεριχώ και περνούσε μέσα απ' αυτήν. 2 Εκεί λοιπόν εμφανίστηκε κάποιος, που ονομαζόταν Ζακχαίος – ο οποίος ήταν προϊστάμενος των τελωνών και ήταν πλούσιος – 3 και προσπαθούσε να δει ποιος είναι ο Ιησούς αλλά δε μπορούσε εξαιτίας του πλήθους γιατί ήταν κοντός στο ανάστημα. 4 Τους προσπέρασε τότε τρέχοντας μπροστά κι ανέβηκε σε μια συκομουριά για να Τον δει, επειδή από εκείνο το δρόμο θα περνούσε ο Ιησούς. 5 Μόλις λοιπόν έφτασε ο Ιησούς στο μέρος εκείνο, κοίταξε προς τα πάνω, τον είδε και του είπε: «Ζακχαίε, βιάσου να κατεβείς, γιατί σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου». 6 Βιαστικά τότε κατέβηκε και τον υποδέχτηκε με χαρά. 7 Όλοι οι άλλοι, όμως, όταν το είδαν αυτό, γόγγυζαν λέγοντας πως σ' ενός αμαρτωλού το σπίτι μπήκε να μείνει. 8 Σηκώθηκε όρθιος τότε ο Ζακχαίος και είπε στον Κύριο: «Κύριε, να! Από τώρα τα μισά από τα υπάρχοντά μου τα προσφέρω στους φτωχούς. Κι αν από κάποιον πήρα κάτι με τρόπο εκβιαστικό, του το επιστρέφω στο τετραπλάσιο».

Το περιστατικό αυτό του Ζακχαίου αναφέρεται μόνο στο ευαγγέλιο του Λουκά. Το κεφάλαιο αυτό έρχεται να μας πει ξεκάθαρα ότι η σωτηρία του Θεού είναι για όλους. Ότι τα πάντα είναι δυνατά στο Θεό. Ότι η πόρτα της ελπίδας να σωθούμε, που μας αποκαλύπτει το Ευαγγέλιο, παραμένει ανοιχτή κι ότι μετάνοια και πίστη είναι το σύνθημα της εισόδου στον ουρανό.

Ο Ζακχαίος, με την ιστορία του οποίου αρχίζει το 19^ο κεφάλαιο, ήταν αρχιτελώνης και πάρα πολύ πλούσιος. Οι τελώνες ήταν μισητοί. Χρέωναν το λαό ό,τι ήθελαν. Πρώτα για φόρο στους Ρωμαίους κι έπειτα για δική τους χρήση. Κανείς δεν ήξερε τι φόρο θα έπρεπε να πληρώσει. Όλα ήταν στην κρίση των τελωνών. Ο Ζακχαίος δεν ήταν ένας απλός τελώνης, αλλά αρχηγός των τελωνών και πλούσιος από τα έσοδα της δουλειάς του.

Ο Ζακχαίος θα πρέπει να είχε ακούσει για τον Ιησού και πιθανόν ότι Αυτός θα πρέπει να ήταν ο υποσχόμενος Μεσσίας που περίμεναν να τους ελευθερώσει από το Ρωμαϊκό ζυγό που θα έφτιαχνε ξανά το βασίλειο του Ισραήλ και θα ξανάφερνε τους Ισραηλίτες πίσω στο δρόμο του Θεού. Η ιδέα αυτή φαίνεται ότι του γέννησε την περιέργεια να δει τον Ιησού. Ήταν κοντός στο ανάστημα και το πλήθος των ανθρώπων που είχε συγκεντρωθεί τον εμπόδιζε να έχει καλή ορατότητα. Έτσι έτρεξε μπροστά κι ανέβηκε επάνω σε μια συκομουριά. Ο Ιησούς περνώντας από κει τον είδε και του φώναξε, «Ζακχαίε, βιάσου να κατεβείς, γιατί σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου». Κανένας δεν

είχε αρνηθεί να φιλοξενήσει τον Κύριό μας. Ο Ζακχαίος κατέβηκε βιαστικά και δέχτηκε τον Ιησού με χαρά. Όταν οι άνθρωποι είδαν το Ζακχαίο που δεν ήταν μόνο αρχιτελώνης αλλά και αμαρτωλός, άρχισαν να μωρμουρίζουν. Δεν τους άρεσε να δουν τον Ιησού να τρώει στο σπίτι του Ζακχαίου, ενός ανθρώπου που οι περισσότεροι μισούσαν και μάλιστα τον θεωρούσαν και προδότη. Ο Ιησούς από την άλλη δε γνώριζε μόνο το όνομά του αλλά και την καρδιά του. Έτσι μέσα στο σπίτι του Ζακχαίου και την ώρα του φαγητού, φαίνεται ότι ο Ιησούς του μίλησε πως πρέπει να μετανοήσει και να πάρει την πρέπουσα θέση ενώπιον του Θεού. Εκεί που η ψυχή του τελώνη ήρθε σ' επαφή με τον Κύριο, φαίνεται ότι το έργο του Θεού τελείωσε. Δεν υπάρχουν μεσάζοντες. Το έργο της σωτηρίας γίνεται μεταξύ Κυρίου και μετανοημένης ψυχής. Τώρα οι Φαρισαίοι γνώριζαν ότι ο Ζακχαίος ήταν αμαρτωλός, αλλά για τον εαυτό τους πίστευαν ότι ήταν δίκαιοι και δε μπορούσαν καν να σκεφτούν ότι ήταν αμαρτωλοί και χρειάζονταν Σωτήρα. Πόσο λυπηρό! Αυτό συμβαίνει σε όλα τα θρησκευόμενα. Αυτή είναι η διαφορά του θρησκευόμενου από το χριστιανό. Γι αυτό, φίλη ψυχή, σε προτρέπω να προσέξεις γιατί όλοι είμαστε αμαρτωλοί και χρειαζόμαστε Σωτήρα. «Δεν υπάρχει άνθρωπος που να κάνει το καλό και να μην αμαρτάνει».

Ο φτωχός εκείνος αμαρτωλός είχε καταλάβει ότι η ύλη τον είχε σπρώξει να γίνει τόσο υποκριτής. Τώρα όμως που πήρε τη χάρη του Θεού, σηκώνεται όρθιος κι ομολογεί δημόσια την αλλαγή του και το νέο τρόπο ζωής που πρόκειται ν' ακολουθήσει. Όχι μόνο να συμφιλιωθεί με τους ανθρώπους που είχε βλάψει, αλλά να δώσει πίσω τα χρήματα από όσους τα είχε πάρει στο τετραπλάσιο και να βοηθήσει το φτωχό και ταλαιπωρημένο συνάνθρωπό του.

9 «Τότε ο Ιησούς του είπε: «Σήμερα συντελέστηκε σωτηρία στο σπίτι αυτό, καθότι γιος του Αβραάμ είναι κι αυτός. 10 Γιατί ο Γιος του Ανθρώπου ήρθε να αναζητήσει και να σώσει το χαμένο».

Και αυτό όχι γιατί προσφέρεται να ξαναδώσει στο τετραπλάσιο όσα είχε κλέψει, ούτε γιατί θα βοηθούσε τους φτωχούς, όχι. Ας προσέξουμε γιατί έγινε σωτηρία.

«Σήμερα έγινε σωτηρία στο σπίτι αυτό, γιατί αυτός είναι γιος του Αβραάμ». Η Γραφή μας λέει ότι όλοι όσοι έχουν πίστη, είναι ευλογημένοι μαζί με τον πιστό Αβραάμ. Ο μισητός λοιπόν από όλους τους ανθρώπους τελώνης είχε πραγματική πίστη στον Κύριο Ιησού

Χριστό, γιατί Τον είχε αναγνωρίσει ως Γιο του Θεού και Σωτήρα του. Κατά συνέπεια σωτηρία είχε έρθει στο σπίτι του. Η Χάρη τον είχε σώσει και αλλάξει. Τον είχε κάνει νέο πλάσμα.

Η αποστολή του Κυρίου ήταν να βρει και να σώσει το απολωλός. Η αποστολή του είναι ακόμα η ίδια. Δεν άλλαξε. Μεσιτεύει για όλους μας στα δεξιά του Θεού και σε περιμένει να πας ενώπιόν Του μετανοημένος. Θέλει να σε σώσει. Δώσε Του κι εσύ την ευκαιρία, γιατί αύριο μπορεί να είναι πολύ αργά.

Τετέλεσται

(Ιωάν. 19:30)

«Τετέλεσται». Αξίζει να δώσουμε πολλή προσοχή στη λέξη αυτή που ο Κύριος μεταχειρίζεται, γιατί μας λέει ότι η σωτηρία μας επετεύχθη πλήρως με το θάνατό Του. Η ανάστασή Του δεν είναι ανεξάρτητη απ' το θάνατό Του, αλλά ο Χριστός σκοπεύει να κρατήσει την πίστη μας στραμμένη μόνο στον εαυτό Του και να μην της επιτρέψει να παρεκκλίνει προς καμία άλλη κατεύθυνση. Η έννοια, κατά συνέπεια, είναι ότι όλα όσα προσφέρονται για τη σωτηρία του ανθρώπου, είναι στο Χριστό, και δεν πρέπει να τα αναζητούμε κάπου αλλού.

«Τετέλεσται». Αυτή ήταν η κραυγή του θριάμβου. Είχε τελειώσει το έργο που ο Πατέρας Του είχε αναθέσει. Είχε δοξάσει το Θεό πλήρως στο χώρο που τόσο φοβερά είχε υποτιμηθεί, και τώρα, αφού το έργο τελείωσε, ο Θεός μπορεί «να είναι δίκαιος και να δικαιώσει εκείνον που πιστεύει στον Ιησού».

Έτσι το μήνυμα που στέλνεται έξω σήμερα, είναι το εξής: «Το έργο που σώζει, είναι πλήρως τελειωμένο! Ο Ιησούς το τελείωσε επάνω στο σταυρό». Όταν ο Ιησούς διευθέτησε το θέμα της αμαρτίας, έγερσε το κεφάλι Του και παρέδωσε το πνεύμα Του. Αυτό δείχνει ότι ο θάνατός Του ήταν εθελούσιος. Αυτός αποφάσισε το χρόνο του θανάτου Του. Με πλήρη έλεγχο πάνω στις ικανότητές Του, άφησε το πνεύμα Του –μια ενέργεια που κανείς δε θα μπορούσε να πραγματοποιήσει. Ας είναι ευλογημένο το όνομά Του.

Υιοθεσία

Ο απόστολος των εθνών, Παύλος, μας κάνει μια νέα αποκάλυψη που μας δίνει απέραντη ανακούφιση. Η αποκάλυψη αυτή αναφέρεται στην

προσάρτηση της υιοθεσίας μας απ' το Θεό με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος που κάνει όλους τους πιστούς (= αγίους) που συμπάσχουν με το Χριστό, κληρονόμους του Θεού και συγκληρονόμους του Ιησού Χριστού.

Στην προς Ρωμαίους κεφάλαιο 8 μας λέει: «Όσοι οδηγούνται από το Πνεύμα του Θεού, αυτοί είναι γιοι του Θεού. Γιατί δε λάβαμε πνεύμα που να μας κάνει δούλους ώστε νάχουμε φόβο, αλλά λάβαμε Πνεύμα που μας χαρίζει υιοθεσία, χάρη στο Οποίο αποκαλούμε το Θεό Πατέρα. Αυτό το Πνεύμα, μαζί με το δικό μας, δίνει τη μαρτυρία Του ότι είμαστε παιδιά του Θεού. Και αφού είμαστε παιδιά Του, είμαστε και κληρονόμοι Του. Μάλιστα, κληρονόμοι του Θεού και συγκληρονόμοι του Ιησού Χριστού στη δόξα.» Είμαστε παιδιά απ' τη γέννηση αλλά γιοι με υιοθεσία. Η υιοθεσία μας αυτή δεν έχει ολοκληρωθεί. Αυτό θα γίνει με την τελική αποκατάστασή μας, όταν τα σώματά μας απολυτρωθούν κατά την επάνοδο του Κυρίου μας.

Ας γυρίσουμε λίγο στην ιστορία να δούμε το θέμα μας από μια πρακτικότερη θέση. Όταν ένας Ρωμαίος πατέρας αναγνώριζε νόμιμα στο δικαστήριο ή και σε μια επίσημη εκδήλωση το παιδί του σα γιο του και κληρονόμο του, η γιορτή αυτή λεγόταν «υιοθεσία.» Μόνον οι υιοθετημένοι αναγνωρίζονταν ως γιοι. Έτσι κι εμείς που έχουμε γεννηθεί από το Λόγο Του (Α' Πέτρου 1:23) είμαστε παιδιά Του, όπως ήταν όλοι οι πιστοί από την εποχή του Άβελ κι εντεύθεν. Όταν όμως το Πνεύμα του Θεού άρχισε να ενοικεί μέσα στις καρδιές μας και να μας καθοδηγεί, υιοθετηθήκαμε! Γίναμε γιοι Του και κληρονόμοι Του!

Και για να ολοκληρώσουμε το μάθημά μας, ας πάμε στην προς Γαλάτας κεφάλαιο 4:12 «Για όσον καιρό ένας κληρονόμος είναι ανήλικος, δε διαφέρει από έναν δούλο, παρόλο που είναι κύριος όλων. Απεναντίας, βρίσκεται κάτω από την επίβλεψη επιτρόπων και διαχειριστών, μέχρι τότε που θα συμπληρωθεί η προθεσμία την οποία όρισε ο πατέρας του.» Ο χρόνος αυτός είναι για τη διαπαιδαγώγηση και προετοιμασία του παιδιού για την κληρονομιά. Είναι ο χρόνος που απαιτείται για τη διαπαιδαγώγηση και αύξηση σε όλα τα νήπια που ανήκουν στο Χριστό σε άντρα που έχει σταυρώσει την παλιά του φύση με τα πάθη και τις επιθυμίες της και οδηγείται απ' το Πνεύμα Του. Σε άντρα αποδεσμευμένο απ' την κυριαρχία του νόμου και των παραδόσεων, σφραγισμένο με το Πνεύμα του Γιου Του που μπορεί να φωνάζει: «Αββά, Πατέρα μου!» Και να απολαμβάνει από σήμερα τη ζωή που απολαμβάνουν οι άγγελοι στον ουρανό!!!

Φως

Ο Χριστός, το φεγγάρι και ο Άνθρωπος

Τι είναι εκείνο που σε κάνει

Να θαυμάζεις το φεγγάρι

Και η σκέψη να σε φέρνει

Έξω στ' ουρανού τη φτέρνη;

Αν το φως του το κρατούσε

Θάταν κάτι απατηλό

Να κοιτάμε τη θωριά του

Εκεί ψηλά στον ουρανό.

Τι αφίλαυτο που είναι

Φως να παίρνει από τον ήλιο

Και να σπάζει το σκοτάδι

Δίνοντας όλο τ' αντήλιο !!!

Φως, μπορείς και συ να πάρεις

Δωρεάν απ' το Χριστό μας

Και να δίνεις και στους άλλους

Όπως κάνει το φεγγάρι, κι ο καλός Δημιουργός μας.

Χάρη

Πριν λίγα χρόνια, με πήρε στο τηλέφωνο ένας παλιός μαθητής μου – καθηγητής τώρα – και με ρώτησε αν θα ήθελα να μιλήσω στην τάξη του γύρω απ’ το θέμα που σπουδάζω. Η απάντησή μου ήταν θετική. Εντάξει, μου είπε, θα σε πάρω ξανά να κανονίσουμε ημέρα και ώρα. Αμέσως το έβαλα σε προσευχή. Θέλω τα πάντα να γίνονται στη ζωή μου με την οδηγία κι επίβλεψη του Αγίου Πνεύματος. Έτσι και έγινε. Όταν με φώναξε, ήμουν πανέτοιμος. Μπήκα στην τάξη που δίδασκε κι αφού με σύστησε στους μαθητές του, μου είπε ότι το θέμα ήταν «η χάρη του Θεού.» Όταν άκουσα το θέμα, ένιωσα πολύ όμορφα. Ευχαρίστησα το Θεό και άρχισα την ομιλία.

«Η Ελλάδα, όπως πολλοί θα γνωρίζετε, τη δεκαετία του 1940 είχε εμφύλιο πόλεμο. Η αιτία να φτάσουν τα πράγματα ως εκεί ήταν γιατί πολλοί άνθρωποι ήταν δυσαρεστημένοι με το πολίτευμα της χώρας. Έτσι επαναστάτησαν. Πήραν όπλα και βγήκαν στο κλαρί. Δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι χάθηκαν. Πολλοί διανοούμενοι ενδιαφέρθηκαν να σταματήσει το κακό, αλλά οι προσπάθειές τους απέβησαν μάταιες.

Μια μέρα ο βασιλιάς, απ’ του οποίου τη σκέψη δεν έφυγε ποτέ ο λαός του, έβγαλε ένα διάταγμα. Έστειλε το μονογενή του γιο από πόλη σε πόλη να αναγγείλει ότι δόθηκε «χάρη»: Ότι, όποιος από αυτούς που είχαν παραβιάσει το νόμο, μετανούσε και ζητούσε συγχώρηση, θα του δινόταν «χάρη». Θα του δινόταν πλήρης άφεση αμαρτιών και θα μπορούσε να ζει και να κινείται ελεύθερα μέσα στο χώρο που έμενε πριν, στο χώρο της βασιλείας του.

Όσοι απ’ αυτούς μετανόησαν και ζήτησαν συγχώρηση, αφέθησαν ελεύθεροι. Οι άλλοι που ποτέ δε μετανόησαν, καταδικάστηκαν.

Το ίδιο ακριβώς έγινε με τον Πατέρα Θεό. Όταν είδε ότι η αμαρτία είχε απλώσει τα πλοκάμια της και διαφθείρει ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, έστειλε το Μονογενή (το μόνο απ’ το γένος του Θεού) Γιο Του να σώσει τον κόσμο.

Η καταδεκτικότητα του Γιου να πάρει ανθρώπινη σάρκα και η άψογη ζωή Του να μας δείξει το δρόμο επιστροφής στον Πατέρα – με τον

Οποίο είχαμε χάσει κάθε επαφή απ' τη στιγμή που παρακούσαμε το Λόγο Του – η θυσία της Αγάπης Του, και η εκπλήρωση της υπόσχεσής Του να στείλει τον Παράκλητο, ανοίγει διάπλατα το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουμε. Αρκεί να μετανοήσουμε ειλικρινά και να ζητήσουμε συγχώρηση. Οι οδηγίες Του είναι όλες γραμμένες μέσα στο ευλογημένο εκείνο Βιβλίο που λέγεται Ευαγγέλιο, και η πρόσκλησή Του παραμένει ακόμα ανοιχτή. Ας την ακούσουμε: «Ελάτε σε Μένα όλοι εσείς που είστε κουρασμένοι και φορτωμένοι, κι Εγώ θα σας δώσω ανάπαυση – αγαλλίαση, ειρήνη (Ματθ. 11:28). Δε χρειάζονται θυσίες και τελετουργίες να πάμε κοντά Του. Η δική Του θυσία είναι αρκετή. Τι εννοώ με αυτό; Εννοώ ότι η Θυσία του Γιου να γίνει ο Ίδιος αμαρτία για να δικαιωθούμε εμείς, φαίνεται στην Ανάσταση του Γιου που ικανοποίησε τον Πατέρα κι έδωσε άφεση αμαρτιών σε όλους όσους Τον δέχτηκαν και πίστεψαν στο όνομά Του (Ιωάν. 1:12).

Δεν υπάρχει πλέον καμιά κατάκριση για εκείνους που ανήκουν στο Χριστό, (Ρωμ. 8:1). Βρισκόμαστε στην εκκλησιαστική περίοδο της Χάριτος. Ας το προσέξουμε. Η επιλογή είναι δική μας.

Ψαράς ανθρώπων...

Είσαι παιδί και πίσω από τα μάτια σου

Διακρίνω κάτι που το λένε αλήθεια,

Κι όταν μ' αγάπη σου μιλάω για το Χριστό,

Θέλω από μόνο σου να ρθεις μέσα στα δίχτυα.

Τάχω ριγμένα στα ρηχά νερά

Και περιμένω προσευχόμενος για νάρθεις,

Να βρεις το μεγαλείο στο Χριστό,

Που κέρδισε για σένανε στου Γολγοθά τη μάχη.

Προτροπή

Θέλει να ακούσει από τα χείλη σου:

«Να ομολογήσεις ότι είναι ο Κύριός σου,

ότι για σένα το απολωλός σταυρώθηκε,

Και να πιστέψεις ότι είναι ο Θεός σου.»

Ωμέγα

«Εγώ είμαι το Άλφα και το Ωμέγα, λέει Κύριος ο Θεός, Αυτός που υπάρχει, που υπήρχε και που είναι να έρθει» (Αποκ. 1:8)

«Εγώ είμαι το Άλφα και το Ωμέγα». Από το αλφαβητάρι βγαίνει ο λόγος, και ο Ιησούς Χριστός καλείται «ο Λόγος του Θεού», η έκφραση των χειλέων του Θεού – η πλήρης αποκάλυψη του Θεού. Αυτός είναι το Άλφα και το Ωμέγα και όλα τα γράμματα στο ενδιάμεσο. Εάν θέλεις να πλησιάσεις το Θεό, ο μόνος τρόπος είναι μέσω του ομιλητή Του, του Ιησού Χριστού.

Ο Ιησούς Χριστός είναι η αρχή και το τέλος. Η αρχή έχει εκπληρωθεί αλλά το τέλος είναι να έρθει. Μια μέρα κι αυτό θα ολοκληρωθεί.

«Η αρχή και το τέλος» αναφέρεται στην αιώνια ζωή του Γιου και την αμεταβλησία Του. Σχετικά με αυτό, ο απόστολος Παύλος γράφει στην προς Εβραίους 13:8 : «Ο Ιησούς είναι ο ίδιος χθες, σήμερα και στους αιώνες». Εδώ αναφέρεται στην ιδιότητά Του. Ότι δεν αλλάζει. Ότι είναι αμετάβλητος.

«Λέει ο Κύριος». Αυτή είναι μια βεβαίωση της Θεότητας του Ιησού Χριστού.

«Αυτός που υπάρχει». Αναφέρεται στο παρόν, στο δοξασμένο Χριστό.

«Αυτός που υπήρχε». Αναφέρεται στο παρελθόν, την πρώτη έλευση του Ιησού Χριστού ως Σωτήρα.

«Αυτός που είναι θα έρθει». Αναφέρεται σε μέλλοντα χρόνο και στη Δεύτερη Έλευσή Του, ως Κυρίαρχος πάνω στη γη.

Είθε οι καρδιές όλων μας να ενοικούνται από την ευλογημένη εκείνη Ελπίδα της επιστροφής Του.